MAYA M

Maya Motayne

Nocturna

Traducere din limba engleză de
Antuza Genescu
EDITURA NEMIRA
2021

Maya Motayne
NOCTURNA
Copyright © 2019

Map art © 2019, by Leo Hartas

© NEMIRA, 2021

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor: Filip STANDAVID
Tehnoredactor print: Magda BITAY
Tehnoredactor ebook: Corina REZAI
Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOTAYNE, MAYA

Nocturna / Maya Motayne; trad. Din lb. Engleză: Antuza Genescu.
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2021
ISBN print: 978-606-43-1048-4
ISBN epub: 978-606-43-1115-3
I. Genescu, Antuza (trad.)
821.111

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărți fără acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Prietenilor mei, care au crezut în mine înaintea mea.

N
V
E
S
UPPSK
MAREA DE GHEA
ENGLASS
Canterborough
CASTALLAN
OCEAN

1
PRINȚUL FĂRĂ VIITOR

Un prinț se întoarce întotdeauna acasă.

Asta îi spusese mama lui Alfie cu trei luni în urmă, când el se îmbarcase pe nava sa, lăsând în urmă oraşul San Cristóbal, înghițit de orizont. Acum, în vreme ce aceeaşi navă se apropia lin de portul din care plecase, umbra lui Alfie i se încolăcea în jurul picioarelor într-o spirală încordată.

Prințul revenise acasă.

Inelele capitalei îi apăreau mândre în fața ochilor, de la tavernele cocoşate din Țeapă, care înfruntau briza, la acele haciendas[1] impunătoare, cu vitralii şi acoperişuri înclinate din chirpici, aflate mai la distanță de coastă, în inelul numit Panglica. Munții domneau falnici în depărtare. Dacă mijea ochii, prințul desluşea lanurile de trestie-de-zahăr legănându-se în bătaia vântului, gata să fie recoltate. Iar la orizont se înălța, desigur, palatul, ca un al doilea soare.

Degetele lui Alfie strânseră balustrada, velele stacojii fâlfâind tot mai uşor în timp ce echipajul se pregătea de andocare. Prăvăliile şi tavernele din port erau decorate cu felinare vrăjite să lumineze toată noaptea, pentru a-i întâmpina pe marinarii care se întorceau pe întuneric. Bizar, dar, în ciuda celor petrecute, oraşul nu părea deloc schimbat. Dar aşa se întâmplă de câte ori vii acasă. Tu eşti altul, celelalte arată la fel.

---

[1] „Moşie; bunuri”, în limba spaniolă, aici cu sensul în care cuvântul este folosit în engleză, de „conac, casă” (n. Red.).

Lui Alfie îi venea să-i strige căpitanului să întoarcă vasul. Inima, care îi bătea ca nebuna, îl îndemna să plece înapoi pe mare, să nu calce pe pământul său de baştină.

— Preamărite prinț Alfehr! îi spuse căpitanul, smulgându-l din lumea gândurilor. V-a sosit trăsura.

Alfie trase adânc aer în piept, fără a-şi lua ochii de la limpezimea mării albastre. De pe punte, vedea bancuri de peşti colorați săgetând apa, netulburați de nava care plutea deasupra lor. Îndată ce vasul părăsise oceanul străin şi agitat, alunecând în îmbrățişarea domoală a Suavei, apa care-i scălda ținutul natal, prințului i se făcuse stomacul ghem. Ştiuse atunci că se apropia prea mult de casă. Nu mai era cale de întoarcere.

Ca toată lumea, se născuse cu o afinitate pentru unul dintre cele patru elemente. În cazul lui, pentru apă. Nu că ar fi fost cel mai priceput vrăjitor al apei; ca majoritatea nobililor, nu se concentrase prea mult pe studierea elementelor. Dar tot ar fi vrut să biciuiască aerul cu brațele şi să silească valurile să-i împingă vasul înapoi în larg.

— Îți mulțumesc pentru servicii, Bastien! spuse el, în schimb.

După ce căpitanul făcu o reverență şi dădu să se retragă, îl rugă:

— Espérate![2]

— Da, Alteța Voastră?

— Arăt... Alfie îl privi pe furiş. Arăt cum trebuie?

Bastien îi aruncă o privire plină de subînțelesuri.

— Arătați foarte bine, prințul meu! Şi, chiar de n-ar fi aşa, familia voastră tot ar fi fericită să vă vadă. Indiferent de situație.

---

[2] „Aşteaptă!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

Alfie încuviință din cap recunoscător, iar căpitanul îl lăsă în voia gândurilor. În ultima săptămână, în speranța că-i vor dispărea cearcănele, prințul renunțase să mai bea şi să citească până târziu în noapte orice text despre magia nepermisă care îi cădea în mână.

Cât stătuse la bordul navei, băutura îl făcuse prea îndrăzneț ca să ascundă cât de pierdut se simțea. Căutase un rost al suferinței sale, dar nu descoperise decât mânie. Echipajul îi ştia necazurile prea bine, dar el n-ar fi vrut ca mama lui să vadă în ce hal se schimbase în ultimele luni. Totuşi, ascundea la şold sticla cu tequila, ancora care-l trăgea în jos, în brațele unei amorțeli binefăcătoare.

Alfie trecu pe schela improvizată spre docuri. Când atinse pământul cu picioarele, avu din nou senzația îngrozitoare că înțepenea locului, de parcă din pământ ar fi ieşit nişte mâini care-l țineau legat de tărâmul acela plin de amintiri pe care încerca să le uite. Strânse din dinți şi-şi vârî călcâiele mai adânc în sol, să nu-l mai tragă umbra înapoi către vas. Ajunsese acasă. Trebuia să mențină aparențele. Cu capul sus, porni către trăsura care îl aştepta.

Docherii, cetățeni ai regatului pe care urma să-l moştenească pe nedrept, încercuiră trăsura, şuşotind între ei:

— Oare el să fie?

— Prințul moştenitor Alfie s-a întors!

Cuvintele îi căzură pe umeri ca nişte lespezi. Titlul de prinț moştenitor era al fratelui său Dezmin, nu al lui. Alfie grăbi pasul. O trupă de gărzi cu cape roşii, purtând însemnele Regatului Castallan, făcură scut în jurul trăsurii.

Un bărbat cu pălărie cu boruri îşi ridicase fiul pe umeri, pentru ca puştiul să vadă mai bine.

— *Mira, mijo*![3] S-a întors prințul.

---

[3] „Priveşte, fiule!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Alfie nu mai putea suporta. Ochii tuturor luceau a speranță. Cu inima zbătându-i-se în piept, ajunse la trăsură. Înainte de a urca, o voce din mulțime răsună mai puternic decât celelalte, trosnind în urechile sale ca un bici:

— Pierderea voastră e şi a noastră, Alteță! Fie ca prințul Dezmin să se odihnească în pace!

Un zâmbet miji pe fața prințului, numai ca să se stingă în clipa următoare. Exista un sâmbure de adevăr în spusele bărbatului – dispariția lui Dezmin era, neîndoielnic, şi pierderea lor. Dar bărbatul se înşela asupra unui lucru. Dez nu era mort. Alfie revenise ca să-l găsească. Pentru oamenii aceştia care meritau un rege adevărat, pentru ei se întorsese. Va îndrepta el lucrurile.

Luptând cu durerea care îi stătea ca un nod în gât, privi mulțimea şi spuse:

— Vă mulțumesc.

Vorbise ca din străfundurile pământului, dar mai bine decât cu glas spart.

În vreme ce trăsura se îndepărta de port, iar în zare se ghiceau porțile de argint ale palatului, groaza i se făcu ghem în stomac.

Drumul se termină prea repede. Se spunea că timpul zboară când eşti fericit, dar la fel de repede trece şi când te aşteaptă la orizont lucruri nedorite.

Porțile se deschiseră, iar trăsura înaintă legănat pe moşia regală.

În față, palatul trona în mijlocul unui lac întins. Cupolele, petice de sticlă colorată, reflectau razele lunii în frânturi de un roşu aprins, azur şi verde-jad.

Nu exista o fâşie de pământ care să lege palatul de terenurile învecinate. Cel puțin, nu una permanentă. Când cupeul ajunse la marginea lacului, cioplitorii în piatră de pe mal, vrăjitori cu toții, ridicară brațele la unison şi din apă ieşi un pod. În copilărie, Alfie scotea capul pe fereastră şi se

uita cum podul coboară înapoi în lac pe măsură ce trăsura înainta. Acum privea fix, drept înainte.

Vizitiul opri caii în fața palatului. Alfie coborî, simțindu-se mărunt pe lângă locuința sa maiestuoasă. Servitorul de lângă scările de piatră se înclină când prințul se apropie de el.

— Bine ați venit, Alteța Voastră, îi spuse. Regele şi regina vă roagă...

— Să-i aştept în bibliotecă, îi luă Alfie vorba din gură. Acolo mergeau întotdeauna părinții lui când aveau ceva important de discutat. Servitorul înclină scurt din cap. Mă duc imediat la ei.

Gracias![4]

Alfie urcă treptele alene, capa fluturându-i în briza nopții. Când ajunse în dreptul uşilor, acestea se retraseră în interior, iar mirosurile familiare ale casei îl izbiră parcă – de beţişoare cu scorţişoară care ardeau şi care îi plăceau mamei sale atât de mult şi de lenjerie de pat proaspăt spălată. Călcă apăsat pe gresia pictată de mână, făcând să răsune camerele de ecoul paşilor lui. Fâşii de pânză viu colorată acopereau tavanul, încălzind puțin atmosfera din coridoarele lungi şi reci. Faianța de pe pereți, ca şi gresia de pe podea, întruchipa un mozaic de culori vii – arabescuri oranj-închis, roşu-trandafiriu şi galben văratic. Servitorii se opreau din treabă şi se înclinau în fața prințului care trecea pe lângă ei. Alfie îi saluta cu o mişcare din cap, tot mai stânjenit cu fiecare privire respectuoasă pe care o întâlnea.

Grăbi pasul spre bibliotecă. Dacă el şi părinții lui trebuie neapărat să poarte o discuție, atunci trebuie şi s-o încheie cât mai repede. În noaptea aceea, urma să joace şi să câştige.

---

[4] „Mulțumesc” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

Coti pe un coridor larg, unde un servitor de nici doisprezece ani ştergea sârguincios de praf portrete cu rame aurite care înfăţişau foşti regi şi regine. Cu un singur cuvânt magic, băiatul ridică în aer pământuful şi şterse tabloul imens al străbunicului lui Alfie. Servitorii erau învăţaţi forme de magie simplă, care îi ajutau la menţinerea curăţeniei şi a rânduielii. Alfie nu-l recunoscu pe băiat, probabil că abia sosise la palat, dar văzu sclipirea cercelului argintiu din urechea lui dreaptă. Sigur era nou, din moment ce majordomul nu-l prinsese încă purtându-l. Alfie vru să treacă pe lângă el neobservat, dar băiatul îl văzu şi făcu ochii mari. Deschise şi închise gura ca un peşte prins în cârlig.

— Prinţe Alfehr!

Se răsuci cu spatele la tablouri şi făcu o reverenţă adâncă. Dar, cum nu se mai concentră asupra lui, pământuful începu să alunece.

Alfie întinse mâna.

— *Parar*![5]

Pământuful înţepeni deasupra capului servitorului, care se făcu roşu ca racul şi îl recuperă stânjenit.

Alfie se îndepărtă grăbit, urmărit cu privirea de băiatul care îl privise cu prea multă speranţă, asemenea oamenilor din port. Se repezi pe coridor şi deschise brusc uşile de lemn ale bibliotecii. Se lăsă învăluit de liniştea încăperii cu tavan boltit, de sticlă colorată, care semăna cu o peşteră. Scări pe roţi se propteau de rafturi peste rafturi de cărţi aliniate la perete. În camera vastă erau birouri impunătoare şi fotolii adânci, în care să te cufunzi cu o carte bună. În ciuda nenumăratelor discursuri moralizatoare despre moştenire şi

[5] „Stai!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

despre responsabilitate pe care le auzise aici, pentru el, unul, biblioteca îşi păstrase aura liniştitoare.

Alfie merse la raftul cel mai apropiat, în dreptul unei scări puțin mai înalte decât el. Privi în sus, la cărțile care se înşiruiau până la tavan.

Pe cupola de sticlă era pictată istoria Regatului Castallan într-o beție de culori.

Alfie puse piciorul pe prima treaptă a scării.

— *Alargar!*[6] *Rosti.*

Scara se ridică până la rafturile de sus. Umbra prințului se foi nemulțumită când se agăță de rafturile din fața lui. Probabil că era la o înălțime egală cu o scară din douăzeci de oameni. Dar lui nu-i era frică. Orice *bruxo*[7] care făcea măcar două parale se pricepea să cadă lin de la înălțime. Şi, oricum, mai bine să stea acolo, sus, decât să aştepte jos, pe podea, să i se facă morală fiindcă îşi neglija îndatoririle de mai bine de trei luni.

Alfie îşi alungă iute gândurile acelea şi mângâie cu palma cotoarele de piele. Era înconjurat de tomuri de magie de toate felurile. Cărți despre magia elementelor, o artă întemeiată pe abilitatea înnăscută de a modifica unul dintre cele patru elemente prin mişcare şi instinct, volume despre lucrul cu vrăjile scrise şi rostite, care se baza pe studierea atentă a limbajului magiei, şi chiar tomuri despre cea mai misterioasă ramură a magiei, propio[8], care folosea abilități magice unice, specifice fiecărui *bruxo* în parte. Cei născuți cu *propio* erau considerați binecuvântați, căci aveau o

---

[6] „Înalță-te!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

[7] „Vrăjitor” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

[8] „Propriu; care aparține unei persoane” (în lb. Italiană în original) (n. Red.).

legătură mai strânsă cu arta magiei. Fiecare formă se baza pe o energie interioară a vrăjitorului pe care doar acesta o putea invoca, respectând principiul echilibrului şi al schimbului dintre om şi magie – omul îşi oferă trupul şi energia pentru a găzdui şi a da forță magiei, iar ea îi oferă lui miracole.

Dar, oricâte cărți ar fi citit despre acest subiect, niciuna nu descria *senzația* pe care ți-o dădea magia, interacțiunea cu o forță vie atât de puternică, încât te copleşea şi te punea, în acelaşi timp, la locul tău. Magia nu putea vorbi, dar interacțiunea cu ea părea o conversație, un dans, o poveste împărtăşită unui prieten, cu finalul deschis interpretărilor. Pentru Alfie, magia era ca un câine fără stăpân. Dacă te apropii de el cu tupeu, sare la tine. Dacă te apropii de el cu spaimă, se îndepărtează. Dar, dacă o faci cu inima deschisă şi cu respect, îți dă voie să-l mângâi şi să-l scarpini după urechi.

Prințul lăsă capul pe spate şi se uită la pictura de pe tavan. Se concentră, îşi lăsă mintea să alunece până când se simți în armonie cu magia care plutea în lume, în el – concentrarea prin meditație, care îi luase ani de studiu. Când atingea starea aceasta, magia care se țesea prin lume parcă avea puls, o inimă în stare să bată, şi o simțea vibrând în aer, mai repede sau mai încet, ca să se armonizeze cu a lui.

Scăldat de curenții magici, Alfie rosti:

— *Contar*![9]

La porunca să, pictura se înviora, rotindu-se în vârtejuri de culoare deasupra capului său. Magia dădu viață imaginilor. Prințul văzu cum poporul său e învăluit în culori aprinse, cum oamenii prosperă şi întrebuințează magia

[9] „Povesteşte!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

neîngrădit. Deodată, apar la ţărmuri cuceritorii din Englass şi pictura se întunecă treptat. Cuceritorii îi înrobesc, iar lanţurile sclaviei sclipesc când magia e stoarsă din castallani şi transferată noilor stăpâni, pentru ca aceştia să o poată practica mai intens. Regimul englassian distruge toate tomurile scrise în limba lor, silindu-i să uite limba care îi leagă de moştenirea lor – magia. Pe urmă, sclavii se eliberează din lanţuri şi se revoltă împotriva cuceritorilor, redescoperindu-şi limba. Povestea se încheie cu o pasăre mare care îşi rupe lanţurile de la gheare şi îşi întinde aripile victorioasă – chiar imaginea de pe drapelul castallan. Iar sub pasăre apar trei cuvinte în castallană: *Magia Para Todos*. „Magie pentru toţi.”

Alfie lăsă mâna jos, iar pictura redeveni statică. Încercase vraja asta cu mult timp înainte de a pleca de-acasă, dar nu-i reuşise.

Acum nu-şi putu reţine un strigăt de bucurie:

— *Wépa!*[10]

Ecoul răsună în toată biblioteca. Auzindu-l, lui Alfie îi pieri zâmbetul.

În copilărie, Alfie şi Dez obişnuiau să se furişeze în bibliotecă şi să se dueleze cu săbiile lor tocite. Odată îl întrebase pe Dez de ce se jucau de-a duelatul tocmai acolo, iar Dez, ridicând din umeri, îi spusese:

— E mare şi e impresionantă. În cărţi scrie că orice luptă cu sabia trebuie să aibă loc într-un loc mare şi grozav. Pe urmă, dacă strigi, se aude peste tot.

Dez ţipase, făcând să răsune tavanul ca de peşteră. Alfie îi urmase exemplul, dar ţipătul său sunase mai degrabă ca un ciripit.

---

[10] „Grozav!” (interjecţie în limba spaniolă folosită în special de cei din Puerto Rico pentru a-şi exprima bucuria) (n. Red.).

— Vezi? zisese Dez, zâmbind. Ecoul trebuie să răsune tare de tot.

Alfie îşi lipi fruntea de scară. Şoaptele lui Dez se auzeau în tot palatul. Nu era încăpere în care să intre fără spaima că nu-şi va regăsi fratele. Că murise cu adevărat, cum spunea toată lumea.

— Alfehr! strigă cineva de jos, spărgând liniştea.

Glasul bubui ca tunetul dinaintea fulgerului. Era al regelui.

Prinţul tresări şi apucă treapta scării cu ambele mâini. Regele Bolívar şi regina Amada stăteau lângă scară şi se uitau lung la el. De la înălţimea aceea, nu le putea citi feţele. Dacă Alfie era înalt şi deşirat, tatăl său era bine clădit. Dez semănase mai mult cu el, Alfie moştenise trăsăturile mai delicate ale mamei lor.

— *Ven acá*![11]

Vocea reginei tremura – Alfie nu ştia dacă de supărare sau uşurare.

— *Sí, mamá*. Prinţul oftă. *Acortar*![12]

Scara se micşoră până când ajunse la o palmă de podea. Prinţul coborî de pe ea şi se întoarse către părinţii săi. Mama lui îşi ţinea mâinile împreunate sub veşmântul violet, cu volane. Îl cercetă cu ochi-i negri, mari, parcă nesigură că îl vede cu adevărat.

Alfie lăsă capul în jos, evitându-i privirea.

— Îmi pare rău că mi-a trebuit atât de mult să...

Nu apucă să-şi ducă vorba până la capăt. Mama se apropie şi îl trase la pieptul ei, într-o îmbrăţişare strânsă. Regele îi cuprinse pe amândoi cu braţele, cu o blândeţe pe care Alfie rareori o simţise la el. Prinţul înţepeni de uimire.

---

[11] „Vino aici!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

[12] „Da, mamă... Micşorează-te!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

— *Mijo*, spuse regele, cu glas moale.

— M-am întors, zise băiatul, gata-gata să izbucnească în lacrimi.

Regina Amada se retrase din îmbrățișare şi-şi mângâie fiul pe obraz.

— Nu, te-ai întors *acasă*. Ne-ai lipsit.

Vina rodea sufletul prințului. N-ar fi revenit dacă n-ar fi trebuit să ia parte la jocul din noaptea aceea. Dar părinții lui îl aşteptau încă de când plecase. Iar acum îl priveau cu o încredere de care nu era demn. Totuşi, nu se va fi întors acasă degeaba, dacă jocul îi oferea o şansă cât de mică să afle ceva care să-l ajute să-l găsească pe Dez.

— N-ar fi trebuit să lipsesc atât de mult, rosti el, cu vocea încărcată de emoție.

— Nu-i nimic, fiule, îl linişti regele, îndreptându-se către fotoliile capitonate. Se aşează şi le făcu semn lui şi mamei sale să-i urmeze exemplul. Fiecare jeleşte în felul său. Acum nu mai contează decât că te-ai întors.

Departe de casă, Alfie trăise cu grija că Dez fusese cel care îl apropiase de tatăl lui. Că, odată fratele său dispărut, legătura dintre ei se va destrăma, rămânând o simplă îndatorire filială. Dar se înşelase. Dragostea pe care o simțea în brațele regelui era la fel de sinceră precum şi-o amintea, dar cu atât mai dureroasă, cu cât nu mai avea un frate cu care s-o împartă.

După ce se aşezară, regina se uită peste umărul lui Alfie, către uşile bibliotecii, căutând pe cineva din priviri.

— Luka, te rog. Nu vrei să-l saluți?

Auzind numele verişorului său, cel mai bun prieten al lui, Alfie sări din fotoliu. Crescuseră împreună în palat şi se considerau frați.

Copilăria lui era plină de amintiri cu Luka, el şi Dez făcând un tărăboi cât casa pe coridoare. Nu-l văzuse, dar acum prezența lui era inconfundabilă – şi neaşteptat de

rece. Luka se propti de uşi cu braţele încrucişate la piept şi o căutătură urâtă. Lui Alfie i se strânse stomacul. Rareori îşi văzuse verişorul fără un zâmbet pe faţă, dar supărarea adâncă pe care i-o citea acum pe chip nu era semn bun.

— Alfie, rosti Luka scurt, apoi se uită din nou la regină. L-am salutat.

Acum pot să plec?

Regina îi întinse mâna.

— Luka...

Băiatul miji ochii.

— De ce să-l salut, dacă el nici n-a catadicsit să-şi ia rămas-bun?

Alfie tresări şi făcu un pas în faţă, dar Luka ridică bărbia, provocându-l parcă să se apropie. Regina se ridică şi-şi strânse fiul de umăr, aruncându-i o privire care spunea *Lasă-l.*

— Luka, poţi pleca.

— *Gracias*, zise băiatul, înclinând respectuos din cap către rege şi regină, dar ignorându-şi verişorul. Apoi se răsuci pe călcâie şi plecă din bibliotecă.

Alfie mai făcu un pas, cu intenţia de a se lua după el, dar tatăl său îl opri:

— Dă-i timp să se liniştească. I-a fost foarte greu când ai plecat. Îi aruncă fiului său o privire fermă. Asta tu va trebui s-o rezolvi, dar mai înainte trebuie să stăm de vorbă.

Când văzu că şi mama lui dă din cap a confirmare, Alfie se aşeză la loc, cu ochii tot la uşă. Ştiind că Luka ar fi încercat să-l oprească, se purtase ca un laş şi se urcase pe vapor fără să-i spună o vorbă.

Da, merita să fie supărat pe el, dar durerea din ochii lui îl ustura ca o palmă pe obraz. Glasul tatălui său îl trezi la realitate:

— Sunt atâtea de spus şi de făcut pentru a te pregăti să urci pe tron...

Alfie se zbârli. Nu era prima oară că părinții îi vorbeau de pregătirea sa pentru a deveni rege. Tocmai de-asta plecase de acasă. De câte ori îi pomeneau de faptul că urma să-l înlocuiască pe Dez, i se deschidea o nouă rană, adâncă şi dureroasă.

— Nu l-am uitat pe Dezmin. Nu-l vom uita niciodată, zise regina, cu vocea gâtuită de lacrimi, întorcând capul de la Alfie. Prințului i se strânse inima, dar mama îşi răsuci din nou privirea spre el, de data asta mult mai fermă. Dar trebuie să punem poporul înaintea suferinței noastre. Ai fost destul plecat. Acum e vremea să te pregăteşti. Eşti prințul moştenitor, primul din linia celor care trebuie să preia tronul. Trebuie să accepți lucrul ăsta. De dragul regatului tău, dacă nu al fratelui tău, *entiendes*[13]?

Alfie strânse din dinți şi se sili să-i răspundă:

— *Sí*. „Da."

— Suntem pe cale să facem istorie. Peste numai câteva luni, ne vom întâlni cu cei mai mari duşmani ai noştri, pentru prima oară după generații întregi, şi ne vom împăca, rosti regele, arătând spre pictura din tavan. Dacă vom îngropa securea războiului şi ne vom alia cu Englass, vom dovedi că am renăscut din cenuşa sclaviei noastre din trecut şi vom deveni o putere mondială incontestabilă.

Dar moartea lui Dez – ochii regelui luciră – ne-a făcut să părem instabili, incapabili să-i apărăm pe ai noştri. Ne-a amenințat statutul şi a pus la îndoială ceea ce avem de oferit ca aliați. Aşa că trebuie să te pregătim şi să te prezentăm drept prințul care e gata să devină rege. Mai întâi castallanilor, apoi întregii lumi. Vom începe în două zile, cu un dineu în cinstea întoarcerii tale, la care vor participa cei mai importanți nobili din regat. Sărbătoarea Echinocțiului e

[13] „Înțelegi?" (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

peste patru zile şi, ca de obicei, vom organiza un bal – ocazia perfectă pentru a te prezenta regatului, ca viitorul lui conducător.

Inima lui Alfie se strânse la gândul de a fi prezentat în locul lui Dez.

Şi dacă Dez ar fi mort cu adevărat, lumea tot ar râde de un prinţ fără viitor, răspunzător de soarta unui regat întreg. De ce nu înţelegeau ai lui că nu era în stare de aşa ceva?

— Dar, tată, rosti el, în cele din urmă, frângându-şi mâinile în poală, eu nu m-am răzgândit. Cred în continuare că Dez ar putea fi în viaţă.

Nu ştim sigur dacă...

— *Alfehr*! tună regele.

Prinţul se lipi cu spatele de spătar. Regina puse o mână pe umărul soţului ei, care oftă.

— Termină cu fantasmagoriile astea! Nu poţi să te tot fereşti de adevăr şi de răspundere din cauza unei himere.

— Dar... protestă Alfie, însă tatăl său îi închise gura cu o privire.

— Cei implicaţi în lovitura care l-a luat pe Dez de lângă noi au fost descoperiţi, prinşi şi închişi în celulele din Turnul Ceasornicului pentru tot restul vieţii lor mizerabile. Familiile celor trei căpetenii –

Marco Zelas, Alonso Marquez şi Maria Villanueva – ne-au jurat credinţă şi s-au dezis de neamurile lor care s-au ridicat împotriva coroanei. Nu am neglijat nicio pistă. Pe toate le-am cercetat. *Por favor*![14] spuse, cu glas atât de rugător, încât îi frânse prinţului inima.

Lasă-l pe fratele tău să se odihnească în pace!

Alfie plecă ochii şi strânse iarăşi din dinţi, să nu-l contrazică. Îl ardeau degetele să ia sticla de tequila de la

[14] „Te rog!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

şold, să-şi astâmpere sufletul cuprins de frământări. El singur fusese cu Dez când îl răpiseră. Stăteau în Sala Albastră, o încăpere din aripa de răsărit a palatului, şi discutau cum să-i convingă pe părinţi să-i lase cu Luka într-o excursie în străinătate, cadou de aniversarea a 23 de ani a lui Dez, înainte ca acesta să se scufunde în perioada grea de învăţare a tuturor celor pe care trebuie să le ştie şi să le facă un rege.

Pe când îşi făceau planurile, uşile duble ale încăperii se deschiseseră şi înăuntru păşise o fată cam de vârsta lui Alfie. O chema Xiomara Santoro – îi aflase numele după ce îşi pierduse fratele pentru totdeauna. Un nume pe care Alfie nu-l putea uita. În spatele ei, două gărzi zăceau moarte pe jos. Le curgea sângele şuvoi din gâturile spintecate. Dez îl împinsese pe Alfie în spatele lui, protejându-l până în ultima clipă.

Cât ai zice peşte, fata ridicase mâna şi-şi răsfirase degetele. Sub picioarele lui Dez, pământul se despicase şi făcuse loc unei gropi adânci şi nefiresc de întunecate. Dez se prăbuşise sub ochii plini de lacrimi ai fratelui său, cu mâinile întinse spre el. Alfie se întinsese şi el să-l prindă, un moment prea târziu. Groapa se închisese înainte să apuce să sară după Dez. Între timp, gărzile doborâseră fata la pământ. Alfie căzuse în genunchi, rostind toate cuvintele magice pe care le ştia ca să despice la loc pământul şi să se arunce în hăul monstruos deschis de fată cu puterea ei individuală, *propio*. Dar degeaba. La interogatoriu, fata mărturisise numele celor care o angajaseră să omoare familia regală. Fratele lui dispăruse pentru că un grup de nobili voia să pună mâna pe tron. Regatul întreg îşi purta durerea ca pe un voal. Piaţa gemea de tablouri şi de obiecte create în amintirea prinţului Dezmin. Nobilii din toate colţurile regatului stăteau la rând ca să-şi dovedească loialitatea faţă de familia regală, de teamă să nu putrezească

în Turnul Ceasornicului, alături de cei găsiți vinovați de trădare. Castallan se transformase într-un animal rănit, care tresărea la orice atingere şi se zburlea numai la gândul primejdiei.

Cu toate acestea, Alfie nu putea să nu spere. Ceva îi spunea că Dez era viu şi că zăcea cine ştie pe unde, aşteptând să fie găsit.

— Îmi pare rău, spuse el, cu minciuna pe buze. Nu voi mai aduce vorba despre asta.

Regina se întinse şi luă mâna prințului într-ale ei, aruncându-i regelui o privire ascuțită.

— Pari obosit, spuse ea. Vrei să te odihneşti şi să discutăm mâine?

Alfie se ridică din fotoliu.

— *Sí*, aş vrea, răspunse, cu gura uscată.

— Mijo, ține minte un lucru, îi zise regele, înainte ca el să plece din bibliotecă. Străbunicul meu a fost primul rege liber din Castallan. Cu timpul, tu vei deveni al cincilea. Eşti nepotul unor oameni care au trăit în lanțuri şi care nu au avut voie să învețe limba magiei. Să nu-i dezamăgeşti!

Umbra lui Alfie i se încolăci nervoasă la picioare.

— Nu-i voi dezamăgi. Voi îndrepta lucrurile, îți promit.

Regina Amada dădu din cap hotărâtă, cu ochii încă umezi.

— Ştim, fiule.

Prințul urma, într-adevăr, să le îndrepte, dar nu aşa cum sperau părinții lui.

2
HOAŢA FALITĂ

Finn nu se dădea în vânt după teatrul de păpuşi. Numai gândul la asemenea spectacole îi făcea umbra să i ze zvârcolească la picioare.

În hărmălaia din piaţa întortocheată ca un labirint, ceva o atrăsese totuşi la o astfel de reprezentaţie. Stătea în spatele mulţimii de copii, cu braţele încrucişate la piept. Piesa avea toate ingredientele pe care şi le amintea din copilărie: un ticălos îmbrăcat în negru, cu glas gros, de tunet, o prinţesă în straie sclipitoare, cu gene lungi, lipite de ochii prea mari, şi un prinţ viteaz, care jură să o salveze.

Încă de când era mică, înainte de a se întâmpla tot ce se întâmplase, ideea unor sfori trecute prin încheieturi, a zâmbetelor pictate şi pleoapelor nemişcate, a unui păpuşar care stă în spatele cortinei rânjind şi controlând totul îi dădea fiori pe şira spinării. Îi venea să dea buzna pe scenă şi să tragă de sfori, să vadă cum cad marionetele şi rămân ca moarte. Mai bine să nu te mişti deloc, decât s-o faci la comanda cuiva. Poate că prevăzuse chiar de pe-atunci nenorocirea – păpuşarul care o pândea de după cortină, aşteptând s-o lege cu sforile lui.

Nu ţi-e dor, mija[15]*?* toarse un glas în mintea ei. *Nu ţi-e dor de tata?*

Nu te descurci prea grozav fără mine, nu-i aşa? Poate că ţi-ar fi fost mai bine prinsă cu sfori...

Finn scutură din cap, ca să alunge vocea. Fiecare cuvânt îi sfredelea adânc sub piele. Nu se putea lăsa purtată de valul amintirilor. Ignacio nu era aici, ca s-o ducă de nas cu vorbe strâmbe, până când nu mai ştia ce vrea el şi ce gândeşte ea. Nu era aici s-o forţeze să-l asculte, să i se supună ca o fiică recunoscătoare, să-i mulţumească fiindcă

[15] „Fiica mea” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

a luat-o la el când rămăsese fără nimeni pe lume. Acum făcea ce voia ea.

— Dă-te la o parte!

În faţa ei, un băiat îmbrânci o fetiţă care se ridicase în vârful degetelor ca să vadă mai bine spectacolul. Fata căzu şi se lovi sec cu genunchii de pământ. Nu plânse, dar nici nu se ridică şi nici nu-l lovi, aşa cum se aşteptase Finn, ci rămase pe jos câteva clipe lungi, înainte de a se ridica şi a se târî la o parte din faţa băiatului. Se cuprinse cu braţele pe după mijloc, de parcă ar fi vrut să se micşoreze. De parcă ar fi fost îmbrâncită de atâtea ori, încât locul ei era jos, la pământ. Cât de bine cunoştea Finn sentimentul acela...

Nici după el nu se dădea în vânt.

Se strecură printre copii şi se lăsă pe vine în faţa băiatului, blocându-i vederea.

— Vrei să vezi mai bine? şuieră ea, rânjind.

Băiatul deschise gura să protesteze, lăsând vederii dinţii rari, cu pete de ciocolată, dar Finn se dovedi prea iute pentru el. Îşi trecu mâinile peste faţă şi se transformă în personajul ticălos de pe scenă – un bărbat oribil, cu o gură roşie sinistră, prea lată pentru faţa lui, şi cu ochii negri ca smoala.

— Acu' vezi destul de bine? îl întrebă, lăsându-şi capul pe-un umăr.

Băiatul scoase un ţipăt sugrumat de frică şi vru să-şi ia tălpăşiţa.

Când se întoarse, Finn îi smulse săculeţul cu pesos din buzunarul de la spatele pantalonilor. Nu obişnuia să fure de la copii – până şi ea avea nişte limite –, dar, judecând după pantofii noi şi croiul elegant al hainelor, ştia că părinţii lui aveau să-i dea alţi bani fără să clipească.

Îşi trecu din nou mâinile peste faţă, revenind la înfăţişarea ei obişnuită. Fetiţa cu genunchii juliţi se holba la

ea, uitând să închidă gura. Spre deosebire de băiat, nu țipase când îi văzuse chipul transformat.

— Eşti mai curajoasă decât pari, *muchacha*[16], îi spuse Finn, apoi îi văzu hainele zdrențuite, brațele subțiri, unghiile murdare.

Poate că fata văzuse deja prea mulți monştri. O înțelegea foarte bine. Îi făcu apoi cu ochiul, îşi puse mâinile pe umerii mici şi o împinse uşor în locul unde stătuse băiatul.

— Aquí[17], în față, la mijloc, unde ți-e locul.

Se îndepărtă, însă după câțiva paşi se răzgândi şi se întoarse.

Deşi îi chiorăia stomacul de foame, puse săculețul furat în palma fetei.

— Du-te şi cumpără-ți ceva dulce.

În timp ce fata se holba la săculeț mirată, Finn se pierdu în mulțime, mergând agale pe la marginea pieței din Țarc.

Țeapa şi Mardeala – inelele cele mai îndepărtate şi mai sărace ale oraşului – se întrepătrundeau, granița dintre ele fiind arbitrară şi ignorată în mod tacit de toată lumea. La urma urmei, calicilor le era totuna la ce nivel de sărăcie trăiau. Țarcul era al treilea inel, o punte între mizerie şi lux. Aici îşi cheltuiau banii oameni din toate clasele sociale, de la aristocrate făloase, în rochii lungi, strânse cu curea, fuste cu volane şi bluze de mătase viu colorate, la fermieri plini de praf şi cu pantalonii peticiți.

Inelul următor, Panglica, era al nobililor. Bariera din cărămizi de chirpici avea puncte de intrare păzite de gărzi care țineau pleava la distanță. Iar dincolo de Panglică era ultimul inel, Coroana. În spatele zidurilor lui impunătoare se întindeau moşiile regale pline cu verdeață, un cocon de

---

[16] „Fetițo” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

[17] „Aici” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

vegetație înconjurând palatul din sticlă colorată, unde trăia în lux familia regală. Finn scrâşni din dinți la gândul conducătorilor răsfățați de soartă, cu umbrelele lor de mătase. Prefera oricând să trăiască aici, în Țarc, unde se petreceau lucruri interesante.

Merse mai departe, pe lângă o tarabă cu veşminte în nuanțe de pietre scumpe. O femeie îşi trase o rochie peste haine. Când făcu o piruetă, rochia deveni, din roşu-aprins, un albastru intens.

— La prețul ăsta, iei o rochie în trei culori. Dacă vrei mai multe, plăteşti dublu! zise vânzătoarea.

Finn se strâmba când cumpărătoarele îi tăiau calea şi nu se putea mişca uşor prin piață din cauza lor. Era o seară cam prea aglomerată şi veselă, cu atmosferă de sărbătoare. Ceva mai devreme văzuse chiar vrăjitori de-ai apei dansând şi răsucind în aer panglici de apă colorată, ca nişte săgeți de mătase. Sigur se întâmpla ceva neobişnuit.

Când zări un florar oferind flori gratis fiecărui trecător, renunță să mai facă presupuneri. Cât de prost trebuie să fii ca să dai pe gratis, în loc să vinzi pe bani?

— Ce naiba se întâmplă în seara asta? De ce-ți dai marfa pe gratis?

Îl întrebă, oprindu-se la taraba lui.

Bătrânul zâmbi şi îi puse o zorea albă în mână. Îndată ce mugurul alb ieşi de sub umbrela de pânză care proteja taraba, se deschise şi absorbi lumina lunii.

— N-ai auzit? o întrebă, cu ochi luminoşi.

Finn se uită strâmb la floarea inutilă, dar emoția lui o făcu să se gândească de două ori înainte de a o lăsa să cadă la pământ.

— Nu. E clar că n-am auzit.

— Prințul! S-a întors prințul, în sfârşit!

Finn pufni a dispreț.

— Ăla mort?

Bătrânul făcu ochi mari şi clipi de două ori înainte de a răspunde:

— Nu...

— Atunci înseamnă că nu s-a întâmplat nimic interesant. Ţine-ţi floarea şi nu te pierde cu firea, moşule.

Finn vru să-i dea floarea înapoi, dar el o refuză cu un zâmbet şi reuşi s-o enerveze cu bucuria lui. Cu zoreaua în mână, fata se răsuci pe călcâie şi se luă după mulţime. Asta o scotea din sărite în capitală: lumea era obsedată de familia regală. Întoarcerea prinţului nu le umplea burţile, nici nu le oferea un adăpost cald, însă tot oraşul era cuprins de frenezie. Şi ce dacă a revenit acasă un puşti răsfăţat?

Normal că nu s-a descurcat singur multă vreme şi că s-a întors la mama fuga-fuguţa.

— Prinţ prost şi maldito[18], blestemă Finn.

Nu era ăsta prinţul fără viitor? Când a împlinit cinci ani, nu s-a anunţat nimic de felul: *Prezicătoarea a glăsuit. Prinţul va fi un conducător nemaipomenit... bla... bla... bla...* cum s-a întâmplat cu ceilalţi din viţa regească. Prezicătoarea n-a văzut nimic *maldito* la băiatul ăsta. Aşa că, dacă pendejos[19] ăştia aveau impresia că întoarcerea lui era motiv de sărbătoare, îşi pierduseră minţile.

Pe când străbătea piaţa, începură să-i chiorăie maţele. Dac-ar fi păstrat săculeţul de pesos pe care i-l dăduse fetiţei, sigur ar fi avut măcar de-o masă.

— Gura! îi zise stomacului nervos, de parcă, recunoscându-şi greşeala, l-ar fi potolit. Dar maţele îi chiorăiră mai abitir. Da, ştiu, am fost o proastă.

Cu toate astea, prefera să lucreze cu burta goală. Îi ascuţea simţurile. Cheltuia cam mult în ultima vreme. Dacă

---

[18] „Afurisit” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

[19] „Tâmpiţi” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

reuşea să ciordească în seara asta ceva şi să vândă lucrurile, era aranjată o lună-două.

Dacă reuşea.

Îşi înghesui iute îndoiala în cotlonul din suflet unde îşi ascundea şi frica, şi grijile – toate sentimentele pe care nu şi le putea permite dacă voia să rămână în viață.

— Concentrează-te! mormăi pentru sine.

Grijile erau pentru fraieri. O să se descurce şi azi, ca întotdeauna.

Roasă de îndoială, se lăsă distrasă de doi puşti care scoteau flăcări pe gură, vrând să vadă care dintre ei rezistă mai mult. După câteva clipe lungi, cel mai înalt se îndoi de spate cu mâinile pe genunchi şi răsuflă sacadat. Broboane de sudoare îi curgeau pe față. Finn nu-şi putu reține zâmbetul când îi auzi cum se ceartă.

Învinsul pretindea că nu se dovedise un adversar pe măsură fiindcă nu mâncase de prânz.

Sus, în turn, bătu ceasornicul cu două fețe, amintindu-le copiilor că trebuiau să fie deja în aşternut. Finn ridică privirea spre instrumentul uriaş. Arătătoarele ticăiau în ritmul etern al timpului trecut şi al celui ce urma să se scurgă. Erau două ceasornice în Turnul de piatră, unul deasupra celuilalt. Arătătoarele aurii ale celui roşu indicau orele şi minutele. Cel în nuanță albastră marca deplasarea soarelui şi a lunii, iar arătătoarele lui argintii se apropiau tot mai mult de echinocțiu, când ziua şi noaptea urmau să împartă acelaşi timp, ca doi îndrăgostiți care mănâncă din aceeaşi prăjitură.

Sărbătoarea Echinocțiului era cea mai iubită din an. Finn nu mai putea de nerăbdare. De mică aştepta să se bucure de minunile ei în capitală. Auzise poveşti cu artificii care desenau în aer păsări uriaşe, aripi cuprinse de flăcări, fiecare scânteie manevrată de cei mai abili suflători de flăcări din regat. Muzica bubuia în inele şi nu puteai sta

locului când lumea țopăia în ritm de *bachatas* şi *merengues*[20].

Brutăriile gemeau de feluri şi feluri de produse la care poftise dintotdeauna. De-asta se hotărâse să rămână în oraş în ultima lună, nu doar să treacă prin el, ca de obicei. Voia să vadă spectacolul cu ochii ei, măcar o dată.

În plus, sărbătoarea însemna fiestas[21], petrecerile însemnau tequila, iar tequila însemna o grămadă de oameni de la care puteai fura cu uşurință. La sfârşitul sărbătorii, lumea se pregătea de iarna cu zile scurte şi cu nopți lungi şi reci. Finn va găsi cu siguranță un vas care s-o ducă în ținuturi mai calde. Poate insulele din apropierea coastei răsăritene? Nu fusese niciodată acolo. Cică făceau o paella[22] incredibilă, iar fructele de mare erau atât de proaspete, încât, dacă muşcai din sepia prăjită, te stropea cu cerneală.

Mațele ei țipară din nou a foame.

— *Cállate!*[23] şopti Finn, dar stomacul nu se opri. Poate că făcuse o greşeală când dăduse bani pe o odaie dintr-un han, în loc să-i economisească pentru mâncare.

Roasă de foame, Finn trecu pe lângă un stand unde un tânăr pregătea frigărui de porc cu adobo[24]. Tânărul trase adânc aer în piept şi suflă o flacără zdravănă, ca să facă mai crocantă carnea.

---

[20] Dansuri latino-americane (n. Tr.).

[21] „Petreceri” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

[22] Mâncare din orez şi fructe de mare sau carne ori legume (n. Red.).

[23] „Gura!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

[24] Sos din oțet, paprica, usturoi, sare şi oregano cu care se marinează carnea (n. Red.).

Stomacul lui Finn scoase un răcnet, dar buzele i se strâmbară într-un zâmbet şmecher. E mult mai simplu să improvizezi ca să faci rost iute de mâncare decât să găseşti un adăpost sigur peste noapte.

Se apropie de tânăr şi-i îndesă zoreaua în buzunarul cămăşii. El o privi şi se făcu roşu în obrajii maronii.

— Seara viitoare e una specială. Ar trebui să arăți cât mai bine, nu crezi?

Îi făcu apoi cu ochiul.

— O, rosti el, cu buzele rotunjite într-un cerc perfect. Mul-mul-mulțumesc, îngăimă, apoi se uită la floarea înclinată într-o parte, însetată de lumina lunii.

Când înălță privirea, două frigărui lipseau, iar hoața nu se mai zărea nicăieri.

3
VULPEA ŞI DRAGONUL

Pe când palatul se pregătea să adoarmă, umbra lui Alfie i se foia la picioare ca un câine abia ieşit din baie.

Ăsta era singurul dezavantaj de a avea *propio* – umbra îți trăda sentimentele. Când îi era groază de ceva, umbra se încăpățâna să rămână în spatele lui, ca un copil trezit prea de dimineață pentru lecții. Când era vesel, sălta de mama focului. Când se simțea rău, se colora într-un cenuşiu-pal. În seara asta, cu umbra țopăind, Alfie numai la odihnă nu se gândea.

Se ridică de pe marginea patului său cu baldachin şi merse la scrin. Trase sertarul de jos şi pipăi după încuietoarea compartimentului secret. În el, găsi ceea ce căuta: o mască de vulpe şi un mâner de uşă rotund, din sticlă colorată.

Îşi puse masca şi legă aţa de mătase la ceafă. Nu i se mai vedeau decât gura şi maxilarul. Toţi jucătorii erau obligaţi să poarte măşti.

Când venea vorba de jocuri pe bunuri interzise, anonimatul era esenţial.

Mai ales în cazul unui prinţ.

Cât fusese departe de casă, răscolind lumea după vraja care să-l salveze pe Dez, Alfie auzise de jocuri cu mize mari, dar cu câştiguri şi mai mari. Plătea taxa de intrare uriaşă fără să crâcnească şi mergea în locurile indicate pe invitaţia neagră, cu margini aurii.

Jocurile se desfăşurau în oraşe diferite, odată se organizaseră chiar pe alt continent. Dar Alfie nu rata niciunul, iar cel din noaptea asta era, o simţea în adâncul sufletului, cel mai important.

De data asta, premiile nu erau obişnuitele bunuri ilegale, ci cărţi de magie interzise, care l-ar putea ajuta să-l găsească pe Dez viu şi nevătămat, gata să se urce pe tron. Fratele lui stătea ascuns pe undeva, era convins. Faptul că fusese înghiţit de hăul ăla ciudat nu însemna că murise. Tot ceea ce îi trebuia lui Alfie ca să-l găsească era vraja potrivită.

Îl trecură fiori de emoţie când luă tolba de piele de pe pat şi şi-o puse pe umăr, peste mantia albastru-închis. Nu era vreme de pierdut. Rayan rareori le permitea să intre jucătorilor întârziaţi. Merse la peretele de lângă pat şi aruncă mânerul rotund în el. Obiectul nu ricoşă, nici nu căzu, cum ar fi fost de aşteptat, ci se învârti ca o monedă înainte de a se opri şi a se fixa în piatră.

Alfie păşi în faţă şi-l cuprinse în palmă. Îşi lăsă magia să se schimbe din obişnuitul albastru regal în portocaliu aprins, culoarea care îl ducea unde trebuia s-ajungă. Nu trebuia decât să răsucească mânerul şi să spună cuvântul potrivit.

Fiecare om era înzestrat cu *propio*. Unii aveau un singur asemenea dar, alții, mai multe, care se ramificau în capacități diverse în decursul vremii. Alfie auzise de un nobil din Englass care jongla cu fricțiunea: sub privirea lui, pământul de sub picioare devenea alunecos ca gheața; sau devenea el însuși imun la fricțiune și străbătea kilometri întregi într-o clipită. O fată pe care o cunoscuse în Uppskala modifica lumina după voie și lăsa o cameră în beznă la fel de ușor cum o inunda în strălucire. Abilitățile lui Alfie țineau, toate, de culoare. Vedea magie în toate tonurile, își schimba culoarea propriei magii în funcție de nuanță și-și folosea talentul pentru a croi cărări pe care să călătorească în interiorul rețelei magice din jurul său.

Prințul răsuci mânerul o dată spre stânga.

— *Voy*[25]*, Rosti.*

Peretele se transformă într-un tunel multicolor – tocmai rețeaua care ținea lumea la un loc – în care Alfie vedea grație abilității sale.

Învățase de mic că la temelia lumii stă magia, firele care leagă un om de altul și de pământul pe care trăiesc. Ajutându-se de *propio*, le folosea ca să se deplaseze dintr-un loc într-altul.

Prima oară când își descoperise talentul, rămăsese uimit de dimensiunea rețelei magice și se simțise o biată bărcuță cu vâsle pe o mare fără margini. Trebuia să găsească o cale să-și controleze cumva abilitatea, să o facă mai accesibilă. Așa ajunsese să folosească un mâner asupra căruia să-și concentreze harul și să deschidă cu el uși în oceanul nemărginit al magiei care gemea de viață. Se descurca și fără mâner, dar nu se simțea în siguranță; era ca și cum te-

[25] „Plec” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

ai fi aruncat în jos pe scări, în loc să le cobori frumos, cu mâna pe balustradă.

Intră în tunel şi se lăsă purtat de curentul care-l îndepărta de dormitorul său. Şi de tron.

Reveni în lume printr-un zid, între două *haciendas* grandioase din al doilea inel al oraşului, Panglica. Străzile erau pavate cu piatră, iar acele *haciendas* vopsite în culori puternice aveau vitralii. Alfie îşi trase gluga peste faţa acoperită de mască şi o luă spre casa lui Rayan. Ajunse la uşa de lemn negru, înaltă şi impresionantă. Şovăi.

Masca începu să-l strângă tare când îi apărură în minte chipurile dezamăgite ale părinţilor săi. Ce fel de rege era, dacă-şi petrecea nopţile umblând după potcoave de cai morţi?

Era sfâşiat, prins la mijloc între gândul că-şi îngrijora părinţii şi speranţa revenirii fratelui său şi îl apăsau amândouă cu aşa o forţă, că ar fi putut şlefui o piatră oarecare într-un diamant. Nu ştia cât mai putea rezista.

Asta e ultima încercare, îşi promise. *Dacă nu găsesc ce vreau nici în noaptea asta, renunţ să-l mai caut pe Dez şi mă concentrez la ce trebuie făcut ca să devin rege. Odată pentru totdeauna.*

Înghiţi în sec. Ultimatumul îi dădea senzaţia că ţine lucrurile sub control şi că va pune capăt zbuciumului său interior. Dar ideea urcării pe tron îi stătea ca un ghimpe în coastă. Refuză să se gândească la ea. Nu va trebui să devină rege, pentru că va câştiga la cărţi şi va pune mâna pe ceea ce îi trebuia ca să-l găsească pe Dez.

Apucă mânerul şi bătu tare în lemnul solid. Îi deschise un servitor masiv, care umplea cadrul uşii.

— Ai întârziat. Lui *señor*[26] Rayan nu-i plac cei care întârzie, zise el şi vru să-i închidă uşa în nas.

---

[26] „Domn” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

Alfie o blocă iute cu piciorul. Umbra lui începu să se zvârcolească şi fu nevoit să-şi înfigă călcâiele în pământ s-o liniştească. Servitorul deschise iar uşa, aruncându-i o privire furioasă.

— Aşteaptă, *te rog*, îi spuse Alfie şi scoase din tolbă o mână de pesos. Poate că lui *señor* Rayan nu-i plac cei care întârzie, dar pe mine mă interesează mai mult ce-ți place ție, *entiendes*?

Un zâmbet larg lumină fața bărbatului.

— Ai invitație?

Alfie îi dădu banii şi rosti cuvintele care îi asigurau participarea la joc. Unul periculos, ca atâtea altele pe care le jucase.

— O vulpe nu aşteaptă o invitație, ci o ocazie.

Bărbatul se dădu la o parte, iar Alfie păşi înăuntru, pe tărâmul altei nopți aducătoare de primejdii.

Femeia pe care o urmărea Finn prin Panglică era, fără îndoială, în mare întârziere. Perfect, însemna că se grăbea prea tare ca s-o observe pe Finn sărind cu vioiciune de pe un acoperiş pe altul pentru a ține pasul cu ea. *Haciendas* erau maiestuoase, cu acoperişuri uşor înclinate, perfecte pentru a țopăi de pe unul pe altul. Deşi fiecare măsură cât o scară de şase oameni în înălțime, anii în care Finn ținuse locul acrobaților prin circuri o scăpaseră de frica de înălțimi.

Asta dacă îi fusese vreodată teamă de ele.

Briza călduță care-i fluiera prin bucle când sărea de pe o clădire pe alta, lipăitul propriilor ei paşi şi foşnetul tolbei care i se freca de haine erau singurele zgomote ale nopții. Străzile erau pustii, iar din *haciendas* nu răzbătea niciun sunet, fiindcă proprietarii dormeau.

Până şi numele inelului acestuia o făcea să-şi dea ochii peste cap.

Panglica! Aşadar, ceva gingaş şi drăgălaş, de pus la gâtul unui pisoi.

Numele i se potrivea de minune, datorită tuturor acelor *haciendas* cu arhitectură delicată, grădinilor îngrijite ca la carte şi fântânilor care susurau vesele. Inelul emana o atmosferă enervant de liniştitoare.

Era calmul pe care şi-l permiteau cei ce se năşteau bogaţi şi mureau şi mai bogaţi. Finn prefera Ţeapa şi Mardeala. Da, erau murdare şi mai înghesuite şi hoţii de buzunare te pândeau la fiecare colţ, dar cel puţin fremătau de viaţă la ora asta.

Chiar acum artiştii cântau pe stradă *bachatas* languroase la chitară şi vânzătorii ambulanţi vindeau castroane cu pulpă de porc, fasole şi orez şi banane dulci. Stomacul începu să-i chiorăie numai gândindu-se la ele, dar Finn se concentră asupra sarcinii pe care o avea de dus la capăt. Trebuia să ia locul femeii la joc, să pună mâna pe bunuri şi să le amaneteze. Atunci ar avea bani să-şi astâmpere foamea şi să plătească un loc pe un vas care s-o ducă spre următoarea ei aventură.

Cu o lună în urmă, când venise aici, se apucase să descopere tainele din San Cristóbal – secrete periculoase, care îi vor aduce bani frumoşi, obţinuţi din furtişaguri –, iar cele care le ascundeau erau întotdeauna doamnele nobile. După zile întregi de spionat prin Panglică, nu se mirase când auzise de un joc la care câştigătorii primeau ca premiu bunuri interzise.

Femeia pe care o urmărea lăsă capul în jos şi intră într-un pasaj dintre două *haciendas* – locul perfect în care s-o atace. Finn se lăsă pe vine la marginea acoperişului şi rămase la pândă, umbra încolăcindu-i-se în jurul picioarelor. O rază de lună căzu pe obiectul scos de femeie din sac: o mască de dragon roşu, obligatorie la joc.

Finn zâmbi larg. Asta căuta.

Ridică mâna şi făcu o mişcare rapidă, ca şi cum ar fi strâns bine un nod. Rotocoale de pietre din zidul acelei *hacienda* învăluiră gleznele şi încheieturile femeii, imobilizând-o. Femeia scăpă săculeţul şi masca. Nu apucă să ţipe, pentru că Finn făcu încă un gest, larg, şi un alt rotocol de pietre îi acoperi gura şi îi lipi capul de zid.

De deasupra, Finn scoase un fluierat gros. Femeia ridică privirea.

Finn o salută cu o mână, iar cu cealaltă se scobi între dinţi, ajutându-se de frigarea acum goală.

— Să nu pleci nicăieri, îi spuse, rotunjindu-şi buzele într-un rânjet.

Cobor imediat la tine.

Femeia se zbătu să scape din strânsoare în timp ce Finn aruncă frigarea şi coborî cu mişcări uşoare zidul acelei *hacienda*. Când îl atingea, piatra se curba în exterior şi crea puncte de sprijin pentru mâinile şi tălpile ei. În copilărie, Finn îşi dorise să fie vrăjitoare de apă, pentru că îi plăcea să înoate, dar era al naibii de util să poţi vrăji piatra când te căţărai pe zidurile unor *haciendas*. Sări jos, între cele două clădiri, sprijinindu-se cu palmele pe podeaua de piatră.

— Ştiu la ce te gândeşti, îi zise femeii îngrozite, şi-i luă săculeţul de pe jos. Te întrebi ce-ai făcut să meriţi asta. Scotoci şi-şi vârî banii în buzunar, apoi continuă: Îţi jur că, din câte ştiu eu, n-ai făcut nimic.

Sunt convinsă că eşti o sfântă. Aruncă săculeţul şi luă de pe jos masca de dragon. Dar, din întâmplare, ai ceva ce-mi trebuie.

Femeia miji ochii. Finn ridică masca. Era roşie, cu găuri oblice pentru ochi, şi tivită cu alb.

— Şi-n culoarea mea preferată, pe deasupra. Îşi trecu degetele peste marginile curbate. Bafta mea!

Finn îşi aduse masca în dreptul feţei şi văzu că gura şi maxilarul i-ar fi rămas descoperite.

— Cred că trebuie să-ți împrumut înfățișarea, nu? Și trupul, numai așa, pentru siguranță.

Femeia se mulțumi s-o privească nedumerită. Ca mai toți castallanii, avea ten măsliniu, ochi negri, sprâncene groase, buze pline și un nas ușor acvilin.

Finn își puse masca între genunchi și scoase o oglindă din tolbă.

— Ăsta e cel mai interesant lucru pe care o să-l vezi în seara asta, așa că fii atentă.

Finn se privi în oglindă, studiindu-și înfățișarea actuală: ten de culoarea chihlimbarului, obraji rumeni și bucălați, bărbie ascuțită și păr creț, lung până la umeri. O împrumutase cu câteva zile în urmă, fără să se gândească prea mult, și nu-i părea rău că trebuia s-o schimbe.

Ridică mâna liberă în dreptul feței și-și modelă chipul ca pe lut, sub ochii cât cepele ai femeii. Magia îi transformase fața de atâtea ori, că nici nu mai știa cum arată. Dar îi plăcea ideea.

Iar în seara asta fura o nouă identitate și un premiu care îi va aduce bani buni, dacă știa cum să-și joace cărțile. La propriu.

Cu vârful degetelor, își modifică forma nasului. Nu mai era în vânt, ci coroiat. Își plimbă degetele peste sprâncene și le văzu cum se îngroașă. Își trecu apoi degetul mare peste bărbie și și-o rotunji. Se frecă la ochi, ca și cum i-ar fi fost somn. Când lăsă mâna jos, erau mai mari și mai închiși decât înainte. Își trecu mâna prin părul creț și-l simți cum se îndreaptă în șuvițe lungi, peste umeri. Treaba mergea mai încet decât atunci când îl speriase pe puștiul răzgâiat de la teatrul de păpuși. Acum trebuia să lucreze cu precizie.

Odată fața terminată, veni și rândul corpului. Ca să poată sări mai ușor pe acoperișuri, Finn și-l alungise, făcându-și membrele mai agile, dar femeia asta avea un trup asemănător cu al ei, cel cu care se născuse. Așa că Finn

reveni la înălțimea ei obişnuită, rearanjându-se astfel încât să aibă din nou şoldurile, coapsele şi pieptul mai pline.

Când se privi în oglindă, nu văzu nicio diferență între ea şi prizoniera ei.

Femeia se holba la ea, şocată. Nici măcar nu se mai zbătea. Ochii îi căzură brusc pe umbra lui Finn, încolăcită în jurul picioarelor ei.

— *Sí*, răspunse Finn la întrebarea ei nerostită. E *propio*, harul meu personal.

Finn putea să-şi schimbe înfățişarea de la opt ani. Era un talent bine-venit pentru oricine, mai ales pentru o hoață, care îi fusese de mare folos când se trezise pe străzi, orfană.

— Aş putea să te şi omor, spuse Finn.

Scoase un pumnal din tolbă şi-şi curăță unghiile cu vârful lui.

Femeia începu să respire sacadat. Îi fremătau nările.

— Dar nu văd la ce mi-ar folosi. Finn ridică din umeri. Eşti înțepenită aici, iar mâine-dimineață te va găsi vreo familie drăguță din zonă şi te va ajuta. Dar ține minte – se aplecă spre ea, atât de aproape, încât mai că li se atingeau nasurile identice: dacă te eliberezi şi încerci să faci tărăboi, orice rău fac de azi înainte, o să-l fac purtând chipul tău. N-o să fie prea amuzant să le explici gărzilor că nu l-ai făcut tu, ci o fată care-şi poate schimba înfățişarea. Capele roşii n-o să te creadă nicio clipă. Clipeşte de două ori dacă ai înțeles.

Femeia clipi de două ori.

— Perfect.

Finn îşi legă masca. De obicei, desena într-un jurnal fețele noi pe care le împrumuta înainte de a se apuca de-o treabă, ca să țină evidența tuturor chipurilor purtate şi a furtişagurilor asociate lor. Dar în seara asta nu mai avea timp. O s-o facă altă dată. Scoase o batistă şi o sticluță cu lichid albastru din tolbă şi înmuie batista în licoarea de

adormit. Femeia începu să se zbată, într-o implorare mută. Finn plescăi din limbă.

— *Cálmate!*[27]

Îi apăsă batista pe nas. Femeia închise ochii şi adormi.

Odată treaba terminată, Finn ieşi din pasaj. Ultima porțiune până la *haciendа* unde se țineau jocurile o străbătu în fugă. Spre deosebire de celelalte clădiri de pe strada aceea plictisitoare, în aceasta ardeau felinarele, trimițând reflexe colorate prin vitralii.

Văzu la uşă un bărbat care se certa cu un servitor. Servitorul vru să-i închidă bărbatului uşa în nas, dar în clipa următoare se dădu la o parte cu un zâmbet politicos. Înainte ca uşa să se închidă din nou, Finn se repezi şi-şi vârî piciorul înăuntru. Servitorul o deschise larg, privind-o nervos.

— Ai...

— Întârziat. Ştiu. A întârziat şi celălalt, zise, fixându-l cu privirea.

Servitorul ezită îndelung, apoi spuse cu un oftat de resemnare:

— Fie. Ai invitație?

Fără a-şi lua ochii de la el, Finn rosti cuvintele auzite săptămâni la rând din gura femeii pe care o urmărise:

— Un dragon nu are nevoie de invitație. Se adăposteşte oriunde vrea.

Servitorul se retrase şi Finn intră cu un zâmbet disprețuitor, de parcă ar fi purtat dintotdeauna chipul pe care îl avea acum.

4
CAMBIÓ[28]

[27] „Ia-o uşor!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

Străinul aşezat faţă în faţă cu Alfie nu era un om bun.

Îl dădea de gol felul în care curgea magia prin el. Purta o mască de tigru, iar trupul subţirel părea făcut din unghiuri ascuţite. Cu harul propriu activat, Alfie îi văzu magia de un cenuşiu metalic. Se mişca prin el rapid şi zvâcnit. Un individ rapace, chibzuindu-şi fiecare gest.

Alfie ştiu că trebuie să acţioneze cu multă precauţie în preajma lui.

La drept vorbind, trebuia să lucreze prudent în preajma tuturor.

Aşezat în salonul octogonal şi studiindu-şi partenerii de joc mascaţi din jurul mesei, Alfie nu văzu decât magie colorată unduindu-se prin ei cu intenţii rele.

Vocea Palomei, tutorele său din copilărie, îi răsună în minte: *Magia e forţă pură care curge prin lume, dar are nevoie de un canal, de o casă. Noi suntem canalele acelea, vasele în care creşte magia. Unul fără altul nu poate supravieţui. Noi îi dăm viaţă, scop şi, în ochii tăi, culoare. Iar când ne stingem, redăm magia eterului, ca s-o poată împrumuta şi alţii.*

Paloma era *dueña*[29], o filosoafă care studia magia sub toate formele ei şi făurea vrăji. Dacă majoritatea acestor filosofi se mulţumeau să creeze vrăji şi să studieze magia în profunzime, alţii alegeau să-şi împărtăşească cunoştinţele, predând copiilor meşteşugul magiei. Paloma îi fusese dăscăliţă din primii ani de viaţă şi îl instruise până când trecuse examenele pentru a deveni *bruxo* – practicant de magie cu patalama. Sădise în el dragostea şi respectul

---

[28] „Schimb” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

[29] Dueño, -a, -os, -as, „proprietar, -ă, -i, -e” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

pentru magia care crescuse odată cu el, din copilărie şi până la maturitate. Graţie acelui *propio* al său, Alfie îşi petrecuse mare parte din viaţă urmărind cum magia liberă, incoloră şi scânteietoare curge prin aer numai ca să fie absorbită de corpurile oamenilor şi să primească o culoare. Acum, se concentra să-şi întrebuinţeze *propio* ca să urmărească umbrele magice din cei patru jucători.

Lângă Tigru stătea o namilă de om cu mască de urs. În el se rotea o magie verde, respingătoare şi greoaie, ca mucusul. Namila bătea darabana cu degete groase pe masa de lemn, aşteptând, alături de ceilalţi, ca Rayan să aducă premiile serii.

O slujnică puse câte-un pahar răcit cu *sangria*[30] în faţa fiecărui jucător. Tigrul luă o sorbitură şi rânji spre Alfie, arătându-şi dinţii înroşiţi. Ursul refuză băutura cu un gest. Avea pumnul cât capul femeii de gros.

— Tequila, mârâi el.

Slujnica plecă repede şi se întoarse cu o sticlă de tequila şi un pahar potrivit. Ursul îi smulse imediat sticla din mână, pufnind la vederea paharului mic ca la o insultă.

Alfie nu se atinse de paharul cu *sangria*, deşi tremura după băutură numai când se gândea la cele ce urmau să se întâmple dacă nu găsea ce căuta în noaptea aceea. Alcoolul îi făcea umbra să se clatine. Trebuia să stea nemişcată dacă nu voia să atragă atenţia asupra lui. A controla mişcările umbrei era ca şi cum ai fi încercat să-ţi controlezi expresia feţei într-o conversaţie cu o persoană pe care o urăşti. Când se concentra, reuşea s-o potolească, dar cu cât mai puternică era senzaţia, cu atât era mai dificil. În noaptea asta, era vital ca umbra lui să stea liniştită.

---

30 Punci din vin roşu şi felii de fructe (cel mai adesea, portocale) originar din Peninsula Iberică (n. Red.).

În general, oamenii înzestrați cu *propio* erau veneraţi pentru legătura lor mai profundă cu magia. Dar prinţul nu voia să bănuiască nimeni că harul său îl putea ajuta să trişeze ca să câştige cărţile.

Deşi el exact asta avea de gând să facă.

Se concentră asupra jucătorilor şi urmări încă o dată cum curgea magia prin ei.

Lângă Urs stătea o fată cu mască de dragon. Când îi cercetă magia, Alfie se îndreptă brusc de spate, zăpăcit. Era roşie, dar nu roşul acela pe care îl cerceta el de-o viaţă, ci un amestec de pete în continuă schimbare, care se închideau până la nuanţa cea mai întunecată, numai pentru a reveni treptat la tente mai luminoase.

Stacojiu, carmin şi burgund în degrade. Probabil că avea halucinaţii.

Fata mişcă din cap în direcţia lui şi un surâs încrezut îi apăru pe buze.

— Ai ceva de comentat, Vulpe? Se făcu comodă în scaun, de parcă aştepta să le fie servită masa, nu să joace pe bunuri furate. Sau trebuie să te apuc de ceafă şi să te scutur ca să vorbeşti?

Ceilalţi jucători chicotiră cu răutate. Alfie căută cu disperare o replică inteligentă, dar îl salvă Rayan, care apăru în salon şi închise uşa după el.

— Bine aţi venit, doamnă şi domnilor, li se adresă el.

Nasul scurt i se lăţea când zâmbea. Ca toţi oamenii scârbos de bogaţi pe care îi cunoştea Alfie, Rayan era excentric şi blazat, şi tocmai din acest motiv organiza jocurile şi făcea rost de premiile ilegale care le făceau atât de ispititoare. Ţinea în braţe patru tomuri cu cotor negru – premiul din noaptea respectivă. Se aşeză pe scaunul aurit, cu spătar înalt, din capul mesei. Îi plăcea la nebunie să fie teatral.

— Sunteţi gata de joc? întrebă el.

Jucătorii înclinară afirmativ din cap. Peste ei se lăsă o liniște încordată.

Rayan stivui frumos cărțile în mijlocul mesei. Lui Alfie fu cât pe ce să-i sară inima din piept; bătea pentru fiecare cuvânt de pe fiecare pagină a fiecărei cărți. Riscul era că nu știai niciodată ce joc alegea Rayan. Dacă voiai neapărat premiul, plăteai o taxă piperată și aflai.

Iar premiile nu erau deloc obișnuite; câteva cărți proveneau din Englass și, ca orice lucru din Englass, erau interzise în Castallan.

Deși știa că răul făcut de englassieni poporului său prin vrăjile cu care îi sorbeau magia era atât de cumplit, încât nu putea fi redat în cuvinte, Alfie se reținu cu greu să înșface cărțile de pe masă și să fugă cu ele. Una dintre ele ar putea ascunde vraja după care umbla cu disperare, pentru că l-ar ajuta să-l găsească pe Dez. Dacă exista vreun loc în care se învăța cum să transferi *propio* dintr-un corp într-altul, acela era Englass. Fata care îl aruncase pe Dez în hăul întunecat o făcuse cu harul ei nenorocit, deci, dacă Alfie reușea să-l smulgă de la ea și să-l absoarbă, atunci ar putea despica, la rândul său, pământul și l-ar putea salva pe Dez. Era singura lui șansă.

Cu concentrarea risipită și gândul la cărți, *propio* îl părăsi. Nuanțele magice ale jucătorilor dispărură.

— Jocul din noaptea asta, doamnelor și domnilor, spuse Rayan pe un ton teatral, este *cambió*.

Un murmur de ciudă dădu roată mesei, dar Alfie abia își reținu zâmbetul. El și Luka pierduseră multe nopți jucând *cambió*. Era un joc cronometrat, bazat deopotrivă pe noroc, strategie și, bineînțeles, magie. În timp ce se scurgea nisipul din clepsidră, jucătorii trăgeau cărți din pachet sau luau o carte de la partenerul din stânga, sperând să obțină cea mai bună mână.

Și mai erau și cărțile fermecate.

La începutul jocului, fiecare primea cinci cărți pe care trebuia să le vrăjească. Acestea erau apoi amestecate, introduse înapoi în pachet şi redistribuite. Cărțile puteau fi vrăjite favorabil sau nefavorabil. O carte putea să-ți dea mâna peste cap, să-ți schimbe împăratul cu un bufon chiar sub ochii tăi. Sau, invers, să te ajute. Când se scurgea tot nisipul, mâna cea mai bună lua premiul acasă.

— Cinstit sau murdar? întrebă Tigrul.

Avea o voce prea inflexibilă, prea calculată. Parcă era a cuiva care pândea dintr-un cotlon, aşteptând să se apropie prea mult prada de el.

— Murdar, răspunse Rayan şi zâmbi.

Îi cuprinse pe toți o agitație încărcată de nerăbdare. Alfie ridică din sprâncene pe sub mască. Rayan nu alegea un joc murdar decât dacă jucătorii ştiau destule cuvinte magice ca să joace cum trebuie.

Probabil că toți cei din seara asta erau mai educați decât cei care veneau acolo de obicei. Poate că erau negustori şi nobili avuți care voiau să adauge un obiect rar şi interzis colecțiilor lor. Totuşi, nu se aşteptase ca Rayan să permită un joc de *cambió* murdar, riscând să-i moară un jucător în casă. Acum toți erau într-un pericol mai mare decât cu un minut în urmă.

Toți, în afară de Alfie.

— *Wépa*!

Tânărul cu mască de maimuță din dreapta lui Alfie scoase un cârâit vesel, trupul său vânos fremătând în aşteptarea finalului. Prințul bătea darabana pe masă, de parcă jocul nu începea destul de repede. Nu avusese ocazia să studieze magia tânărului. Se concentră acum asupra ei. Era galbenă ca lămâia, dinamică şi copleşitoare. Îi urmări degetele cuprinse de tremur. Tânărul era genul care nu putea sta locului, nici vorbă să câştige un joc de *cambió*. Nu merita să-şi facă griji din cauza lui.

Cu un gest afectat, Rayan scoase un pachet de cărți dintr-o cutiuță ornată.

— *Mezelar*![31] porunci.

Ca luate de vânt, cărțile fâlfâiră una în jurul celeilalte până când le ceru să se întoarcă la el în palmă. Rosti un alt cuvânt magic şi câte cinci cărți plutiră spre fiecare jucător.

— Cunoaşteți toți regulile. Vrăjiți cărțile cum vreți. Fiți cât de cruzi vreți. La urma urmei, jucați *cambió* mârşav, spuse el, cu un licăr de răutate în priviri.

Alfie îi văzu pe ceilalți jucători aplecați peste cărți, şoptind cuvinte magice. La *cambió* murdar, nu existau reguli când venea vorba de vrăjit cărțile. Spera că nu folosesc magie mortală. Veniseră acolo pentru cărți rare, nu ca să plece de la masă cu mâinile pătate de sânge.

Plimbându-şi privirea în jurul mesei, măştile i se părură însă una mai amenințătoare decât alta. Se temu că jucătorilor nu le păsa deloc dacă urmau să se murdărească de-acum cu încă un pic de sânge.

Alfie făcu vreo câteva vrăji simple pe cele cinci cărți ale sale. Una transforma împărații în bufoni şi zăpăcea magia celorlalți ca să-i încurce la joc. Voia cărțile, dar nu avea de gând să facă rău nimănui.

Nu dacă depindea de el.

— Sunteți gata, da? Rayan bătu din palme. *Regresar*![32]

Cărțile vrăjite se întoarseră în mâna lui şi se amestecară cu celelalte din pachet.

— Să-i dăm drumul!

Rayan rosti încă un cuvânt şi cărțile zburară la jucători, câte şapte la fiecare. În mijlocul mesei era un pachet gros, din care să tragă toți.

---

[31] „Amestecați-vă!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

[32] „Înapoi” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Se lăsă liniştea, de parcă aşteptau să-şi facă efectul una dintre cărţile vrăjite. Alfie îşi plimbă degetele peste suita lui şi se concentră; nu simți magie. Încă nu trebuia să respingă nicio carte. În plus, avea şi o mână bunicică.

Era în siguranță. Toți păreau să fie. Poate că nu se va lăsa cu sânge.

— Cel mai mic animal începe. Rayan mişcă din cap către tânărul cu mască de maimuță din dreapta lui Alfie. Tu începi, îi spuse şi întoarse clepsidra.

Maimuța se muşcă de obraz, bătând mai iute cu degetele pe masă.

Se întinse spre împăratul din mâna lui Alfie.

Nu mi-l lua, nu mi-l lua, nu mi-l lua, se rugă prințul în gând. Se sili să zâmbească discret, de parcă s-ar fi bucurat că tânărul voia să ia cartea aceea.

Îi merse. În ultima clipă, maimuța îşi retrase mâna, sugându-şi dinții de ciudă. Luă o carte din pachet şi puse la loc una din mână.

Vreo câteva momente care părură nespus de lungi, tânărul nu spuse nimic. Încetă să bată cu degetele în masă. Îl apucă o criză de tuse spasmodică şi împroşcă sânge pe masă. În nicio secundă, ochii îi deveniră sticloşi şi injectați. Duse mâna la gât.

Alfie tresări în scaun şi-l prinse de umăr, neştiind exact ce să facă.

— Ajutați-l! Are nevoie de ajutor!

Pe buzele tânărului apăru o spumă roşiatică. Se lăsă în față şi îi căzu capul pe masă. Înțepeni cu gura deschisă pe tăblia de lemn.

Rayan bătu din palme, zdrăngănind din inele.

— *Eso![33] Deja o carte vrăjită!*

---

[33] „Asta e!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Alfie îl privi lung, cu inima bătându-i puternic. Subapreciase natura jocurilor. Ar fi trebuit să ştie la ce să se aştepte.

Rayan sună dintr-un clopoțel argintiu. Doi bărbați intrară în salon şi, în linişte, scoaseră cadavrul afară, târându-l de mâini şi picioare.

Mirosul de sânge tăia aerul ca o coasă. Lui Alfie i se făcu greață.

Bărbatul cu mască de urs din fața lui îl privi amuzat şi chicoti răguşit. Fata cu mască de dragon era singura jucătoare care, ca Alfie, înlemnise de uimire. Prințul o studie, încercând să vadă şocul pe care îl simțea izbindu-i adânc în piept. Dar ea îi simți privirea, se relaxă şi afişă o mină nonşalantă. Îşi încrucişă mâinile la piept, prefăcându-se netulburată. Oamenii ăştia erau nişte monştri.

Alfie se concentră asupra cărții însângerate pe care o trăsese băiatul. În ea se rotea o magie verde mortală – a Ursului. Alfie îi aruncă o căutătură cruntă. Ursul înclină din cap către el, parcă invitându-l să-i spună ceva, dar Alfie se mulțumi să strângă cărțile între degete până începură să-l doară.

Între timp, Rayan reintroduse cărțile tânărului mort în pachet şi continuă de parcă nu se întâmplase nimic. O slujnică veni şi şterse petele de sânge de pe tăblia lustruită.

Rayan arătă cu capul spre Alfie, nerăbdător.

— Unul s-a dus. Vulpe, e rândul tău!

Dar Alfie nu se putea mişca. Mirosul de sânge stăruia în aer. Nici la paharul de *sangria* nu se putea uita fără să-i vină să vomite.

— Dă-i drumul, vulpițo! îl îndemnă Ursul cu glas dur şi tărăgănat, ca magia lui.

Alfie se încruntă la el şi inspiră adânc. Se concentră, cu ochii la pachet. Cartea de sus era însemnată cu magia de un cenuşiu metalic a Tigrului. Înainte de-a o lua, îşi activă

harul propriu şi lăsă magia din el să-şi schimbe culoarea din albastrul lui regal în cenuşiul Tigrului. O carte vrăjită nu-l afecta pe cel care-o vrăjise. Nu avea de ce să se teamă, câtă vreme îşi potrivea magia după a cărţilor înainte de a le atinge. L-ar considera stăpânul lor şi nu i-ar face rău.

Luă cartea şi puse alta mai mică în locul ei. Îşi frecă degetul mare de ea şi îi simţi magia. Îşi reţinu cu greu un hohot – era una care te îmbăta criţă de cum o atingeai.

Bună încercare, îşi zise, rânjindu-i Tigrului. Umerii acestuia înţepeniră, iar pe Alfie îl scutură un fior. Nu era la fel de crud ca jucătorii ceilalţi şi nici nu voia să fie, dar le putea face faţă.

Încântat de tensiunea tot mai mare dintre Vulpe şi Tigru, Rayan vorbi din capul mesei:

— Vulpea e mai şireată decât pachetul! Deocamdată... Dă-i drumul, Tigrule! Ţi-a venit rândul!

Tigrul întinse mâna după cărţile Ursului. Văzându-l că zăboveşte asupra uneia, Ursul îşi încleştă fălcile. Tigrul trase cartea cu un rânjet de superioritate, iar Ursul bătu cu pumnii în masă şi se ridică în picioare:

— A trişat! răcni, împroşcând salivă. S-a uitat la mâna mea! Sunt sigur!

Îşi îndoi degetele şi un glob de foc pluti deasupra palmei sale.

Jucătorii săriră toţi de pe scaune. Alfie se ridică ultimul, neştiind ce să facă. Masca îi alunecă pe obraz din cauza transpiraţiei. Oare se vor ucide între ei, înainte să-i omoare cărţile?

Tigrul îşi îndoi degetele de câteva ori, iar *sangria* se ridică din pahar, plutind spre el. Apoi făcu degetele pumn şi transformă băutura într-o lamă îngheţată, pe care o apucă, gata de luptă. Era vrăjitor de apă, ca Alfie. Dragonul îşi îndoi degetele şi în aer se îţi un pumnal. Alfie îi urmări pe toţi,

strângând cu putere scaunul. Stăteau în tăcere, crispați şi încordați. Rayan îi privea aşezat, cu brațele la piept.

— *Cálmate*, Ursule, vorbi pe un ton plictisit. Sună din clopoțel.

Câțiva musculoşi pe care-i angajase să-l apere în nopțile când organiza jocuri intrară pe rând în salon. Ori te omoară cărțile, ori ei.

Entiendes?

Flacăra tresări deasupra mâinii Ursului. Tigrul mişcă din cap spre el, rânjind amuzat.

— Bine, cedă Ursul, morocănos.

Rayan îşi concedie musculoşii cu un gest. Aceştia ieşiră fără zgomot. Jucătorii se aşezară din nou pe scaune. Pumnalul Dragonului dispăru în mâneca de unde apăruse, iar Tigrul transformă sabia înapoi în băutură cu o mişcare din încheietură şi o trimise în pahar. Alfie se aşeză încet, strângând cărțile cu degete tremurătoare. Când văzu că fata cu mască de dragon se holbează la el, inspiră adânc şi-şi controlă palmele transpirate.

— Mergem mai departe, decise Rayan, stând picior peste picior.

Alfie observă tocul jos al pantofilor săi auriți. Pantofii aceia, ca multe lucruri din Castallan, erau de pe vremea ocupației englassiene. Englassienii erau mai înalți decât castallanii. Pe timpul regimului englassian, cu cât semănai mai mult cu ei, cu atât te bucurai de mai multe privilegii şi respect. Aşadar, castallanii purtau pantofi cu toc ca să pară mai înalți. Moda rezista şi acum.

Din punctul acela de vedere, sclavia dobândea un sens nou, neaşteptat. Deşi părinții lui vorbeau întruna despre câte le furaseră cuceritorii – autonomia, magia, cultura, mândria –, Alfie nu se gândea atât la ele, ci la cât de puțin recuperaseră castallanii după alungarea cuceritorilor. Dacă se eliberaseră cu adevărat de influența englassiană şi se

întorseseră la tradițiile lor, de ce purtau şi acum pantofi cu toc?

Rayan îi întrerupse şirul gândurilor:

— Vulpe, dă-i drumul.

Alfie îşi mută privirea de la pantofi şi jucă. Avea cărți tot mai bune, pe măsură ce se scurgea nisipul din clepsidră. Pe parcursul jocului, Rayan rostea câte un cuvânt magic şi schimba între ele cu viteză scaunele jucătorilor. Pe Alfie îl luă amețeala.

— Doar n-o să vă las să trageți cărți tot de la acelaşi partener, explică Rayan cu răutate, ca să învățați să-l citiți şi să profitați de asta. Nu ne-am mai distra.

Alfie se întrebă dacă asta nu era o metodă care să-i oblige să rămână vigilenți. Evită pe rând cărțile vrăjite, punându-le înapoi în pachet. Una l-ar fi făcut să vomite întruna, alta l-ar fi orbit trei ture la rând, iar când ajunse la cea care îl omorâse pe tânărul cu mască de maimuță, o luă şi o puse la fundul pachetului, ca nu cumva să-şi taie cineva gâtul sub ochii lui din cauza ei.

Maimuța nemaifiind de față, fata cu mască de dragon ajunse în dreapta lui. Cum mai era puțin nisip de scurs în clepsidră, ea luă cartea care te îmbăta cu degete sigure. Probabil crezuse că Alfie nu are cărți vrăjite, pentru că încă nu reacționase la niciuna. Ar fi fost o presupunere corectă, dar nu şi în cazul lui.

Îndată ce o atinse, fata sughiță şi corpul i se destinse. Râse gros, dulceag.

— Ştiți ce mi-am dat seama? Hâc! Port o mască peste altă mască.

V-ați prins? Pricepeți ce vreau să zic, prostanilor? Port două măşti deodată!

Lăsă capul pe spate şi începu să râdă, de parcă ar fi băut o cadă de *sangria*.

Rayan îşi masă tâmplele.

— Probabil că unul dintre voi a vrăjit o carte cu beție. Dragonule, ai luat o carte de la Vulpe. Te rog să pui alta înapoi, cum spune regula, îi spuse el fetei, pierzându-şi răbdarea.

— Şi mai zici că prostiile astea-s măşti! Femeia arătă cu stângăcie spre masca ei roşie. Am purtat mai multe măşti decât voi toți la un loc, tâmpiților. Aş putea să vă dau lecții!

— Putem să continuăm, domnişorico? mârâi Ursul.

Fata nu se opri din râs. Rayan scoase un oftat prelung.

— Pune jos o carte, Dragonule. Sau îți trece rândul.

— Bine, bine! Dar să ştiți că adevărul e chiar sub nasul vostru!

Adică al *meu*, se corectă, chicotind ca un copil care ştie un secret de oameni mari.

Alfie nu avea timp de prostiile ei. Era la un pas de a pune mâna pe cărți. Îl ardeau degetele să le răsfoiască, dar era nevoit să aştepte până ce fata se hotăra să nu adoarmă râzând.

Într-un sfârşit, fata alese o carte, dar în loc s-o pună în pachet, o trimise cu un bobârnac spre Alfie. Izbucni iar în râs când cartea îl lovi peste nasul măştii. Alfie ar fi trebuit s-o lase să cadă. Ar fi trebuit să se dea la o parte sau chiar să rostească un cuvânt magic, ca să nu-l atingă. În schimb, ridică mâna, lăsându-şi propria magie să-şi schimbe culoarea după nuanța de roşu pe care o văzu rotindu-se în carte, şi o prinse când îi căzu de pe nas.

Poate c-o fi fost de vină soarta. Sau reflexele sale. Orice-ar fi fost, acum nu mai avea ce face.

Abia o atinse, că degetul îi tresări ca înțepat de un fulger. Avusese dreptate, magia fetei era diferită, nu vreo scamatorie ieftină. Iar cartea era stranie. Se concentră asupra ei. Era fermecată, se revărsa din ea magia roşie a fetei. Aşa cum văzuse şi mai devreme, nuanțele se schimbau întruna, alcătuind un mozaic de pete roşii nestatornice. Nu

putea s-o imite cât ai zice peşte, cum făcuse cu magia celorlalți. Era subțire şi zvâcnea ca un bici. Dacă ar fi avut chip, ar fi rânjit cu dispreț, iar el voia să afle de ce. O cercetă adânc, tot mai adânc, până simți un puls. Bătea din ce în ce mai repede, ca şi când se apropia de punctul culminant. Îi aducea aminte de ceva.

O secundă prea târziu, înțelese de ce anume.

Era o numărătoare inversă.

De pe fața cărții explodă un nor de fum dulceag. Alfie o trânti pe masă şi țâşni de pe scaun atât de repede, că îl trânti la podea.

Transpirat tot, îşi acoperi nasul şi gura cu mâinile. Oare era otrăvitor?

Rayan, vrăjitor de vânt, suflă să se risipească fumul şi, fără să vrea, îl salvă pe Alfie. Lumea începu să tuşească. Alfie auzi zgomot de scaune trântite şi corpuri căzând la podea. După ce se curăță aerul, ceilalți jucători zăceau nemişcați pe jos, cu măştile strâmbe.

Oamenii lui Rayan năvăliseră în salon, dar îi doborâse şi pe ei fumul.

Numai Rayan şi Alfie rămăseseră în picioare. Când se uită la masă, lui Alfie îi stătu inima în loc.

Cărțile dispăruseră.

Toată strădania lui fusese inutilă. Degeaba îşi mințise familia, degeaba revenise acasă, în palatul plin de amintiri cu Dez.

— Hoața! strigă Rayan, arătând peste umărul lui Alfie cu un deget cât un cârnat.

Fata cu mască de dragon țâşni pe uşile de sticlă pe balcon, cățărându-se cu stângăcie pe balustrada de piatră. Fu cât pe ce să cadă.

— *Gracias*, domnilor, a fost un joc pe cinste.

Mai sughiță o dată, tare. Efectele cărții beției erau departe de a fi trecut. Îşi scoase masca şi-şi dezvălui chipul rotund, cu buze pline şi sprâncene dese.

— Nu vă deranjați să mă căutați. Sunt cam greu de găsit, îi avertiză ea, aruncându-le un surâs pieziş.

Îşi trecu degetele prin păr şi şuvițele, din lungi şi drepte, se făcură cârlionțate. Îşi plimbă mâna peste față, ascuțindu-şi şi scurtându-şi nasul. Ochii i se distanțară – îşi schimbase toată înfățişarea din câteva mişcări ale mâinii.

Un alt sughiț o făcu să se clatine. Fata dădu din mâini şi căzu de pe balcon cu spatele înainte. Alfie o auzi înjurând când ateriză şi-şi luă tălpăşița. Rayan împietrise cu gura deschisă.

Alfie îşi fixă masca şi fugi pe uşile duble în balcon. După o clipă de ezitare, sări. Până la pământ era o distanță cât o scară de cinci oameni.

— *Amortiguar*![34]

Când ateriză pe vine, se sprijini cu o palmă de pavajul înmuiat de-acum de vrajă. Se ridică în picioare şi o luă la goană, dispărând în noapte.

5
HOAȚA-DE-FEȚE

Cu masca pe față, Alfie o urmări pe fată prin Panglică.

Alergă după ea printre rânduri de vile în nenumărate culori, lovindu-şi umărul de trunchiul unui mango înflorit, tuns frumos, dintre două case. Îi luă urma după ce coti pe un drum îngust, străjuit de *haciendas*, care ducea la o piațetă cu magazine scumpe unde îşi cheltuiau banii cei avuți, dar când ajunse acolo, fata se evaporase.

---

[34] „Amortizează!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Simți o gheară în piept când se învârti în cerc, căutând-o cu privirea în toate părțile. Trebuia să fie acolo, nu? Doar fusese la un pas de ea. Nu putea s-o piardă, nu putea să piardă cărțile. Trebuia să facă în aşa fel încât întoarcerea lui acasă, unde îl chinuia absența lui Dez, şi minciunile îndrugate părinților să nu fi fost în zadar. Sub nicio formă nu va reveni în palat cu mâna goală.

Alfie merse prin piață, cercetând spațiile înguste dintre prăvălii unde s-ar fi putut ascunde fata. Ziua, locul gemea de vânzători care împărțeau tarte triunghiulare şi conuri de *yucca* prăjite, dar aceştia plecaseră acasă cu multe ore în urmă. Luminată de luna plină, piața era cufundată în tăcere.

Trecând în grabă pe lângă o croitorie, Alfie călcă pe nişte cioburi de sticlă. Geamul fusese spart, însă atelierul era gol. Ciudat. Merse mai departe. Nu voia să piardă urma fetei. Drept în față, o femeie în rochie galbenă şi pălărie cu boruri ieşi împleticindu-se de pe aleea dintre două prăvălii. Alfie se opri. Câți oameni umblă printr-o piață goală în miez de noapte? Umbra femeii se clătina la picioarele ei ca un marinar beat. Când se concentră asupra ei, Alfie recunoscu magia nestatornică, roşie, care fremăta în ea. O luă la picior ca s-o ajungă din urmă.

— *Señorita*, o abordă, păşind în fața ei. Cărțile.

Glasul împleticit care se auzi de sub pălăria pleoştită suna mult prea pițigăiat, de parcă femeia încerca să se prefacă:

— Tinere, habar n-am despre ce vorbeşti!

S-ar fi putut ascunde de el în multe feluri, chiar schimbându-şi înfățişarea. Cartea beției trebuie să fi fost însă foarte puternică, de vreme ce se purta atât de caraghios.

Alfie îi trase una peste pălărie, aruncând-o cât colo, şi dădu la iveală chipul pe care îl văzuse înainte ca femeia să sară de pe balcon.

— Ştiu cine eşti. Cărţile, te rog.

— Măgarule. Fata ţâţâi şi-l împinse la o parte. Nu ştii cine sunt.

Nimeni nu ştie.

— Cât de beată eşti, dacă-ţi închipui că-ţi foloseşte la ceva deghizarea asta absurdă?

— Destul de beată ca să te bag în mă-ta, replică ea, obraznic.

Umbra i se zvârcolea nervoasă, ca un animal în primejdie. Fata se clătină pe picioare şi Alfie o prinse de umeri ca să nu cadă.

— Ia mâna de pe mine.

Îl îmbrânci. El ridică braţele, ca şi cum s-ar fi predat. Nu ştia ce să facă. Era cherchelită, nu voia să profite de...

Scutură din cap. Nu el, ea era cea care profitase de situaţie. Nu-i datora nimic.

— Te rog să nu înrăutăţeşti lucrurile. Nu te voi pârî gărzilor. Dă-mi cărţile şi te las să-ţi vezi de drum – oricine-ai fi, sub înfăţişarea asta iluzorie.

Când magia ei îşi menţinu culoarea o clipă, Alfie reuşi, în sfârşit, să se armonizeze cu ea. Căută vraja prin care fata îşi ascundea chipul, sperând s-o risipească, aşa cum le risipise pe cele de la jocul de *cambió*.

Se încruntă. Nu descoperi vraja iluziei. Ciudat. Era ca o haină fără cusături. Percepu doar magia roşie care o străbătea ca un al doilea flux de sânge. Orice *propio* avea o limită, o îngrădire serioasă a puterii sale. În cazul lui Alfie, îngrădirea consta în faptul că singurul fel de magie pe care nu-l putea contracara era harul personal al altcuiva. Iar dacă nu putea risipi magia care o ajuta pe fată să-şi schimbe chipul, atunci probabil că aceasta era chiar harul

ei personal. Paloma îi spusese întotdeauna că *propio* era oglinda sufletului. Ce fel de ființă se ascundea, de fapt, sub atâtea înfățișări?

O mincinoasă, își zise. *Cineva în care nu te poți încrede.*

Totuși, nu voia să-i facă rău dacă nu era obligat.

Întinse mâna spre ea. Umbra lui i se încolăci strâns în jurul picioarelor.

— Cărțile, por favor[35].

Fata făcu un pas înapoi, bălăbănindu-se.

— Pe-aici nu cumperi nimic cu „te rog". Vrei cărțile, plătești sau îmi dai ceva de aceeași valoare. Dacă nu – hâc! —, n-ai decât să te cari.

— Bine. Alfie oftă supărat. Cât vrei?

Fata îl scrută de sus până jos. Era limpede că încerca să-și dea seama cât era dispus să-i dea. Ar fi vrut să nu fi purtat o mantie dintr-un material atât de scump.

— Un milion de *pesos* de aur, cârâi fata, lăsându-și capul pe spate.

— *Qué[36]?*

— M-ai auzit.

Alfie se holbă la ea.

— Nu fi caraghioasă.

— Nu mai pierde la cărți, ripostă ea, ridicând din umeri.

Alfie scrâșni din dinți.

— *Señorita*, nu vreau să-ți fac rău.

— Nu te teme, replică ea, pufnind în râs, nici n-ai putea.

Alfie se zbârli la hohotele ei malițioase.

— Cărțile sunt ale mele. Dacă n-ai fi întrerupt jocul, le-aș fi câștigat cinstit.

— Nu mai spune! zâmbi fata cu superioritate.

---

[35] „Te rog!" (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

[36] „Ce?" (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Alfie avu impresia că expresia aceea disprețuitoare era autentică, indiferent de chipul sub care se ascundea. Fata se uită la umbra lui, care i se zbătea la picioare.

— Eu aş zice că te-ai folosit de *propio*. Nu-i prea cinstit, dacă mă întrebi pe mine.

Alfie miji ochii.

— Cum îți permiți să mă faci necinstit? Eşti o hoață.

Fata îşi aruncă mâinile în aer, de parcă prințul ar fi spus cea mai mare prostie din lume.

— Iar tu încerci să furi de la o hoață. Nu cumva asta te face mai necinstit decât mine?

Alfie se încruntă şi inspiră adânc pe nas.

— Uite ce e, nu vreau să-ți fac niciun rău, îi spuse cu glas nervos.

Ea îşi puse mâinile pe piept.

— Foarte bine, nici nu cred c-ai putea.

Tonul ei îl scoase din pepeni.

— Atunci dă-mi voie să-ți dovedesc contrariul, replică, sigur pe el.

Voia să pară periculos, ca jucătorii de *cambió*. Purta o mască de vulpe, dar se comporta ca o căprioară. Fata furase de la el, iar el încă stătea pe gânduri. În noaptea asta, era vulpe.

— Jucăm un joc. Cine câştigă, ia cărțile.

— N-ai pierdut destul, *muchacho*?

— De câte ori te rănesc, îmi dai o carte. De câte ori mă răneşti tu pe mine...

— E destul că te rănesc, alt premiu nu-mi trebuie, mulțam frumos.

Fata îşi trase rochia peste umeri şi înjură ca un birjar când îi înțepeniră capul şi brațele în ea. Alfie îşi dădu ochii peste cap. Parcă era Luka, verişorul său, când se îmbăta. Doar că ea era şi mai amețită.

Fata reuşi să-şi scoată rochia. Rămase în cămaşa neagră vârâtă în pantalonii cu curea – hainele pe care le purtase la jocul de *cambió*.

Tolba neagră îi atârna oblic, de la umăr la şoldul opus. Luă o poziție defensivă cam stângace şi sughiță.

— Păi să jucăm, atunci, spuse ea.

Urmară câteva clipe de linişte grea, ca atunci când se pregătesc adversarii să-şi sară la gât. Alfie îi susținu privirea prin fantele oblice ale măştii. Dintr-o mişcare a încheieturii, fata smulse din pavaj nişte pietre cât pumnul lui.

Ceva îi spunea prințului să o atace imediat, cu înverşunare. Dar el aşteptă.

Paciencia, prințe Alfehr. Răbdarea e o magie în sine, auzi vocea Palomei în minte. Luă şi el poziția de apărare şi aşteptă mai departe.

Fata se uită la el şi pufni enervată.

— Nu ştiu dacă ai observat, dar sunt cam varză. Aş vrea să mă culc devreme. Aşa că hai să ne grăbim. Îl studie încet, din cap până-n picioare. Sau poate vrei să trecem peste partea cu cafteala şi să vii cu mine?

Alfie se crispă, slăbindu-şi puțin garda.

Fata îşi răsfiră degetele şi pietrele porniră. Prințul transformă anevoie aerul umed în rotocoale de apă din care făcu imediat un bloc de gheață, însă unul prea mic. Blocă două pietre, dar celelalte îl atinseră. Se feri, ducând mâna la juliturile din piept. De sub cămaşă țâşni sânge.

— *Sanar*, rosti, vindecându-şi rănile.

— Unu la zero, rânji fata. Hai să rămânem la trei lovituri. E cam târziu pentru un pisicuț ca tine să umble singur pe stradă. Nu vrem să moară *mamá* de grijă, nu-i aşa?

Alfie îi aruncă o privire crâncenă.

Magia elementelor era viscerală, fizică. Nu presupunea mult studiu sau concentrare, ca aceea scrisă sau vorbită, ci instinct, exact ce-i lipsea lui acum. Iar din cauza preferinței

nobililor pentru cea din urmă – încă un lucru moştenit de la englassieni – ca să devii *bruxo* nu trebuia să studiezi elementele în profunzime. Alfie nu se mai apărase niciodată împotriva lor într-o luptă.

Fata râânji, cu şi mai mult dispreț:

— De ce te-ai ferit? Deja ți-e frică de mine?

Alfie scrâşni din dinți.

— Bine, încheiem jocul după trei lovituri.

De data asta, va fi pregătit. Fata abia se mai ținea pe picioare. Va profita de starea ei. Întinse mâna, îndemnând-o să se apropie.

— Dacă vrei să termini lupta, atunci vino şi pune-i capăt.

Fata pufni.

— Mă rog, dacă insişti...

Se năpusti asupra lui, dar cu paşi greoi. Când înălță brațele, Alfie îi văzu magia roşie smulgând cu mari eforturi trei bolovani din pavaj.

Risipise atâta energie numai ca să extragă trei pietroaie?

Când să atace, Alfie se uită la picioarele ei şi strigă:

— *Adherir!*[37]

Tălpile fetei parcă se lipiră de pământ. Elanul pe care şi-l luase lucră împotriva ei şi fata căzu, buf!, cu capul înainte. Bolovanii izbiră pământul cu un huruit, dar unul îi ateriză pe spate. Ridicându-se în patru labe, Finn trase nişte înjurături în lanț. Îi sângera fruntea. Alfie îi eliberă picioarele.

— Unu la unu, deci, rosti el.

Îşi încrucişă mândru brațele la piept. Era o luptătoare bună, dar neinstruită. Când cioplitorii de piatră care studiaseră magia chemau bolovanii din pământ, magia lor colorată se umfla ca un talaz. A ei țâşnea necontrolat,

[37] „Lipiți-vă!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

numai ca să smulgă trei pietre mai măricele. Cu aşa o risipă de energie, ar fi trebuit să fie în stare de mai mult, însă îi lipsea disciplina. Şi obosea repede. Dacă Alfie juca bine, întrecerea lor se va încheia cum ar fi trebuit să se încheie şi jocul de *cambió*.

Poate că fata era mai puternică şi mai rapidă, dar el era mai deştept.

— Bine-nţeles, eşti unul de-ăia care au învăţat magia stând cuminţi în bancă, bolborosi ea, ridicându-se şi tremurând pe picioarele nesigure.

Şocat, Alfie lăsă capul pe-o parte. Nu mai auzise pe nimeni referindu-se la magia rostită sau scrisă cu vorbele acelea sau cu atâta dispreţ.

— Te-am ghicit imediat, te mişti de parcă ai fi stat în bancă toată viaţa ta de *maldito*.

Alfie întinse mâna.

— Cartea, te rog.

— Dar nu m-ai rănit, protestă fata indignată, săgetându-l din priviri.

La rândul său, Alfie îi aruncă o privire aprigă.

— Te-ai rănit singură, datorită magiei mele. Punct pentru mine.

Finn îşi supse dinţii şi azvârli în el cu o carte cu atâta furie, că îl duru pieptul.

— E singura pe care-o s-o câştigi în noaptea asta, Vulpeo, îngăimă fata. Ţine-te bine de ea.

Prinţul îşi forţă buzele într-un rânjet, sperând să fie la fel de batjocoritor ca al ei.

— Mai vedem noi, Dragonule.

Fata ţâşni spre el cu pumnii ridicaţi şi-l atacă neîndemânatică. Alfie se trase la o parte. Nu reuşi decât să-i frece obrazul cu încheieturile degetelor când el o înşfăcă de braţ.

— *Adormecer*![38]

Brațul fetei căzu moale pe lângă corp, ca o pendulă. Ea şi-l privi uluită.

— Ce na...

Alfie o trânti pe spate cu o lovitură rapidă de picior în burtă. Nu era menită să-i rupă coastele, însă durerea de a doua zi va fi crâncenă.

Fata se forță să se ridice în genunchi, incapabilă să-şi mişte brațul.

Prințul se lăsă copleşit de un val de satisfacție când îi văzu expresia mirată. Poate că era mai vulpoi decât crezuse. Se apropie de ea şi întinse mâna.

— Ți-aş amorți şi brațul celălalt, dar atunci cum mi-ai mai da o carte?

Fata se încruntă la el. Pe jos, umbrele lor se întărâtau una pe alta.

După căutătura ei cruntă, Alfie ar fi trebuit să-şi dea seama că pune ceva la cale. Dar îl distrase încăierarea umbrelor. I se strânse inima când îşi aminti că tot aşa păție şi când se bătuse cu Dez în copilărie.

Ca la jocul de cărți, ghici intenția fetei cu o secundă prea târziu. Ea zvâcni din încheietură. O piatră zbură din pavaj şi-l izbi în vintre.

Durerea îi întoarse stomacul pe dos şi-l făcu să se clatine. Fata era deja în picioare, cu pumnul învelit într-un glob de piatră. Alfie nu apucă să rostească un cuvânt magic, pentru că încasă o lovitură zdravănă. Pumnul de piatră îi sparse nasul. Bucata de mască din jurul nasului se fărâmiță şi căzu. Fata făcu un pas înainte, cu palma îndreptată în sus. O coloană de pietre se înălță şi-l izbi în burtă. Alfie căzu,

[38] „Amorțeşte!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

lovindu-se de zidul din spatele său. Tolba îi zbură de pe umăr şi aterizâ în faţă, la mijlocul distanţei dintre ei.

Finn lăsă coloana de pietre să cadă la pământ.

În prima clipă, crezu că Alfie se dă bătut. El se împinse în perete şi ridică un braţ în direcţia ei, dar căzu înapoi, parcă scurgându-se, şi se prăbuşi la pământ pe-o dungă. Masca de vulpe, acum spintecată şi lărgită, i se cocoţă deasupra nasului însângerat.

Fata scuturâ zadarnic din braţul amorţit. O furnica, poate că începea să se dezmorţească. Idiotul i-l înţepenise atât de tare, că la fel de bine putea să i-l şi taie.

— *Pendejo*, bâigui ea, împiedicându-se în propriile picioare când se duse spre el.

Încă resimţea efectele cărţii beţiei. Atât de tare o ameţise, că furase o rochie, în loc să-şi schimbe, pur şi simplu, înfăţişarea. Dar era prea cherchelită ca să-şi facă autocritica. Şi, cu toate astea, îl doborâse. Beată criţă, dar invincibilă. „Nu-i rău deloc", îşi zise.

Vru să-i scotocească prin buzunare, dar se opri, mirată. Vulpea avea o ploscă la şold. Nu se aşteptase la aşa ceva de la un papă-lapte. O deschise şi-i vărsă conţinutul. Să-i fie învăţătură de minte, era un nesimţit. Îi căută prin buzunare, luă tot ce găsi, se sculă şi-i împinse capul cu vârful bocancului. Capul căzu cu fălcile moi şi buzele întredeschise. Sângele se scurgea din nas în gură.

Nu ştia să lupte împotriva magiei elementelor, era limpede, însă n-ar fi trebuit să care o ploscă cu apă din cauza asta; doar se pricepea să ia apă din aer. Sigur era un *bruxo*. Probabil că îşi petrecea zilele trândăvind în vreo *hacienda* şi învăţând magia complicată, în loc să facă una-alta în inelele mai sărace. Se descurca de minune în bancă, dar nu-i ajuta la nimic. Acum era pe stradă, nu într-un ring pentru dueluri.

— Avantajul terenului propriu, zise fata către trupul nemişcat. Altfel, să ştii că n-am nimic cu tine.

Vru să-i scoată masca, dar ştia mai bine decât oricine ce important e să ai o deghizare bună. Cu ce drept să i-o ia? Se răsuci şi-i zări tolba, care-i zburase când căzuse pe spate. Găsi în ea cartea şi nişte *pesos* de aur.

I-ar fi picat bine şi un tonic care să-i alunge durerea cruntă de cap.

Umbra ei se legăna ca un vas ancorat la docuri. Dar-ar dracii în cartea aia nenorocită şi în prostovanul ăsta. Îl auzi gemând în spatele ei. Se întoarse şi-l văzu ridicându-se în patru labe.

— Nu joci cinstit, icni el, aranjându-şi masca, nu cumva să-i cadă de pe obraz.

Îl văzu ducând mâna la nas, probabil ca să-l vindece. Ar fi fost bine să aibă şi ea talentul ăsta, în loc să plătească un *bruxo* oarecare de pe o stradă dosnică din Ţeapă, care jura că trecuse examenele numai ca să-i ia banii.

— Nu te amăgi. Nu m-am jucat nicio secundă, replică, aruncându-i tolba.

— N-ai uitat nimic?

Alfie ridică mâna. Ţinea între degete cartea de care se folosise fata ca să-i doboare pe jucătorii de *cambió*.

Ea scutură din cap. Mişcarea îi provocă ameţeală.

— Eşti o vulpiţă dubioasă.

Alfie trimise cartea cu un bobârnac în direcţia ei. Fata o prinse din reflex.

În clipa următoare, observă ceva ciudat.

Vrăjise cartea ea însăşi, deci nu o putea controla decât ea. O fermecase ca să împrăştie fumul acela înăbuşitor în salonul lui Rayan. Numai acolo. Totuşi, acum o simţea pulsând de propria ei magie, de parcă tot ea i-ar fi poruncit să scoată fum încă o dată şi s-o atace. Imposibil; era un truc la mijloc.

— Ai zis că vrei să te culci devreme, spuse Alfie.

Cartea scuipă un jet de fum dulceag. Finn simți că leşină.

— Somn uşor, adăugă el.

O vulpe ar fi lăsat-o să se izbească de pământ. O căprioară ar fi dus-o undeva în siguranță. Alfie nu era nici una, nici alta, deci nu va face nici una, nici alta. Când o văzu că se prăbuşeşte, îi atenuă căderea cu un cuvânt magic. Se ridică pe picioarele împleticite şi se îndoi de spate cu mâna la burtă, din cauza pumnului încasat. Fata chiar nu se jucase cu el.

Alfie mută cărțile din tolba ei într-a lui. Apoi o luă de subsuori şi o târî pe o străduță obscură dintre două prăvălii, proptindu-i capul de zid. Dacă trecea o patrulă de gărzi pe-acolo, nu putea s-o vadă, iar dacă fata se trezea singură înainte de răsăritul soarelui, avea destul timp s-o şteargă. Mai departe, era problema ei. Alfie privi cerul. Era ascuns de nori. Se pregătea de ploaie.

Îşi scoase mantia şi o aşeză pe după umerii fetei, legându-i-o la gât. Mulțumit, se îndepărtă câțiva paşi şi înfipse mânerul rotund în zidul de care o proptise. Mânerul se coloră în albastru regal. Pentru ca harul lui personal să-i croiască drum, asocia fiecărei destinații o nuanță magică şi rotea mânerul într-un fel anume.

Îl răsuci o dată spre dreapta şi murmură:

— *Voy*.

Zidul îl ascultă şi se deschise, invitându-l să pătrundă în tunelurile lui tăcute şi colorate. Alfie aruncă o ultimă privire către fata care încă dormea. Se gândi să aştepte să se trezească, dar lovitura primită în vintre îl făcu să se răzgândească.

Nici vulpe, nici căprioară, dar nici tâmpit, îşi zise.

Întoarse capul şi intră într-un tunel magic, ca şi cum ar fi păşit pe un drum pe care-l cunoştea ca-n palmă.

6
CUFĂRUL

Tunelul se deschise în dormitorul lui Alfie. Prinţul se strâmbă de durere, apoi se aşează pe marginea patului şi scoase cărţile din tolbă.

Erau cinci, nu patru, cum crezuse el. Probabil că luase una în plus de la hoaţă din greşeală. Cea în plus era un jurnal mic cât palma.

Constată cu mirare că paginile erau pline de chipuri desenate cu atâta migală, încât îi veni greu să creadă că le făcuse persoana care îl lovise cu un pumn de piatră. Probabil că îl furase de la cineva. Alfie vârî jurnalul înapoi în tolbă şi se întoarse la cărţi.

Toate erau din Englass, în afară de una, subţire şi veche, scrisă cu alfabet castallan.

Alfie o răsfoi şi zâmbi la poveştile familiare. Era un exemplar rar dintr-o primă ediţie de mituri şi legende castallane. Fusese preferata lui în copilărie. *Naşterea omului şi a magiei*.

Uitând de oboseală, începu s-o parcurgă, amintindu-şi cât de fascinat o ascultase pe Paloma citindu-le din ea lui şi fratelui său când erau mici.

Înainte de a apărea bărbatul şi femeia, nisipul şi marea, soarele şi luna, existau doar zeii. Într-o zi noroasă, sau poate într-o noapte fără lună, zeii s-au îmbolnăvit. Au strănutat, iar printre degetele cu care se ţineau de nas stelele au ţâşnit libere, împânzind cerul. Au tuşit, iar nori de puf s-au răsfirat prin cosmos. Şi-au curăţat unghiile, iar murdăria de sub ele s-a făcut pământ roditor. Şi-au şters sudoarea de pe frunte, iar bălţile sărate s-au făcut oceane.

Zeii au hotărât ca pământul pe care l-au născut să fie îngrijit.

Astfel, din lumina stelelor, nămolul de pe fundul oceanelor şi răsuflarea norilor au creat bărbatul şi femeia şi i-au făcut paznicii pământului. Dar a crea oameni nu era atât de simplu ca a făuri oceane şi stele. Oamenii aveau inimi şi zeii nu se puteau hotărî cu ce să le umple.

Aşa că Luz[39] a luat jumătate de omenire în mâinile ei şi a umplut-o de lumină.

Sombra[40] a luat cealaltă jumătate şi a ţesut-o cu întuneric.

Însă şi zeul, şi zeiţa s-au înşelat.

Povestea curgea mai departe ca orice poveste, cu apariţia unui monstru ticălos. Sombra, zeul care crease întunericul, s-a unit cu bezna până când a devenit una cu ea. Creşteau puterile întunericului, creşteau şi ale lui. A vrut să alunge lumina şi să scufunde lumea în beznă. Se zice că pe atunci lumea era un loc straniu, când plin de lumină, când înecat în beznă, după cum se băteau Luz şi Sombra pentru a-l stăpâni pe om. Râurile curgeau violete şi florile se înălţau cât castelele. Creaturi de legendă mişunau pe pământ. Dar, înainte ca zeul cel strâmb să întunece globul pământesc, un bărbat al întunericului şi o femeie a luminii s-au îmbrăţişat şi au devenit una, iar bărbatul s-a întins la picioarele femeii şi s-a transformat în umbra ei. Din îmbrăţişarea lor s-a născut omenirea aşa cum i-a fost dintotdeauna destinat să fie – un echilibru între lumină şi întuneric. Iar din echilibrul acela s-a născut magia şi lumea şi-a găsit, în sfârşit, armonia. Râurile au curs albastre şi florile au crescut numai atât cât să fie culese de un copil cu degeţelele lui.

---

[39] „Lumină” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

[40] „Umbră, întuneric” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Dragonii s-au micşorat în şopârle şi toate fiarele din legende au dispărut.

Urma partea preferată a lui Alfie şi Dez: *Sombra a cerut ca lumina să fie stinsă. Drept pedeapsă, a fost alungat din ceruri şi i s-a interzis să se mai întoarcă acolo. Când a căzut pe pământ, întunericul din el i-a învăluit pe cei care i-au ieşit în cale. Cei mai pricepuți* bruxos *din lume l-au despărțit pe zeu de puterea întunecată pe care o iubea atât de mult şi au făcut din trupul său, cândva nemuritor, o grămadă de oase. Învățând din greşelile lui Sombra, ceilalți zei şi celelalte zeițe şi-au înălțat privirea spre cer. Şi-au construit împărăția în care copiii lor aveau să urce după moarte şi au lăsat toate treburile pământeşti în seama omului.*

La sfârşit, Alfie şi Dez nu mai conteniseră cu întrebările. Cum a fost prins Sombra? Era adevărat că, dacă Sombra s-ar ridica din nou, ar aduce cu el ceea ce în legende se chema Nocturna? Alfie nu ştia despre Nocturna decât că era un întuneric mare, cu care Sombra va învălui lumea, nimicind toate lucrurile bune din ea. Dar Paloma le ceruse să termine cu astfel de întrebări şi să fie atenți la morala poveştii.

Cu toții purtăm în noi şi lumina, şi întunericul. Asta ne face oameni.

Şi, țineți minte, oricât de adânc ne-am scufunda în beznă, niciodată nu e prea târziu să căutăm lumina.

Alfie îşi plimbă degetul mare peste fila cărții. Pe vremea aceea, fusese foarte limpede ce era bine şi ce era rău. Acum, având în față cărțile interzise furate de la o hoață, nu mai făcea distincția atât de uşor. Lăsă gândul la o parte. Că era bine, că era rău, cărțile se aflau acum în mâna lui şi putea să învețe din ele. Aşa că o luă pe cea de deasupra. Primele două volume erau despre istoria englassienilor şi nu-i

foloseau la nimic. A treia descria folclorul şi legendele englassiene – altă pierdere de timp. Mai rămânea una.

Dacă nici asta nu conținea informațiile necesare pentru salvarea lui Dez, era silit să se dea bătut definitiv. Înainte de a participa la jocul din noaptea respectivă, îşi promisese că asta va fi ultima lui încercare, apoi se va dedica îndatoririlor sale de viitor rege al castallanilor, aşa cum voiau părinții săi.

Înghiți în sec şi luă ultima carte, dorindu-şi să conțină ceea ce îi trebuia. Era atât de veche, că literele aurite de pe cotor abia se mai vedeau, dar reuşi să le citească: *Cum se pecetluieşte soarta blestemaților*.

— *Coño!*[41] se înfurie şi îşi dădu ochii peste cap, dar deschise tomul şi începu să citească.

Înțelese repede că era o carte neobişnuită. Vrăjile păreau experimentale, aproape imposibile. Se încruntă citind capitole despre monştri cu puteri întunecate şi despre cum să-i închizi în diverse obiecte prin metode magice stranii.

Cartea vorbea despre magia străveche. O magie cu suflet, care dă oamenilor culoare după pofta ei şi îi supune voinței sale. Magie născută din păcatele lor.

Alfie pufni. Ce urma, vrăji de ucis dragoni? De ținut timpul în loc?

De oprit moartea? Oamenii dădeau culoare magiei, era un adevăr universal. Teama de magia colorată născută din păcat nu era decât o poveste de speriat copiii, ca să nu se apuce de vrăji primejdioase.

Cu toate astea, Alfie nu-şi putea lua ochii de la creaturile creionate stângaci, cu negru. Monştri din fum şi beznă, care arătau de parcă se târâseră din coşmarul unui puşti şi se desenaseră singuri în paginile cărții aceleia vechi. Alfie trecu la capitolul următor, al cărui titlu suna, în traducere, cam

---

[41] „Fir-ar să fie!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

aşa: „Puterea din cercuri, pentru a pecetlui şi alunga fiinţele întunericului.” O prostie crasă, ştia, dar nu se putu abţine şi citi în continuare, cu speranţa că va da, cumva, peste nişte pagini folositoare.

Capitolul discuta despre cerc ca simbol al eternităţii şi apoi descria vrăji care promiteau că închid în obiecte spirite, demoni şi fiinţe ale întunericului cu un cerc de sânge şi un cuvânt magic. Alfie exersase magia scrisă cu cerneală şi cretă, dar acolo se vorbea despre magie scrisă cu sânge. Magia sângelui se întrebuinţa numai în cazuri pe care Paloma le numea „cutremurătoare”.

Dacă vraja pe care o cauţi presupune sânge, spunea ea ţâţâind, *atunci trebuie să te gândeşti de două ori înainte de-a o face*.

Dar poate că magia de care avea el nevoie pentru a-l găsi pe Dez presupunea numai puţin sânge şi mult, mult curaj. Îşi trecu degetul mare peste cercul negru schiţat în carte şi şi-l închipui stropit cu roşu.

Uşile camerei sale se deschiseră cu zgomot şi Paloma năvăli înăuntru, cu rochia ei roşie de *dueña* fâlfâind. Când îi căzură ochii asupra prinţului, îl săgetă cu o furie pe care Alfie nu o mai văzuse niciodată la ea.

Femeia traversă încăperea şi veni într-atât de aproape de el, că mai-mai li se atinseră nasurile.

— Unde mi-ai fost?

Alfie deschise gura, dar nu reuşi să scoată vreun cuvânt. Din reflex, vru să tragă cărţile mai aproape de el, dar Paloma i le smulse din mâini. Când le văzu, buzele i se subţiară într-o linie.

— Paloma... stai să-ţi explic... se bâlbâi prinţul.

— Luka te-a căutat, dar a găsit patul neatins, vorbi femeia, mijind ochii. Ai noroc că a venit la mine, şi nu la părinţii tăi.

Deşi fusese prins asupra faptului, Alfie nu-şi putu reține o scânteie de speranță auzind că îl căutase verişorul său. La gândul că s-ar stinge, îl cuprinse teama.

— Ştiu ce pui la cale, îi spuse Paloma. Mi-am găsit un spion printre marinarii de pe vasul tău, să-mi raporteze ce învârți. Mă bucur că am făcut-o, adăugă ea, înainte ca prințul să protesteze.

Alfie simți cum se înroşeşte pe gât. Îi pusese lesă ca unui cățel prostuț, incapabil găsească singur drumul spre casă.

— Cum îndrăzneşti să te joci cu magia englassiană? îl luă Paloma la rost. Am crezut că ți-o vei scoate din cap şi că vei veni acasă. Şi-acum, asta! Luka era înnebunit de...

Alfie se făcu roşu ca racul de nervi.

— I-ai spus lui Luka?

— M-a implorat să-i spun tot ce ştiu. Luni de zile n-ai dat niciun semn!

Luka îi era destul de credincios ca să nu-l pârască părinților, iar el nu-i scrisese un rând. Remuşcarea îl pătrunse până în măduva oaselor, dar nu-i dădu voie să-i înăbuşe furia.

— Ce fac eu nu e treaba ta, spuse, scrâşnind din dinți. Şi nici a lui.

Paloma se uită la el ca în copilărie, când făcea crize de nervi în toiul lecțiilor. Era foarte enervant.

— Regele şi regina nu ştiu nimic, dar, dacă mai sari calul o singură dată, le spun. Nu-ți permit să te joci cu magia interzisă, umblând după cai verzi pe pereți ca să aduci morții la viață.

Clocotind de furie, se apropie mai mult de ea.

— Dacă a căzut în prăpastie nu înseamnă că a murit. N-ai nicio dovadă. *Nimeni* nu are!

Alarmată, Paloma căscă ochii mari. La fel îl privise şi în ziua când dispăruse Dez şi el o apucase de umeri şi o izbise de perete, într-o criză de nervi. Ruşinea crescu în el şi îl

copleşi, iar stânjeneala i se lipi de piele ca o hârtie stropită cu ulei. Aşa se manifesta teama de furie care îl aruncase în braţele alcoolului. Nu voia să redevină persoana care stârnea frica în cei dragi. Mai bine să fie mort de beat, decât să se aprindă şi să reacţioneze iarăşi la nervi.

Făcu un pas înapoi.

— *Perdóname*[42], n-am vrut... Nu aveam de gând să...

— Alfie, rosti Paloma scurt. Ştiu. Dar trebuie să mă asculţi şi acum, aşa cum m-ai ascultat atunci. Harul acelei fete era să creeze neant – un spaţiu nemărginit, întunecat şi gol, fără apă, mâncare, timp sau magie. L-a aruncat pe Dez acolo. Tatăl tău a silit-o, ameninţând-o cu moartea, să redeschidă hăul şi a trimis mai mulţi *bruxos* în gaura aceea neagră, ca să-l aducă înapoi. Aşa cum l-a avertizat fata, nu s-a întors nici măcar unul.

Alfie clătină din cap nemulţumit, refuzând să şi-l închipuie pe Dez murind de foame în beznă. Oamenii şi magia aveau nevoie unul de altul ca să supravieţuiască. Era un fapt incontestabil. Magia plutea prin aer şi oamenii o absorbeau cum absorbeau florile lumina. Fără magie, trupurile lor s-ar veşteji. Prinţul îşi aminti ce senzaţii avusese lângă hăul negru care-i înghiţise fratele. Nu percepuse niciun fel de magie. De atunci, nu mai fusese în stare să intre în Camera Albastră. Cândva, camera aceea fusese locul lor de joacă. Acum era ultimul loc în care îl văzuse pe Dez. Aripa respectivă a palatului fusese închisă, pentru ca ei să poată jeli în linişte.

Dar Alfie se încăpăţâna să nu uite ce se întâmplase în ea. Nu putea altfel.

---

[42] „Iartă-mă!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

— Eu nu sunt vreunul dintre acei *bruxos* trimişi de tata după el. Iar Dez nu e un oarecare, se împotrivi el, dar convingerea i se clătină când văzu expresia Palomei.

— Dez avea un *propio* extraordinar, dar nu-l poate aduce înapoi.

— N-ai de unde să ştii, şuieră el, clocotind de mânie. Nimeni nu poate şti.

Dacă putea cineva să supravieţuiască într-un hău, acela era Dez.

În copilărie, fratele său cioplea animale din lemn – vulpi de apă cu membrană între degete, urşi spinoşi, lupi cu burta roşie. Odată terminată, figurina prindea viaţă în palmele lui. Altă explicaţie nu exista. Lupii îşi vânau propria coadă, porcii se înfoiau şi creşteau de două ori mai mari când se speriau, iar spinii urşilor se făceau măciucă. Fiecare figurină avea personalitatea şi voinţa ei. Dez le păstra într-o vitrină de sticlă din camera sa. Acolo mişunau şi dormeau, apăsând cu labele pe geam când se apropia Dez de ele.

În ziua când dispăruse, figurinele împietriseră. Alfie spera că, dacă Dez era în stare să insufle viaţă lemnului, atunci putea el însuşi supravieţui celor întâmplate. Trebuia să fie în viaţă, aşteptând să vină el şi să-l găsească.

Simţi o lacrimă sărată pe buze. Plângea.

Paloma îi puse, stângace, o mână pe umăr. Nu obişnuia să atingă pe nimeni. *Dueños* nu erau genul acela de oameni. Alfie trase concluzia că, dacă femeia simţise nevoia acelui gest, probabil că îi părea vrednic de milă. Se scutură şi mâna femeii rămase în aer o clipă înainte de a-i cădea pe lângă corp.

— Mama şi tatăl tău n-ar rezista încă unei pierderi, prinţe Alfehr, vorbi Paloma, pe un ton calm. Asta e ultima avertizare, *entiendes*?

Dacă mergi mai departe pe drumul ăsta, să ştii că le spun tot.

Luă cărțile englassiene şi ieşi furtunos din cameră, trântind uşile.

Alfie rămase doar cu gustul amar al furiei şi compătimirii.

Se aşeză pe marginea patului, frecându-se la ochi cu dosul palmelor. Cărțile nu-i oferiseră nimic şi nu mai avea nici un alt punct de plecare, dar tot nu suporta ideea de a-l abandona pe Dez sau de-a se urca pe tronul care îi revenea, prin naştere, fratelui său. Pentru asta îi trebuia curaj.

Curaj. Dar el avea ceva ce i-ar fi dat curaj.

Merse în capătul celălalt al dormitorului, la colț, unde fusese lăsat cufărul cu care călătorise pe navă.

— *Abrir*[43], rosti.

La porunca lui, se auzi declicul încuietorii. Alfie privi înăuntru: toate cărțile, talismanele şi fleacurile adunate de el departe de casă.

Suferința lui din ultimele trei luni, strânsă într-o ladă.

Scoase un muc violet de lumânare. I-o vânduse o femeie într-o piață din Uppskala, Regatul Iernii, spunându-i că trebuie s-o aprindă noaptea, când e luna palidă, dacă vrea să vorbească cu o persoană dragă, dar pierdută. Fusese atât de disperat, că aprinsese lumânarea o săptămână întreagă, după care o aruncase în cufăr şi o uitase acolo. Apoi se hotărî să renunțe să mai umble după lucruri care să-l aducă pe fratele său înapoi şi să se concentreze la ceea ce îi dădea puterea să deschidă hăul şi să-l caute acolo – şi aşa îi veniră din nou în minte jocurile lui Rayan.

Odată, mort de beat, îi mărturisise unui partener de joc că îl interesa o vrajă care să transfere *propio* dintr-un corp într-altul. Cu ea, putea absorbi harul criminalei, deschide hăul şi coborî în el după fratele său.

---

[43] „Deschide-te!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

— Păi, îi spusese jucătorul pe şleau, dacă ceea ce cauţi tu există cu adevărat, atunci pun pariu că numai englassienii ar fi fost în stare de aşa ceva. E stilul lor, nu?

Bărbatul necunoscut aprinsese o scânteie în mintea lui Alfie.

Ultima oară când *bruxos* făcuseră asemenea vrăji, strămoşii lui fuseseră cuceriţi. De englassieni.

Englassienii credeau că magia e apanajul nobilimii lor. De aceea inventaseră vraja care sorbea energia magică de la castallani şi o transfera nobililor lor. Dacă studia cineva practica de a muta *propio* dintr-un corp într-altul, atunci numai englassienii o puteau face.

Pe vremea înrobirii, dacă se descoperea un castallan cu umbră mişcătoare, era ucis pe loc, de teamă să nu opună rezistenţă când i se fura magia.

Alfie ar fi fost omorât înainte de a face primii paşi.

Aşadar, pentru un prinţ castallan era vrednic de dispreţ numai să se gândească la studiul practicilor englassiene. Alfie îşi masă tâmplele. De ce făcea toate astea? Căuta soluţii, deşi logica îi spunea că niciun om care avusese soarta lui Dez nu putea fi salvat.

Deşi incursiunile lui pe tărâmul lucrurilor interzise nu-i aduseseră niciun câştig, erau totuşi un fel de a spune: *Te caut în continuare; te voi căuta întotdeauna.*

Oriunde ar fi zăcut fratele său, spera să ştie lucrul ăsta.

Alfie scotoci prin cufăr până când dibui un obiect mic, care să-i dea curaj. Îl cântări în palmă. Era o figurină de dragon, agăţată pe un lanţ de aur. Fusese cândva argintie, dar vopseaua începuse să se scorojească.

O primise de la Dez când avea opt ani şi se vâra în patul fratelui său din cauza coşmarurilor. Dez îi spusese să fie curajos, dar Alfie nu se simţise aşa niciodată.

— Ţi-am făcut ceva care să-ţi dea mereu curaj.

— Zău?

— Zău.

Dez scoase din buzunar un dragon argintiu. Când Alfie se întinse după el, animalul i se frecă prietenos de încheieturi.

— Dar cum mă va face curajos?

— Păi, dacă vrei să fii *valiente*[44], îți trebuie un dragon care să-ți apere curajul. Pune-l bine.

Alfie ridică o sprânceană.

— Crede-mă pe cuvânt. Eu deschid gura dragonului, iar tu scoți cel mai amenințător răget de care eşti în stare, ai înțeles? Faci ca un dragon.

Alfie se codea, dar, dacă i-o cerea Dez, merita să încerce. Fratele lui apăsă uşor pe nasul dragonului şi animalul deschise gurița. Alfie răcni cât putu de tare şi râse când Dez se dădu înapoi, prefăcându-se îngrozit. Apoi Dez atinse iarăşi botul dragonului şi animalul închise gura.

— Am reuşit! Dragonul ți-a înghițit curajul. Acum e în siguranță.

Dragonul căscă în palma fratelui. Curajul tău va rămâne întotdeauna cu dragonul, aşa că de-acum înainte nu mai ai de ce să te temi noaptea. S-a zis cu coşmarurile.

Fratele său desfăcu palma şi micul dragon se plimbă pe mâna lui Alfie, apoi se ghemui într-o spirală şi adormi.

În clipa aceea, Alfie se simțise invincibil. Dar în ziua dispariției lui Dez, dragonul împietrise. Îl ascunsese, era prea dureros să-l vadă.

Avea nevoie de tot curajul din lume ca să ajungă regele pe care şi-l doreau castallanii şi spera că Dez îl va ierta.

Închise cufărul cu un cuvânt magic şi se vârî în aşternut.

Pe noptieră stătea o sticlă cu gât lung. Trase o înghițitură din somnifer şi se dăți cu tequila, sperând să se calmeze şi

---

[44] „Curajos” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

să se odihnească. Combinația îl ameți şi-i amorți membrele. Ținu dragonul în palmă până când, în sfârşit, adormi.

Şi abia când somnul puse stăpânire pe el îşi aminti unde văzuse una din fețele desenate în jurnalul hoației – pe un afiş cu răufăcători căutați de gărzi.

7
PARIUL

Dacă Finn ar fi avut un peso pentru fiecare dimineață în care se trezise cu un sac pe cap, n-ar mai fi fost nevoită să facă lucrurile din cauza cărora se deştepta dimineața cu un sac pe cap.

Se trezise tresărind, pe o alee, învelită într-o mantie care nu-i aparținea, cu mâinile şi gleznele legate, ca un curcan gata de fript.

Se aşteptase să-l vadă pe tânărul cu masca de vulpe, dar dădu cu ochii de un bărbat necunoscut, ținând în mână un sac de pânză aspră. Când se zbătu şi opuse rezistență în brațele lui, el râse şi o întrebă:

— Ce? Ai alte planuri pentru diseară? Va trebui să le amâni. Eşti aşteptată la o cină în familie.

Finn înlemni. Nu avea familie, decât dacă îl punea la socoteală pe Ignacio. Un fior o străbătu pe şira spinării. Oare să fie mâna lui?

Bărbatul îi trase un pumn în cap şi Finn leşină.

Se trezi, a doua oară în aceeaşi noapte, şi se învârti lumea cu ea.

Se foi în brațele butucănoase ale bărbatului, care o trânti pe un scaun cu un „trosc”, apoi îi trase sacul de pe cap şi-i smulse câteva fire de păr odată cu el.

Când ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul, Finn îşi luă o mină încrezătoare, de parcă ar fi stat tolănită pe un tron,

nu legată de un scaun incomod, într-o pivniță unde nimeni n-ar fi auzit-o țipând.

Umbra fâlfâia în jurul ei, ca aripile unei păsări mari.

— Măi, să fie! Uite-o şi pe Hoața-de-Fețe! se auzi o voce din spatele ei.

O femeie veni şi se aşează pe scaunul cu spătar înalt, aflat la câțiva paşi de ea. Zâmbi larg, arătându-şi un rând de dinți îngălbeniți. Finn avu impresia că nu se afla într-un loc unde se puneau la cale diverse treburi, ci undeva unde se terminau toate, cu urlete şi sânge.

Lângă picioarele femeii era o găleată. Umbra ei se încolăci rapace în jurul găleții.

— Am auzit de tine. Eşti hoața care-şi schimbă înfățişarea şi care şi-a făcut deja un nume în oraş. Am sperat să ni se încrucişeze drumurile la un moment dat, dar nu în asemenea circumstanțe...

Neplăcute, să zicem.

— Cine dracu' eşti şi ce vrei de la mine?

Femeia râse.

— E plăcut să cunoşti pe cineva care n-a auzit de tine. Se aplecă în față şi coborî vocea, ca şi cum i-ar fi şoptit un secret: cineva care nu ştie cât de frică ar trebui să-i fie când se trezeşte în pivnița asta.

Finn îi aruncă o căutătură crâncenă, o mască în spatele căreia să-şi ascundă bătăile puternice ale inimii.

— Eu nu ştiu decât persoane care merită cunoscute. Păcat că nu te numeri printre ele.

— Hai să vedem de ce eşti aici. Eu sunt Kol. Sigur ai auzit de mine.

Poate că ai văzut şi cum lucrez.

Finn încremeni în scaun. Era în oraş de numai o lună, dar deja auzise de Kol şi de banda ei de ucigaşi, cunoscută drept La Familia.

Totuşi, nu voia să-şi trădeze teama. Kol era un dulău, iar Finn avea de gând s-o pună cu botul pe labe.

— Aşa... Înainte de-a te ruga să-mi dai înapoi cărţile furate de la oamenii mei la un joc pe care ei ar fi trebuit să-l câştige, vreau să-ţi arăt ce-a păţit ultimul *pendejo* care m-a refuzat.

Kol se aplecă şi scoase din găleată un cap, ţinându-l de ciuf. Din gât se scurgea sânge, iar limba atârna afară din gură. Lui Finn i se întoarse stomacul pe dos.

— Acum, că ştii care e miza, gata cu asta!

Kol lăsă capul să cadă înapoi în găleată. Finn auzi carnea plescăind pe ceva ud şi se abţinu cu greu să vomite. Kol ridică braţele şi o fată apăru din spatele ei, ca să i le şteargă cu o batistă.

— Mulţumesc, *mija*.

— Cu plăcere, *madre*[45], rosti fata pe un ton supus, apoi se retrase în umbră.

Finn auzi slugile foindu-se pe întuneric în jurul ei – bărbaţi şi femei numai muşchi, cu obiceiul să rupă gâturi mai întâi şi abia după aceea să pună întrebări.

— Eşti dezgustătoare, zise Finn.

— Nu, nerăbdătoare. Kol lovi cu vârful piciorului în găleată. Şi lacomă, când e vorba de ce-i al meu. Cărţile acelea erau deja garantate unui cumpărător pentru un preţ grozav, mai mult decât merită viaţa ta. O cercetă pe Finn de sus până jos. Cât două vieţi de-ale tale. Aşa că spune-mi unde le-ai ascuns.

Hoaţa înghiţi în sec.

— Nu le mai am.

Kol îşi lăsă capul pe-o parte. Zâmbetul periculos de amabil dispăru de pe faţa ei.

---

[45] „Mamă” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

— Nu minți, *muchacha*.

— Nu mint, mârâi Finn, simțind cum i se încălzesc obrajii. Ar fi preferat să mintă şi să spună că le-a vândut, decât să recunoască adevărul. Mi-au fost furate.

Liniştea se lăsă ca o mantie groasă peste pivniță. Kol se uită lung la expresia ei goală, pe urmă lăsă capul pe spate şi scoase un hohot prelung, parcă ieşit din burduful întins al unui acordeon.

Dădu din mâini, semn că aveau voie să râdă şi slugile. Pivnița răsună de hohote groase. Finn se încruntă, încordându-şi falca.

— Halal hoață! exclamă Kol. Şi când mă gândesc că m-am simțit amenințată de tine! Îşi şterse lacrimile din coada ochilor. Am crezut că vrei să-mi furi afacerea.

— Dă-mi drumul şi pe urmă poți să râzi cât vrei cu mardeiaşii tăi.

Kol ridică un braț. Slugile tăcură imediat.

— Nu prea cred. Vezi tu, îmi eşti datoare pentru cărți. Şi-ți vei plăti datoria lucrând pentru mine. Desfăcu brațele larg, ca şi când ar fi vrut s-o îmbrățişeze. Bine-ai venit în La Familia, *mija*.

Finn simți un gol în stomac. Ultima oară când a ajuns fata cuiva, lucrurile n-au mers bine deloc.

La moartea părinților ei, după ce Ignacio o făcuse pupila sa, Finn lucrase ani întregi în circuri, în tot Regatul Castallan. Bărbatul avea un farmec irezistibil, care îl făcea un maestru de manej foarte talentat. Îi plăcea să fie centrul atenției, să-i vadă pe oameni aplecându-se cu atenție ca să-i audă vorbele, poruncile. Finn creştea făcând una-alta în timp ce el dădea spectacole, dar nu rămâneau niciodată prea mult cu un singur circ. Îndată ce Finn începea să-şi facă prieteni, să se integreze în familia diversă a circului, Ignacio îi spunea să-şi facă bagajele, fiindcă plecau. Lui Finn i-au trebuit ani de zile să-şi dea seama că voia să plece

nu pentru că ar fi avut o fire nestatornică. Voia să plece pentru că nu dorea ca fata să-şi facă prieteni, ci să fie numai a sa.

Ignacio nu suporta să plece de lângă el fără să-i ceară voie. De obicei, ea se temea să-l pună la încercare. Dar în momentele ei mai rebele nu-l asculta şi prefera să mănânce bătaie numai ca să-i facă în ciudă, să-i arate că e destul de puternică s-o îndure. Odată, într-un asemenea moment, şi-a luat tălpăşiţa şi a dispărut ore întregi, explorând oraşul în care poposise circul.

Când s-a întors, Ignacio s-a apropiat de ea şi i-a tras o palmă de i-a sucit capul. Finn n-a făcut decât să-l ucidă cu privirea, cu obrazul arzându-i de durere, dar cu bărbia în faţă, ridicând şi coborând pieptul în care îi mocnea furia. Ignacio i-a zâmbit.

— Nu sunt supărat, i-a spus, apucând-o de umeri. Am ştiut că te vei întoarce. Întotdeauna te întorci. Pentru că ştii la fel de bine ca mine că nu te vrea nimeni, niciodată, că locul tău e aici, lângă mine. A sărutat-o pe frunte şi i-a ciufulit părul. Pentru totdeauna.

Ultimele cuvinte ale bărbatului au sfâşiat-o pe dinăuntru, alunecând prin ea iute, ca un ţipar prin apă rece. Îi auzise discursul şi altădată, dar în seara aceea a umplut-o de spaimă. Aşa avea să trăiască toată viaţa? În noaptea următoare a fugit, l-a făcut să se simtă la fel neputincios cum se simţea şi ea în faţa lui, şi s-a urcat pe prima corabie care i-a ieşit în cale.

Refuza să se lase luată cu forţa de o altă familie. Refuza s-o lase pe Kol să-i pună zgardă şi s-o alerge cum avea chef. Mai bine murea.

— Nu vreau să fac parte din familia ta, mârâi Finn.

— Ai ciordit ceva ce-mi aparţine, Hoaţă-de-Feţe. Iar un hoţ care se lasă furat – Kol plescăi din limbă – nu se poate

numi hoț. E un impostor. Ai mare noroc că-ți dau şansa să înveți de la o maestră.

Mă aştept să ni te alături fără scandal. Dar sunt pregătită şi de scandal. Ştii ce *propio* am, fetițo. Nu vrei să-ți găseşti beleaua cu mine.

Ştia că era zadarnic să lupte. Kol avea un talent înfiorător: înăbuşea magia oricui dintr-o singură privire. Nicio şansă să scape vie de acolo. Dar nu ceda niciodată fără să facă tărăboi şi n-avea nici acum de gând să facă altfel.

— Deci, ce zici? o întrebă Kol, aplecându-se înainte în scaun.

Dintr-odată, Finn ridică brațele. Din pământ săriră bucățele de piatră şi-i tăiară funia de la încheieturi. Îşi eliberă mâinile.

Slugile lui Kol năvăliră asupra ei din umbră. Cu gleznele încă legate, smulse un lanț de pietre din podeaua pivniței şi-o pocni pe una dintre ele. Îşi înveli pumnul în piatră şi-o izbi pe alta drept în nas.

Apoi, într-o singură clipă îngrozitoare, înțepeni. Legătura ei cu pământul se rupse, iar piatra din jurul pumnului se fărâmiță. Slugile se năpustiră îndată asupra ei. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să încaseze un pumn sănătos în falcă fu expresia zâmbitoare a lui Kol.

Doar atât, o clipă, o privire îi trebuise acesteia ca să-i fure fiecare strop de magie care-i curgea prin vene.

Finn se zbătu în strânsoarea mardeiaşilor care o loveau cu pumnii şi picioarele pe unde apucau. Trebuie că erau cel puțin zece la număr. Un picior zdravăn în coaste o făcu să se îndoaie de spate.

Începu să-i curgă sânge din nas şi să se prelingă pe podea.

— Lăsați-o jos, o auzi vorbind pe Kol. Unii copii trebuie disciplinați, atâta tot.

O femeie cu umeri laţi o împinse pe jos, chiar în balta de sânge scurs din nasul ei. O forţă să se întoarcă pe burtă şi-i lipi faţa de podea, punându-i un picior pe obraz.

Finn gâfâia, înghiţind praf de câte ori inspira. O durea tot corpul.

Kol îi rânjea din scaun ca unui oaspete de onoare.

— Şi-acum, după atâta agitaţie, ştii de ce am chef? întrebă, lăsând capul pe-o parte, ca şi cum ar fi meditat. De *sancocho*[46].

Finn îngheţă. Inima îi bătu şi mai repede.

— Cum se cheamă crâşma aia din Ţarc unde se mănâncă tocana pe care o laudă toată lumea? *Sancocho* ăla nemaipomenit?

— La Cotorul Mărului, răspunse un glas din spatele ei.

Finn se înspăimântă. Kol ştia unde locuieşte. Probabil că o urmărea de ceva vreme. Frica o strângea de gât ca o menghină, sufocând-o din afară.

— N-ai unde să te ascunzi, Hoaţă-de-Feţe! Ai de ales: intri în La Familia sau mori pe loc.

— Nu, refuză Finn, cu voce spartă.

— „Nu” nu e o alegere.

— Aşa vreau eu.

— Iar eu vreau ce mi se cuvine. Vreau să-mi fii credincioasă sau să-ţi verşi sângele la picioarele mele.

— Spune ce anume vrei. O să fur pentru tine. Ceva de valoarea lucrurilor pierdute, vorbi Finn cu glas subţire şi răguşit, trădându-şi disperarea. Nu suporta să se audă aşa. Orice. Dacă nu reuşesc, atunci o să lucrez pentru tine.

Kol îşi lăsă capul pe-o parte.

— Şi ce câştig eu din asta, din moment ce eşti deja chiar aici, unde te vreau?

---

[46] Supă tradiţională din America Latină, cu carne şi legume (n. Red.).

— Toată lumea ştie că-ţi place să faci pariuri. Dă-mi o şansă să-mi recâştig viaţa. Aşa, o să fii mult mai satisfăcută când o să mă omori.

Se făcu linişte. Finn îşi simţea gustul sângelui în gură.

— Ridicaţi-o, porunci Kol.

Finn fu luată de jos şi aşezată în genunchi. Cineva îi strânse dureros braţele la spate, până când aproape că i se atinseră coatele.

Kol se ridică de pe scaun şi veni spre ea. O apucă brutal de bărbie, frecându-şi degetul mare şi aspru de falca ei. Umbra sa se înălţă în direcţia fetei, ca o fiară care-şi încolţeşte prânzul.

Finn refuză să-i dea satisfacţia de a-i urmări expresia îngâmfată. În schimb, îi studie tatuajul de pe interiorul încheieturii – un taur scoţând foc pe nări, cu coarnele curbate înainte, ca şi cum i-ar străpunge pielea. Ar fi vrut să ia pumnalul şi să-l înfigă în faţa taurului până când i-ar fi ieşit vârful prin partea cealaltă.

— Ce-ai făcut, ia spune? o întrebă Kol. Ce-ai făcut, de nu mai vrei să-ţi vezi niciodată propriul chip? Ce te-a făcut să-l îngropi sub toată magia asta?

Chiar şi cu buza despicată şi un ochi umflat, Finn nu-şi putu reţine un rânjet.

— M-am născut cu o mutră ca a ta, dar zeii s-au îndurat şi mi-au dat puterea s-o ascund.

Buza lui Kol tremură.

— Da, sunt urâtă. E-adevărat. Aşa e şi harul meu. Poate că sub atâtea măşti se ascunde o faţă bonita[47], dar, cu aşa un *propio*, pe dinăuntru eşti la fel de urâtă ca mine. Mi se pare că ne cam potrivim.

---

[47] „Frumoasă” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Finn îşi adună flegma, încet şi temeinic, şi o scuipă în faţă. Saliva alunecă pe obrazul lui Kol fără să-i şteargă zâmbetul. Femeia îi apăsă buzele cu degetul mare, ca şi cum ar fi pecetluit o scrisoare.

— Nu mă sperie pe mine un biet scuipat, *muchacha*. Când ai să fii de-a noastră, poate că o să-ţi dai seama de asta.

Slugile începură să râdă. Finn îşi retrase buzele şi degetul aspru îi apăsă dinţii netezi. Kol şi-l retrase încet, de parcă fata nu putea fi un pericol pentru ea.

Finn îi înţelese gestul şi se îngrozi. Chiar nu era un pericol pentru Kol. Femeia îi blocase puterea de a smulge pietre din pământ, iar slugile ei o ţineau în genunchi.

— Cred că am găsit provocarea potrivită pentru cineva aşa de priceput ca tine, rosti Kol.

De obicei, inima lui Finn sălta de bucurie când găsea ceva de lucru. Dar de data asta, nu ea făcea alegerea. I se vâra pe gât. Aşa că inima îi bătea slab, obosită, rănită, brăzdată de cicatrice, îndurerată, ca un animal rănit care se îndepărtează şchiopătând de vânător.

— O să fiu drăguţă cu tine. Te las să-ţi păstrezi aproape toate puterile magice. Smulsul pietrelor din pământ. Dar faţa nu-ţi dau voie să ţi-o mai schimbi, îi spuse Kol. Fără *propio*, până când îţi îndeplineşti misiunea. Îţi cer ceva ce-mi doresc de mult...

Finn scuipă sânge la picioarele ei.

— Să ieşi mai des în lume?

Se auzi un trosnet scurt şi sec, de creangă ruptă pe genunchi.

Durerea îi săgetă încheietura. Un ţipăt chinuit îi scăpă printre buze.

— Nu tocmai. Îmi vei aduce un obiect mult mai folositor.

— De-abia aştept, replică Finn, cu glas înăsprit de mânie.

— În schimbul libertăţii tale, vreau mantia care te face nevăzut.

În spatele lui Finn, unul dintre caftangii izbucni în râs. Finn se holbă la ea, nevenindu-i să creadă. Furia îi amorțise durerea.

— Mantia care te face invizibil? Transmisă din tată-n fiu? De la rege la rege?

— Exact. Mi-o aduci în trei zile. Dacă reuşeşti, eşti liberă. Dar dacă, dintr-un motiv sau altul, dai greş – slugile se puseră pe chicotit – lucrezi pentru mine cu zâmbetul pe față. Batem palma, Hoață-de-Fețe?

Finn îi aruncă o căutătură atât de urâtă, că i-ar fi putut arde sprâncenele. Kol zâmbi şi mai larg.

— De unde sunt eu, părțile cad de acord de bunăvoie şi-şi dau mâna, *entiendes*?

Cu patru haidamaci care o țineau zdravăn şi rămasă fără puteri magice, numai de bunăvoie nu era vorba, dar Kol schimba înțelesul cuvintelor după bunul plac. Îi intra „nu” pe-o ureche şi ieşea „da” pe cealaltă.

Cineva îi eliberă lui Finn o mână. Ea o ridică, gata s-o strângă pe-a lui Kol.

— Nu asta, ceru Kol. Nu pe asta o vreau.

Matahala îi răsuci lui Finn brațul liber înapoi la spate şi-i dădu drumul celuilalt. Cel cu încheietura ciopârțită.

Finn refuză să mai piardă şi o secundă. Întinse mâna moale spre Kol. Când şantajista i-o apucă şi-o strânse zdravăn, zdrobind-o mai tare, Finn scoase ceea ce se vru un hârâit sălbatic, dar îi ieşi un suspin chinuit.

— S-a făcut? o întrebă Kol, pe un ton uşor politicos.

— S-a făcut, mârâi ea.

Finn încercă să descuie uşa odăii pe care o închiriase la Cotorul Mărului. Îi tremurau mâinile, aşa că nu reuşi decât a treia oară.

Când, în cele din urmă, o deschise cu un scârțâit, intră iute şi o trânti, lovindu-se la încheietura sensibilă, pe care

tocmai i-o vindecase un *bruxo* de pe o alee lăturalnică din Ţeapă. Îi dăduse în schimb mantia tânărului cu mască de vulpe. Îi venea să-l strângă de gât pe nenorocitul ăla – dacă n-ar fi fost el, tâlharii n-ar fi prins-o niciodată. Sau Kol i-ar fi dat oricum de urmă? Ştia că stă la han, îi cunoştea fiecare mişcare. Finn simţi gust de fiere în gură.

Trebuia să plece din oraş, să-şi schimbe înfăţişarea, să scape de belea. Se repezi la oglinda crăpată care atârna deasupra măsuţei de lângă patul îngust. Era toată vânătă, ca un copilaş care a mâncat un pumn de vişine sălbatice. Iar buza de jos îi era despicată.

Îşi trecu mâinile peste faţă, vrând să-şi lăţească nasul. Dar când le coborî, nasul rămase la fel. Izbi cu pumnii în măsuţă, lovindu-se din nou la încheietură. Trase nişte înjurături, respiră adânc şi încercă din nou. De data asta, îşi trecu mâinile prin păr şi se gândi la plete blonde. Nu se întâmplă nimic.

Simţi ghearele frustrării pe pielea învineţită. Cine dracu' era Kol, să hotărască dacă să-şi folosească ea *propio* sau nu? Finn nu dădea doi bani pe numele ei şi pe faţa cu care se născuse – n-aveau decât să se ducă naibii, că nu le ducea dorul –, dar la *propio* ţinea ca la ochii din cap. Era singurul lucru de care se ataşase. Dacă-şi putea schimba faţa, atunci îşi putea schimba şi soarta. Dar acum, gata. Îi fusese furat.

Se simţea ca o sticlă de şampanie astupată. De câte ori încerca să-şi folosească harul, cineva scutura sticla, în loc să scoată dopul.

Presiunea se acumula în ea şi nu avea pe unde ieşi. Adio *propio*, până când punea mâna pe mantia care te face nevăzut, misiune care se va sfârşi cu ea urmărită de o gardă din palat.

Fugi, îi şuieră glasul minţii.

Zadarnic. Dacă Kol pusese La Familia s-o pândească, n-avea cum să scape vie din oraş.

Rămase nemişcată, cocoşată deasupra măsuței, cu răsuflarea hârâită. Scoase un urlet de frustrare, smulse tăblia, uitând de încheietură şi de alte răni, şi o azvârli cât colo. Vechitura se sparse de perete, ratând ferestruica la mustață.

Se gândi să meargă înapoi la Kol, să recunoască în fața ei că însărcinarea o depăşea şi să lucreze pentru ea. Îşi aminti rânjetul ei superior, degetul apăsându-i buzele. Se frecă pe gura vânătă, alungând amintirea. Nu putea s-o facă. Nu avea s-o facă.

Apoi se gândi să respecte, totuşi, pariul. Să se infiltreze în palat.

Era oricum o misiune sinucigaşă, dar să intre în palat fără să-şi schimbe înfățişarea? Imposibil.

I se încinse mintea, tot căutând o soluție.

Patul scârțâi familiar când se aşeză pe marginea lui. Dormea în el de săptămâni de zile – destul timp să-l considere al ei. Ar fi trebuit să fie mai chibzuită. Ar fi trebuit s-o ia la fugă şi să nu se mai întoarcă chiar în clipa când se învățase cu aşternutul. Când prinzi rădăcini, cazi pradă slăbiciunilor, devii vulnerabil şi te legi.

Mai ales asta faci, te legi.

Şi mai era şi vocea aceea din mintea ei. Ignacio.

Sfori de marionete, Finny... Sfori de marionete...

Broboane reci îi împânziră fruntea. Kol era exact ca el, încă o persoană care încerca s-o transforme într-o fetiță ascultătoare. S-o controleze. Să hotărască în locul ei cum arată, cine e şi pentru cine lucrează. O năpădi încă o amintire dureroasă.

În primele zile după ce o luase la el, Ignacio îi cumpărase o felie de tartă dulce la piață. Finn îşi luase inima în dinți, întrebându-l de ce o adunase de pe stradă.

El o privise cu o intensitate înspăimântătoare, o punte între dragoste şi obsesie.

— Ca să mă iubeşti. Te-am făcut fiica mea ca să mă iubeşti.

Harul lui Ignacio era nevoia obsesivă de a stăpâni o persoană. Ca orice *propio*, şi acesta avea limitele lui. Ca să o poată controla, ea trebuia, mai întâi, să-şi dezvăluie adevărata fire, să-i spună ceva intim, să-i ofere o pârghie cu care s-o manipuleze. Abia atunci intra în stăpânirea lui. Era suficient să se uite în ochii ei şi să-i spună câteva cuvinte ca s-o facă să i se supună. Însă tocmai din cauza acestui *propio* al său îi venea greu să-şi dea seama cine îl iubeşte şi cine nu. Nu mai ştia cum e persoana aceea cu adevărat şi în ce o transformase obsesia lui.

— Dar dragostea unui copil, spusese el atunci, e sinceră. Ştiu că tu eşti singura care mă va iubi sincer. Orice îți spun şi orice îți fac, micule cameleon, voi şti că mă iubeşti. Că eşti a mea.

Apoi o luase în braţe, cum făcuseră şi părinţii ei, şi Finn se simţise în siguranţă, iubită. Dar, pe măsură ce creştea, Ignacio o sufoca tot mai mult, voia să-i stea în preajmă tot timpul, să aibă parte întruna de dragostea ei. Altul nu avea voie să se bucure de ea. Iar dacă o dorea şi altcineva, Ignacio îl distrugea imediat.

Sau o punea pe ea să-l distrugă.

Nu te purta de parcă ar fi o problemă pentru tine să omori pe cineva, Finny, îi toarse vocea lui în urechi. *Ştim amândoi că eşti o uciga*ş*ă înnăscută.*

O asaltă încă o amintire chinuitoare. O fetiţă stătea în faţa ei, pierdută şi flămândă, întocmai ca ea. Se văzu punându-i piedică şi auzi cum muşcaseră cuiele din carnea ei. I se întoarse stomacul pe dos când le auzi cum îi sfredelesc pielea şi parcă-i bătea o tobă în loc de inimă. Se smulse din amintire printre gâfâituri. Îşi ridică genunchii la piept.

— Sunt în siguranță aici, şopti pentru sine, răsuflând greu. El nu-şi va reveni, nu va reuşi să mă găsească niciodată. Trebuie să mă liniştesc.

Dar nici propriile cuvinte nu reuşiră să-i potolească bătăile inimii.

Avea palmele şi fața leoarcă de transpirație. Strânse din pleoape şi începu să numere. Număratul ajută.

Când termină de numărat de la zece în jos de două ori, pulsul i se calmă şi, în sfârşit, Finn luă o hotărâre.

Nu va mai fi niciodată proprietatea nimănui. Nici a lui Kol, nici a lui Ignacio, nici a altui *maldito*. Va încerca imposibilul. Va fura din palat, cu discreție şi abilitate, mantia care te face nevăzut. Dacă va muri, asta e. Dar, dacă va scăpa, va fi vai şi-amar de Kol! Sigur nu s-ar aştepta ca Finn să îmbrace mantia, să meargă la ea pe nepregătite şi să-i ia gâtul. Atunci îşi va recupera harul personal şi va pleca din oraşul ăsta pentru totdeauna.

Finn îşi înăbuşi un căscat. Nu era timp de odihnă, avea un jaf de pus la cale. O să doarmă destul după ce moare.

Treaba asta cu muritul, îşi zise, s-ar putea să i se întâmple mai iute decât se aştepta.

8
PORCUL

Lui Finn nu-i ieşea din cap ideea că asta era pedeapsa pentru că furase frigăruile alea de porc.

Făcuse multe ciudățenii în scurta ei carieră de hoață. Îşi schimbase fața cu cea a unei femei despre care familia bănuia că fusese ucisă de soț. Finn îl bântuise două săptămâni întregi, până când, în cele din urmă, bărbatul cedase. Familia soției sale avusese dreptate.

Da, da, multe prostii făcuse, dar asta era prea de tot.

Intrase într-un porc mort.

La palat se pregătea un ospăţ, aflase ea, şi un porc-balon gigantic trebuia dus la bucătăria regală. Nici că se putea prilej mai nimerit.

Bucătarul-şef era vrăjitor de piatră şi făcuse din lut un soi de ladă în care porcul să fie transportat şi apoi gătit.

Aşadar, Finn se furişase în bucătăria renumitului *chef* şi se vârâse în burdihanul spintecat al porcului. Printre ierburi şi mirodenii de tot felul, aşteptă până când gărzile duseră porcul la palat şi servitorii îl cărară în bucătărie. Acolo auzi cum sfârâie uleiul în tigăi şi bolboroseşte ciorba prin oale. Acum nu mai trebuia decât să prindă momentul când servitorii lăsau lada jos şi s-o şteargă.

— În cuptor cu el! strigă un băiat.

Lui Finn i se opri inima în loc. Servitorii icniră şi lada fu ridicată şi împinsă înainte. Pe Finn o izbi un val de căldură.

Drace, drace, drace!

Oare să sară afară din porc şi din ladă? Va trebui cumva să-i omoare? Unde naiba le-ar ascunde cadavrele?

— Încă nu! bubui un glas. Lăsaţi-l în cămară deocamdată. Îl pregătesc peste o oră.

— Iartă-ne, *jefe*[48], rosti băiatul. Imediat îl ducem!

Finn simţi cum lada e coborâtă pe podea. Nu-i mai era nici cald.

Auzi servitorii îndepărtându-se şi închizând o uşă. Se făcu linişte.

Acum sau niciodată.

Se ridică în patru labe, frecând cu spinarea coastele porcului. Se lăsă pe-o parte şi împinse cu obrazul carnea umedă şi moale. Porcul se rostogoli, în sfârşit, pe-o parte. Finn scoase un braţ afară, împinse în sus capacul şi-l

---

[48] „Şefule” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

coborî. Cu o mişcare amplă, desprinse o latură a lăzii, ca să aibă pe unde să iasă.

Se târî afară prin despicătura din burta porcului, pe care o lărgi din cauza grabei. Niciodată nu fusese mai fericită să zacă pe o podea tare şi murdară. Mânjită cu un strat de mirodenii şi umezeală, mirosea ca o bucătărie ambulantă.

Se sculă de jos şi aşeză porcul în poziția anterioară. Făcu un pas înapoi şi evaluă pagubele. Pielea era cam julită pe partea pe care îl rostogolise.

— S-a dus spectacolul de la cină.

Cu gesturi scurte şi atente, refăcu peretele lăzii pe care îl doborâse. Puse la loc capacul şi se apucă de treabă. Cămara era mai mare decât odaia ei de la han, cu rafturi aliniate la perete şi încărcate cu ierburi şi mirodenii. Finn pipăi pereții, căutând ceea ce îi spusese Kol să găsească.

Înainte de a-i da drumul, Kol îi oferise o hartă a palatului şi îi spusese să meargă prin pasajele secrete.

— De ce îmi spui toate astea? o întrebă Finn, mijind ochii.

— Îmi vreau mantia, Hoață-de-Fețe! N-am nicio şansă s-o obțin dacă te fâțâi prin palat, ca să te vadă toată lumea. Găseşte încuietorile din ziduri şi vei ajunge în pasajele secrete.

Finn scoase harta de sub bluză. Era pătată cu mirodenii scumpe, dar se putea descifra.

Căută încuietoarea în spatele fiecărei sticle cu dop, dar nu găsi decât pereți de piatră, sfărâmicioşi. Trecu la peretele din spatele uşii de la cămară. Uşa se deschise larg chiar când ajunse în spatele ei.

Se lipi de zid, ascunsă de uşă. Auzi o voce murmurând şi lovind sticlele una de alta. Apoi se făcu linişte.

Cât pe ce s-o prindă. Trebuia să găsească pasajul, altfel rămânea acolo până dădea cineva peste ea. Atunci o văzu. Ascunsă pe jumătate de o sticlă cu usturoi murat, o statuetă cât degetul ei mic ieşea din perete – o pasăre cu

aripile întinse. Finn o răsuci spre stânga şi auzi un declic. Încetişor, peretele încărcat cu murături glisă spre interior. Finn intră degrabă în pasaj, împingându-se în zidul masiv ca să-l închidă la loc.

Reuşise. Scoase un oftat de uşurare. Pipăi zidul pe întuneric după opaițul care, după spusele lui Kol, trebuia să fie acolo. Îl găsi şi-l aprinse cu cremenea adusă. Pasajul îngust se lumină.

Acum nu mai trebuia decât să descopere mantia şi să iasă cu ea pe uşile palatului. *Floare la ureche*, îşi zise.

Nici ea nu credea ce spunea.

Din balconul camerei sale, Alfie urmărea cum se aprind şi se sting licuricii pe moşiile regale.

Iarna urma să vină curând şi să-i alunge până la primăvară. În Castallan nu era niciodată atât de frig încât să-ți vezi răsuflarea, ca în Uppskala, dar tot se răcea, iar nobilii îşi schimbau capele scânteietoare de mătase cu mantii mai groase.

Există câte un anotimp pentru toate, îi spusese tatăl său odată.

Oare suferința lui avea un anotimp al ei? Oare va cădea şi ea, ca petalele florilor înainte de sosirea iernii? Alfie îşi încleştă maxilarul.

Suferința lui era ca licuricii. Dispărea pentru moment, numai ca să apară din nou şi din nou, cu încăpățânare.

Există câte un anotimp pentru toate, însă anotimpurile se repetă.

Cu toate că îşi promisese să renunțe la planul de a-l salva pe Dez şi să se dedice poporului castallan ca rege al său, ştia că suferința nu-l va părăsi niciodată.

Ceasul din dormitor bătu ora exactă. Alfie tresări, apoi se întoarse grăbit în cameră, să-şi pună ținuta de gală pentru banchetul din seara respectivă.

Umbra i se zvârcolea în zigzag pe la picioare, trădându-i agitația, când își netezi mantia albastră, la două rânduri. Își aranjă diadema de argint și ridică brațele, exasperat. De ce se mai străduia să arate ca un prinț adevărat, dacă toată lumea de la masă va șușoti pe la spatele lui, punându-i la îndoială dreptul de a domni și comentând cât de nepotrivit era să urce pe tron, în comparație cu Dez? Își masă tâmplele.

Acum ar fi momentul pentru o discuție încurajatoare cu Luka.

Numai că Luka nu-i adresase o vorbă de când revenise acasă. Alfie credea că, dacă îl lasă în pace, situația se va rezolva de la sine.

Se auzi o bătaie în ușă. Alfie se repezi s-o deschidă, sperând să fie verișorul său. Dar era mama lui, îmbrăcată într-o rochie roșie cu volane. O capă din dantelă aurie fâlfâia în spatele ei. Își strânsese părul negru la ceafă și-l legase cu o panglică stacojie.

Alfie se pleoști.

— Arăți minunat, *mamá*.

Regina lăsă capul pe-o parte.

— Iar tu arăți dezamăgit.

— E chiar așa de evident?

— Niciodată n-ai știut să te prefaci prea bine. Îi strânse mâna într-a ei. Dă-i timp și lingușește-l puțin, că merită. Veți fi din nou apropiați, *mijo*, o să vezi.

Alfie încuviință din cap, dar era convins că se înșală. Habar n-avea că Luka îl surprinsese furișându-se din palat și că știa ce punea la cale de trei luni încoace.

— Știu, se sili să spună. Ai dreptate.

— Întotdeauna am. Îi oferi brațul. Acum vino cu mine. E cazul să petrecem niște timp împreună, așa, doar mama și fiul.

Alfie zâmbi şi o luă de braţ. Ea îi surâse la rândul ei şi îl mângâie pe mână. Dar când ieşiră în coridor îi aruncă o privire tăioasă, îndulcită de un dram de umor.

— Dar dacă mai dispari atâta vreme, îmi rup sandalele pe fundul tău, o'ste[49]?

Alfie nu-şi putu reţine râsul.

— Da, mamă.

Dacă aş fi dormitorul unui prinţ, unde m-aş piti?, se întrebă Finn, cu ochii la harta luminată de opaiţ. Nu ştia dacă vocea îi răzbătea sau nu prin pereţi, dar nu era proastă să şi verifice.

Se afla tot dedesubtul cămării, la catul al doilea al palatului. Umbra ei trăgea când într-o parte, când în alta, după cum se întreba Finn în ce direcţie să meargă. Conform hărţii, camera prinţului se afla la ultimul etaj, cum era şi de aşteptat.

Normal, îşi zise, făcând sul harta. Ştia de la Kol că fiecare membru al familiei regale avea o cheie de la vistieria palatului, aşa că prefera să răscolească dormitorul prinţului, şi nu pe al regelui sau al reginei.

Înaintă prin pasajul şerpuit până la o scară de metal. Trebuia să urce două etaje şi să străbată încă un coridor lung până la etajul al cincilea, unde era o altă scară. Abia după aceea ajungea la dormitorul prinţului. Tot mergând şi luminându-şi drumul cu opaiţul, observă că, ici-colo, ieşeau din zid şipci mici şi crestate. Până la urmă, o învinse curiozitatea, apucă o şipcă de o crestătură şi o trase într-o parte. Privi prin fanta deschisă şi văzu o sală de banchete splendidă, unde nişte servitori aranjau decorurile.

Găuri pentru tras cu ochiul, murmură. Un băiat care căra o vază trecu atât de aproape de ea, că simţi mirosul florilor.

---

[49] „Auzi? (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Se dădu înapoi, coborând opaițul. Dar nu o observase nimeni. Probabil că gărzile veneau la spionat în pasajele secrete. Dacă dădea peste ele? Oare n-ar trebui să stingă flacăra opaițului? Până la urmă, se răzgândi şi o lăsă aşa.

Mai bine risca să străbată coridoarele repede, cu opaițul aprins, poate nu se întâlnea cu nimeni. Bine-ar fi. Înghiți în sec şi ciuli urechile. Nu se auzeau paşi. Merse mai departe pe coridorul şerpuit, oprindu-se la câte-o fantă din perete. Văzu o bibliotecă atât de mare, că ar fi putut încăpea în ea un sat întreg, apoi un fel de sală de antrenamente, cu pereții decorați cu cele mai elegante arme pe care îi căzuseră ochii vreodată. Abia se abținu să fure o macetă. Dar palatul era, în general, aşa cum se aşteptase, curat lacrimă şi teribil de plictisitor.

La un moment dat, dădu peste scara următoare. Se căță̆ră pe întuneric, cărând opaițul aprins în gură, cum cară câinele osul.

Transpirată toată, ajunse pe coridorul de la etajul al şaptelea. De acolo, nu putea merge direct la pasajul care ducea la dormitorul prințului. Trebuia să treacă printr-o baie ca să ajungă la holul din capătul îndepărtat al camerei lui. De acolo, intra exact în ea.

Trase de şipcă şi se uită prin fantă. Zări o baie imensă, cu o cadă în podea, din piatră neagră, largă cât un bazin de înot. Pe marginea ei, o varietate de săpunuri şi loțiuni şi două sticle de vin. Cinci robinete elegante ca gâtul de lebădă se arcuiau peste buza căzii. De ce era nevoie de cinci robinete? Şi cine bea vin când face baie? Finn dădu ochii peste cap. Of, bogătaşii ăştia...

Prin fantă pătrunse un iz, deşi cada era goală, cu urme de săpun.

Finn aşteptă, numărând secundele, să vadă dacă se scufundase cineva în apă. Nimeni nu-şi putea ține respirația atâta vreme.

Nu avea rost să mai stea. Probabil că cineva tocmai ieşise, iar ea avea la dispoziție doar câteva minute să găsească holul din capătul opus al băii, înainte să apară un servitor ca să facă curățenie.

Răsuci pasărea din zid şi pasajul se deschise în exterior. Intră cu paşi repezi şi-l închise la loc. Parcă era dezbrăcată – prea mult spațiu şi niciun loc unde să te ascunzi. O voce strigă din cadă, spărgând liniştea:

— Rosa, sunt gata.

Finn şi umbra ei înlemniră sub robinetele căzii. Privi iute în jos. Nu-l văzuse pe băiat din cauza spumei. Stătea cu ochii închişi. Ce idiot, ar putea să-l omoare pe loc.

— Rosa! strigă el mai tare. Adu-mi, te rog, prosopul fierbinte!

Finn vru să fugă la perete, dar el auzise deja pe cineva intrând şi probabil credea că e servitoarea. Dacă mai striga o dată, ori îl auzea cineva, ori deschidea el ochii ăia de prost şi vedea o hoață stând deasupra lui.

Finn se deplasă anevoie la vasul superb cu prosoape aburinde aflat sub buza căzii, în locul unde băiatul îşi proptea capul. Luă un prosop şi i-l înfăşură în jurul ochilor.

— *Gracias*. Băiatul savură apa care-l mângâia şi scoase un oftat prelung, teatral. Încerc să mă relaxez cât pot, ca să nu-i sucesc gâtul lui Alfie data viitoare când mă întâlnesc cu el. Vinul tot pentru asta e.

Întinse o mână plină de săpun, luă o sticlă şi trase o înghițitură. M-am dat de ceasul morții din cauza lui şi acum sunt tot încordat. *Eu!*

Şi ştii ce greu mă enervez. Maseuza palatului abia m-a scăpat de nodurile de la ceafă. Tăcu şi strâmbă din nas. Rosa, ai trecut pe la bucătărie? Miroşi de parcă te-ai fi bălăcit în oregano.

Finn nu-i răspunse. Țâşni în partea opusă a băii şi căută pasărea din pereții acoperiți cu faianță. Fiecare placă avea

alt model şi o distingea mai greu din cauza asta. Se şterse pe faţă cu dosul palmei.

Pielea îi era lipicioasă de la aburi.

— Rosa? Mai eşti aici, da?

Băiatul vru să-şi dea la o parte prosopul de pe ochi. Din capătul celălalt al băii, Finn scoase un „îhm” piţigăiat. Băiatul coborî braţul înapoi în apă.

— Eşti răguşită?

Pipăind cu disperare peretele, Finn tuşi tare:

— Mmm-hmm.

— Cred că circulă un virus. Aburii îţi vor face bine. Curăţă căile respiratorii.

Unde dracu’ e nenorocitul ăla de pasaj?

Auzi paşi în spatele uşilor duble ale băii. Venea Rosa! Se lăsă în patru labe, pipăind faianţa de pe jumătatea de jos a peretelui. Simţi pasărea în dreptul genunchiului. În sfârşit! Se lăsă pe vine şi o răsuci. Un pătrat din opt plăci ieşi în afară. Se târî în bezna coridorului şi închise iute uşa după ea. Cu răsuflarea tăiată, se ridică în picioare. Părul i se încreţise din cauza aburilor.

Deschise fanta şi o văzu pe Rosa luând hainele băiatului.

Cât pe ce să dea de dracu’. Cât pe ce.

Înaintă pe coridor, uitându-se la hartă din mers. Trecea pe lângă o încăpere numită Camera Prinţului Căzut. Se opri. Nu fusese în capitală la moartea prinţului, dar îşi amintea că oamenii plângeau pe stradă de parcă le-ar fi fost prieten apropiat. Ea însă fusese prea ocupată cu supravieţuirea ca să verse o nenorocită de lacrimă.

Totuşi, o rodea curiozitatea. Trase şipca la o parte şi se uită în cameră. Draperiile acopereau ferestrele. Întunericul se strecura înăuntru printre ele. Finn pipăi zidul până descoperi pasărea ieşită din piatră şi o răsuci.

În cameră era un pat dublu cu aşternut de un roşu aprins şi un munte de perne. Vizavi de pat, la perete, un

dulap cu uşi de sticlă, plin de figurine de animale. Cine le făcuse trebuie să fi fost foarte priceput. Un câine care-şi vâna coada părea gata să fugă din vitrină.

Pe ultimul rând, zări o figurină de vulpe. Stătea aşezată pe labele din spate, cu coada adusă înainte, şi avea o figură isteaţă. Finn zâmbi şi-şi surprinse reflexia în vitrină. Părea la fel de şmecheră ca a roşcatei. Îşi aminti imediat de băiatul cu mască. Poate că o întrecuse o dată, dar era prea moale pentru o vulpe. Mai ales pentru una mult mai şireată.

Deschise vitrina şi şterpeli statueta. Dacă nu furase maceta, măcar cu atât să se aleagă. Când reveni în pasaj, scrută încăperea pentru ultima oară. Ştia că aparţine unui mort, dar emana o tristeţe aparte.

Parcă aştepta să se întoarcă cineva în ea. Însă Finn nu avea timp de aşa ceva. Îşi văzu de drum pe coridorul neluminat.

În cele din urmă, ajunse în holul care ducea la dormitorul prinţului.

Deschise fanta. Era gol, dar locuit, fără îndoială. Văzu haine pe pat şi cărţi deschise pe un birou din lemn de sequoia. Deschise uşa secretă şi se furişă înăuntru, apoi o închise.

Camera mirosea a colonie, probabil cea folosită de prinţ, bănui Finn. Sau a săpunul lui. Un parfum stăruitor, dar fin ca mângâierea unei pene.

Se încruntă. Îl mai simţise cândva.

Zgomotele făcute de servitori pe coridor o treziră la realitate.

Deschise sertarele prinţului şi căută printre rândurile de haine fine, din material care îţi aluneca printre degete ca apa. Scotoci buzunarele după cheia de la vistierie, dar nu găsi niciuna. Deschise dulapul înalt şi chiar intră în el, pipăind după compartimente secrete.

Nimic.

Trecu la sertarele noptierei pe care stătea o sticlă cu lichid tulbure, deschis la culoare. Le verifică, bătând în ele uşor cu pumnul. Unul sună a gol. Finn tresări. Apăsă lemnul şi panoul cedă, scoţând la iveală un compartiment secret. Vârî degetele în el şi simţi un obiect îngust şi rece. Scoase o cheie lungă cât lungimea de braţ, care nu încăpuse în sertar. Asta trebuia să fie! Atunci auzi un zgomot.

Cineva răsucea clanţa sferică a uşii.

Împinse la loc sertarul, fără să mai închidă tainiţa, şi se rostogoli sub pat. Cineva intră în cameră. Mergea cu paşi repezi, ca un hoţ urmărit. Finn văzu o fustă crem simplă mişcându-se pe lângă pat şi oprindu-se în faţa noptierei, chiar sub nasul ei. Tivul era rupt, iar pânza, mai aspră decât a veşmintelor domneşti. Nu putea fi decât o slujnică.

Finn o auzi destupând o sticlă. Urmară nişte smiorcăieli şi un zgomot care sugera că fata scutură sticla. Oare plângea?

Picioarele ieşiră pe uşă în grabă.

9
OSPĂŢUL

Sala de ospeţe gemea de nobili care se plimbau încoace şi încolo.

Servitorii veneau şi plecau întruna, ducând tăvi cu crochete şi pocale cu *sangria* rece. Cu toate astea, lui Alfie sala îi părea ciudat de goală, iar el ştia că nu era singurul care avea impresia aceea. Era primul ospăţ pe care îl dădeau de la moartea lui Dez. Nu dispăruse doar fratele său, ci dispăruseră şi toţi cei implicaţi în asasinarea lui şi în lovitura de palat eşuată, care fie zăceau la închisoare, fie îşi luaseră viaţa, copleşiţi de ruşine.

În primele luni de la dispariția lui Dez, pe Alfie îl frământaseră bănuielile. Nu existase niciun semn de revoltă sau tensiune care să sugereze complotul împotriva familiei regale, încheiat cu pierderea lui Dez. Alfie îi descususe pe toți cei care interogaseră familiile implicate în el, inclusiv pe părinții săi – lovitura fusese dată de un mic grup de nobili care voiau mai multă putere şi care erau dispuşi să omoare pentru ea. Fata cu harul acela monstruos care-l aruncase pe Dez în hău nu ştia nimic altceva decât numele celor care o racolaseră: Marco Zelas, Alonso Marquez şi Maria Villanueva. Habar nu avea de motivele loviturii, dar regele reuşise să-i identifice pe ceilalți trădători pornind de la numele respective.

Dacă s-ar fi răsculat cei săraci şi obidiți, ar fi fost de înțeles. Dar nobili care să-şi rişte viața pentru mai multă putere, când dețineau deja atât de multă? Iar dacă familiile lor fuseseră gata să verse sânge regesc, câți din sala aceasta erau dispuşi să facă la fel? Un fior îi străbătu şira spinării.

Alfie suspecta că nobilii prezenți şuşotesc despre toate acestea, chiar dacă o făceau pe ascuns sau se înclinau respectuos.

Evenimentele anterioare şi cele care urmau să se petreacă în regat erau pe buzele tuturor. Ar fi dat orice ca Luka să-i distragă atenția, dar în seara aceea, asta nu era o opțiune.

Luka se plimba de la un invitat la altul ca o gazdă foarte amabilă, având câte o replică sclipitoare pentru fiecare, dar, de câte ori se apropia Alfie de el, găsea o cale politicoasă şi subtilă să se retragă.

Crescuse la palat şi ştia cum să se poarte la evenimentele importante, dar Alfie simțea cum vin spre el valuri de furie de câte ori li se intersectau privirile.

— Prințe Alfehr, rosti un glas fin, făcându-l să tresară.

Era atât de preocupat să prindă ocazia să discute cu verişorul său, că nu o observase pe Aurora apropiindu-se. Fata trebui să tuşească discret ca să-i atragă atenția.

— Aurora! exclamă el, înainte de a-i face o reverență adâncă. Ce plăcere să te văd! N-am mai vorbit de multă vreme.

Să spui că Aurora era frumoasă însemna să recunoşti doar jumătate din adevăr. Avea ten măsliniu şi curat, în contrast cu ochii de un cenuşiu aproape translucid, care străluceau ca stelele pe cerul nopții. Însă nu frumusețea ei îl tulbura pe Alfie. Inima i-o lua razna pentru că ea ar fi putut deveni soția sa peste câțiva ani.

Aurora făcu o reverență, foşnindu-şi rochia argintie de podea.

— Aşa e, n-am mai vorbit de la...

Vocea i se pierdu. Nu-şi duse vorba la capăt.

— De la înmormântare, completă Alfie.

Îl apăsa pe suflet ca o lespede grea numai gândul la ziua aceea, la acel *dueño* care desfăşurase ritualul de îngropăciune, spunând că sufletul lui Dez plecase într-un loc liniştit – vorbe care nu făceau decât să pună sare pe rana lui Alfie. Aurora fusese logodnica lui Dez. Acum, viitorul ei era nesigur. Regele şi regina trebuiau să hotărască dacă, în urma morții lui Dez, se va logodi cu Alfie sau dacă fiul lor se va însura cu o prințesă dintr-un regat aliat, pentru a întări relațiile cu el. Nici Alfie nu ştia care dintre variante era mai bună, dar nu i se părea normal ca Aurora să fie pasată de la un prinț la altul, ca un obiect. Poate că ea chiar îl iubise pe Dezmin şi nu se mai gândea la alt bărbat. Dar n-avea de unde să ştie ce era în inima fetei.

Văzând că se prelungeşte tăcerea, simți neapărat nevoia să se scuze:

— Îmi pare rău că toate cele întâmplate au dus la... că acum viața ta nu e aşa cum ai crezut că... Nu găsea

cuvintele potrivite. Îmi pare rău că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Şi că nimic nu mai e sigur acum.

Era o scuză penibilă, dar spera că îl va înțelege. Într-adevăr, ea îi oferi un zâmbet discret, înțelegător, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Nu e vina ta, prințe. Iar eu nu sunt în niciun caz singura cu un viitor nesigur. Îmi pare rău pentru tine şi pentru familia ta.

Alfie încuviință din cap, simțind că stânjeneala dintre ei se risipeşte.

— Mulțumesc, Aurora. Îşi netezi tunica şi înghiți în sec. Nu te-am întrebat niciodată şi ştiu că s-ar putea să întrec măsura... Tu şi Dez... rosti el, coborând vocea. Vreau să-ți spun că, dacă tu şi Dez v-ați iubit şi nu te poți gândi la mine ca la un logodnic, voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-mi conving părinții să nu ne căsătorească. Noi doi... Nu trebuie să acceptăm o situație care nu-ți convine.

Aurora plecă ochii şi Alfie crezu că o jignise grav cu presupunerile sale. Dar ea înălță capul şi îl privi cu bunăvoință.

— Mă bucură îngrijorarea ta, prinț Alfehr. Fratele tău şi cu mine am fost apropiați, însă doar ca prieteni. Ştiam amândoi cum stau lucrurile. Am fost aleasă să-i fiu regină, nu dragostea vieții sale, îi spuse cu nonşalanță, însă el îi simți tristețea din voce. Totuşi, mi-e dor de el.

— Ştiu. Dacă nu s-ar fi holbat la ei toată lumea, i-ar fi pus mâna pe braț. Şi mie. În fiecare zi.

— Şi ai impresia că-l vezi peste tot în palat, nu-i aşa? Continuă Aurora, plimbându-şi privirea prin sală. Am tot evitat să vin la tine şi să vorbim fiindcă m-am temut să nu fie prea... Buzele i se subțiară într-o linie. Trebuie să-ți fie greu.

Alfie simți un nod în gât.

— Îmi este.

Fata surâse discret.

— Ar trebui să vorbim despre altceva, nu crezi?

Alfie încuviință, gata să plângă.

— Cum mai e cu aruncatul flăcărilor? Eşti tot aşa de iscusită?

Fata zâmbi cu mândrie. Ridică mâna şi mişcă din degete. Alfie văzu scântei în vârfurile lor. Era lucrul cel mai greu de învățat pentru un aruncător de flăcări şi nu oricui îi reuşea. Nici Dezmin nu fusese în stare să invoce fulgerele. Însă Aurora se descurca de minune cu ele încă dinainte de-a împlini 20 de ani. Nobilii rareori se ocupau cu magia elementelor, dar ea era atât de pricepută, încât familia căuta să-i încurajeze talentul.

— Bineînțeles, răspunse Aurora triumfător, lăsând punctişoarele luminoase din vârful degetelor să se stingă. Apoi se aplecă spre Alfie şi îi şopti conspirativ: Ştim amândoi că regele şi regina m-au ales pe mine ca să aibă un nepot în stare să dea foc palatului înainte de a învăța să meargă.

În prima clipă, Alfie amuți la sinceritatea ei tăioasă, dar pe urmă izbucniră amândoi în râs. Fata avea dreptate: mama şi tatăl lui voiau s-o facă regină nu numai pentru poziția socială şi frumusețea ei, dar şi pentru că stăpânea şi magia elementelor, şi pe cea rostită. Şi era bine să ai în preajmă pe cineva capabil să spulbere iluziile din lumea înconjurătoare.

— Păi, dacă se ajunge la aşa ceva, eu mă pricep la vrăjit apa, aşa că n-o să pierdem tot palatul.

— Aşa-i, râse Aurora, apoi îi spuse cu glas moale: indiferent ce se întâmplă, logodiți sau nu, noi doi, tu şi cu mine, rămânem prieteni.

Alfie se pomeni că încuviințează:

— Cred că ai dreptate.

Îi învălui o linişte caldă şi, preț de-o clipă, se simți cu inima uşoară.

Apoi privi peste umărul Aurorei şi-l văzu pe Tiago Vera apropiindu-se de Luka. Alfie nu-i vedea faţa verişorului său, dar îi ghici stânjeneala după umerii încordaţi.

— Aurora, rosti el, te rog să mă scuzi, dar trebuie să plec.

— Nu-i nimic, spuse fata, surâzând cald. Îi puse mâna pe braţ.

Atingerea ei îi aduse bucurie în suflet. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, prinţe Alfehr.

— Şi mie.

Alfie îi făcu din nou o reverenţă adâncă, prelungind-o din respect pentru ea. Aurora se înclină scurt şi se îndreptă spre un grup de tinere. În mare grabă, dar fără să atragă atenţia musafirilor, Alfie se îndreptă spre el, în partea opusă a sălii.

— Luka, cârâi Tiago. Mă bucur că te văd.

Cei doi fuseseră iubiţi luni de zile, până când Tiago îl părăsise pentru un prieten de-ai lui. Verişorul său căzuse într-o depresie cruntă. La doar 16 ani, câţi avea atunci, era prima lui dezamăgire în dragoste, Alfie nu-l mai văzuse niciodată atât de afectat şi nu voia să-l mai vadă suferind aşa. Dar Tiago nu scăpa niciun prilej să-i aducă aminte cum îl călcase în picioare.

Chiar dacă Luka refuza să-i vorbească, Alfie nu avea de gând să-l lase să se descurce singur. Ajunse lângă el cât ai zice peşte.

Rânjetul lui Tiago dispăru.

— Alteţa Voastră! rosti el, înclinându-se adânc. Alfie se abţinu cu greu să-şi dea ochii peste cap. Bine aţi venit acasă. A trecut mult de când nu v-am văzut.

— Tiago, spuse Alfie, scoţând bărbia în faţă. Da, a trecut mult timp.

Am fost departe de casă, dar chiar şi pe mare am auzit că peste vară ţi-ai risipit jumătate din moştenire la jocurile de cărţi.

Tiago se făcu roşu ca racul. Luka ridică din sprâncene şi, într-o clipă, el şi Alfie începură să comunice pe ascuns, ca altădată.

Fă-l arşice, îi transmise Alfie din priviri. *Normal*, răspunse Luka.

Dar Tiago i-o luă înainte:

— Prințe Alfehr, mă bucur că v-ați întors teafăr şi nevătămat, dar mă întreb – lăsă capul pe-o parte, de parcă ar fi căzut pe gânduri – dacă nu aveți niciun viitor, ce se va alege de iubitul nostru regat castallan când îl veți conduce?

Alfie încremeni. Simți un ghem de furie fierbinte în stomac când buzele lui Tiago se lățiră într-un rânjet satisfăcut.

La vârsta de cinci ani, toți membrii familiei regale erau duşi la prezicătoarea care le ghicea viitorul şi ce fapte mărețe vor face. Lui Dezmin i s-a profețit că moştenirea lui va fi eternă, semn că urma să fie regele pe care îl visau părinții lui. Când a venit rândul lui Alfie, băiatul a sperat să audă că va face numeroase cuceriri, aşa cum citise în poveşti. Se temea că i se va prezice că va fi un laş şi că va duce un trai lipsit de glorie, de care părinții lui n-ar fi fost mândri. Însă prezicătoarea a spus ceva mult mai grav, spulberându-i speranțele:

— Nu pot să-l ghicesc. Lipseşte un amănunt, unul important. Fără el, nu am cum să-i văd viitorul.

Cum puteau părinții lui să creadă că el era cel care trebuia să conducă regatul, când nici măcar nu avea un viitor despre care să vorbească? Nu era un prinț împlinit.

Dacă Tiago se gândea la asta, atunci câți alții chicoteau pe seama să, întrebându-se dacă domnia lui va duce la sfârşitul regatului? Un val de stânjeneală îl scăldă în timp ce căuta replica potrivită care să şteargă rânjetul de pe fața lui Tiago.

Îl salvă verişorul său, care făcu un pas în faţă şi-şi miji ochii:

— Ai face bine să-ţi ţii gura aia spurcată. Aşa cum a spus şi prinţul, adăugă, reamintindu-i lui Tiago de poziţia lui inferioară, ai dat-o în bară la jocurile de cărţi. În locul tău, nu mi-aş încerca norocul nici cu noi. Dispari, Tiago, cum a dispărut şi moştenirea ta.

Tiago rămase cu gura căscată. Umilit, se răsuci pe călcâie şi plecă cu coada între picioare. Luka şi Alfie se uitară unul la altul şi pufniră în râs. Dar când râsetele li se stinseră de pe buze, Luka întoarse capul, parcă amintindu-şi că era încă supărat.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, prinţe Alfehr.

Ce ciudat suna titlul său oficial în gura lui Luka... Dar, lăsând tonul lui la o parte, Alfie se mai înseninã. Dacă îl apărase însemna că nu mai era mult până deveneau din nou apropiaţi.

— Mă cunoşti destul de bine ca să-mi spui Alfie.

Luka îi aruncă o privire tăioasă, iar zâmbetul prefăcut îi pieri de pe buze.

— Oare?

Luă un pahar cu *sangria* de pe tava unui servitor care trecu pe lângă ei.

— Da, insistă Alfie.

Luka bău o înghiţitură zdravănă.

— Ai grijă, îl avertiză prinţul, cu voce joasă. Nu prea te descurci cu băuturile dulci.

Luka ridică din sprâncene şi făcu semn unui servitor să vină la el.

Goli paharul, i-l dădu servitorului şi luă unul plin.

— Nici tu nu te descurci prea bine cu furişatul în şi din palat cu obiecte de contrabandă, şuieră el, peste buza paharului. Dar nu mă apuc să-ţi fac morală, nu?

Umbra lui Alfie se retrase, prudentă.

— Luka...

— Ce-i? întrebă Luka, afişând din nou zâmbetul lui politicos. Te temi că beau prea mult şi că le povestesc tuturor despre noua ta pasiune? Oare cum m-aş exprima? Lăsă capul pe spate şi duse mâna la bărbie, ca şi când ar fi meditat. Cred că aş putea începe aşa: *Ştiaţi că, atunci când toată lumea doarme, prinţul Alfie vâră un mâner...*

— Luka, îl întrerupse Alfie, pe un ton tăios, dar controlându-şi mina şi zâmbind prefăcut, asemenea verişorului său. Ştiu că eşti supărat pe mine. Ai tot dreptul. Luka pufni. Trebuie să discutăm despre asta, dar acum nu e momentul.

— Nu-ţi promit că nu te omor până atunci, mormăi Luka, sorbind din *sangria*.

— N-ai decât, replică Alfie, sperând că gluma lui însemna că nu mai e chiar atât de supărat. Dar atunci ai rămâne singur la banchetul ăsta plictisitor.

— Atunci te omor când se termină.

— Mai bine să facem un compromis.

Buzele lui Luka tresăriră într-un zâmbet natural, la care Alfie răspunse imediat. Poate că lucrurile se vor îndrepta în curând.

Regina veni spre ei, frecând podeaua lustruită cu tivul rochiei din mai multe straturi.

— Şi cum se simt în seara asta băieţii mei preferaţi? Se strecură între ei şi le puse câte o mână pe umeri. Mă bucur foarte mult că vă văd iar împreună.

La vorbele ei, Luka se crispă şi se retrase. Surâsul reginei pieri.

— Şi eu, spuse el, zâmbind atât de forţat, că Alfie îşi şi imaginează cum îi crapă buzele. Vă rog să mă scuzaţi.

Se înclină şi plecă.

Mama era bine intenţionată, Alfie ştia, dar se grăbise cu constatările ei.

— Sigur, zise regina Amada, privindu-l îngrijorată, apoi îi făcu semn din cap fiului ei să-şi urmărească vărul, care se îndrepta spre ieşire.

Alfie se luă după el prin sala de ospeţe şi apoi pe coridor. Imediat ce uşile se închiseră în spatele lor, Luka scoase un urlet de furie şi-şi trecu degetele prin părul negru.

— Ştiu că eşti supărat... începu Alfie, dar el îi tăie vorba cu o privire mânioasă.

— *Da!* recunoscu, ridicând vocea. Alfie se bucură că zidurile erau suficient de groase ca să nu răzbată zgomotele prin ele. Ştiu că ştii!

Şi că te prefaci că toate se vor rezolva acum, că te-ai întors, deşi te strecori ca hoţii din palat, riscându-ţi viaţa şi umblând după potcoave de cai morţi! Şi mai ai şi tupeul să crezi că totul va fi *frumos*, ca înainte? Ai plecat, Alfie. Au trecut trei luni şi n-ai scris un rând!

Alfie înghiţi în sec, neştiind ce să spună.

— Aşa-i. Şi îmi pare rău. Am avut nevoie de nişte timp pentru mine.

Te rog, ascultă...

— *Nu*, şuieră Luka, apropiindu-se de el, cu ochi sticloşi. M-ai lăsat baltă! M-ai lăsat aici, să mă uit *singur* la scaunul lui gol!

Alfie simţi gheara remuşcării când îl văzu cum îşi freacă mâinile de frustrare. Plecase pentru că nu putea suporta să mai stea în locurile unde fusese şi Dez odată, unde ar fi trebuit să fie, dar nu-i trecuse prin cap că Luka va suferi atât. Nu se gândise decât la sine.

Umbra lui se întinse către Luka, dar acesta se dădu la o parte din calea ei.

— Luka, mă opresc acum, îţi promit. S-a terminat, totul s-a terminat.

Spunea adevărul. Îşi promisese că se va opri dacă volumele englassiene nu-l duceau nicăieri şi, din păcate, niciunul din ele nu-i oferea nimic ca să-l salveze pe Dez.

Luka se uită lung la el, cu ochi mijiți.

— Nu sunt prost. Nu te cred. Oare de ce îți pui întotdeauna viața în primejdie când te hotărăşti să faci pe nesăbuitul? De ce nu poți şi tu să bei până adormi, ca orice alt rebel din familia regală?

Alfie îşi încleştă degetele.

— Am suferit în felul meu, Luka. Nu toată lumea e ca tine.

— Dar nu toată lumea e moştenitoarea tronului, Alfie!

— De ce trebuie să te legi întotdeauna de asta?

Alfie avea impresia că se dărâmă pereții peste el. Ştia că trebuie să devină rege, dar nu putea suporta gândul, era ca o ancoră care-l trăgea în străfundurile pământului.

— Pentru că e important. Iar ce faci tu e prostie. Dez nu mai este.

Nu-l poți aduce înapoi. Iar cel mai rău e că-ți închipui că l-ai pierdut numai tu, se încinse Luka mai tare. A fost şi al meu. Şi mi-ai dat de înțeles că un frate mi-a murit, iar celălalt m-a *părăsit*!

— N-am vrut...

— Nu mă interesează ce-ai vrut. Poate-ai uitat, dar ai însemnat mult pentru Dez. Viața ta nenorocită a însemnat mult pentru el. Regatul, moştenirea familiei – toate contau pentru el. N-ar fi vrut să-ți rişti viața şi să le dai cu piciorul. Iar eu refuz să mă uit cum exact asta faci.

Alfie se aprinse la față de ruşine când Luka plecă fără să privească înapoi. Era mult prea beat ca să-l creadă. Dacă avea nevoie de timp de gândire, foarte bine, îl lăsa în pace. I-o datora. Dar roşeața din obraji şi paşii împleticiți îi spuneau că i se urcase *sangria* la cap.

— Te rog, du-te la tine în cameră şi culcă-te. Putem discuta şi mâine.

Fără să se întoarcă, Luka făcu un gest de lehamite şi dispăru după un colţ. Alfie ar fi vrut să meargă după el, dar mama l-ar fi omorât dacă ar fi plecat de la ospăţ. Dacă urma să fie rege, trebuia să facă impresie bună la asemenea evenimente. Asta aştepta şi Luka de la el, nu? Să se dedice îndatoririlor regale. Tare ar fi vrut să meargă după el.

Dar nu avea de ales. Se întoarse spre uşile duble ale sălii de bal, îşi luă o mină zâmbitoare şi intră înapoi.

10
VISTIERIA

Finn numără până la o sută înainte de a se rostogoli de sub pat.

Ascunse compartimentul secret înapoi în sertar şi ieşi cu paşi şovăitori în coridor.

Ce naiba se întâmplase?

Se gândi la zgomotul de sticlă scuturată şi la fata care plângea.

Ceva nu era în regulă. Nu puteai otrăvi pe cineva decât dacă erai negru la suflet, iar lacrimile fetei trădau numai regrete. Dincolo de curiozitatea care o rodea, în minte i se născu o întrebare: merita oare prinţul să moară? Se uită din nou prin fantă şi zări gâtul sticlei de pe noptieră. Vru s-o golească, dar se răzgândi, pufnind cu dispreţ. Cu ce îi era ea datoare? Doar venise să-l jefuiască, nu să-l salveze.

Ce fel de om eşti, dacă ştii că cineva e pe cale să fie ucis, iar tu stai cu mâinile în sân? se mustră.

Se lipi cu fruntea de perete. Făcuse şi lucruri mai rele decât să lase pe cineva să moară. Ce rost avea să se întoarcă?

Gândul nu-i dădea pace.

Eşti exact ceea ce am spus întotdeauna că eşti, mija. *Un monstru.*

Vocea lui Ignacio îi răsună în minte ca un gong. O ardeau degetele să golească sticla, să-i demonstreze că se înşală. Dar la ce folosea o faptă bună? Era o prostie din partea ei să creadă că ar compensa toate relele pe care le făcuse. Nu trăia într-o poveste de adormit copiii.

Era cine era.

Preț de-o clipă, se lăsă din nou asaltată de amintirea primei sale victime. O văzu pe fetiță sângerând sub ea, simți ceva întunecat şi pervers prinzând rădăcini în ea. Îi transpirau palmele şi răsufla greu, neregulat.

Numără de trei ori de la zece la unu, înăbuşindu-şi părerile de rău pentru faptele petrecute demult. Era prea adâncită în rele ca să mai aibă remuşcări. Învățase să se bălăcească în ape murdare cu mult timp în urmă. Acum trebuia să se concentreze la altceva.

Astupă fanta. Cheia de la vistierie o pusese bine în buzunar. Orice se întâmpla în palat, nu avea legătură cu ea. Ea venise aici după mantie.

Acum, că găsise cheia, trebuia să se întoarcă pe acelaşi drum ca să ajungă la vistieria regală. Probabil că-i luase cam o oră să străbată labirintul de pasaje şi scări din străfundurile palatului. Aerul devenise mai umed. Oare chiar era o temniță în palat, cum se zicea?

Curioasă, se uită pe hartă. Da, uite-o.

Dar, zău, nu avea de gând s-o viziteze.

Ajunse în cele din urmă pe un coridor care ducea în sala unde se aflau uşile de argint ale vistieriei, înalte până la tavan. Bineînțeles că nu exista un pasaj direct până la ea. Ori nu era ea norocoasă, ori arhitectul palatului nu fusese prost deloc. Zări prin fantă două gărzi aşezate la masă, în

faţa uşilor. Jucau cărţi. *Cambió*. Finn se strâmbă. Nu mai voia nici măcar să audă de jocul ăla.

Una dintre gărzi deja picotea. Cealaltă se holba la tavan, parcă visând să plutească până sus, unde se ţinea balul.

Finn scoase din tolbă o sticluţă cu cinci ghimpi de urs spinos, subţiri ca unghia şi lungi cât degetul ei mijlociu. O destupă şi mişcă din deget, ridicând ghimpii până la nivelul ochilor.

Urşii spinoşi erau nişte animale masive acoperite cu spini veninoşi, cu care îşi înţepau duşmanii şi victimele. Spinii erau solizi, conţinând mult metal. Şi ce era metalul, dacă nu un fel de piatră?

Trimise ghimpii în fantă cu un bobârnac. Trebuia să nimerească din prima. Dacă rata, poate-i vedeau gărzile şi-şi dădeau seama că cineva încerca să-i adoarmă. Dar dacă îi nimerea, putea pătrunde în vistierie fără nicio piedică.

Îşi ţinu respiraţia şi luă gărzile la ochi. Niciuna nu se mişca. Acum era momentul să acţioneze. Încă un bobârnac şi ghimpii zburară din fantă cu un bâzâit.

Nu te mişca, nu te mişca, nu te mişca, repetă Finn în minte.

Se înfipseră exact în gâturile gărzilor. Acestora le căzură capetele în faţă şi adormiră imediat. Finn îşi muşcă pumnul ca să-şi înăbuşe un strigăt victorios. Umbra ei dansa triumfătoare în cerc.

Ieşi din pasaj şi smulse ghimpii din beregăţile gărzilor, apoi vârî cheia în uşa masivă. Încuietoarea trosni puternic. Finn se uită în spate, la gărzile care dormeau lemn, cu capul pe masă. Veninul de urs spinos te adormea pentru vreo zece minute. Chiar un sfert de oră, dacă aveai noroc. Trebuia să găsească mantia şi să plece înainte de a i se risipi efectele. Deschise uşile mari, intră şi le închise la loc. Rămase cu gura căscată.

Vistieria era scăldată în strălucirea de aur a comorilor prea scumpe ca să le cuprindă cu mintea. Toate sclipeau, îndemnând-o să le fure.

Văzu manechine îmbrăcate în straie splendide şi cele mai frumoase pălării din viaţa ei. Probabil că fuseseră straiele de nuntă ale fostelor regine. Erau şi documente istorice: declaraţii castallane, texte sacre dinainte de ocupaţia englassiană, contracte de căsătorie între prinţi şi prinţese. Deschise cufere şi găsi mai mulţi *pesos* de aur decât crezuse că există pe lume şi colane atât de grele de giuvaiere, că i-ar fi rupt gâtul. Lângă o stivă de tapiserii frumos aranjate era o vitrină de sticlă cu un manechin dezbrăcat. Probabil că odată adăpostise cine ştie ce minunăţii. Finn se întrebă ce anume, dar ochii îi căzură din nou pe aur. Fără să se gândească, începu să-şi îndese monedele în buzunare.

Opreşte-te, îşi zise. Nu putea să iasă din palat nevăzută dacă-i zornăiau buzunarele de bani cât să încapă într-un cufăr. Îi puse la loc. Dar nu chiar pe toţi.

Pe urmă se apucă să caute mantia. Cum arăta – n-avea de unde şti. Fiecare puşti din Castallan ştia povestea marii răscoale care începuse de la ea. Dar în fiecare poveste mantia avea altă culoare sau era altfel descrisă. Unii ziceau că e uşoară ca umbra, alţii – că atârnă grea de istorie. Unii spuneau că era de un roşu aprins, ca steagul castallan, alţii – că sclipea în toate culorile ştiute şi neştiute de om. Cu alte cuvinte, Finn nu ştia ce caută. Credea că o va recunoaşte îndată ce va da cu ochii de ea. Încercă mantie după mantie, toate superbe, însă niciuna nu o făcu invizibilă ori specială în vreun fel.

Mârâind de ciudă, se trânti pe un cufăr din lemn negru, cu braţele pe piept. Cum dracu' să găsească un obiect, când habar n-avea cum arată? Îşi răsuci gâtul dintr-o parte într-alta, simţindu-l încordat.

Începând din nou căutarea, trecu pe lângă un piedestal cu o pernă de catifea deasupra. Pe ea stătea ceva ce semăna cu un fragment de statuie – două brațe musculoase, cu mâini din piatră neagră lustruită. Lucrătura era atât de migăloasă, că brațele nu păreau cioplite, ci dădeau impresia că zvâcnesc direct din măruntaiele unui munte.

Mâinile stăteau împreunate, cu degetele lungi. Probabil că era o sculptură celebră, de care ea nu auzise. Finn nu se pricepea deloc la artă, dar nu-şi putea lua ochii de la ea. Se vedeau până şi firele de păr de pe brațe. Nu mai văzuse o lucrătură atât de minuțioasă.

Sculptura de care aparținuseră brațele trebuie să fi fost una de-a dreptul impozantă.

Întinse mâna spre ea, dar când s-o atingă cu vârful degetelor, o scânteie magică pocni în aer, scuturând-o din cap până-n picioare.

Îşi trase mâna iute înapoi.

— *Coño*! Ce-a fost asta? rosti, rotindu-şi umerii înțepeniți.

Brațele de piatră zăceau nemişcate şi nepăsătoare. Finn gesticulă obscen:

— Ia faceți o statuie şi din astea, şuieră, surprinzându-şi imaginea nervoasă în vitrina de sticlă.

În clipa aceea, o străfulgeră un gând. Dacă mantia pe care o căuta era una pe care nu o putea vedea?

Reveni la vitrina cu manechinul dezbrăcat. Deschise uşa de sticlă şi-l atinse pe umăr. În loc de un material dur, simți o textură uşoară, un petic de solzi mărunți. Trase jos haina invizibilă cu ambele mâini.

Şi-o puse pe umeri şi bâjbâi după mâneci. La început, i se păru prea largă pentru ea, dar când le găsi, haina se strâmtă pe măsura ei. Tivul se ridică şi el, ca să nu mătură podeaua. Totuşi, când Finn se uită în jos, constată că era tot vizibilă.

— Serios? se enervă. De unde atâta ghinion?

Când se întoarse la vitrină, vrând să aşeze mantia înapoi pe manechin, simți gluga fâşâindu-i la ceafă. Şi-o trase pe cap.

Corpul îi dispăru într-o clipită.

Reuşise. Găsise mantia care te făcea nevăzut.

— Uimitor, murmură.

Toată lumea ştia că mantia scăpase poporul castallan de sclavie.

Englassienii credeau că magia era apanajul lor. Pe ceilalți îi considerau primitivi, nedemni de harul ei. Iar dacă le distrugeau limba, dacă le rupeau legătura cu trecutul, cu strămoşii, cu istoria lor, atunci nu-şi mai puteau invoca magia.

Cu generații în urmă, când englassienii i-au invadat pe castallani, au încercat să le anihileze limba, s-o facă să dispară cum stângi flacăra unei lumânări cu degete umezite.

Regimul englassian a distrus toate cărțile de magie castallane, le-a interzis locuitorilor să vorbească în limba maternă şi să facă vrăji scrise sau rostite. Generații întregi au fost obligate să vorbească englassiana, până când castallanii şi-au uitat complet limba.

Legăturile lor cu magia au fost rupte. Nu mai ştiau decât vrăji primitive, cu care munceau la câmp pentru stăpânii lor.

Atunci, un castallan a furat mantia care te făcea invizibil şi s-a furişat în bibliotecă, unde a găsit o ascunzătoare cu cărți în castallană. Cu fiecare cuvânt pe care îl învăța, redescoperea minunea magiei şi o preda şi celorlalți, în mare taină. Învățăturile lui s-au răspândit, iar până la urmă castallanii s-au răsculat şi i-au alungat pe asupritori. Mantia le-a redat strămoşilor lui Finn magia strămoşească şi apoi libertatea.

Finn se învârtea în cercuri mici, simțind mantia foşnindu-i în jurul călcâielor. Purta istoria pe umeri. Umbra îi tresălta

de entuziasm pe podea. Va trebui s-o încolăcească sub mantie, ca să nu se vadă.

Îmbrăcată în mantie, se întoarse la uşile filigranate ale vistieriei. Se răsuci şi privi îndelung aurul cu care ar fi cumpărat o corabie întreagă, nu doar un loc pe ea. Dar trebuia să iasă de acolo neobservată, nu să alerteze gărzile că cineva jefuise vistieria. Aşa că se mulţumi cu banii din buzunar.

Ieşi afară şi închise uşile. Gărzile încă dormeau. Finn îşi reţinu cu greu râsul. Trecu pe lângă ele şi nu se mai deranjă să o ia prin pasajele secrete. Găsise lucrul pentru care venise şi plănuia să se bucure de el. Se va plimba printre bogătaşii palatului cu capul sus.

Şi poate că mai şi ciordea câte ceva. Dacă-i venea cheful s-o facă.

Pe cine păcălea? Întotdeauna avea chef de asta.

Luka mai trase un gât din sticlă şi se lipi de zidul pivniţei cu vinuri.

Cu fiecare înghiţitură, îngropa mai adânc amintirea scuzelor goale ale lui Alfie şi mutra arogantă a lui Tiago. Termină sticla şi luă alta, să aibă ce bea până în cameră. Era mult mai bine dispus decât atunci când îl lăsase pe Alfie în coridor, cu buzele umflate. Vinovat şi ros de remuşcări.

Luka bău cu sete, ca să uite de el. După câteva gâlgâituri, nici nu mai ştia de ce se îmbătase. Dar nu era genul care să se dea bătut, aşa că termină şi sticla cealaltă. În drum spre scara principală, i-o puse în braţe unei gărzi şi îi făcu cu ochiul.

De câte ori se îmbăta, studia modelul gresiei de pe treptele pe care se împleticea către camera lui. Desenele se fâţâiau şi ieşeau din conturul plăcilor în care fuseseră închise, amestecându-se în modele noi.

Sigur, metoda asta îl făcuse să cadă de nenumărate ori, dar era distractivă, iar Luka trăia ca să se distreze.

Când veni o gardă să-l ajute – lui i se părea că mai veniseră vreo sută –, se holbă la ea cu o figură uluită.

— Pe toți zeii, dar câți mai sunteți? Pot să merg şi singur, gardă cu numărul trei mii unu. Ar trebui să păzeşti persoane mai importante, de exemplu pe bieții oamenii din jurul lui Alfie, dacă nefericitul se apucă să danseze.

Râse atât de tare, că mai avea puțin şi vomita pe gresia pe care o admira atât de mult.

Când ajunse pe coridorul şerpuit care ducea la camera lui, vorbele lui Alfie îi răsunară în cap ca nişte clopote enervante: *Te rog, du-te la tine în cameră şi culcă-te!*

— *Pendejo*! pufni el şi se propti de uşă, cugetând.

În clipa asta, era mai important să facă exact invers decât îi ceruse Alfie. Foarte important. Se împinse în uşă şi se trezi pe jos, sprijinindu-se cu palma de podea.

— Invers, invers, murmură, ridicându-se anevoie.

Dar cum adică invers? se întrebă. Când găsi răspunsul, pocni din degete. *Mă duc la el în cameră şi stau treaz.* Merse mai departe şi năvăli în camera lui Alfie. Se trânti pe pat şi urmări cum se învârteşte baldachinul cu el. Pe noptieră era o sticlă cu tonic din care bea Alfie când era agitat. Şi părea întotdeauna agitat.

Cu excepția lunilor când dispărea fără o vorbă şi se vâra în belele fără să-l ia şi pe el şi fără să-i spună nimic. Atunci era calm.

— Trădător cretin, bolborosi Luka, întinzându-se după sticlă.

O simți rece în palmă. Şi-o lipi de frunte. Sticla alunecă şi se propti pe puntea nasului într-o poziție nesigură.

Luka o luă, o destupă şi trase un gât zdravăn, apoi o azvârli cât colo. Sticla se rostogoli spre uşile duble ale balconului.

Se ridică din pat, prea supărat ca să adoarmă. Cu mintea înceţoşată de vin şi tonic, ieşi din cameră. Beat sau nu, tot o să-i frece ridichea lui Alfie.

11
CAMERA ALBASTRĂ

Pe cât de greu de desluşit, pe atât de silenţioasă, Finn făcu turul palatului.

Gustă din porcul în care se furişase şi îl găsi demn de toată lauda.

Ar fi jurat că transpiraţia ei îi dăduse gustul ăla bun. Intră pe uşile sălii de ospeţe şi se uită cum dansează nobilii – un spectacol mai puţin amuzant decât sperase. Trase cu urechea la discuţiile lor şi le imită mutrele scandalizate când făceau schimb de bârfe.

— Ai auzit că l-a prins cu amanta?

— Nu se poate!

— Ba da. Şi i-a dat un ultimatum.

— Încă unul?

— Da.

Când se plictisi de pantomimă şi expresii şocate, ieşi agale din sală şi începu iar să exploreze palatul. Ar fi trebuit să plece, dar trăgea de timp din răutate. La urma urmei, nu avea de ce să-i fie frică, doar era invizibilă.

Străbătu o aripă a palatului cu obiecte de artă, biblioteca în care se uitase pe furiş înainte şi saloane fără număr, până când se pomeni într-o zonă liniştită, fără gărzi şi fără musafiri.

Era ciudat de goală şi neîngrijită. Dacă în restul palatului podelele luceau de curăţenie, aici erau mate, de parcă n-ar fi călcat nimeni pe ele şi nu le-ar mai fi curăţat de luni de zile. Draperiile acopereau ferestrele cu vitralii, înalte până la

tavan. La capătul coridorului văzu o uşă dublă. Curiozitatea o mână de la spate. De ce era părăsită aripa asta? Ce se întâmplase în ea?

Deschise uşile înainte de a se răzgândi, intră şi le închise după ea.

Era un salon imens, cu gresie albastră şi fâşii de pânză albastru-închis întinse pe tavanul octogonal. Piesele de mobilier, acoperite cu un material alb, semănau cu nişte fantome împietrite, incapabile să vorbească.

Sinistru, îşi zise, cuprinzându-se cu braţele.

De draperii atârnau pânze de păianjen mucegăite. Pe singura masă din încăpere, pe porţiunea de pe care alunecase pânza albă, domnea un strat gros de praf, ca mătasea-broaştei pe suprafaţa unui lac. Îşi plimbă degetele prin el şi se minună că îl simte atingându-l, dar nu îl vede. Mâzgăli nişte linii şi o steluţă cu degetul mic. Parcă era o stafie care voia să lase un mesaj. Finn, Stafia. Zâmbi. Îi plăcea cum sună.

Uşile se deschiseră cu un scârţâit.

Tresări, uitând că e invizibilă. În prag stătea un tânăr înalt şi cam agitat. Îi păru ciudat de familiar.

— Luka? strigă el. Ai adormit aici?

Rămase pe loc, şovăitor, ca şi cum încăperea l-ar fi bântuit multă vreme. I se umeziră ochii. Îi şterse repede cu dosul palmei.

Inspiră adânc, apoi expiră încet, până i se relaxară umerii. Cu mişcări ezitante, păşi înăuntru.

Trecuse bine de miezul nopţii. Ce căuta acolo? se întrebă Finn. Era suplu şi, din câte reuşea să vadă de la distanţă, gândea de două ori până să facă un pas. I se citea îngrijorarea în ţinută şi pe chipul încruntat. Părea chiar fragil. Vulnerabil. Era atrăgător, observă Finn, cu ochii lui mari, aurii, şi trupul zvelt, cu talie îngustă. Fermecător în

slăbiciunea lui, ca un cățeluş cu laba ruptă. Nu neapărat *guapo*[50], dar drăgălaş.

Tânărul scrută încăperea înainte de a se apropia de masa lângă care stătea Finn. Se aplecă sub ea, de parcă ar fi fost obişnuit să găsească pe cineva dormind acolo. Umbra lui căuta şi ea ceva, cu mişcări în zigzag. Lui Finn îi veni să râdă. Oare cu ce *propio* era înzestrat un tinerel răsfățat din palat? Se ocupa de aranjamentele florale?

Când se apropie mai mult de ea, fata îşi ținu respirația. Era la doi paşi de ea şi habar n-avea.

Tânărul bătu cu degetele în masă, apoi se opri, mijind ochii. Ea îi urmări privirea. Se uita la mâzgălelile de pe masă. Finn făcu un pas înapoi. Prin mantia subțire, atinse cu şoldul marginea mesei şi-i zdrăngăniră banii din buzunar.

Tânărul înălță imediat capul, umbra lui înțepenind, ca un câine care aude paşi străini. Finn împietri şi ea. Ar fi vrut să-şi oprească inima care-i bătea ca nebuna. N-avea cum s-o vadă. Îşi va spune că zgomotul era doar o închipuire şi-şi va vedea de treabă. Fără grijă.

Tânărul întinse mâna. Mai că-i atinse nasul cu buricul degetelor. O lăsă jos şi expiră brusc pe nas, fără îndoială certându-se că şi-a închipuit că nu e singur.

Cât pe ce s-o pățească, îşi zise Finn.

Dar el se uită din nou la masă şi bănuiala i se citi pe chip încă o dată. Fixă locul unde stătea Finn. Miji ochii şi-şi concentră privirea, ca şi cum asta l-ar fi ajutat. Fata vru să-i râdă în față şi să-l avertizeze că mai are un pic şi-i dă sângele pe nas de atâta concentrare. Tânărul căscă ochii cât cepele şi, cu iuțeala unei cobre, întinse mâna şi-o înşfăcă de braț.

---

[50] „Frumos” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

— Ce dracu' cauți aici?

12
PRINȚUL, HOAȚA ȘI BEȚIVUL

— Mă urmăreşti? întrebă Alfie, simțind cum se zvârcoleşte brațul nevăzut.

Vedea magia curgând în ea. Avea culoarea roşie a vinului, aceeaşi pe care o văzuse la jocul de *cambió*.

— Cine eşti? Te văd, vorbeşte!

Drept răspuns, primi un pumn în falcă. Fata se smulse din strânsoare. Alfie se năpusti în față şi o prinse de mijloc, ținând-o cu spatele lipit de pieptul lui. Ea vru să-l lovească.

— M-ai auzit! Cine eşti? Risipeşte vraja care te face invizibilă.

Fata îşi luă avânt şi-i trase un cot în față. El se retrase, cu mâinile la nas. Îşi concentră privirea şi îi zări silueta conturată de magia roşie, pe care deja o cunoştea, fugind înnebunită spre uşă.

Alfie o țintui din priviri.

— *Paralizar!*[51]

Silueta încremeni. Magia fremăta în ea, zumzăind de furie ca un stup de albine. Umbra se înfoia în jurul ei, sărind să-l muşte ca un câine ațâțat. Vraja lui nu va dura prea mult. Trebuia să acționeze rapid.

O apucă de braț. Când ridică şi mâna cealaltă, atinse o glugă invizibilă. Gluga căzu şi fata apăru întreagă în fața lui. Împietrise aplecată înainte, cu mâna întinsă spre mânerul uşii. O recunoscu imediat: ochii negri, părul ondulat, lung până la umeri, buzele strâmbate într-o grimasă

[51] „Înțepeneşte!" (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

amenințătoare. Harul lui nu-l înşelase. Era chiar fata cu mască de dragon, cea cu magia schimbătoare.

Alfie îşi trecu degetele peste brațul ei din nou şi pipăi materialul invizibil. Simți un petic din solzi uşori ca pana şi rămase fără suflare.

Tatăl său îi dăduse voie să o țină în mână doar de câteva ori, însă el n-ar fi confundat materialul pentru nimic în lume. Mantiile care te făceau nevăzut erau foarte rare, un hoț de rând nu putea să aibă una. Sigur era cea din vistierie. Fata furase bunul cel mai de preț din palat, dacă nu cumva din tot regatul.

Dar cum reuşise? Luase înfățişarea unei gărzi şi intrase acolo pur şi simplu?

Atunci îi veni în minte jurnalul cu chipuri desenate. Văzuse unul pe un afiş cu răufăcători căutați de gărzi. Schițele din jurnal erau ale fețelor pe care le purta când săvârşea câte-un furtişag.

O țintui cu privirea şi-i spuse:

— Acum te voi dezmorți, iar tu nu vei fugi nicăieri. Dacă fugi, te împietresc la loc şi poruncesc să fii aruncată în temniță, *entiendes*?

Fata nu putu răspunde, însă Alfie văzu magia din ea calmându-se.

Risipi vraja şi brațul ei căzu moale. Fata tăcu preț de câteva clipe, căutându-şi cuvintele. Apoi dădu din umeri, renunțând parcă să găsească o replică inteligentă.

— Am venit să fur mantia asta.

Alfie trebuie să fi fost şocat de francheța răspunsului, pentru că fata merse la masă, se aşeză pe ea şi-şi puse brațele la piept.

— Îți spun adevărul, continuă ea. Am obosit. Am avut o săptămână îngrozitoare şi am intrat într-un nenorocit de porc. Nici să mint nu mai am putere.

Alfie se întrebă dacă nu cumva „a intra într-un porc” era o expresie din jargonul hoților pe care el nu o aflase încă.

— Ştii ce mantie e asta, da? o întrebă. Mantiile care te fac nevăzut sunt oricum foarte rare, iar asta nu e una obişnuită. E...

— *Sí*, ştiu. Îl amuți dintr-o privire aspră ca o înjurătură. Mantia transmisă de la un rege la altul. De la care a pornit o răscoală. Care ne-a adus libertatea. Nu toți trebuie să şedem la o masă frumos lustruită ca să învățăm nişte lucruri.

— Şi tot vrei s-o furi? Nu te interesează cât înseamnă ea pentru locuitorii regatului?

— Nu.

Alfie lăsă capul pe-un umăr. Nu voia să se bucure că ei puțin îi păsa de moştenire, de însemnătatea istoriei, cum spuneau părinții lui. Dar se bucura. Chit că hoața îi mutase falca din loc.

— Am o treabă de dus la capăt, mărturisi Finn. Ridică brațul şi privi mantia, gânditoare. În plus, m-ar ajuta la muncă.

— La ce anume? Ce meserie ai?

Fata arată spre ea, de parcă ar fi purtat o etichetă.

— Tu ce crezi?

— Furi identități, aş zice.

Ea mişcă din sprâncene.

— Printre altele... De unde ştii?

Enervat, Alfie se holbă la ea.

— Nu mă recunoşti?

— Nu, îi răspunse, cu o figură lipsită de expresie.

— Ți-ai învelit pumnul în piatră şi m-ai pocnit în față.

— Aşa semnez eu. Ridică din umeri.

— S-a întâmplat acum două zile.

Când văzu că mijeşte ochii, scrâşni din dinți. Sigur îi recunoştea vocea. Iar el nu era chiar atât de uşor de uitat.

— Ne-am mai întâlnit, îi spuse.

Finn îl privi lung.

— Mă confunzi.

— Nu. Mi-e imposibil să te confund.

— Aşa ochi buni crezi că ai? pufni fata.

— Da, se încăpățână Alfie. Eu pot vedea magia. Pe a ta o recunosc.

Tu erai femeia mascată din casa lui Rayan. Ne-am bătut după jocul de *cambió*.

Mai întâi, fetei îi căzu falca. Pe urmă, chipul i se schimonosi de nervi.

— Dacă n-ai fi făcut ce dracu' ai făcut să mă adormi, nici n-aş fi aici!

Naiba să te ia de pui de...

— Vorbeşte mai încet, dacă vrei să rămâi cu mantia, o întrerupse Alfie, minţind, fiindcă ştia prea bine că nu-i auzea nimeni în aripa aceea închisă a palatului. Cât ai clipi, fata se repezi la el şi-i propti un pumnal sub bărbie.

— Cum ai făcut? îl întrebă. Cum mi-ai vrăjit cartea atunci, pe stradă? În clipa următoare, se uită la el şocată, umbra ei calmându-se. Stai puţin, îmi laşi mantia?

Alfie se făcu că nu aude întrebarea despre harul său şi ridică sfidător bărbia deasupra pumnalului.

— Îţi împrumut mantia...

— Ăsta-i cel mai deştept lucru pe care l-ai spus azi. Finn coborî puţin pumnalul. Dar cum naiba de ai tu dreptul să mi-o laşi?

— Să ţi-o împrumut, o corectă el aspru. Mânioasă, umbra lui sări s-o atace. E a mea.

Mințea de crăpau pietrele. Părinții lui l-ar fi jupuit dacă ar fi aflat.

— Bună poantă. Finn îi râse în față. Lăsă capul pe-o parte şi-i cercetă chipul. Ia stai puţin, eşti prinţul ăla *maldito*, nu-i aşa?

Alfie rezistă nevoii de a-şi acoperi ochii cu palmele.

— Da.

— Am pocnit un prinț în meclă, rosti Finn, amuzată. N-aş fi crezut c-o să pot spune asta vreodată.

Alfie insistă cu glas ferm:

— Îți împrumut mantia, dar cu o condiție.

Fata se masă la tâmple cu mâna liberă, prea obosită ca să aprecieze cât de ieftin putea scăpa de data asta.

— Încep să mă satur de condiții, prințule. N-ar trebui să te arăți iertător şi amabil cu domnițele? Nu aşa ar trebui să se poarte un prinț?

— M-ai pocnit cu un pumn de piatră.

— Repet, iertător şi amabil cu domnițele.

— Vrei să auzi condiția sau nu?

Finn ridică brațele a lehamite.

— Biiine! S-o auzim! Ce-ați dori, Alteța Voastră? Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ironic, făcând şi o reverență în batjocură.

Alfie nu mai auzise pe nimeni zicând „Alteța Voastră" pe un ton atât de jignitor. Cel puțin, nu în fața lui.

— Ai puterea de a-ți schimba şi trupul, şi înfățişarea, da? Te poți schimba complet.

— Da.

— Poți face asta şi cu alții?

Fata clipi.

— *Sí*.

— Atunci aş vrea să mă schimbi şi pe mine din când în când.

— Să te schimb?

— Da.

Cărțile de la jocul de *cambió* nu-i foloseau la nimic, deci îşi va ține promisiunea şi va deveni rege. Dar plănuia să-şi dea jos povara asta de pe umeri din când în când şi să fie liber măcar câteva clipe.

Poate-i va fi destul.

— Chiar că eşti scos din poveşti. Bănuiesc că vrei să te deghizezi într-un om de rând şi să afli că adevărata bogăție se măsoară în dragoste şi prietenie şi alte raha...

— Nu ți-am cerut părerea, hoață, ripostă Alfie, încercând să fie la fel de usturător ca ea.

Fata se mulțumi să-i arunce un zâmbet zeflemitor, pe care prințul ar fi vrut să i-l şteargă de pe față, dar era mai important s-o convingă să-l ajute decât să-şi răzbune mândria rănită.

— Uite ce e. Dacă promiți că mă ajuți, poți să iei mantia împrumut şi să faci ce ai nevoie să faci cu ea. Vin eu la tine şi-o recuperez după aceea.

Finn îşi încrucişă brațele la piept, enervată de ideea de a-i accepta propunerea fără să mai opună puțină rezistență. Prințul se îndoia că ştie să facă şi altceva decât să se bată.

— Şi dacă plec cu mantia chiar acum?

— Te silesc să faci ce vreau eu.

Văzându-i privirea neîncrezătoare, Alfie ridică din sprânceană, ca şi cum i-ar fi spus: „Încearcă-mă, dacă nu crezi!” Finn îşi frecă puntea nasului. El întinse mâna încet, ca să n-o sperie şi să se trezească iar cu cuțitul la gât.

— Ne-am înțeles?

Finn se uită la mâna lui, apoi la chipul său.

— Da, spuse, strâmbându-şi gura într-un rânjet.

Numai şiretenie, niciun pic de bunăvoință. Privirea ei îi spunea că îl consideră un prost şi că nici prin cap nu-i trecea să-i dea mantia înapoi. Aşa cum făcuse cu cartea de joc, Alfie aştepta s-o prindă pe picior greşit. Avea jurnalul ei – tot ce-i trebuia ca s-o găsească. Îşi dădură mâinile – a ei, mai mică, strângând mai tare decât se aşteptase.

Îi urmări umbra unduindu-se în zigzag, vicleană, pe podea. Când se apropie prea mult de el, a lui se retrase încolăcindu-i-se în jurul picioarelor. Oare fetei ăsteia îi păsa vreodată că o trădează umbra sau trăia atât de liber, încât

umbra reflecta un lucru deja evident pentru toată lumea? Îi studie zâmbetul răutăcios şi ținuta legănată.

Mai degrabă a doua variantă.

— Cum te cheamă? o întrebă.

Era cea mai ciudată conversație pe care o purtase vreodată, aşa că de ce să nu o încheie cum ar fi trebuit să înceapă?

— Finn Voy, răspunse fata.

Un nume scurt şi tăios, ca lama pumnalului pe care i-l pusese la gât. Alfie se încruntă. Numele ei de familie era Voy, exact cuvântul pe care îl rostea el să străbată tunelurile magice care legau un colț de lume de altul. Ciudată coincidență!

Finn ridică o sprânceană, pentru a-şi exprima uimirea.

— Dar pe tine?

Prințul înclină capul pe-o parte. Nu-i ştia numele. Gândul îi aducea alinare.

— Alfehr Reyes.

În spatele lor, uşile se deschiseră brusc. Luka păşi înăuntru cu paşi nesiguri, scuturat de un tremur.

— Alfie, spuse el, cu glas slab.

Bineînțeles că Luka îşi găsise să apară în momentul cel mai nepotrivit.

— Băiatul din cadă, murmură Finn.

Alfie trecu în fața ei, sperând s-o ascundă de verişorul său. După cum se clătina, era destul de beat pentru ca a doua zi dimineață să creadă că avusese halucinații.

— Ar trebui să fii în pat. Te-am căutat peste tot.

— M-am dus în camera ta. Am băut vin şi *sangria* şi tonicul tău. Pe urmă, am plecat după tine şi... Nu mă simt prea bine, zise Luka, vocea lui – un ecou vag al veseliei lui caracteristice.

Alfie simți hoața crispându-se în spatele lui. Luka se frecă pe obrajii pământii.

— Ceva nu e în regulă, rosti.

Parcă era un copil bolnav care-şi caută mama. Alfie nu mai rezistă.

Merse la el şi-i puse mâna pe frunte.

— Arzi ca focul.

Luka era aruncător de flăcări, deci avea temperatura mai mare decât un om obişnuit, dar acum ardea prea tare. Alfie privi înapoi peste umăr, dar fata dispăruse. Se folosi de *propio* şi-i desluşi silueta roşie. Când întoarse capul, văzu că lui Luka îi curge sânge din nas şi din colţurile ochilor. Băiatul îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi.

— Luka! ţipă Alfie, prinzându-l. Îl culcă pe podea şi îngenunche lângă el. *Qué fue?*[52] *Spune-mi ce s-a întâmplat!*

Falca lui Luka înţepeni. Tremura atât de tare, că Alfie abia reuşi să-l ţină. Apoi se linişti. Numai pieptul i se ridica şi-i cobora în ritmul respiraţiei greoaie. Deschise încet ochii şi prinţul îşi reveni din spaimă o clipă.

— Alfie, spuse el, cu glas îndulcit de vin. Îi luceau ochii. Când zâmbi, prinţul observă că are sânge pe dinţi. Îmi pare rău... că am ţipat la tine. Am vrut să te ajut.

Lui Alfie nu-i plăcu deloc felul în care-şi alegea cuvintele, de parcă îşi lua rămas-bun de la el.

— Taci, Luka! Nu te duci nicăieri. N-am terminat cu tine. Taci, te rog.

Îi puse mâinile pe piept şi rosti repetat o vrajă de vindecare. Însă corpul lui Luka nu reacţiona. Canalele care transportau magia prin el erau tăcute, mai mult goale. Vraja prinţului se spulberă.

— Am tăcut eu vreodată? întrebă Luka, cu glas sfârşit.

O clipă, Alfie crezu că vraja lui are efect, că, dacă verişorul lui glumeşte, îşi revine. Dar Luka amuţi şi sub

---

[52] „Ce-a fost?” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

mâinile prințului inima îi bătu tot mai rar, în ritm de marş funebru. Se întâmpla exact în camera în care îl pierduse pe Dez, în care pierduse totul.

— Luka... Ce să fac? Spune-mi ce să fac.

Verişorul său răsufla tot mai anevoios. Disperat, Alfie privi peste umăr, ştiind că fata era în cameră.

— Tu ai făcut asta? strigă, când zări conturul roşu al siluetei. L-ai rănit ca să furi mantia?

Finn îşi scoase gluga şi vru să facă un pas în față, dar se răzgândi.

— N-am... n-am făcut nimănui nimic. Nimic aşa de rău.

Magia începu să se rotească în ea. Era ca o bătaie de inimă; când mințeai, începea să se foiască. A ei nu se foia, deci nu mințea. Doar nu încheiase un târg cu o fată care îi făcuse aşa ceva lui Luka!

— Ajută-mă, o rugă cu jumătate de glas. *Por favor*.

În prima clipă, Finn nu reacționă. Apoi se apropie şi îngenunche lângă Luka.

— Nu... Nu pot să te ajut. Nu mă pricep la magia şcolită. Mi-a explicat cineva cum să vrăjesc cartea pentru jocul de *cambió*.

Singură nu m-aş fi descurcat.

Ochii ei îi spuneau lui Alfie exact ceea ce nu voia să audă: Luka murea şi n-aveau ce să facă.

Prințul înțepeni pentru un moment, dar o furie clocotitoare luă treptat locul amorțelii. *Nu*. Camera asta nu va mai fura pe nimeni din familia lui. Destul că s-a întâmplat o dată.

Îşi aruncă ochii în jur, dar nu văzu decât amintiri dureroase. Fu cât pe ce să se ridice şi să alerge după ajutor, dar îl ținu în loc spaima că l-ar găsi pe Luka mort la întoarcere.

Mintea lui iscoditoare auzi vocea Palomei şi se agață de ea.

Pentru a face vraja cea mai puternică, nu trebuie să chemi magia la tine, ci să te duci tu la ea, pe terenul ei.

Dacă nu-l putea ajuta pe Luka cu vrăji simple, atunci trebuia să folosească altele, mai complicate. Să se concentreze, să intre în starea în care se contopea cu magia. Dacă magia era un ocean, el înota prin apele lui mai puțin adânci; vrăjile cele mai puternice se ascundeau în străfunduri.

Luka începu să tremure din nou. La colțurile gurii îi apăru o spumă albă, cu pete roşiatice.

— Te rog, îi spuse Alfie hoaței. Ține-i capul. Nu vreau să se lovească din cauza convulsiilor, iar eu trebuie să mă concentrez.

Finn ezită scurt înainte de a trece în spatele lui Luka şi a-i aşeza capul şi umerii în poală. Alfie îşi puse mâinile pe pieptul lui şi făcu aşa cum îl învățase Paloma să facă înainte de o vrajă mai complicată: îşi ignoră temerile şi grijile şi se lăsă să alunece în magie, să atingă starea în care se confunda cu ea. Îşi calmă respirația, închise ochii şi-şi goli mintea de gânduri.

Zgomotele din jur – fâțâielile fetei, scâncetele lui Luka – se stinseră. Nu mai simțea pieptul băiatului sub mâini, nici gresia de sub genunchi.

Când deschise ochii, dispăruse şi Camera Albastră, cu Luka şi Finn cu tot. În jurul lui, magia curgea în râuri de culori sau scânteia incoloră în vârtejuri prin aer, aşteptând să fie atrasă într-un corp şi să se schimbe după imaginea lui. Când *bruxos* erau destul de avansați, încât să ajungă pe acest tărâm, vedeau şi culoarea magiei, însă Alfie era singurul care o vedea şi în afara lui. Auzise că numai *dueños* şi filosofii ajungeau în locul respectiv, după ani şi ani de studiu şi meditație. El îşi sorbea magia din rețeaua eternă, ca toți cei care o foloseau, îi dădeau culoare, apoi o lăsau să se întoarcă în eter.

Acolo, ea redevenea incoloră, gata să fie absorbită de alții.

— *Por favor*, se auzi Alfie vorbind. Te rog, ajută-mă să-l salvez.

Dar cu cât implora magia, cu cât încerca s-o apuce cu degete tremurate, cu atât se îndepărta de el, evitându-i atingerea.

Ştia ce înseamnă asta.

Dacă magia se retrage la atingerea ta, intențiile tale nu sunt cele potrivite. Trebuie să i te abandonezi, răsunară vorbele Palomei în mintea lui.

Dar nu putea pleca din locul acela până nu găsea o vrajă care să-l ajute pe Luka. Nesocotind lecțiile învățate, se concentră mai mult şi se forță să pătrundă mai adânc în magie. O străbătu, încercând să se agațe de firicele de magie liberă care-i alunecau printre degete ca țiparii. Înota împotriva curentului pe care fusese învățat să-l respecte. Dar nu-i păsa. Nu putea respecta ceea ce refuza să-l salveze pe Luka.

Urmărind curenții magici, se trezi în fața unui zid, un fel de obstacol. Părea construit din chirpici, dar fiecare cărămidă avea altă culoare.

Cărămizi magice.

Orice s-ar fi aflat dincolo, îl putea ajuta, o ştia.

Lovi cu pumnii în zid.

— Lasă-mă să trec! *Abrir*! „Deschide-te!”

Nu se întâmplă nimic. Zidul rămase tăcut şi neclintit. Cu ochii umezi, îşi apăsă fruntea de el.

— Te rog, imploră el. Am nevoie de ajutor. Fac orice, *te rog*.

Îi atrase atenția o licărire. Se întoarse spre ea. În mijlocul zidului, la nivelul pieptului său, o lumină albă înconjura o gaură de cheie cât mâna lui de mare. Poate că era un test. Poate că trebuia să se dovedească demn de a ajunge la magia puternică din spatele zidului de cărămizi.

Se aplecă în față şi-şi plimbă un deget pe conturul găurii.

Avu o revelație: zidul era construit din magie, aşadar se deschidea numai cu o cheie magică.

Dacă pe tărâmul acesta magia putea lua forma unui zid, atunci oare nu putea fi transformată şi într-o cheie? Doar la atât se putu gândi. Nu era ca şi cum ar fi avut timp să scotocească toată rețeaua aceea vastă după o cheie, chiar dacă exista. Va trebui să-şi forțeze propria magie în broască şi să-i dea forma ei. Uşor de zis, greu de făcut.

Auzi din nou vocea Palomei: *Cei mai iscusiți* bruxos *se împletesc atât de strâns cu magia, încât magia lor parcă are terminații nervoase. Ei simt lumea din jur prin fluxul propriei magii. Magia devine o prelungire a lor, carnea lor.*

După mult exercițiu, Alfie atinsese gradul acela înalt de contopire cu magia numai de câteva ori. Rostise o vrajă şi-o simțise străbătând aerul iute ca săgeata, o prelungire a pielii sale. Dar momentele acelea fuseseră puține şi rare. Acum trebuia să-şi exploreze magia în întregime. Să simtă fiecare părticică a găurii de cheie şi să şi-o modeleze după ea înainte de a răsuci cheia.

Tremurând de emoție, ghidă un firicel albastru-închis în broască.

Se aplecă în față şi vru să se uite prin ea, sperând să-i desluşească forma. Dar era prea agitat ca să vadă ceva. Lăsă magia să se risipească. Se plimbă încoace şi încolo, cu palmele transpirate.

— Adună-te, îşi porunci.

Magia trebuia călăuzită cu mâini sigure, care se încredeau în ea.

Mai încercă de două ori, aproape lipindu-şi ochiul de zid, ca să întrezărească mecanismul încuietorii, dar nu se întâmplă nimic.

Magia lui acționa orbește. Nu era conectat la ea. Nu simțea șanțurile încuietorii, nu simțea nimic, doar inima zbătându-i-se în piept. Lăsă din nou magia să se risipească.

Își lipi încă o dată fruntea de zid, atingând cărămizile cu degetele încleștate. Își șterse cu dosul palmei sudoarea de pe frunte.

— Pot s-o fac. Voi reuși. Pentru Luka.

Se aplecă înainte și privi iarăși prin gaura cheii, dar se retrase brusc. Asta era problema. Încerca să vadă ceva, în loc să se predea cu totul magiei.

Se îndepărtă de broască, lăsând o distanță apreciabilă între el și zid. Închise ochii și lăsă magia să i se adune în palmă. Se concentră asupra senzației care creștea ca o floare care caută soarele. Respiră calm, până când o simți dilatându-se și contractându-se în ritmul respirației sale.

O clipă, avu impresia că deschisese ochii și că dăduse greș încă o dată, dar se înșela. Vedea magia scurgându-se din palma lui către zid. Reușise! Magia se strecură în broască și, prin ea, Alfie văzu șanțurile și arcurile mecanismului. Se emoționă atât de mult că se conectase cu propria magie, încât își pierdu concentrarea și viziunea se încețoșă. O luă de la început și-o modelă încet, ca să se potrivească în toate locașurile din gaura cheii. Cu tâmplele ude de transpirație, răsuci mâna spre dreapta. Magia îi imită gestul.

Alfie deschise ochii. Cărămizile colorate se dădură la o parte cu un huruit și în locul broaștei apăru cadrul unei uși din magie liberă, scânteietoare.

Fără să mai stea pe gânduri, Alfie trecu prin el ca printr-un voal de lumină, numai pentru a fi aruncat într-o cameră întunecată.

Petele și licăririle colorate dispăruseră. Se afla într-un alt fel de loc, al unui întuneric cum nu mai întâlnise vreodată.

Pe unde călca nu erau nici pământ, nici culoare, nici sunet – numai beznă. De câte ori conversa cu magia simțea o pâlpâire caldă, însă de data asta îi pătrunse în oase o senzație de frig, de parcă ar fi avut în ele gheață, nu mădu vă. Pielea i se zbârlea pe măsură ce se afunda în obscuritate. Un glas plin şi grav îi toarse în ureche: *Ce vânt te-aduce pe-aici*, mi hijo[53]?

Suna ca şi cum s-ar fi împletit mai multe voci răsărind una dintr-alta, o gură aflată într-o gură din altă gură. Fumul se unduia în fața lui în rotocoale iscoditoare, care se încolăceau unul în jurul altuia în spirale dense, de parcă spațiul ar fi fost limitat, deşi întunericul părea nemărginit. Alfie înghiți în sec. Vorbea limba magiei, dar ea nu-i răspundea niciodată. Comunica altfel cu el. A-i auzi vocea într-un loc al tăcerii presupunea ani întregi de studiu. Dar magia aceasta avea glas. Unul straniu, cum nu mai auzise vreodată.

Şi mai stranie era culoarea ei – neagră ca smoala şi atotcuprinzătoare. Toată viața lui, Alfie fusese învățat că magia nu se manifesta în culori extreme ale binelui sau răului, nu era albă sau neagră. Existau numai miriadele de nuanțe dintre ele. Însă în fața lui stătea opusul celor învățate de el. Magia aceasta era mai neagră decât pana corbului, decât cerneala vărsată pe un sul nou de pergament. Era ceva imposibil, terifiant, dar nu-i păsa. Nu putea să-i pese. Nu dacă Luka murea.

— Trebuie să-l salvez pe Luka. Am nevoie de ajutor. *Te rog.* Eşti singura formă de magie care nu mi-a întors spatele. Ajută-mă, te rog.

Te-am putea ajuta, ne-ar fi foarte uşor. I se învălmăşeau gândurile.

---

[53] „Fiul meu” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Vocea suna de parcă şuiera un cor de şerpi, îl hipnotiza şi-l îngrozea deopotrivă. *Dar mai întâi trebuie să ne eliberezi.*

— Nu înțeleg.

Magia era *liberă*. Se revărsa în toate lucrurile vii şi nu putea fi închisă într-o cuşcă. Totuşi, aceasta era cumva îngrădită. Alfie inspiră adânc, ca să-şi potolească bătăile inimii, şi se concentră asupra harului său. Făcu un pas înapoi, şocat. În fața lui, încătuşând bezna, se aşezau cercuri peste cercuri de nuanțe magice diferite, de la albastru pastel la auriu, magenta, argintiu şi, din nou, negru. Câți *bruxos* le coloraseră? De câți fusese nevoie ca să fie sechestrat întunericul? În mijlocul cercurilor, zăcea prizonieră magia umbrelor.

Ce era aşa de înspăimântător la ea, de trebuia legată de atâția *bruxos*? Pe Alfie îl străbătu un fior pe şira spinării. Până şi ideea de a întemnița magia era nepermisă, dezonorantă. Încălca toate principiile învățate de el despre respectarea magiei ca temelie a lumii. Să o înlănțui însemna să nesocoteşti ordinea firească a lucrurilor. I se făcea rău numai când se gândea la asta.

L-am tot aşteptat pe cel ce ne va găsi şi elibera. Tu eşti acela, fiule.

Eliberează-ne. Atunci îți vom salva prietenul.

Alfie se pomeni că dă din cap a încuviințare. Ecoul cuvintelor răsuna în jurul său în şoapte de argint. Vocea parcă avea miros, unul puternic şi amețitor.

Se scutură să se trezească din visare. Ceva nu era la locul lui. Se încălcau regulile. Magia nu se târguia şi nu bătea palma. Nu avea dorințe, ca oamenii. Întâmplarea era lipsită de logică. Îi reveni în minte cuvintele pe care le citise în cartea aceea cretină înainte ca Paloma să i-o confişte: *Există magie străveche. O magie cu suflet, care dă oamenilor culoare după pofta ei şi îi supune voinței sale.*

Oare erau adevărate, nu aiureli? Cartea îl prevenea vehement pe cititor în privința acestei magii. Dar, dacă îl putea ajuta pe Luka, nu mai conta cât de stranie era. Cel fel de om ar fi el, dacă ar alege să se supună ordinii firești a lucrurilor în loc să-și salveze prietenul? Era dispus să încalce toate regulile pentru a-l găsi pe Dez. Pentru Luka ar fi făcut la fel.

Rotocoalele de fum își întrerupseră dansul ritmic, ca și când s-ar fi simțit jignite.

Șovăi? țâțâi magia. *Dacă nu vrei să te ajutăm, atunci...*

Cu fiecare vorbă, glasul scădea în intensitate și Alfie bănui că-și ratează șansa.

— Stați! Nu, așteptați! Vă rog! Vă voi elibera, dar...

Ai grijă, băiete! Noi nu ne supunem niciunei condiții, iar timpul tău se apropie de sfârșit.

În clipa aceea, Alfie simți inima lui Luka de parcă ar fi bătut în pieptul său. Pulsa tot mai rar, iar pauza dintre bătăi se prelungea mult prea mult.

Nu. Luka nu va muri. Nu-l va lăsa el. Cu glasul încărcat de teamă, spuse:

— Promiteți-mi că Luka își va reveni și că va fi în siguranță. Așa cum a fost înainte. Dați-i puterea să supraviețuiască. Atât. Dacă jurați că-l veți vindeca și nu-i veți face rău niciodată, vă voi elibera.

Magia se mai ondulă o dată, torcând prietenoasă.

Dacă ne eliberezi, băiatul nu va păți nimic, îți promitem. Nu ne vom atinge de el. Îi vom da puterea să supraviețuiască. Pentru el, va fi ca un coșmar îndepărtat.

Alfie ezită din nou. Întunericul fără margini îi trezea presimțiri sumbre. Nu era bine ce făcea. N-ar trebui s-o facă. Dar șoaptele a o mie de voci îl asaltară din toate direcțiile.

Eliberează-ne, eliberează-ne, eliberează-ne.

În spatele incantației, bătea slab inima lui Luka. Trebuia s-o facă.

Nu mai avea timp. Dar magia aceasta era încătuşată cu cercuri de nuanțe diferite. Era mai puternică decât oricare alta. O magie străveche. Una de care n-ar trebui să se atingă.

Una care i-ar salva viața lui Luka.

Alfie îşi activă harul. Îşi lăsă magia să se armonizeze cu toate cercurile, apoi o forță înăuntrul lor şi pipăi pe fiecare după o cusătură pe care să o rupă, să o distrugă. Cerc după cerc se sparse în mâinile sale, ca sticla. Cioburile îi împunseră pielea până când mâinile îi deveniră lipicioase de sânge. A atinge starea aceasta, tărâmul acesta magic, era un efort mintal, nu fizic. Atunci de ce sângera? Nu, nu era deloc bine ce se întâmpla.

În fața lui se materializă un cerc verde-închis. Umbra şi mişcarea lui sigură, lentă îi erau foarte familiare. Alfie îngheță. Era magia Palomei. Trebuia să fie a ei. Una era să risipească vraja unui necunoscut, şi cu totul altceva să o spulbere pe cea a unei persoane pe care o cunoştea şi care contribuise la creşterea lui. Numai gândul îi părea o trădare. Iar dacă ființa aceea fusese încătuşată chiar de Paloma, atunci era prea înfiorătoare ca să fie descrisă în cuvinte. Ce s-ar întâmpla dacă ar elibera-o?

ELIBEREAZĂ-NE, ELIBEREAZĂ-NE, ELIBEREAZĂ-NE!

Urletele îi tulburară gândurile. Trebuia să-l salveze pe Luka.

Paloma îl va ierta. Cum să nu-l ierte? Dacă viața verişorului său atârna de-un fir de păr, nimic nu mai conta.

Alfie cuprinse magia Palomei cu mâini tremurătoare. Închise ochii, prea speriat ca să vadă cum o sparge. O distruse cu inima grea, de parcă ar fi rupt gâtul unui animal nevinovat. Înghiți în sec şi se sili să treacă la următorul cerc, apoi la următorul şi la următorul.

În cele din urmă, rămase doar unul. Strălucea argintiu, într-o nuanță pe care Alfie nu o mai văzuse în toți anii de când urmărea magia plutind în aer. Îşi potrivi magia după ea şi şi-o strecură în cerc.

Era foarte solid. Atât de bine desenat, încât se temu că nu va reuşi să-l distrugă. În aceeaşi măsură, se temea şi că va reuşi.

Atunci o găsi. Cusătura magică, firul însăilat de care să tragă.

Trase de el cu toată forța. La început, nu se întâmplă nimic. Magia era de neclintit. Pierduse lupta. Îl pierduse pe Luka, în aceeaşi cameră blestemată. Dar firele începură să se slăbească şi să se rupă, zdrențuind cusătura. Trase mai tare de ele. Magia îi frigea degetele, opunea rezistență. Însă el nu se opri. Nu luă în seamă durerea.

Magia se sparse în mii de bucăți, alunecându-i printre degete ca firele de nisip. Înainte de a-şi pierde cunoştința şi de a se prăbuşi în beznă, găsi, în sfârşit, cuvântul care o descria cel mai bine.

Foame.

13
LIBERTATE

Cu o explozie de energie, țesătura magică încâlcită umplu încăperea, eliberată de tânărul care leşinase.

Se răsuci în aer, desfăcându-şi larg aripile negre de fum, într-un extaz pe care nu şi-l putu stăpâni. Uitase cât de mare era lumea.

Magia se uită la băiatul inconştient de pe podea. O viață atârnase de un fir de păr şi atât fusese de ajuns ca să-l amăgească pe prostuțul ăsta să descuie cuşca în care zăcuse atâtea veacuri la rând.

Un țipăt sugrumat îi atrase atenția. În fața ei, tot pe jos, stătea o fată cu groaza întipărită pe chip. Se feri din calea ei, respirând sacadat. Magia privi amuzată cum scoate un pumnal de la curea şi îl aruncă în ea. Pumnalul trecu prin silueta şerpuitoare fără un sunet.

Fata făcu ochii mari când îşi dădu seama că era absolut neputincioasă în fața ei.

Dacă magia ar fi avut gură, ar fi rânjit cu ea până la urechi. Dar tocmai asta îi lipsea. O gură. Un corp. Stăpânul ei nu se putea întoarce fără un trup. Oare ăsta era bun de ceva?

Se învârti în jurul fetei înspăimântate ca un animal necrofag în jurul unui cadavru proaspăt. Ce ciudat era să fie, în sfârşit, liberă, dar să se simtă încă prizonieră, fără stăpânul ei... Fără poruncile lui...

— Nu te apropia de mine, mârâi fata printre dinți. La o parte!

Magia o învălui în cercuri tot mai mici, plimbându-şi forma aeriană pe deasupra ei ca o briză aducătoare de întuneric. Umbra fetei începu să freamăte, atrăgând atenția asupra ei. O gazdă cu *propio* ar fi ideală.

Fata scoase un scâncet gâtuit la atingerea de gheață a magiei care privi în adâncul sufletului ei, la echilibrul de lumină şi întuneric din el.

Băiatul care o eliberase avea prea multă lumină, era clar. Însă fata ascundea în ea un întuneric adânc şi statornic. Corpul cel mai potrivit pentru magie ar fi unul cufundat în întuneric, nu scăldat în lumină. S-ar putea folosi de acesta.

Însă magia se retrase.

Da, fata adăpostea în ea un întuneric care era foarte aproape de a o lua în stăpânire, dar nu destul de aproape.

Gâfâind de groază, fata îşi dădu ochii peste cap şi leşină, asemenea băiatului. Magia nu mai pierdu vremea. Trecu prin pereții camerei şi alunecă pe holuri, căutând o gazdă

potrivită. La vederea coridoarelor luxoase, avu o revelație: lucrul pe care îl căuta stăpânul ei era chiar aici, între aceste ziduri.

Nu-i mai trebuia decât un trup ca să ajungă la el.

Magia străbătu cu iuțeală coridoarele întortocheate ale palatului. O servitoare apăru de după un colț şi, când văzu rotocolul negru încolăcindu-se prin aer ca un şarpe, îngheță pe loc de spaimă. Vru să țipe, dar magia nu o lăsă. I se strecură printre buze, ocupându-i corpul cu forța, fără s-o mai intereseze echilibrul dintre lumină şi întuneric din ea. Nu-şi permitea să facă mofturi tocmai acum, când stăpânul ei urma să se trezească.

Sfredeli trupul ca lama de pumnal inima, ca dinții muşcând dintr-un măr zemos. Preț de-o clipă magnifică, magia avu brațe pe care să le mişte, buze pe care să le deschidă într-un rânjet larg, picioare cu care să exploreze toate cotloanele palatului şi să obțină ceea ce căuta cu atâta ardoare.

Dar corpul cel nevrednic începu să tremure. Pielea crăpă precum sticla şi se desfăcu în petale din carne. În secunda următoare, din el nu mai era decât un praf negru şi magia rămase din nou fără casă.

Se înfoie, nervoasă. Avea nevoie de un trup. Trebuia să-l trezească pe stăpânul ei şi să fie întreagă din nou. Străbătu încă o dată coridoarele, până când dădu peste un băiat. Se revărsă în el, arzându-i gâtul ca rachiul. Trăi încă un moment neprețuit, în carne şi oase. Dar şi acest trup se făcu scrum, lăsând-o expusă şi goală pe coridor. Magia se cutremură de mânie. Gândul de a părăsi palatul fără ceea ce aparținea stăpânului ei era dureros, dar avea nevoie de un trup şi de putere, pe care nu între aceste ziduri le putea găsi.

Se scurgea prin pereți ca un şuvoi de sânge dintr-o rană deschisă.

În curând, ajunse sub cerul liber. Îi stătea la dispoziție un regat întreg. Primele raze timide ale soarelui începură să lumineze cerul.

O rezervă inepuizabilă de trupuri în care să se strecoare ca degetele în mănuşi.

Va găsi ceea ce căuta. Pe urmă, se va întoarce după ceea ce îi trebuia stăpânului ei.

14
DE CE?

Când Alfie se trezi pe jos în Camera Albastră, soarele răzbătea prin ferestre, mângâindu-i obrazul cu atingeri blânde. Calme. Ca şi cum toate cele întâmplate n-ar fi fost decât un coşmar.

Dar prințul nu se lăsă amăgit.

Se ridică prea brusc în capul oaselor şi ameți. Sudoarea i se uscase pe frunte, iar în oase simțea o durere cumplită. Îşi mută ochii de jur-împrejur, cu privirea concentrată, până începu să-l doară capul. Nimic.

Magia întunecată dispăruse. Era în siguranță. Deocamdată.

Răsuflă uşurat, cu mâna la piept. Umbra îi stătea moale la picioare, târându-se în spatele lui ca o trenă. Era puțin mai deschisă la culoare decât trebuia, semn că grozăvia pe care o eliberase îl secătuise de vlagă. Dar ce făcuse?

Îi atrase atenția un sforăit sonor, umed.

Chiar în spatele său, Luka stătea culcat pe jos, cu membrele deşirate, ca o stea de mare. Saliva i se uscase pe obraz, iar părul încâlcit i se adunase într-o parte. Pieptul i se ridica şi cobora ritmic.

Nu se zărea sânge pe jos. Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Alfie îşi simți bătăile inimii.

Luka trăia. Uşurarea lăsă loc toropelii. Îl usturau ochii, dar tot luă mâna lui Luka şi o strânse într-a sa.

Un pumnal spintecă aerul, şuierându-i pe la ureche. Se feri, apoi se trânti peste verişorul său, acoperindu-l ca un scut.

În fața lui stătea hoața, lividă la față.

— Ca dracu' ai făcut?

Alfie se uită în spate, la pumnalul înfipt în perete.

— *Qué*?

— Când l-ai vindecat. Fata arătă spre verişorul lui, cu un deget tremurător. Ce-ai făcut?

Prințul ridică brațele ca şi când s-ar fi predat şi spuse adevărul:

— Habar n-am.

Fetei îi căzu falca, de parcă nu-i venea să creadă cât de prost era.

— Chestia aia mi-a dat târcoale de parcă eram nenorocita ei de cină, iar tu îmi zici că nu ştii ce e?

Alfie se holbă la ea neputincios. Chiar nu ştia ce era „chestia", dar sigur n-ar fi trebuit să vadă lumina zilei. Însă orice ar fi fost, nu regreta că o eliberase, fiindcă Luka era viu şi dormea lângă el.

Hoața îl străpunse din priviri.

— Explică-te, şuieră ea.

Alfie înghiți în sec. Nici nu ştia de unde să înceapă.

— Nu ştiu sigur ce s-a întâmplat. Serios.

— Nu-mi dau seama ce naiba ai scos la iveală, dar era mare cât casa. Aruncă ochii spre Luka. Dacă tot e ca nou, cum de nu s-a trezit, cu atâta tămbălău în jur?

Alfie se şterse iute la ochi cu mâna.

— Doarme tun după ce bea toată noaptea.

Îl împunse cu degetul pe verişorul său, care se întoarse pe-o parte cu un mormăit şi dormi buştean mai departe.

Luka era teafăr. Dar Alfie nu se putea culca pe-o ureche. Trebuia să găsească grozăvia eliberată până nu făcea rău cuiva. Nu încăpea îndoială că putea să facă rău, dacă nu era ținută în frâu.

Hoața se apropie de Alfie cu paşi iuți şi fermi. O clipă, el crezu că vrea să-i arate ce pricepută e la mânuit pumnalul. În schimb, ea trecu de el şi smulse arma din perete.

— Ia stai, o întrebă, erai trează când am... Tăcu, neştiind cum să se exprime. Când am făcut-o. Ce s-a întâmplat?

Hoața se aplecă şi recuperă încă un pumnal din zid.

— Ai aruncat în ea cu ăsta?

Dacă avea să plece în urmărirea ei, Alfie trebuia să ştie totul.

Fata vârî ambele pumnale în tecile de la cingătoare.

— Informația asta o să te coste.

— Serios?

— Am eu față de om care glumeşte?

Cu puțin timp în urmă, fata îl ținuse pe Luka în poală, iar Alfie o implorase să-l ajute. Acum, bănuia prințul, nu mai vedea în el decât o persoană pe care s-o jefuiască. Era un prost şi un naiv. Îşi scoase săculețul cu bani şi i-l azvârli mai brutal decât ar fi fost cazul.

Finn îl puse în buzunar, scuturându-şi degetele cu care îl prinsese.

— Bună aruncare. N-am crezut că eşti în stare să arunci şi altceva decât sare în ochi.

— Finn, rosti Alfie cu glas sever. Spune-mi. Te rog.

— Bine. Ți-ai pus mâinile pe pieptul lui. Erai nemişcat, împietrit.

Umbra ta, la fel. Pe urmă s-a făcut frig. Îmi ieşeau aburi din gură. Am vrut să fug, dar nu m-am putut mişca. Am strigat la tine, însă nu m-ai auzit, înțepeniseşi. Era aşa de rece, că nici să țip n-am putut. Şi mâinile tale... Tăcu,

privindu-i palmele. Au început să sângereze, de parcă ți le-ar fi tăiat cineva.

Alfie rămase fără suflare. Își aminti cât îl duruseră mâinile când rupsese cercurile magice.

— Pe urmă, tot sângele care s-a scurs din băiatul ăsta s-a retras în el, ca și cum ar fi fost un *maldito* de burete. N-a fost o magie vindecătoare. Tu parcă te-ai întors înapoi în timp, iar el parcă n-a fost bolnav niciodată. N-am priceput nimic.

Finn nu-și mai încrucișă brațele la piept, ci și le sprijini unul de celălalt, ca și cum s-ar fi îmbrățișat. Umbra i se încolăci protectoare în jurul picioarelor.

— Apoi... E greu de explicat.

— Te descurci foarte bine, o încurajă Alfie, făcându-i semn din cap să continue, deși o parte din el ar fi vrut să se oprească.

— Am văzut un fel de... Finn mișcă mâinile prin aer, ca și când ar fi vrut să-i facă un desen. Plutea deasupra ta un fel de încâlceală neagră.

— Un fum negru și gros?

Dădu aprobator din cap, hotărâtă și bucuroasă că nu-și pierduse, totuși, mințile. Dacă numai prințul putea vedea magia în afara ținutului ei, grație harului său, atunci de ce o vedea și ea? Ceva nu era în regulă.

— Da, un soi de pete de ulei, dacă uleiul ar putea zbura. S-a apropiat de mine, mi-a dat târcoale și m-a cercetat de sus până jos.

Finn se înfioră. Pe urmă, a șters-o prin perete. Dusă a fost.

Alfie înghiți cu noduri.

— I-am vorbit, mărturisi el, pe un ton calm. Am vorbit magiei aceleia negre. Era prizonieră. Mi-a spus că îl salvează pe Luka dacă o eliberez.

Finn ridică din sprâncene.

— Ai vorbit cu… chestia aia?

Prințul se frecă la ochi cu podul palmei.

— I-am spus că o eliberez dacă-mi promite că-l vindecă pe Luka şi că nu-i va face rău niciodată. Brațele îi căzură moi în poală. A fost de acord. Aşa că am eliberat-o.

Întoarse capul să nu mai vadă privirea uimită a fetei. Gândurile i se învălmăşeau. Trebuia să povestească totul cuiva care îl putea ajuta.

Palomei? Părinților? Numai gândul la ei îi făcea stomacul ghem. Îi dezamăgise deja, nu voia să-i mai facă o dată de râs, punându-i pe ei să repare ce-a stricat el. O să le dreagă pe toate, singur. Găsea el o soluție.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus.

Era prezent cu trupul în Camera Albastră, dar mintea îi zbura la kilometri depărtare. Trebuia să găsească acea creatură pe care o eliberase şi s-o oprească înainte de a face rău cuiva. Dar ce vrăji să facă? Magia era liberă. Nu puteai s-o prinzi în capcană decât dacă era a ta. *Bruxos* şi-o închideau în talismane din care îşi trăgeau puterea la nevoie. Aşa procedau deseori în război, în caz că rămâneau fără energie. Dar acelea erau picături din magia lor personală. Ceea ce eliberase el nu era nici pe departe o picătură şi nici nu-i aparținea, ca s-o poată controla. Şi nici nu putea crea cercuri ca acelea care o ținuseră prizonieră. Habar n-avea cum s-o supună. Nu mai văzuse şi nici nu mai citise despre aşa ceva.

Goana sălbatică a gândurilor sale luă sfârşit dintr-o dată. Exista o carte care l-ar fi putut ajuta, cea englassiană, confiscată de Paloma.

Hoața se îndreptă spre scaunul pe care prințul lăsase mantia.

— Nu te grăbi aşa.

— Eu mă mişc repede, zise ea şi întinse mâna după mantie.

Alfie i-o luă înainte. Îşi puse mantia pe umeri. O să-i trebuiască.

— Pentru ajutorul pe care mi l-ai dat până acum, îți fac o favoare şi te las să pleci. Dar înțelegerea noastră cade.

— Cum adică? Nu poți anula un târg, odată ce-ai bătut palma.

— Ba pot.

Fata rămase interzisă.

— Dar nu eşti prinț? N-ar trebui să fii un exemplu de cinste şi toate alea?

— Azi fac o excepție, se enervă Alfie. Ascultă. Am treburi mai importante de rezolvat. Te las să pleci, deşi ar trebui să chem gărzile. Ieşi din palat în clipa asta, până nu-mi vine mintea la cap.

Nu avea timp de prostii. Trebuia să-l ducă pe Luka într-un pat şi să găsească repede cartea. Cu cât era mai liberă magia aceea cumplită, cu atât era mai primejdioasă. Orice secundă irosită îl izbea ca un baros în moalele capului.

Hoața lăsă capul pe-o parte.

— Te duci după monstrul ăla pe care l-ai eliberat, nu-i aşa?

— Dacă chiar vrei să ştii, da, mă duc după el, răspunse prințul, ghemuindu-se lângă Luka.

Dar de ce o interesa?

— Bun, zise ea, rotindu-şi umerii. Atunci, hai să mergem.

Alfie se holbă la ea.

— Ce?

Fata îşi dădu ochii peste cap.

— *Vámonos!*[54] Hai s-o căutăm.

— Vrei să mă ajuți s-o găsesc?

Prințul nu se aşteptase la atâta generozitate.

---

[54] „Să mergem!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

— Nu pentru tine o fac, prinţe. Finn mişcă din încheietură şi scoase la iveală un alt pumnal, cu care se curăţă sub unghii. Nimeni nu mă umileşte pe mine fără să plătească. Chestia aia îmi e datoare, iar mie nu-mi rămâne nimeni dator, niciodată.

Alfie o privi lung, întrebându-se cum poate fi cineva atât de prost, încât să vâneze magia din mândrie. Dar nu putea să refuze oferta.

Nu voia să caute magia aceea deloc, darămite singur, şi, oricum, nu avea cui altcuiva să ceară ajutor. Să-şi recunoască fapta în faţa altora ar fi prea ruşinos, iar fata asta deja ştia totul. Îl văzuse, o văzuse. Clătină din cap. Teama numai la prostii îl ducea.

— De parcă te-aş lua cu mine.

Finn pufni a dispreţ.

— Ai fi băftos să mă ai lângă tine.

— Acum un minut ai aruncat cu cuţitul în mine.

Fata făcu un gest de lehamite.

— Numai ca să te sperii puţin, nu fi copil.

— Nu pot lua cu mine pe cineva în care nu am încredere.

— Nu de încredere în mine ai nevoie, ci de mine. Atât. Poate că te descurci într-o bibliotecă, dar treaba la care te înhami n-are nicio legătură cu ea. Adică poate are, dar numai puţin.

Alfie întoarse capul.

— Ştii că am dreptate, insistă fata.

— De ce vrei să vii cu mine?

Nu voia să plece singur, dar nu era prost să depindă de cineva care să-l lase baltă la nevoie. Dacă venea cu el, trebuia să ştie de ce.

— Ţi-am zis, nu mă umileşte nimeni fără să...

— Am auzit.

Răspunsul acela obraznic nu însemna nimic. N-avea cum să se bazeze pe promisiunea că mândria o va ține lângă el. Era un risc prea mare.

— Nu-i destul.

Hoața ridică brațele, exasperată.

— De ce vrei să ştii? Ai noroc că m-am oferit.

— Nu te iau cu mine fără să ştiu de ce.

Alfie văzu că magia ei se foieşte cu disperare. Nu-i convenea întrebarea.

— Îmi dau seama dacă minți. Aşa că nu mai pierde vremea.

Cu cât întârzia fata să spună adevărul, cu atât mai grăbit era prințul să vâneze grozăvia. Trebuia să ia o hotărâre rapidă. Capitala era plină de reprezentanții tuturor provinciilor şi marilor oraşe, veniți pentru bal. Părinții lui s-au chinuit luni de zile să-i convingă că Alfie va fi un rege bun, iar strădania lor a dus la balul plănuit pentru a doua zi. Dacă oamenii aflau că prințul a eliberat un monstru din greşeală, sigur nu vor dori să-l aibă pe post de rege.

Greşeala lui ar putea pune capăt dinastiei Reyes.

Când văzu că fata îl amenință din priviri, insistă:

— Dacă nu-mi spui, plec fără tine.

Finn ar fi vrut să râdă de postura lui caraghioasă. Îi cerea o justificare, de parcă n-ar fi putut să-l bată de să-i sune apa-n cap cu mâinile legate la spate. Dar întrebarea lui atârna greu în aer, înăbuşindu-i chicotele.

Ar trebui s-o ducă mintea să nu plece în căutarea unui adversar pe care nu-l înțelege, chiar dacă avusese nesimțirea s-o sperie ca pe-un copil. Dar avea de câştigat din încurcătura asta şi nu-şi găsea cuvintele cu care să se explice. Sau nu voia să le găsească, să le răsucească pe toate părțile şi să accepte adevărul lor.

Se gândi că plecase din camera prințului fără să fi golit sticla cu licoarea otrăvită. Că Băiatul-din-cadă fusese la un pas de moarte din cauza ei. Făcuse destule mârşăvii, conştientă că le provoca altora suferință, dar niciodată nu rămăsese să vadă şi consecințele lor.

Expresia de pe chipul prințului la vederea băiatului muribund, scâncetul deznădăjduit care-i ieşise de pe buze – nu le va uita niciodată. I se cuibăriseră în minte ca viermii. Se întrebă, fără să vrea, pe câți îi lăsase în urmă jelind, câți plânseseră o ființă ucisă de ea, preocupată numai de propria ei supraviețuire.

Din cauza lui Ignacio.

Eşti un monstru, aşa cum am spus întotdeauna, mija.

Finn împinse vocea într-un ungher îndepărtat al minții, ca să nu se lase doborâtă de ea. Vina şi dorința fierbinte de a fi altfel decât o credea el îi făcură stomacul ghem.

Măcar o dată să încerce să fie mai bună.

— Finn, spuse prințul, smulgând-o din vâltoarea amintirilor.

Ea oftă.

— Am crescut într-o lume în care rămâi în viață dacă nu ridici un deget când vezi că alții sunt la ananghie, ba chiar dacă le faci un rău şi mai mare. Aşa mi-am trăit viața multă vreme.

— Dar azi nu? întrebă prințul, lăsând capul pe-o parte.

Finn întoarse capul şi se jucă apoi cu unghiile.

— Nu. Astăzi, nu!

— De ce?

— Fiindcă arătarea aia nenorocită pe care ai eliberat-o poate să distrugă lumea dacă are chef. Şi nu trebuie s-o las, pentru ca lumea să se învârtească în continuare şi să mai am ocazia să spun:

„Astăzi, nu!” Îi înfruntă privirea şi continuă: Ai înțeles, prințe?

Petrecuse atâta vreme înecându-se în propriul ei trecut încât, până acum, nu mai fusese în stare să iasă la suprafață şi să întrevadă un viitor nepătat de sânge şi teamă. Nu voia să lase amintirea lui Ignacio sau vreo magie îngrozitoare să i-l smulgă înainte de a avea şansa să-l trăiască. Să-l cântărească în palmă ca pe o pungă cu bani furată cu un minut în urmă.

Prințul o privi lung, de parcă ar fi citit o busolă. Ea îşi îndreptă spatele, îndemnându-l s-o scruteze, deşi ştia că, dacă ar fi fost o busolă, n-ar fi arătat nordul niciodată. Oare îi vedea până în adâncul sufletului?

— Prea bine, rosti el. Te cred.

Păru mai degrabă uşurat. Finn înclină din cap a încuviințare, cu o figură lipsită de expresie. Dar ceva vibra în ea, ca şi cum cineva ar fi ciupit coarda sensibilă care ținea la un loc bucățile ciuntite din care era alcătuită. Îi trebui un moment ca să-şi dea seama că nu-i mai spusese nimeni vorbele acelea. Cel puțin nu-şi amintea să le mai fi auzit din gura nimănui.

— Bine, spuse pe un ton lipsit de inflexiuni, ca să umple tăcerea şi să nu se mai gândească la asta. Dar, la sfârşitul poveştii ăsteia, tot primesc mantia, ne-am înțeles?

Avea de gând s-o vâneze pe Kol şi să-şi recupereze harul, într-un fel sau altul. De fapt, acesta era motivul pentru care îl ajuta pe prinț, îşi zise. Nu pentru că o înmuiase suferința de pe fața lui când îngenunchease lângă băiat. Nu. O făcea pentru mantie. De dragul răzbunării.

— Bine, repetă prințul.

Când liniştea se prelungi prea mult, Finn îi aruncă o privire nerăbdătoare şi-l întrebă:

— Ei? Care-i planul?

Îngenuncheat lângă Băiatul-din-cadă, Alfie hotărî:

— Mai întâi, îl ducem pe Luka la culcare. După aceea, am nevoie de o carte.

În soarele dimineții târzii, care pipăia gresia cu degete lucioase, Finn îşi dădu ochii peste cap.

— Bine-nțeles că ai nevoie de-o carte...

15
OMUL CU MANTIE CENUŞIE

Magia plutea prin aer, jinduind la un adăpost din carne şi oase.

Printre vălătuci de fum negru, străbătu peluzele verzi ale palatului şi inelele luminate de soare ale oraşului, de la acele *haciendas* imaculate din Panglică la piața întortocheată din Țarc, apoi la aleile soioase din Mardeală şi, în cele din urmă, ajunse în Țeapă – inelul exterior, scăldat de ape. Dar tot nu găsi ce căuta.

Trecu neluată în seamă de bărbații şi femeile care beau cu anticipație în cinstea sărbătorii de a doua zi, agățându-se de magie cu energia lor, parcă implorând-o să-i revendice. Dar când se apropia de ei şi li se făcea părul măciucă, simțea o repulsie profundă.

Le auzea gândurile modeste, speranțele de iubire, dorința de a fi în siguranță şi de a avea copii sănătoşi. Simțea cum arde lumina în ei, sufocând-o cu mirosul ei insuportabil.

Magia nu putea lua orice corp. Nu era bun decât unul care putea rezista întunericului de odinioară al stăpânului ei; celelalte s-ar fi făcut scrum, ca acelea din palat. Străbătuse deja oraşul de câteva ori, dar nu întâlnise decât corpuri becisnice. Era ca un om care murea de sete, înconjurat de ape otrăvite.

Exasperată, îşi făcu drum încă o dată prin Țarc, sperând că prima oară pur şi simplu prada îi scăpase din vedere, că în inelul acesta va găsi ceea ce căuta cu disperare. Pluti pe o alee mocirloasă, cu cârciumi gălăgioase, care duhneau a

transpirație şi tequila. Proptit de un zid, un individ jalnic, îmbrăcat cu o mantie sură zdrențuită, trăgea dintr-o sticlă cu tequila aproape goală. Avea o cicatrice deasupra ochilor, ca şi când cineva îl tăiase cu lama de la o tâmplă la alta şi făcuse o treabă de mântuială. Omul era sărac lipit pământului. Irişii îi erau de un verde tulbure şi, după cum se legăna pe alee, magia deduse că nici nu vedea bine, dacă nu cumva era orb. Nu-i spunea nimic, era doar alt bețiv din Țarc, dar se simțea ciudat de atrasă de el, ca un curent năvalnic ascuns pe fundul unei mări calme.

Se apropie, intrigată de întunericul care vibra în el. În mintea lui, o singură dorință răsuna ca un bubuit de tobă.

Să ucidă.

Ros de mânie, se gândea la o persoană pe care o numise cândva ruda lui. Ținea pumnii încleştați, zgâriindu-şi carnea cu unghiile murdare şi ciuntite, în timp ce-şi imagina cum fata murea o dată şi încă o dată. La picioarele lui se încolăcea o umbră cenuşie. Magia vibră de emoție la vederea ei. Omul avea *propio*, o legătură foarte strânsă cu vraja, care îl făcea mai puternic, gazda ideală. Nătărăii din palat avuseseră şi ei umbre mişcătoare, dar nu destul de întunecate. Bărbatul acesta era combinația perfectă a tuturor lucrurilor de care avea nevoie.

Un tip extraordinar.

Se apropie şi mai mult de el, observând cum i se ridică părul de la ceafă. Bărbatul se înfioră şi-şi strânse mantia în jurul corpului, căutând cu ochi tulburi să descopere de ce se făcuse mai frig dintr-odată.

Îți putem da ceea ce cauți... Vocile se îngemănară într-un şuierat.

Bărbatul tresări şi rămase pe loc.

— Cine sunteți? Ce vreți? cârâi el.

Vrem să-ți oferim ce-ți doreşti...

La auzul ofertei, se crispă.

— De unde ştiți ce vreau?

Magia întunecată i se strecură în minte şi-i arătă imaginile pe care el voia cu ardoare să le transforme în realitate: fata murindu-i în brațe şi implorându-l s-o ierte.

Bărbatului i se tăie răsuflarea. Îşi duse mâna la cap.

— Ce sunteți?

Suntem puterea care îți poate da ce cauți, pentru un anumit preț.

Te putem face cum ai fost odată.

Magia sondă şi mai adânc în mintea lui şi-i scoase la iveală amintirile cele mai dragi, de pe vremea când văzul încă nu-i fusese compromis de cea pe care voia cu patimă s-o ucidă, când puterea lui asupra celorlalți era de neoprit, ca soarele care mijeşte la răsărit.

Bărbatul deschise ochii mari, flămânzi, iar magia simți cum se întreabă dacă nu cumva trăieşte o închipuire.

— Ziceți prețul, vorbi el, cu voce spartă, deznădăjduită. Vă rog, fac orice îmi cereți.

Dă-ne trupul tău să creştem în el, ajută-ne să ne răspândim în tot oraşul.

Pentru a-şi trezi stăpânul, magia trebuia să-i reverse întunericul în ceilalți. Abia atunci va avea destul ca să ia din palat ceea ce îi aparținea stăpânului şi să obțină tronul pentru un rege adevărat.

Odată ce ne-am răspândit, îți vom da fata...

Bărbatul nici nu mai asculta. Mintea i se agăța cu fervoare de cele ce urmau să se întâmple.

— Da, rosti el cuvântul ca o rugăciune. Vă rog, luați-mă.

Magia se retrase în spate, ca o cobră de fum, apoi se scurse în gura bărbatului cu mantie cenuşie. Îl izbi de perete când îşi croi drum prin gâtlejul său, prin venele sale. Cu cât săpa mai adânc magia, cu atât umbra lui se retrăgea mai înăuntru, propriul său întuneric înghițind şi ultima fărâmă de lumină rămasă în el.

Bărbatul scoase un urlet când trupul îi arse pe dinăuntru, umplându-se de o forță demnă de un zeu, care trebuia să se mulțumească însă cu un muritor.

O clipă, magia întunecată se temu că omul se va face scrum şi că o va lăsa iarăşi fără casă, dar el se linişti. Acum, că substanța ei primise un trup, îşi simțea propria forță întărindu-l, revigorându-l.

Şi stârnindu-i foamea de a se răspândi.

Bărbatul se ridică încet. Când îşi trecu mâna prin fața ochilor, magia îi auzi porunca nerostită. Îşi recăpătase vederea. Magia se înfoie de plăcerea de a sluji un stăpân, chiar dacă nu era al ei.

Rostul ei era să îndeplinească porunci şi trebuia să se mulțumească cu acest om până la întoarcerea stăpânului ei.

— Nu pot să cred, oftă bărbatul şi, clătinând din cap, sorbi împrejurimile din priviri.

Acesta e numai începutul...

Bărbatul îşi mişcă mâinile şi se îndreptă de spate. Dorințele i se scurgeau fără oprire din minte în palmele magiei. Într-o clipită, zdrențele de pe el se înnoiră. În loc de pantofi rupți avea acum bocanci din piele fină, pantalonii îi fură înlocuiți cu alții, din material moale, iar cămaşa de pânză aspră i se schimbă întruna de mătase verde ca smaraldul, care-i foşnea, vaporoasă, pe piept. Marginile găurilor se lipiră şi mantia îşi recăpătă splendoarea de altădată. Era învăluit într-un nor cenuşiu amenințător şi abia aştepta să dezlănțuie un haos de fulgere.

Magia întunecată îi vorbi: *Plimbă-te prin oraş. Descoperă-i pe cei negri la suflet şi vor deveni servitorii noştri, supuşii noştri.*

Bărbatul ieşi de pe alee cu capul sus. Se îndreptă spre o cârciumă cu o uşă de un albastru intens, un loc la fel de bun ca oricare altul.

Poate erau înăuntru oameni cu intenții rele, demni de cauza lor, ale căror trupuri îi vor ajuta să-l trezească pe stăpânul nerăbdător.

Magia îi deschise larg fălcile, împrăştiindu-i foamea prin vene ca un foc năvalnic. Bărbatul se cutremură.

— Voi face cum vreți voi. Puse mâna pe mânerul uşii, apoi se opri.

Dar pe urmă primesc ce vreau.

Magia îi fulgeră încă o dată prin fața ochilor minții imaginea celei pe care voia s-o pedepsească. *Vei primi exact ceea ce vrei şi chiar mai mult.*

— Atunci, să-ncepem.

16
CARTEA

Protejați de mantie, Alfie şi Finn străbătură coridoarele palatului, pornind în căutarea cărții.

Mai întâi, prințul îl dusese pe Luka în camera lui (lucru cu care gărzile erau obişnuite, dat fiind obiceiul băiatului de a bea tot timpul şi a gândi numai câteodată). Între timp, hoața rămăsese nevăzută.

După aceea, ascunşi de ochii gărzilor şi ai servitorilor ocupați să pregătească prânzul pentru a fi dus la uşile familiei regale, care se culcase târziu cu o noapte înainte, merseră amândoi spre camera Palomei.

În toată vremea asta, Alfie se temea că magia întunecată îi pândea de după vreun colț. Dar încă nu dăduseră cu ochii de ea. Poate aveau noroc, poate chiar părăsise palatul, n-avea de unde să ştie, dar se mai linişti.

Până când călcă într-o grămadă de cenuşă înaltă până la glezne.

Făcu un pas în spate, scoțând un strigăt de mirare. Din fericire, nu mai era nimeni pe coridor.

— Ce dracu-i asta? întrebă Finn, dând mantia la o parte de pe ei.

— Nu sunt sigur, răspunse Alfie, apropiindu-şi degetele de cenuşă.

Nu era neagră, ci de o nuanță mai închisă decât negrul. Atât de închisă, că trebui să clipească de câteva ori, tulburat de profunzimea ei. Era magia aceea oribilă, fără îndoială. Dar de ce-ar fi lăsat în urmă o grămadă de gunoi? Pipăi prudent stratul de praf şi atinse un obiect mic şi neted. Îl prinse între degete şi nisipul negru se scurse, dezvăluind un cercel de argint.

Prințului i se opri inima în loc.

Băiatul căruia fusese gata să-i cadă pământuful în cap, care îl privise cu atâta speranță şi admirație – el purtase cercelul. Sări în picioare. O ghează îi răscoli stomacul.

— Chestia asta, întrebă Finn, căscând ochii mari, a fost un om?

Alfie nu reuşi decât să încuviințeze în tăcere. I se puse un nod în gât.

Foame. Asta simțise că emana magia înainte de a o elibera din capcana cercurilor, o dorință de a se hrăni care îi dădea senzația că e încolțit. Ce se va întâmpla dacă nu va găsi răspunsurile în cartea englassiană? Se va alege praful de regat?

— Prințe, vorbi Finn.

Arătă peste umărul lui, palidă la față.

În capătul opus al coridorului zăcea altă grămadă, mai mare.

Alfie se propti de perete. Îi tremurau mâinile. Nu era croit să fie rege. Abia va mai fi în stare să trăiască după toată povestea asta.

Făcuse exact opusul celor învățate de la părinți: se gândise numai la el, îşi pusese dorințele mai presus de toate. Iar acum, oamenii sufereau din cauza lui. Îşi acoperi fața cu mâinile, încercând să-şi rețină lacrimile care-i usturau ochii.

Tresări când auzi zgomot de piatră sfărâmată. Cu un gest, Finn despică piatra de sub grămada de cenuşă. Rămăşițele băiatului se scurseră în podea.

— N-ai zis că vrei să te ocupi de asta fără să afle nimeni? îl întrebă, ridicând din umeri, când văzu că se holbează la ea.

Avea dreptate; nu puteau lăsa grămezile de cenuşă pe coridor, dar îl durea sufletul.

— Merită o înmormântare adevărată.

Finn se uită la resturile omeneşti.

— O groază de oameni merită multe. Dar dacă arătarea aceea poate distruge o ființă atât de repede, nu avem timp de înmormântări.

Alfie încuviință în tăcere, lăsând vina la o parte.

— Stai, nu astupa încă.

Îi venise o idee. Trebuia să dea cumva de urma grozăviei, iar dacă ceea ce rămânea după ea era praful acela, atunci se puteau folosi de el ca s-o găsească. Vârî mâna în crăpătură şi scoase un pumn de cenuşă. I se frânse inima la amintirea băiatului.

— Ca să-i luăm urma? întrebă Finn, cu ochii la degetele lui murdare.

Alfie aprobă tăcut, bucuros că nu citeşte nicio urmă de reproş în privirea ei. Scurse cenuşa în buzunar.

— Odihneşte-te în pace, spuse el către grămada rămasă.

Familia băiatului nu va avea un trup pe care să-l îngroape şi să-l jelească. Nici a lui Dez nu avea.

Finn mişcă din mână şi astupă crăpătura, apoi îngropă şi cealaltă grămadă de cenuşă. Alfie o urmări cu un gust amar.

Nu-şi putu reţine un sentiment de dezgust, dar şi de recunoştinţă că era lângă el. Când o văzu cum calcă peste rămăşiţele omeneşti, se întrebă ce făcuse în viaţa ei, de se purta cu atâta nonşalanţă în situaţii într-atât de grave. Totuşi, fără caracterul ei dârz nu ştia dacă ar fi rezistat.

— Să mergem, îi spuse ea.

Se înveliră cu mantia şi străbătură un labirint de coridoare, trecând pe lângă uşile impozante ale bibliotecii, până ajunseră la camera Palomei. Cu mâna pe mâner, Alfie privi uşa îndelung, foarte tulburat.

Nu fusese invitat niciodată în camera Palomei şi nici pomeneală să se fi strecurat vreodată în ea. Era urât că dădea buzna în spaţiu-i personal, dar în jurul lui oamenii se făceau scrum. Nu avea timp să se îngrijoreze că încalcă regulile bunului-simţ.

Deschise uşa şi intrară iute amândoi. Îi venea să-şi acopere ochii, ca să nu vadă obiectele din cameră: un pat îngust, vizavi de uşă, rafturi cu cărţi aşezate frumos, cu cotoare de piele în nuanţe diferite.

Pe o masă din lemn negru, mai multe suluri de pergament şi pene de scris aşteptau să fie folosite. Alfie ştia programul Palomei. La ora asta, era în bibliotecă.

Finn puse mantia deoparte.

— Ce anume căutăm? întrebă ea cu glas încordat, altul decât obişnuitul său ton dispreţuitor.

— O carte neagră, cu litere englassiene aurite.

Hoaţa merse la raftul cel mai apropiat şi examină cotoarele cu ochi iscoditori. Alfie se duse la cel de lângă pat şi începu să caute şi el.

Îşi trecu mâinile peste cărţile de magie elementară din care învăţase în copilărie. Fiecare dintre ele reprezenta un moment în care Paloma îl încurajase să devină un prinţ mai bun, un om mai bun. Cu cât stătea mai mult acolo, cu atât simţea că o dezamăgeşte mai mult. Se prinse de gulerul

cămăşii şi trase. În cealaltă parte a camerei, un gest al lui Finn îi atrase atenția. Fără să-şi ia privirea de la raft, îi spuse:

— Pune-o înapoi.

Ea oftă şi aşează oglinda de argint a Palomei înapoi pe raft. N-avea timp de glume, dar avea timp de furat. Tocmai voia s-o mustre, când văzu cartea. Era vârâtă printre alte tomuri groase de magie.

Îl ardeau degetele s-o răsfoiască, aşa că mustrările de conştiință îl părăsiră deocamdată. Ştia că ar trebui să plece în odaia lui, în caz că Paloma se întorcea pe neaşteptate, dar îşi pierduse răbdarea.

Avea nevoie de ceva care să-i dea speranța că va îndrepta răul făcut.

Întoarse paginile cu frenezie, până la capitolul despre cum se sechestrează entitățile magice. Îl citea tocmai când apăruse Paloma şi îi luase cartea. Ochii plictisiți ai lui Finn îl sfredeleau. Fata îşi curăța unghiile, dându-i de înțeles că ar fi preferat să se afle în oricare altă parte, numai acolo nu.

Alfie citi că entitatea trebuie închisă într-un obiect de mare valoare pentru cel ce o închide, lucru care îi scăpase la prima lectură. Se uită la dragonul de la pieptul său. Era lucrul său cel mai de preț. Nu voia să-l folosească pentru a captura magia, de teamă că se va sparge, dar nu prea avea de ales.

Vraja nu presupunea decât rostirea unui singur cuvânt; cartea spunea că este cuvântul englassian pentru „a închide". În limba lui, acesta era *cerrar*.

Avertismentul de sub ilustrații îi îngheță sângele în vene:

O entitate se închide şi se pecetluieşte cu propriul sânge numai în situațiile cele mai disperate. A o pecetlui cu sângele tău înseamnă a stabili o legătură cu ea. Cu cât mai multă vreme va sta închisă, cu atât va absorbi mai mult din energia

celui ce o pecetluieşte, din forța vieții sale. Consecințele pot fi mortale.

Cotorul cărții se umezi în palmele-i i transpirate.

Înghiți în sec. Oare de asta nu reuşise ghicitoarea să-i vadă viitorul? Pentru că îi fusese hărăzit încă din copilărie să i-l fure magia aceea odioasă?

— Prințule, oftă hoața, proptindu-se de masă. Nu avem toată ziua la dispoziție.

Alfie îşi şterse transpirația de pe frunte şi rosti cu gâtul uscat:

— Nu.

Orice trebuia făcut, trebuia făcut repede. Balul se ținea a doua zi, seara, iar el era obligat să participe, în calitate de viitor rege al Castallanului. În plus, familia lui va observa cu siguranță dacă lipseşte prea mult. Problema trebuia rezolvată astăzi. Acum, cât timp ai lui se odihneau după festivitățile din seara trecută.

Se auzi o voce în spatele uşii. Paloma. Finn şi Alfie înghe țară.

Dacă dădea peste el şi o străină în camera ei, s-ar fi zis cu el.

— Unde-i mantia? şopti el.

Finn se răsuci de jur-împrejur. Alfie o privi încruntat.

— Ai pierdut-o?

— Nu! şuieră ea. Am pus-o undeva, atâta tot.

Se lăsă în patru labe şi pipăi pe jos, ca un orb după baston.

— *Idioato*, mârâi Alfie, lăsându-se şi el în patru labe şi începând să caute.

Dacă erau prinşi din cauză că tâmpitei nu-i trecuse prin cap să țină bine de mantie, atunci poate că merita orice pedeapsă i-ar fi dat Paloma.

— Unde-ai văzut-o ultima oară?

Finn se uită urât la el.

— E invizibilă.

— Ştii ce vreau să spun!

— Am găsit-o! strigă ea, apoi îl ridică în picioare şi aruncă mantia peste ei.

Abia îi acoperi pe amândoi.

Paloma intră şi închise uşa. Se sprijini de ea cu o carte în mână, absorbită de lectură. Alfie şi Finn împietriră. Erau în mijlocul unei camere mici; dacă femeia mergea drept înainte, se lovea de ei. Dacă se mişcau, îi auzea. Finn vru să se tragă într-o parte. Alfie o prinse de umeri şi scuturăă din cap.

Nu, rosti el din vârful buzelor, sperând ca fata să-l asculte măcar o dată.

Vrei să ne prindă? răspunse ea, tot pe muteşte.

Îşi duse degetul la gură. Le trebuia un zgomot care să le acopere mişcările.

Paloma închise cartea şi merse la masă. Alfie îşi ţinu răsuflarea şi se aplecă într-o parte când trecu pe lângă ei. Rochia de *dueña* aproape că-i atinse piciorul.

În momentul în care Paloma se întinse după scaun, Alfie se uită la Finn şi dădu din cap. Când scaunul zgârie podeaua, o trase lângă el şi se furişară amândoi în singurul loc din cameră unde se puteau piti – spaţiul îngust dintre două rafturi. Stăteau lipiţi între ele.

Finn îi aruncă o privire plină de furie.

Serios? Atât te-a dus capul?

Dar înainte ca Alfie să reacţioneze, Paloma deschise un sertar şi scoase din el o oglindă rotundă, cât o farfurie plată.

O oglindă fermecată. Nu o mai văzuse niciodată folosind-o.

Paloma era o fiinţă atât de retrasă, că nu şi-o închipuise în stare să întrebuinţeze una. Oare cu a cui oglindă lucra împreună? Finn îl împunse cu degetul şi ridică din

sprâncene, cerându-i să-i explice de ce era atât de interesat de o oglindă. Alfie bănui că fata nu mai văzuse un asemenea obiect până atunci. Nu se găsea pe toate gardurile, mai ales în zonele sărăcăcioase ale oraşului. Mişcă din cap în direcția Palomei. *Priveşte.*

Femeia se aşează la masă şi aşează oglinda pe un suport. Alfie vedea peste umărul ei. Finn se ridică pe vârfuri şi se lăsă pe pieptul lui, ca să vadă şi ea. Era bine clădită, s-ar fi putut spune. Prințul nu luase asta în calcul când alesese ascunzătoarea, dar nici n-ar fi avut unde altundeva să se pitească. Într-o clipă scurtă cât o bătaie de inimă, simțurile lui se concentrară asupra moliciunii pieptului ei lipit de al său. Alfie se îmbujoră. Se trase înapoi, lovindu-se raft.

Strânse tare din pleoape când auzi un scââârț!

Paloma tresări. Se răsuci spre raft. Finn era atât de aproape de Alfie, că îi simțea răsuflarea.

Paloma se uită strâmb la raft, apoi se întoarse din nou spre oglindă.

Alfie o mustră pe Finn din priviri când ea ridică brațele, ca şi cum i-ar fi spus: „Nu-i vina mea”.

— Revelar[55], vorbi Paloma oglinzii.

Finn căscă ochii cât cepele când oglinda începu să strălucească într-o nuanță discretă de albastru. Sticla făcu valuri mici, ca un lac tulburat de o piatră. Se limpezi şi dezvălui chipul unei femei pe care Alfie nu o recunoscu. Avea păr blond, ochi albaştri şi trăsături delicate, ca orice locuitoare din Uppskala. Purta veşminte din catifea albastră, tivite cu blană maro – era versiunea uppskaliană a unei *dueña*. Dar de ce chema profesoara lui o *dueña* din străinătate?

— Svana, spuse Paloma.

---

[55] „Arată!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Alfie vedea fruntea femeii peste umărul dăscăliței sale.

— Paloma, vorbi ea tărăgănat, cu accent uppskalan, care se deosebea de rostirea grăbită a silabelor din castallană. Ai vrut să discutăm. Despre ce e vorba?

Paloma inspiră adânc.

— M-am trezit noaptea cu o presimțire rea. Ceva nu e bine. Strânse marginile mesei cu degetele. Nu pot să-ți explic. Dar ştiu – ştiu că are legătură cu...

Tăcu. Atmosfera se încordă ca o funie întinsă la maximum.

— Doar nu vorbeşti serios. Atât de puțină încredere ai în cercurile magiei protectoare? Ca s-o elibereze, ar fi nevoie de *dueños* din toate cele cinci regate conducătoare.

Cercurile magiei protectoare. Alfie strânse pumnii când îşi aduse aminte de bezna fără margini şi de cercurile pe care le rupsese pe rând. Simțea şi acum mirosul sângelui alunecându-i pe degete. I se umeziră palmele şi gâfâia.

— Nu ştiu, Svana. Dar am o presimțire neagră. E de rău.

Paloma nu se mai arătase înspăimântată niciodată. Furioasă şi dezamăgită, da, dar îngrozită, niciodată.

— Piesele castallane sunt în siguranță, da?

— Da. Am verificat chiar eu. Sunt neatinse.

Despre ce piese vorbesc?, se întrebă Alfie, încruntat.

— Dar tu chiar nu ai simțit nimic? Nimic... nelalocul lui? Insistă Paloma, pe un ton ciudat de disperat.

Tăcere.

— Svana?

— Poate, se precipită cealaltă *dueña*, dar asta nu înseamnă că a fost eliberat. Îl ținem închis de secole întregi. Nu are cum să ajungă cineva la el. Niciodată, adăugă, mai calmă, dar fermă. Şi puțin mai prietenoasă. Cum se termină legenda, Paloma? După ce umbra şi lumina îşi dau mâna. Spune-mi.

Alfie tresări. Doar nu vorbeau despre legenda *aceea* – cum s-au născut omul şi magia, adică zeul cel rău care fusese îndrăgostit de întuneric.

Paloma suspină şi rosti exact cuvintele de care se temea prinţul:

— Zeul care era atât de atras de întuneric a fost alungat din ceruri, unde i s-a interzis să se mai întoarcă. Şi cei mai pricepuţi *bruxos* ai lumii şi-au unit forţele şi l-au despărţit de întunericul pe care îl iubea cu patimă, transformându-i corpul în piatră. El şi magia lui neagră nu au mai fost văzuţi de atunci.

Paloma vorbise ca şi când ar fi rostit o rugăciune, o întâmplare adevărată, plină de subînţelesuri.

— Strămoşii noştri au rupt legătura zeului cu puterea să şi, câtă vreme îl ţinem închis, nu se poate întoarce în lume. Va rămâne ticălosul fără nume din poveştile pentru copii. Îţi promit.

Alfie strânse din dinţi, copleşit de enormitatea faptelor sale.

Bănuise şi mai devreme că entitatea pe care o eliberase era rea, dar nu se aşteptase la aşa ceva.

Dăduse drumul în lume exact lucrului care îl putea învia pe zeul întunericului. Conform legendei, Sombra va scufunda lumea în Nocturna – o noapte veşnică, făcând din oameni monştri care se hrănesc cu ură, violenţă şi lăcomie. Inima lui Alfie bătea să-i spargă pieptul. Asta putea însemna nu numai sfârşitul domniei familiei sale, ci şi al întregii lumi.

Ce-am făcut?

— Ai dreptate. Aveam nevoie să aud asta de la tine.

Paloma mângâie oglinda cu vârful degetelor. Alfie întoarse capul, ştiind că nu trebuia să privească.

Cele două îşi luară la revedere, iar Paloma înveli cu grijă oglinda în catifea înainte de a o pune la loc în sertar. Când,

în sfârşit, plecă din cameră, Alfie vru să spună ceva cu glas tare, dar Finn ridică mâinile şi numără pe degete.

După un minut lung, ieşiră dintre rafturi şi dădură mantia la o parte.

Prinţul se aplecă în faţă, cu mâinile pe genunchi, străduindu-se să nu vomite.

— Prinţe, rosti Finn, dăscăliţa ta are o prietenă secretă, dar nu asta te dă peste cap. Toţi oamenii au câte-un prieten dintr-ăsta.

Vorbele îi trecură lui Alfie pe la urechi ca râul peste pietre, înăbuşite de spaima violentă care-i curgea prin vene. Finn nu-şi dădea seama cât de grav era lucrul pe care tocmai îl aflase.

Alfie se uită la ea, cu mintea învălmăşită de panică.

— Nu scăpăm vii din povestea asta.

Fata îşi încrucişă braţele la piept.

— Chiar trebuie să vorbeşti în ghicitori, ca un *maldito* de trol ascuns sub pod? Zi-mi ce se întâmplă!

Alfie nu voia să-i explice lucrul pe care tocmai i-l dezvăluise Paloma. În sinea lui, dădu vina pe timpul scurt pe care îl aveau la dispoziţie ca să prindă magia lăsată să umble liberă prin oraş, dar ştia prea bine că se temea ca Finn să nu-l lase să se descurce singur. Îi spuse în grabă ce anume văzuse când eliberase magia întunecată, cât de bine se potrivea cu vorbele Palomei şi cu legenda despre naşterea omului şi a magiei. Ceea ce eliberase el era puterea de care fusese despărţit zeul, transformat apoi în piatră.

Finn căscă ochii cât cepele.

— Stai puţin, îl întrerupse, ridicând braţele. Ai eliberat un blestemat de *zeu*?

— Nu, nu chiar, se grăbi Alfie să-i explice. Am eliberat puterea lui Sombra, care l-ar putea aduce înapoi dacă nu o opreşte nimeni...

— A, minunat. Îl străpunse cu privirea. Am crezut că era cazul să mă îngrijorez. Dar nu e decât puterea unui zeu rău. Nicio problemă, atunci!

Alfie îşi încrucişă şi el braţele la piept. Aproape că îl implorase să o ia cu el. Da, făcuse o greşeală ascultând-o, însă nu de reproşurile ei avea nevoie tocmai acum, când se pregăteau de cea mai periculoasă aventură din viaţa lor.

— Păi, dacă e prea greu pentru tine, ştii singură pe unde să ieşi.

Finn se încruntă.

— Încă n-am dat peste ceva care să fie prea greu pentru mine.

Când o să dau, te anunţ.

Prinţul îşi dădu ochii peste cap, deşi fata avea dreptate, probabil.

Încercă să-şi ascundă uşurarea. Până la urmă, nu va trebui să se descurce singur.

— După ce ţi-ai petrecut toată viaţa prin biblioteci, altceva nu-ţi vine în cap decât să încerci să prinzi fumul ăla cu o vrajă şcolărească, şi încă una pe care n-ai mai făcut-o niciodată?

Cuvintele îl usturau, puneau degetul pe rană.

— Fumul ăla nu e o vrajă oarecare. Nu e ca şi cum ar exista nenumărate cărţi despre o magie care vorbeşte şi transformă oamenii în praf.

Finn vru să mai spună ceva, dar se răzgândi.

— Ei? insistă Alfie. Ai tu vreo idee salvatoare?

Planul lor era departe de a fi perfect; părea mai degrabă caraghios.

Dar altul nu găsiră şi el n-avea de gând s-o lase să-l facă bucăţi, dacă nu venea cu o idee mai acătării.

— Aşadar, o urmărim şi-o prindem în capcană, spuse Finn, scuturând din cap la gândul acela nebunesc. Cu

vreunul dintre farmecele pe care le-ai citit în cartea aia. Pe care nu l-ai mai făcut niciodată.

— Nu ştiu ce altceva ar putea să meargă.

Pe Alfie îl rodea teama că pornea la vânătoare cu un plan pus la punct numai pe jumătate, dar nu-şi putea permite să se oprească.

Gândul la balul de a doua zi îi făcu stomacul ghem. Făcuse cea mai mare prostie din viaţa lui în cel mai prost moment – chiar înainte să fie prezentat de părinţi drept viitorul rege al Regatului Castallan şi după ce îşi promisese că va renunţa să-l caute pe Dez şi că va deveni un rege cu care familia lui să se mândrească. Abia mai îndura vina şi ruşinea. Încrederea pe care i-o arătau părinţii şi regatul îi stătea pe umeri ca o povară. Nu putea să-i dezamăgească din nou.

Finn se îndreptă de spate.

— Bun, atunci. Hai să ne apucăm de treabă, spuse ea, de parcă nu era prima dată când se resemna cu un plan jalnic.

Lui Alfie i se luă o piatră de pe inimă, chiar dacă numai pentru câteva clipe.

Dacă Finn era de acord să încerce, atunci poate că aveau şanse să şi reuşească. Sau poate că fata era la fel smintită pe cât arăta.

Înghiţi în sec. Eliberase puterea unui zeu, una destul de întunecată pentru ca toţi *dueños* din lume să-şi unească eforturile pentru a o prinde. O forţă care o înfricoşa chiar şi pe Paloma şi care, scăpată de sub control, va coborî asupra lumii tenebrele groazei. Alfie prinse între degete un fir de cenuşă din buzunar; imaginea inelului de argint îi trecu prin faţa ochilor. Va opri grozăvia aceea, fie şi cu preţul vieţii sale.

— *Encontrar*[56]*, spuse el.*

---

[56] „Găseşte!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Cenuşa o luă în zbor către inelele exterioare ale oraşului, unde sărbătorea poporul castallan, fără să ştie ce făcuse prinţul lui netrebnic.

17
DEGETARUL ALBASTRU

A merge pe urmele vrăjii lui Alfie era mult mai enervant decât crezuse Finn.

Ascunşi sub mantie, ea şi prinţul se furişară din palat într-o căruţă care venise cu bunătăţi pentru Balul Echinocţiului. După spusele prinţului, era clar că cenuşa neagră pe care o foloseau ca să găsească magia lui Sombra nu se afla în palat, nici împrejurul lui, pentru că scrumul din palma lui Alfie s-ar fi încălzit dacă s-ar fi apropiat de ea. Însă odată ce căruţa intră în următorul inel al oraşului, Panglica, scrumul începu să se încălzească, aşa că Finn şi prinţul coborâră şi îşi continuară căutarea pe jos. Se strecurară prin cartierele tăcute în care doamnele nobile ieşeau ţanţoşe din *haciendas* vibrând de culoare, în fuste lungi, prinse în curea, şi cape din dantelă sclipitoare, alături de soţii lor încălţaţi cu bocanci de piele, proaspăt lustruiţi. Scrumul se încălzise, dar nu destul. Trecură după aceea în inelul următor, Ţarcul, unde scrumul se încălzi mai tare. Prinţul, crezând că magia se dusese în Ţeapă, o luă spre poarta dintre Ţarc şi inelul mai sărac, dar scrumul începu să se răcească. Aşa că reveniră în labirintul din Ţarc, printre cuiburi de prăvălii, căutând zadarnic magia aceea păcătoasă, învăluită în fum.

Trecuseră ore întregi, dimineaţa se făcuse după-amiază şi abia atunci simţi Alfie că scrumul i se încinge în palmă.

— *Espérate*, spuse el. E tot mai fierbinte. Suntem pe-aproape.

Înghiți cu greu, iar Finn nu-l putu învinovăți. Amintirea magiei lui Sombra dându-i târcoale, de parcă voia să fure ceva ascuns în carnea ei, îi făcea şi acum pielea de găină. Îşi văzură de drum, înaintând spre o alee cu tarabe mai retrasă, vraja prințului călăuzindu-i ca o busolă.

Cum a doua zi avea loc Sărbătoarea Echinocțiului şi familia regală organiza un bal, oraşul începuse deja să petreacă. Perechi cherchelite dansau în cercuri strâmte, aruncând *pesos* muzicanților care stăteau spate în spate şi cântau *merengues* îndrăcite.

În loc să mişune prin piață, ciupind câte ceva de la fiecare bețiv care-i ieşea în cale ca să-şi cumpere *sangria*, Finn se ținea după prințul care voia să prindă magia în capcană cu vraja citită din cartea aceea bizară din Englass.

Ca toți copiii castallani, Finn auzise legenda despre Sombra şi Nocturna – întunericul cu care zeul îi va învălui dacă se trezeşte.

Odată chiar o întrebase pe mama ei ce însemna Nocturna.

— Sfârşitul tuturor lucrurilor bune, îi răspunsese mama ei, zdrobind căței de usturoi.

Finn nu-i luase vorbele în seamă. Acum însă îi răsunau în urechi ca pocnetul de oase rupte.

— Acolo! exclamă Alfie, întrerupându-i şirul gândurilor.

Arătă spre o cârciumă cu uşi albastre dintr-un cotlon întunecat şi tăcut al Țarcului. Porni spre el cu palma întinsă. Pielea i se înroşi uşor de la cenuşa fierbinte.

— Aici trebuie să fie.

Poate că în cârciuma aceea îi aştepta sfârşitul tuturor lucrurilor.

Finn înțepeni când văzu cum se cheamă birtul: Degetarul Albastru.

— Aici? întrebă, înghițind cu noduri.

La Degetarul Albastru trebuia să se întâlnească cu Kol, ca să-i dea mantia. Oare scorpia era înăuntru? Ce coincidență

bizară... Nu te duceai aşa, pur şi simplu, în niciun loc al lui Kol. Nimeni nu îndrăznea să intre în cârciumile ei dacă nu era invitat de ea însăşi.

Alfie se uită la ea de sub gluga mantiei lui. Ajunşi în Ţarc, îşi scoseseră mantia care îi făcea nevăzuţi ca să se mişte mai uşor, dar prinţul şi-o păstrase pe a sa, pentru a nu fi recunoscut.

— *Sí*. Ai vreo problemă cu locul ăsta?

— Nu, minţi fata, înăbuşindu-şi groaza care creştea în ea.

Avusese oricum de gând s-o omoare pe Kol, deci putea la fel de bine să-i ia gâtul şi să-l ajute pe prinţ în acelaşi timp. Doi iepuri dintr-o lovitură. Amândoi o călcau pe nervi.

Prinţul îşi îndreptă ţinuta.

— Atunci să terminăm odată cu asta. Cât mai repede.

Avea un curaj nemaipomenit să creadă că puteau să prindă grozăvia, şi încă repede. Cu gândul la ceea ce îi aştepta, el şi Finn se uitară unul la celălalt, deschiseră uşile albastre şi intrară în cârciumă.

Primul lucru care o izbi pe fată fu mirosul. Duhoarea înţepătoare de sânge se agăţa de ea, înţepenindu-i limba. Îşi acoperi nasul şi gura cu mâna şi scrută priveliştea sinistră din jur.

Prea mult sânge. Mult prea mult.

Birtul Degetarul Albastru era o încăpere întinsă, cu un bar aliniat de-a lungul peretelui stâng. De sus până jos, totul era scăldat în sânge. Tejgheaua era îmbibată, de parcă ar fi fost dată cu lac roşu.

Vreo douăzeci de cadavre zăceau răsfirate ca nişte jucării aruncate de un prunc răsfăţat. Membre tăiate, gâturi despicate, burţi spintecate din care curgeau şuvoaie purpurii. Mesele şi scaunele erau aruncate şi răsturnate pe podeaua alunecoasă. Finn nu înţelegea nimic din ce vedea. Roşul o copleşea, îi ameţea simţurile.

Se aplecă şi vomită pe loc.

Se sprijini de tejghea. Mâna i se murdări de lichidul stacojiu. Cu răsuflarea tăiată, făcu un pas înapoi şi alunecă pe ceva tare – o mână ciopârțită, aruncată pe podea, ca un păianjen din carne şi oase. Finn aterizâ în genunchi şi-şi pătă pantalonii de sânge. Din locul în care se afla, observă că pe pardoseală se ridicau, ici-colo, grămezi de praf ca acela negru din palat. Parcă ar fi curățat cineva un horn şi ar fi adunat cenuşa în grămezi.

Prințul o prinse de umeri cu blândețe şi o ajută să se ridice. Îi spuse ceva, dar vocea îi sună fetei în urechi înăbuşită şi avea ecou, ca şi cum i-ar fi vorbit dintr-o sticlă cu gât lung.

Două picături căzură pe fruntea lui Alfie. Prințului îi înghețară cuvintele pe buze. Pe chipul său împietrit de frică, sângele i se scurse pe nas şi pe arcul buzelor. Ridică ochii. Finn îi urmări privirea, îngrozită. De tavan atârna, prins în cuțite, un cadavru căruia îi rânjea beregata. Sângele curgea din ea ca dintr-un robinet stricat.

Încă trei picături stropiră obrazul lui Alfie înainte ca Finn să-l tragă la o parte. Incapabil să scoată un cuvânt, el se şterse, mâzgălindu-şi mai rău obrazul.

Preț de-o clipă, un licăr de speranță alungă temerile lui Finn. Se afla în cârciuma lui Kol. Poate că scorpia fusese şi ea ucisă în masacru şi-şi luase cu ea magia în moarte, iar Finn îşi putea folosi *propio* din nou.

Se concentră, vrând să-şi schimbe înfățişarea, dar simți în cap aceeaşi neputință dureroasă. Harul îi era tot blocat. Speranța se stinse, înlocuită de o furie orbitoare, care o ardea pe dinăuntru. Îi venea să răstoarne mesele însângerate, să facă din scena carnajului un peisaj şi mai înspăimântător. Aşadar Kol trăia, dar după acest măcel, provocat probabil de o bandă rivală, plecase din oraş. Cum s-o mai găsească?

Un gând ieşi la iveală din ungherul cel mai ascuns al minţii ei: *Aşa o să rămân toată viaţa? Cu faţa asta?*

I se făcu mai rău decât atunci când văzuse baia de sânge.

Prinţul căscă ochii mari, înfiorându-se.

— Finn, rosti şi arătă peste umărul ei.

Fata îi urmări privirea. Îi trebuiră câteva momente ca să desluşească ceea ce îi arăta Alfie cu degetul printre sticlele sparte şi leşurile trântite pe tejgheaua de care se sprijinise cu puţină vreme înainte. O mână cu unghii negre apăru din spatele barului şi se îndoi peste tejghea, cu palma murdară de sânge. Apoi, încă una. Din spatele tejghelei se îţi silueta unui bărbat. Tremura din toate încheieturile şi avea ochii ca smoala. Pe sub piele, îi ieşeau în evidenţă venele ca nişte viermi negri. Sufla greu, cu zgomot, făcând-o pe fată să se cutremure.

Finn şi Alfie se retraseră cu paşi repezi printre membre sfârtecate şi bălţi de sânge.

— Văd prin el, spuse prinţul, palid ca moartea. E plin de ea.

— Cum adică plin de cafea? se miră fata.

— De magia neagră, nu de cafea! A intrat în el!

Finn se uită din nou la bărbat şi se strâmbă:

— Păi, cam nasol.

Ea credea că magia te face scrum, cum păţiseră victimele de la palat, nu că trăieşte în ele, ca un parazit. Oare din bărbatul ăsta supravieţuise vreo fărâmă controlată de magie? Finn strânse din dinţi. Ştia prea bine cum e să fii prizonier în propriul trup şi să tragă altul sforile. Braţul îi tresări, vrând să scoată un pumnal şi să-l scutească pe bărbat de suferinţă. Dar când el se târî pe tejghea cu un urlet gutural, ştiu că n-ar fi fost bine s-o facă. Nu. Creatura aceea nu mai era omenească. Devenise cu totul altceva, iar ea se temea să afle ce anume.

Bărbatul întinse către ei o mână cu unghii negre. Răsufla greu, răguşit, zgâriindu-şi genunchii în cioburi. Finn mişcă scurt din încheietură, scoase la iveală un pumnal şi-l luă la țintă, dar când să arunce, pielea lui începu să crape ca sticla şi să se despice în fâşii negre. Trupul i se fărâmiță bucată cu bucată şi se transformă în cenuşă, de parcă ar fi ars pe dinăuntru. Cu gura căscată, Finn văzu cum dispare fără un sunet. Nici măcar un strigăt de durere sau surpriză nu-i ieşi de pe buze. Nu rămaseră decât hainele şi scrumul de pe tejghea, care aştepta să fie înecat de sângele închegat.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Finn şi făcu un pas prudent spre bar.

Alfie o prinse de braț, spunând-i cu voce subțiată de frică:

— Stai!

Un fuior de fum negru, mai mic decât cel pe care îl văzuse ea în Camera Albastră, se ridică din cenuşa cadavrului. Magia îl arsese pe dinăuntru şi acum căuta un trup nou pe care să-l pârjolească. *Să fiu al naibii dacă i-l dau pe-al meu!* îşi zise Finn.

În spatele ei, prințul înțepenise. Teama îl însemna precum câinele copacii. Fata îşi înfipse unghiile în umărul lui.

— Fă vraja aia nenorocită! Prinde-o şi închide-o!

Atingerea ei îl trezi la realitate. Prințul trase de colanul de la gâtul său; de el atârna un dragon cioplit cu măiestrie. Îşi muşcă degetul mare până când îi dădu sângele şi desenă un cerc pe pieptul dragonului. Respiră adânc, cu suspine, îl ridică sus de tot şi rosti:

— *Cerrar*![57]

Finn aşteptă să se întâmple ceva, orice.

Nimic.

---

[57] „Închide!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Absolut nimic. Fumul nici nu-l luă în seamă pe prinț. Se înălță mai departe din cenuşă, adunându-se într-un glob infect deasupra barului.

Alfie se uită la dragon, deschise şi închise gura fără să scoată un sunet. Finn se încruntă la el:

— Pe bune?

— Nu are efect, şopti el îngrozit, e...

— Văd şi eu că nu are! se răsti Finn. Hai s-o tulim de-aici!

— Nu! Trebuie să mai încerc, strigă prințul. Altfel, va face rău altcuiva!

— Îți va face ție rău! Hai odată!

Alfie deschise gura să protesteze, dar auzi un geamăt de durere din partea cealaltă a cârciumii, printre mese trântite şi cadavre țepene. Un bărbat se sculă din mijlocul lor şchiopătând, mai mult mort decât viu. Zăcuse nemişcat, iar ei îl crezuseră unul dintre cadavrele care formau tapiseria stacojie a carnajului. Nu avea ochii înnegriți; era încă normal. Cu mâna la rana dintr-o parte, se uită la Finn şi strigă:

— Ajutor, te rog, ajută-mă!

Rotocolul de magie se răsuci după glasul său. Se îndepărtă de Finn şi Alfie şi alunecă pe gâtul bărbatului, care urlă de durere. Alfie țipă, întinzând brațul ca să-i vină în ajutor. Străinul căzu în genunchi, scuturat de convulsii. Prințul făcu un pas spre el, dar fata îi puse brațul în fața pieptului. Atunci bărbatul rămase nemişcat, moale, cu capul plecat înainte şi cu fața ascunsă, amuțit printre mobila spartă şi cioburile risipite.

— Se mută dintr-un corp într-altul, observă Alfie îngrozit, cu voce şoptită. Şi le omoară pe rând.

Finn făcu un pas în față şi-şi îndreptă ținuta.

— Hei, tu, de colo! strigă ea la bărbatul înțepenit, cu ochii înnegriți.

Nu-mi pasă că eşti rudă cu nu ştiu care zeu. O să-mi răspunzi la întrebări. Ce vrei?

Îi fu ciudă pe ea fiindcă lăsase o undă de teamă să i se strecoare în glas, dar felul în care amorțise bărbatul, tremurând din tot corpul, ca un copil care urmează să primească ceva dulce, îi întoarse stomacul pe dos.

— Răspunde-mi sau te jupoi de viu!

Bărbatul mişcă din degete şi îi zâmbi ca o pisică unui şoarece şchiop.

— Cântați numele stăpânului nostru de veacuri, chemați-l, rosti el.

Venele negre şi umflate îi viermuiau pe sub piele. Deschise gura şi fredonă cu un glas în care răsuna un cor imens de voci lugubre:

Negru Vodă, stană pietrească,
O casă în inima-ți îşi va clădi.
Cu ochii în sânge, cu sufletul iască
I te-arunci la picioare, umil îl vei sluji.

Haideți, toți copiii, fuga-fuga-n pat!
Altfel se scoală Sombra şi capul vi l-a luat!

Era un cântec pentru copii, despre legenda aceea cretină. Oamenii îl cântau când voiau să sperie pe cineva în glumă, ca să aibă de ce râde. Acum, fiecare cuvânt îi pătrunse lui Finn până în măduva oaselor, ca o amenințare. Ca o promisiune.

— Îi cântați numele de multă vreme. Bărbatul mişcă din cap către ea şi-i aruncă un rânjet larg. Vom curăța lumea asta de regi falşi şi-l vom trezi. Vă va răspunde chemării.

Cu un hohot care-i împroşcă în aer saliva de pe buze, bărbatul se năpusti asupra lui Finn. Se mişca smucit, în

unghiuri bizare, de parcă nu era învățat să fie închis într-un corp.

Fata auzi cum îi pleoscăie tălpile în sângele de pe jos. Nu aşteptă să fie atacată; nu era stilul ei. Îi plăcea să aibă avantajul de a face ea prima mişcare, indiferent dacă era o idee bună sau nu. De data asta, ideea părea una foarte proastă. Dar dacă Finn era renumită pentru ceva, atunci era pentru că se avânta cu capul înainte în cele mai mari belele.

Şi să fie ea a naibii dacă avea de gând să se dezmintă.

Se repezi spre el în mijlocul cârciumii, smulgând o piatră din pământ ca să-şi învelească pumnii. Bărbatul nu schiță niciun gest de apărare, ci se mulțumi să zâmbească. Finn îi trase un pumn în stomac. Auzi trosnetul coastelor, dar el făcu doar un mic pas înapoi şi izbucni în râs.

— Ne trebuie trupuri pentru cauza noastră, fredonă el, cu glasul lui cântat.

Se ținea drept, în ciuda coastelor rupte. Finn învățase de la Ignacio cât de tare dor coastele rupte; omul ar fi trebuit să se îndoaie de spate.

— Nu contează dacă sunt rănite sau întregi. Al tău va fi *numai bun*.

Când se lansă asupra ei, Finn înălță din nou pumnii, dar el îi dădu la o parte cu uşurință, iar fata înțelese că doar se jucase cu ea când o lăsase să-i tragă pumnul acela. Ruşinea o ustură ca o lovitură de bici.

Cât ai zice peşte, mâna cu unghiile negre o prinse de gât şi, cu o forță îngrozitoare, o ridică deasupra pământului. Ea i se agăță de încheietură, sfâşiind carnea moale până când degetele i se umplură de sânge, dar el îi râse în nas. Rânjetul i se stinse când o cercetă, ca şi când ar fi simțit o duhoare pe pielea ei.

— Eşti bunicică, dar nu destul.

O strânse mai tare de gât, iar Finn simți cum îi cedează oasele.

Cât mai puteau rezista? Cu ochii umezi, reuşi să îngaime un singur cuvânt:

— Prinţe!

Auzi cum alunecă paşi nesiguri prin sânge şi zgomotul înfundat al unui obiect ascuţit care străpunge carnea. Bărbatul înlemni şi-i dădu drumul, căscând ochii mari. Finn simţi că-i revine căldura în corp când se lovi cu spatele de pământul însângerat. Umbra i se colorase în cenuşiu şi zăcea ametită la picioarele ei. În spatele bărbatului cu ochi înnegriţi stătea prinţul care-i vârâse un pumnal de gheaţă în piept.

Când îl văzu pe bărbat prăbuşit la pământ, mort de-a binelea, Alfie nu ştiu cum de fusese capabil să-l omoare.

Să ia viaţa cuiva cu propriile sale mâini.

Disperarea din vocea lui Finn îl umpluse de adrenalină, transformându-i teama paralizantă în forţă. Se repezise în spatele bărbatului şi-i vârâse cuţitul exact în inimă. Ca un laş. Acum stătea în mijlocul cârciumii, printre mese şi scaune răsturnate, cu un cadavru la picioare şi cu inima în gât.

Un gâfâit amestecat cu un suspin îi scăpă printre buze.

Se temuse de el însuşi în ziua când o atacase pe Paloma. Atât de frică îi fusese de ceea ce era capabil să facă, încât căutase să îngroape gândul. Dar cine era el, să omoare un om în felul acela?

Acum însă nu-i dădea pace un gând mai rău, şi anume că nu avea timp de aşa ceva, nu avea timp să se analizeze şi să se îngrijoreze că o lua razna. Trebuia să prindă magia şi să-şi salveze regatul, chiar dacă asta însemna să comită acte care îl făceau să-şi pară lui însuşi un străin.

Finn se ridică încet şi merse lângă el, cu o teamă necunoscută în ochii deschişi larg. Îi puse mâna pe spate, lăsând-o ţeapănă pe omoplaţii lui.

— O singură faptă rea nu le anulează pe toate cele bune, prințe, îi spuse, privind cadavrul. E nevoie de mai mult de-atât ca să-ți pierzi mințile, crede-mă. Ştiu din proprie experiență.

Alfie tăcu. Cum de citea atât de adânc în inima lui frântă? Îşi zise că, mai demult, probabil reacționase şi ea la fel după ce luase o viață, dar cu timpul îşi lepădase partea aceea sensibilă din ea cum îşi leapădă şarpele pielea. Ce înfiorător de trist e să trăieşti aşa...

Luă plosca de la şold cu gesturi smucite şi trase o înghițitură zdravănă. Tequila îl amorți pe dinăuntru, ca un bandaj pus pe o rană care sângera. Se uită la Finn cu ochi umezi.

— Dacă vezi că sunt pe cale să mă pierd, mă vei opri?

Fata îl privi la rândul ei, cu o expresie mohorâtă.

— Dac-ajungi până acolo, îți voi atrage atenția şi tu vei hotărî dacă te retragi sau te scufunzi. Eu n-am cum să te opresc.

Alfie nu fu în stare decât să-şi şteargă repede lacrimile cu dosul palmei. Umbra i se încolăci în jur, oglindindu-i tulburarea. Sângele care curgea din cadavru se întindea pe jos. Vru să se ferească, dar se răzgândi şi talpa i se înmuie în lichidul roşu. Era numai vina lui. El eliberase magia întunecată şi-şi pătase mâinile cu sângele bărbatului. De ce să nu-şi păteze şi pantofii?

— Îmi pare foarte rău, se adresă el mortului, cu glas răguşit.

Îngenunche lângă el, neştiind ce să facă. Sau ce să spună. Paloma îl învățase să nu se joace cu magia necunoscută, pentru că nu se ştie niciodată la ce anume duce.

Ar fi trebuit s-o asculte. Ar fi trebuit să-şi ştie lungul nasului. Puse mâna pe umărul bărbatului.

— Te rog să mă ierți, zise, lăcrimând. N-am vrut să-ți fac rău. Nici ție, nici altcuiva. E vina mea.

Finn îi puse mâna pe umăr.

— Prințe, trebuie să plecăm, până nu se întâmplă din nou. Hai, ridică-te.

— Nu, rosti Alfie.

Își simțea trupul greu ca o piatră de moară. El purta răspunderea întregii nenorociri, din cauza lui murise băiatul cu cercelul de argint.

Nu putea pleca, oricât îi era de frică.

Umărul cadavrului îi tresări în palmă.

Alfie își retrase mâna și sări în picioare ca ars. Magia părăsea și acel corp. Dar de data asta, va reuși s-o închidă. Scuturat de spasme, cadavrul plescăi în propriul sânge, pe cioburile de sticlă împrăștiate pe jos, scârțâind ca unghiile pe tablă.

Nu cadavrul se mișca, ci magia întunecată din el. Se lupta să iasă afară, ca un parazit prizonier într-o gazdă moartă. Un corp în care nu bătea inima nu-i folosea la nimic. Alfie îl omorâse pe bărbat și acum o obliga să-și caute o casă nouă.

Falca bărbatului căzu moale. Un fum gros și negru se scurse din gura înroșită, ca seva din copac. Alfie simți un fior de panică și nici nu mai putu gândi când leșul se scutură și elimină, râgâind, tot mai multă magie, cu spatele arcuit de efort.

Trebuia s-o închidă cumva. Trebuia să existe măcar un sâmbure de adevăr în cartea aceea englassiană. Era singura lui speranță.

— N-a mers atunci, nu va merge nici acum! Trebuie să plecăm!

Strigă Finn de lângă el, în timp ce fumul se elibera din corp.

Vru să-l tragă din nou după ea, dar prințul parcă prinsese rădăcini acolo. Îl privi cu o figură uluită.

— Chiar ți-ai da viața pentru asta?

Alfie își strânse dragonul de la gât cu degetele. Când o privi pe fată, nu încercă să mascheze teama care-i sfâșia corpul. Măcar un om pe lumea asta să știe că teama nu-l putea opri.

— Dar tu nu ți-ai da viața pentru nimic?

Finn se uită la el ca și când i-ar mai fi crescut un cap.

— Ți-ai pierdut mințile.

Alfie întoarse din nou capul către magia care se scurgea ca puroiul dintr-un abces. Îl îngrozea, dar și mai mult îl îngrozea ce s-ar fi întâmplat dacă o lăsa liberă. Era răspunderea lui. Mai bine murea acolo, decât să fugă ca un laș.

Ca un laș care ucide pe la spate.

— Ești un idiot.

Finn se îndepărtă, călcând pe lângă un taburet spart, și-și scoase pumnalele de la cingătoare.

— Ești curajos, dar absolut idiot.

Alfie ar fi putut jura că sesizase o urmă de respect în insultă. Fumul negru se roti în fața lui. Prințul amorți și îngheță de frică la vederea lui – era de un negru mai intens decât orice nuanță pe care putea el s-o creeze.

O idee îi scăpără în minte ca un chibrit.

— Magiile de aceeași culoare întotdeauna curg împreună, spuse, încercând să fie calm, precum Paloma.

— N-avem timp de lecții de magie! se răsti Finn din spatele lui.

— Sst!

Magiile de aceeași culoare întotdeauna curg împreună. Era un adevăr pe care îl văzuse cu ochii lui, urmărind magia oamenilor infiltrându-se în aer sub formă de panglici colorate. Așa funcționa și harul său, așa își putea întrețese el magia cu a altuia. Dacă magia asta întunecată ar vedea una de aceeași nuanță, poate că ar urma-o, ar încerca să se

ținã de ea, chiar s-o asculte. Aşa ar fi logic. Poate cã de asta avea nevoie ca s-o prindã.

Alfie îşi lãsã magia sã dobândeascã nuanța cea mai închisã la care putea ajunge, apoi, strângând bine dragonul în palmã, o lãsã sã-l învãluie. Magia care ieşea din cadavru pãru s-o observe şi sã tremure de încântare. Se undui prin aer, îndepãrtându-se de cadavru şi alunecã în gura deschisã a dragonului, de parcã tocmai şi-ar fi regãsit un frate pierdut. În mâna prințului, dragonul începu sã se încãlzeascã.

Cu magia lui tot neagrã ca smoala, Alfie apãsã pe dragon cu toatã puterea, cu vârful însângerat al degetului sãu mare, şi strigã din nou:

— *Cerrar*!

Închise ochii, aşteptându-se ca magia neagrã sã-şi dea seama cã o pãcãlea şi sã-l înghitã pe de-a-ntregul. Dar nu se întâmplã aşa.

Dragonul vibra şi zumzãia cald în palma sa.

Alfie se lãsã greu pe tejghea, trãgând de lanțul de la gât. Cumva, reuşise. Poate – poate cã lucrurile se vor îndrepta. Poate cã era capabil sã dreagã rãul fãcut.

Ca pentru a-i confirma închipuirea, cadavrul se lãsã moale, pielea se înnegri şi se disipã şi din el nu mai rãmase decât o grãmadã de cenuşã.

Când îi pãtrunse în nãri mirosul de carne arsã, i se întoarse stomacul pe dos. O viațã de om, cu toate bucuriile şi necazurile ei, arsã într-o clipitã.

Sau poate cã nimic nu va mai fi ca înainte.

Finn se lãsã pe vine lângã el, cu spatele proptit de singura mãsuțã rotundã nerãsturnatã, scãpatã cine ştie cum de iadul care izbucnise acolo.

— A mers?

Alfie strânse între degete dragonul cald de la piept.

— Cred... cred cã da.

— Gata? Am prins-o? Surprinse un licăr de speranță în glasul fetei şi se agață de el în ciuda voinței sale. Am terminat?

Fără a-şi lua mâna de pe dragon, prințul inspiră adânc. Nu va trebui să îndure privirile mustrătoare ale Palomei şi ale părinților săi.

Nu va mai muri nimeni din cauza greşelii sale prosteşti. A doua zi putea să meargă la bal cu fruntea sus şi să promită că va apăra viitorul regatului, în loc să-l pună în primejdie. Îşi trecu mâna peste ochi.

— Am reuşit.

Acum nu mai trebuia decât să se gândească la o soluție care să țină magia închisă, ca să nu o găsească nimeni. Dar asta era floare la ureche pe lângă ceea ce tocmai făcuse.

Finn înclină aprobator din cap, oftând de uşurare.

— Atunci hai să plecăm dracului de-aici.

Alfie se ridică lent, sprijinindu-se de masa din spatele fetei. Când îşi văzu mâna însângerată, nu ştiu dacă era sângele de pe masă ori al omului pe care îl omorâse.

Merseră unul lângă altul călcând peste leşuri, opaițe împrăştiate şi sticle sparte. Prințul o lovi din greşeală cu umărul, dar nu se putu abține să se bucure de atingere, de gândul că nu se afla singur acolo, că, deşi ziua aceea era un coşmar, măcar avea cu cine să-l împartă.

Când, în sfârşit, ieşiră din cârciumă, Alfie luă o gură zdravănă de aer curat. Nu mai fusese niciodată aşa de recunoscător că respira aer care nu avea gust de sânge închegat.

— Trebuie să recunosc, prințe, spuse Finn, n-am crezut c-o s-o scoți la capăt.

Pe măsură ce se afundau în Țarc şi se îndepărtau de cârciuma ororilor, Alfie se uita la bibelouri şi fleacuri magice, pateuri şi *sangria* cu alți ochi. Oamenii din regat se puteau bucura în siguranță de tot ce li se oferea în piață, de

tot ce le oferea regatul. Se uita cum oamenii se plimbă veseli de la o tarabă la alta cu zâmbetul pe față, pregătindu-se pentru Sărbătoarea Echinocțiului.

Îl durea şi acum sufletul când se gândea la bărbatul pe care îl omorâse şi la toți cei prefăcuți în cenuşă de atingerea magiei, dar acum exista o speranță. Îndreptase răul.

Cu mintea înceţoşată de oboseală şi adrenalină, nu se putu abține să se uite la Finn şi să-i spună pe un ton plin de recunoştință:

— Finn, *gracias*. Am...

O forță nevăzută îl împinse înapoi, făcându-l să zboare cu viteza vântului pe lângă vreo zece oameni şi izbindu-l de uşa Degetarului Albastru. Prințul se lovi zdravăn la cap şi vorba îi muri pe buze.

— Prințe! se auzi strigat când alunecă pe uşă până la pământ, dar i se păru că vocea vine din capătul îndepărtat al unui tunel nesfârşit.

Apoi se lăsă întunericul.

18
INSTINCT DE TATĂ

Bărbatul se plimba prin Ţarc împins de forța din interiorul său, nervoasă ca un fulger captiv într-o sticlă.

Făcuse măcel în cârciumă, lăsând magia din el să nimicească orice îi ieşea în cale şi ucigându-i pe cei care îndrăzneau să-i opună rezistență. Cu fiecare corp pe care şi-l revendica, tot mai multă putere creştea în el. Trăia un delir al simțurilor. Fiecare fir de păr îi prindea viață. Simțea curenții de aer, orice freamăt, cât de mic. Îi ajungea în nări mirosul de vopsea proaspătă de pe zidurile unei *haciendа* aflate la kilometri depărtare, în străfundurile oraşului.

În timp ce studia oamenii din piață, îi venea să strige, să le râdă în față, să le smulgă membrele unul după altul, ca să le arate cât de neînsemnați erau față de el.

Voia să-i îngenuncheze pe toți.

Nu încă, şuieră magia. *Cei din cârciumă s-au făcut țărână, pentru că erau nedemni. Puterea pe care o simți se va micşora pe măsură ce li se fărâmițează corpurile. Trebuie să-i căutăm pe cei destul de puternici pentru a...*

— Linişte, o întrerupse.

Simțea o chemare în aer. Una dureros de familiară, care îi prindea măruntaiele într-o gheară, ca să o pedepsească. Acolo, în învălmăşeala de mirosuri, sunete şi atingeri, era fata care îi luase totul. Îi simțea mirosul, al ei, al fricii din ea.

Nu acum, stărui magia. *Vei primi fata şi mult mai mult după ce...*

Bărbatul scutură din cap dezaprobator, surd la şoaptele magiei. O găsise pe Finn. Soarta o aducea în oraşul acesta, aşa cum îşi închipuise şi el. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse înapoi la cârciuma pe care o înecase în sânge, ştiind că fiica sa va fi acolo, aşteptând dragostea lui, judecata lui. Ciudat cum, de multe ori, cele două se împletesc într-un singur sentiment.

În vreme ce magia se frământa mânioasă în el, Ignacio îi ignoră vorbele. La urma urmei, ce fel de tată ar fi, dacă nu i-ar face o vizită fiicei sale?

19
PĂPU**Ş**ARUL

Cu pumnalul în mână, Finn îşi croi drum prin mulțimea din Țarc şi fugi înapoi la Degetarul Albastru, unde prințul zăcea ghem la uşă.

Îngenunche lângă el, scrutând piața aglomerată după un duşman, după cel care îl împinsese pe prinț înapoi cu forța vântului, ca şi când ar fi fost bățul pe care îl duce un câine înapoi stăpânului.

Dar nu văzu pe nimeni suspect în preajmă, doar cumpărători mergând de la o tarabă fistichie la alta şi pălăvrăgind despre sărbătoare în limba lor. Câțiva se uitau la ea şi la prinț şuşotind pe ascuns, se apropiau de ei să-i ajute, dar se răzgândeau la vederea pumnalului şi a expresiei ei fioroase.

Pieptul lui Alfie se ridica şi cobora în ritm normal, dar îi curgea sânge din zona capului unde se lovise de uşă.

— A pățit ceva prietenul tău, *señorita*? întrebă un bătrân cu baston, care venea spre ei. Vru să-i pună fetei mâna pe umăr. *Qué pasó*...?[58]

Bătrânul tăcu, încremenind în fața ei.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Finn ridică ochii spre el şi pocni din degete în fața lui.

— Hei!

Omul împietrise de parcă s-ar fi făcut statuie. Nu clipea, dar nici nu lăcrima din cauza asta. Degetele nu i se îndoiau şi nu tremurau deasupra umărului ei. Finn îi simțea căldura pielii, dar el era țeapăn ca un mort. Să fie cumva o închipuirea de-ale ei? Se lovise la cap când se bătuse în cârciumă?

Abia atunci constată că în jur se lăsase o linişte stranie.

Privi în spatele bătrânului şi văzu că toată suflarea din Țarc – cumpărători, vânzători, perechi de dansatori şi muzicanți – înlemnise. Cu gurile căscate, în toiul conversațiilor. Cu mâinile înghețate, întinse ca să arunce pesos în palma unui negustor.

---

[58] „Ce s-a întâmplat?” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

Încremeniseră toți și toate, în afară de ea.

— Ce dracu'? întrebă ea.

Vorbele ei sparseră liniștea ca un bubuit de tunet. Se răsuci și cercetă îndelung piața. Văzu până și un scuipat atârnând în aer, ieșit de pe buzele unui bărbat. Era scufundată în liniște. Toată lumea înțepenise, numai pieptul prințului se ridica și cobora, de parcă faptul că se lovise îl ferea de încremenire. Nu mai fusese niciodată atât de fericită că-l vedea respirând.

— Prințe! Îl scutură de umăr. Trezește-te! S-a întâmplat ceva, trezește-te!

Dar el nu clipi și nu scoase un sunet.

Un zgomot sparse liniștea, o voce purtată de vânt în spatele ei.

Micuțule cameleon...

Îi auzi glasul melodios, ca un cântec de leagăn.

Ignacio.

— Nu e aici, își spuse. Nu e aici. Trezește-te.

Era un coșmar. Toată povestea asta era un vis urât: ce văzuse în palat, Kol, care-i furase harul, Țarcul împietrit. Visa. Se va trezi imediat. Da. Trebuia să se trezească.

Știi că nu-mi place când te împrietenești cu indivizi dezagreabili...

Așezată încă pe vine lângă prințul care sângera, avertismentul lui Igancio îi răsună în urechi. Îi tremurau mâinile. Se răsuci, căutând direcția de unde veneau sunetele. Acolo, în miezul tăcerii, printre tarabele din partea cealaltă a pieții, în fața Degetarului Albastru, stătea Ignacio. Un fior o străbătu de sus până jos, ca un șarpe care alunecă prin iarbă. Șocul îi prinse inima într-o menghină. I se oprise respirația. Liniștea nu mai era absența oricărui sunet, ci presimțirea a ceea ce urma să se întâmple.

Ignacio făcu un pas înainte.

Simplul fapt că se mişcă îi stârni valuri de frică, până când paraliză complet. Venise din nou să-i pună lanţul de gât, s-o tragă în braţele lui şi s-o supună voinţei sale. Finn întoarse privirea de la el şi, lăsându-l pe prinţ acolo unde zăcea, o luă brusc la fugă. Coti în dreptul Degetarului Albastru, apoi alergă printre tarabele unde se vindeau bijuterii, mătăsuri, cape şi veşminte scumpe. Zbură ca vântul pe lângă vânzătorii şi cumpărătorii înlemniţi în posturi bizare şi suluri de pânzeturi împietrite în aer. Dădea din mâini cu disperare, ca să se îndepărteze cât mai mult de prinţ. Dacă ar fi rămas lângă Alfie, n-ar fi făcut decât să-i arate lui Ignacio că ţinea la el. Iar Ignacio n-ar fi avut nevoie de alt motiv ca să-l omoare.

Sau s-o pună pe ea să-l omoare.

— Nu, spuse ea, refuzând şi să se gândească la asta, şi continuă să alerge prin labirinturile Ţarcului, lăsându-l pe prinţ mult în urmă.

Nu-i va mai permite lui Ignacio s-o oblige să facă aşa ceva.

Nu.

Nu făcu nici zece paşi, când o sfoară i se încolăci în jurul gleznei.

Din cauza propriului elan, căzu pe burtă, cu gura deschisă, lângă o tarabă cu rochii bătute cu pietre scumpe. Sfoara o trăgea atât de tare, de parcă o mână ieşise din pământ şi-o apucase de gleznă.

Privi peste umăr.

Ignacio mai făcu un pas în faţă, fără să se grăbească.

Sfori de marionete, micul meu cameleon, sfori de marionete.

Nu i se mişcau buzele, însă vocea lui fluiera prin aer. Pretutindeni şi nicăieri, de parcă nu i-ar fi ieşit niciodată din cap. Cum reuşea?

Cum o găsise? Şi ochii lui... arătau altfel. Negri ca miezul nopţii.

Panica îi începeţoşă mintea.

Ignacio arăta exact ca bărbatul din Degetarul Albastru.

Era prizonierul magiei întunecate. Fetei i se puse un nod în gât. Se purtase ca un monstru şi pe vremea când fusese om. Acum devenise altceva, o creatură care se va folosi de fiecare strop de magie din el ca s-o vâneze ca pe-un câine rătăcit de stăpân. Nu bălmăjea nimic despre niciun zeu al beznei trezit la viaţă, cum făcuse bărbatul din cârciumă. Ignacio era el însuşi, dar primise mai multă putere. Oare era mai bine sau mai rău?

Finn abia mai respira când Ignacio, cu scântei în ochii negri, făcu încă un pas.

Adrenalina fierbea în ea. Încercă să taie sfoara cu pumnalul, dar nu reuşi. Sfoara se îndoia, dar nu se rupea. Ignacio venea tot mai aproape. Trebuia să scape cumva. Trase de sfoară cu mâna liberă. Îi zdreli palma şi, după o clipă lungă, îngrozitoare, îşi eliberă glezna.

Sări în picioare şi o luă imediat la fugă.

— Unde te grăbeşti aşa? strigă Ignacio. Nici n-am apucat să stăm de poveşti. Ţi-am adus un cadou, micuţule cameleon. Cred că-ţi va plăcea.

Nu te uita înapoi, nu te uita înapoi. Dacă nu-l privea în ochi, nu putea s-o manipuleze.

Trecuse de patru tarabe când auzi un vâjâit, ca de undiţă aruncată în apă. Simţi mii de înţepături pe piele când sforile îi brăzdară spinarea şi gleznele. Ignacio o smuci cu atâta forţă, că se prăbuşi cu faţa în jos. Apoi o târî spre el. Finn se ridică în patru labe, simţind că-i ard plămânii. Ajunsese din nou la tarabele cu rochii. Încercă să se elibereze, dar nu mai reuşi nici să taie funiile, nici să le smulgă. Îi pătrundeau tot mai adânc în carne, de parcă voiau să-i înlocuiască venele. Îşi înfipse unghiile în pământ, vrând să se opună forţei care o trăgea înapoi. O sfoară o smuci violent de călcâi şi-i crăpă

pielea, cum se crapă o cusătură. Piciorul îi cedă sub propria greutate.

Sângele nu curgea în picături, ci şiroia din călcâiul sfârtecat. Era terminată. Era a lui din nou.

Nu mai auzi decât sunetul ritmic al paşilor săi. Îşi ţintui privirea în pământ când picioarele i se opriră în dreptul capului.

— Uite ce-ai făcut. Ignacio ţâţâi ca un tată îngrijorat când vede că fiica lui şi-a zdrelit călcâiul. N-ar fi trebuit să fugi. Te-ai rănit singură.

Dar nu asta faci mereu? Prostii care se întorc întotdeauna împotriva ta.

N-avea rost să se mai uite în altă parte. Înălţă capul şi rămase fără suflare. De aproape, Ignacio arăta exact ca atunci când se întâlniseră prima oară, cu un deceniu în urmă: tânăr, în putere, cu frunte lată, păr castaniu-închis, des şi lucios. Cu pielea netedă, fără cicatricele pe care i le lăsase ea. Nici urmă de răni pe la ochi. Nici pupilele nu erau lăptoase. Sub piele îi pulsau vene umflate, negre, zăbrele ale beznei, ca la oamenii infectaţi din cârciumă. Lui Finn i se făcu o frică de moarte. Îşi duse mâna la burtă, ca să nu vomite în faţa lui.

— Tu ai vrut să fug, se răsti la el, prinzându-şi călcâiul rănit.

Degeaba presa rana, mâinile i se umplură de sânge. Nu ştia vraja aia şcolărească cu care să-l vindece. N-ai nevoie de nimic şi de nimeni, decât dacă încearcă să fugă de tine.

— În cazul tău, să se târască. Dar ai dreptate, rânji Ignacio în colţul gurii.

Îl deranja că fata nu uitase ce învăţase chiar de la el. Că se strâmbase în faţa oglinzii, ca să-şi curbeze buzele exact ca el. Chiar şi acum, când îi zâmbea, se recunoştea în expresia ei.

— Mă cunoşti foarte bine, îi spuse el.

Ignacio avea şi el un har, dar nu putea controla pe cineva decât dacă persoana aceea i se dezvăluia pe de-a-ntregul. Pe Finn nu o putea lua în stăpânire decât dacă îi mărturisea lucrul de care se ruşina cel mai mult. Dar cum de reuşise să-i împietrească pe toţi locuitorii din Ţarc? Magia întunecată îi sporise puterile cum Finn nu şi-ar fi închipuit nici în cele mai negre coşmaruri. Fata simţi până pe buze gustul amar al fricii.

Deşi i se făcuse ghem stomacul, reuşi să-şi schimonosească gura într-un rânjet.

— Abia aştept să văd cum te prefaci în praf, nenorocitule!

Poate că acele clipe de groază erau, de fapt, o binecuvântare. La urma urmei, Ignacio va fi distrus de magie ca bărbatul din Degetarul Albastru, nu?

Dar el îi zâmbi şi îi puse degetul pe nas.

— Vai, draga mea, dar eu nu sunt ca proştii ăia. Magia mă întăreşte, îmi dă tot ce-i cer.

Se aplecă şi îşi lipi uşor fruntea de a ei. Când fata vru să se retragă, o înşfăcă de ceafă şi o ţinu în loc.

— Ţi-am spus că nu voi muri niciodată, nu-i aşa? Ar fi trebuit să mă crezi.

Finn îi puse mâinile pe piept şi îl împinse. Pielea i se zbârci, ca şi cum ar fi preferat să cadă de pe oase decât să-i simtă atingerea.

Parcă nu mai era stăpână pe propriul trup, care devenise unealta lui; o manevra, o învelea, o ascuţea, se lăuda cu ea în faţa lumii, bucuros şi mândru. Iar dacă spunea adevărul, dacă magia îl ajuta, în loc să-l distrugă, atunci nu va mai scăpa de el niciodată. Va rămâne captivă în acest trup, o marionetă dansând după cum trage el sforile.

Ignacio se îndreptă de spate şi o privi de sus, chipul său – învăluit într-o aură de lumină solară.

— Zeii au considerat potrivit să-mi ofere ceea ce-mi trebuia ca să mă regăsesc, rosti, fluturându-şi mantia.

Odinioară, gestul acela fusese pentru Finn un semn de alinare. O învelea cu ea când era mică.

— Şi să te găsesc pe tine.

Fata nu mai spuse nimic. Îi înfipse pumnalul în picior. Ignacio îi aruncă o privire dezamăgită. Nici măcar nu tresări. Îşi smulse arma din bocanc, care se repară în câteva clipe. Finn îşi imagină că şi rana din interiorul lui se vindecase.

— Să nu crezi că, dacă te iubesc, nu o să-ți fac niciun rău. Pot să le fac pe amândouă. Aş prefera să-ți iau viața acum şi să te țin minte cum ai fost odată, când erai fetița mea cuminte.

— N-am fost cuminte niciodată, ripostă Finn. Te-ai îngrijit tu de asta.

— M-am îngrijit să ai haine şi mâncare şi dragoste! tună Ignacio. Iar tu mi-ai spintecat ochii, m-ai lăsat cu... *nimic*! Când te gândeşti că voiam să-ți dau un cadou...

— Nu-mi trebuie niciun căcat de cadou de la tine şi nu m-ai iubit niciodată, mincinos împuțit! strigă ea.

Minciunile lui o dureau mai rău acum, după ce stătuse atâta vreme departe de el. Nu avea de gând să-i permită să vorbească în locul ei.

Nu şi de data asta.

— Ți-ai vârât vocea în capul meu şi ai făcut din mine exact ce-ai vrut.

Ignacio clătină dezaprobator din cap, de parcă Finn era un copil care zicea că nu mâncase o prăjitură înainte de masă, deşi era plin de firimituri pe la gură.

— Mai ții minte când te-am întrebat dacă mă iubeşti, iar tu mi-ai răspuns că să stai lângă mine e ca şi cum te-ai sufoca în mijlocul unei mulțimi, fără să-ți întindă nimeni o mână de ajutor? Te sufoci, dar nu eşti în stare să țipi. Aşa mi-ai spus, nu?

Ignacio îşi roti încet degetele. Din senin, de câte ori încerca Finn să respire, aerul i se retrăgea din faţa buzelor. Nu avea ce să respire.

Îşi duse mâna la gât. Bărbatul o privi compătimitor.

— Întinde-te, Finny. Se termină mai repede aşa.

— Te rog, îl imploră fata cu glas răguşit. Dă-mi drumul.

El îngenunche şi o mângâie pe obraz. Faţa i se schimonosi de durere.

— Nu vezi cât de greu îmi e? Niciun tată n-ar trebui să-şi înmormânteze copilul, iar eu nu te voi urma niciodată în viaţa viitoare.

Finn se smuci, scârbită de atingerea lui. Ignacio era încă destul de nebun să creadă că nu poate muri, cum îi spusese la prima lor întâlnire, dar acum, că avea atâta putere la dispoziţie, poate că nu se înşela.

Fata încercă să se ridice de la pământ, dar el o ţinu de umăr. Îşi văzu umbra cuprinsă de convulsii pe jos, lângă ea. Cu cât se sufoca mai tare, cu atât umbra se făcea mai cenuşie.

— Toată vremea asta ai crezut că vreau să-ţi fac rău. Dar eu vreau să te salvez. Întinde-te, zise Ignacio cu glas moale. E ca şi cum te culci în pat şi adormi, o să vezi, *mija*.

Finn simţi cum îi cedează trupul. Vedea tot mai slab. Gura lui Ignacio se mişca, dar ea nu-l auzea din cauza bătăilor nebuneşti ale inimii.

Din ziua când fugise de la el, o parte din ea ştiuse că aşa avea să moară. Cu el deasupra, oferindu-i zâmbetul acela de părinte maniac.

Blând, dar pervers. O ştiuse bine. Dar mintea ei se împotrivea în continuare. Chiar şi cu un picior în groapă, nu voia să cedeze.

Nu vreau să mor. Nu azi. Nu de mâna lui.

— *Fuerza!*[59] *strigă o voce din spatele ei.*

Cu ochii injectați, Finn văzu cum Ignacio e ridicat în aer şi se izbeşte de o prăvălie din lemn, care se dărâmă peste el. Reuşi, în sfârşit, să respire, dar avea ochii umezi. Deasupra ei stătea un prinț cum nu se poate mai şifonat.

— Ideea era să mă ajuți, îi spuse Alfie, îngenunchind repede lângă ea, cu inima spărgându-i pieptul, nu să mă laşi să mor.

Nu ştia dacă îl omorâse pe bărbat sau dacă doar îl lăsase inconştient, dar avea impresia că, dacă ar mai fi aşteptat o secundă, Finn ar fi murit.

— Tocmai... era... să mor... îi răspunse Finn printre gâfâieli, mai...

Scuteşte-... mă.

— Trebuie să plecăm de-aici, rosti el, cu ochii măriți de teamă.

Țarcul prinse din nou viață. Veşmintele şi capele de pe tarabe fluturau în vânt. Negustorii şi cumpărătorii se plimbau de colo-colo, de parcă bărbatul nu i-ar fi împietrit dintr-o singură mişcare din încheietură.

Finn se sculă anevoie în picioare, refuzând mâna întinsă a prințului. Făcu câțiva paşi clătinați, apoi îi cedă piciorul. Se îndoi de spate cu mâna la stomac şi scoase un strigăt de durere. Alfie văzu cum se formează o baltă de sânge în jurul călcâiului ei.

— Stai pe loc!

— Trebuie să fug, zise ea, cu glas gros. *Acum.*

Prințul arătă spre umbra ei, cenuşie.

— Vei muri dacă nu opreşti sângerarea.

— Sunt deja moartă, replică fata, abia vorbind, însă nu încercă să se târască.

---

[59] „Forță” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Se simțea moale, înfrântă. Alfie nu o cunoştea bine, dar nu i se părea normal să arate aşa. Era ca şi cum ar fi sorbit cacao, dar pe gât i-ar fi curs lapte stricat.

Țarcul încremeni a doua oară.

Finn privi în jur cu disperare, încercând să se târască din nou.

Rămăşițele prăvăliei dărâmate explodară în toate direcțiile cu un trosnet asurzitor. Alfie îşi feri ochii de res turile care zburau prin aer.

— Cine e ăsta, Finny? vru să ştie bărbatul care ieşi de sub dărâmături neatins, dornic de conversație. Îi zâmbi fetei – un zâmbet de fiară care îşi arată colții. Un tip încăpățânat, nu-i aşa? Am crezut că lovitura aceea la cap te va amorți până când ajung să mă ocup de tine. Ei, nu-i nimic. Cu cât mai mulți, cu atât mai veseli suntem. Eu sunt Igancio, tatăl lui F...

— Niciun tată, zise Finn, plină de ură. Apoi se uită la Alfie înfricoşată şi îi şopti: Fugi.

Alfie ar fi vrut să fugă. Corpul său îl implora să se îndepărteze de magia întunecată pe care o emana bărbatul. Dar el era de vină pentru eliberarea ei. Dacă era să moară încercând s-o oprească, atunci să moară!

— Las-o în pace, rosti el, deşi ştia că vorbele lui nu însemnau nimic pentru bărbatul acela. Totuşi, asta voia să spună. Poate că-şi trăia ultimele clipe, aşa că plănuia să spună exact ce dorea.

— Ştii că nu-mi place să-ți faci prieteni fără voia mea, spuse Ignacio, cu ochii țintă la Finn, de parcă Alfie n-ar fi meritat nici măcar o privire.

— Fugi, prostule, repetă Finn. Fugi odată.

— Apasă pe rană, îi zise Alfie, țintindu-l cu privirea pe bărbatul cu mantie cenuşie. Îmi eşti datoare pentru mantie. Trebuie să trăieşti, ca să-ți respecți cuvântul.

Dragonul se încălzi la pieptul său. Oare pentru că se afla în apropierea magiei negre, atât de asemănătoare cu a lui? Alfie alungă gândul; se concentră să-l oprească pe bărbat.

La o tarabă din stânga lui se vindeau vase din sticlă suflată, bibelouri şi figurine.

— *Romper*! spuse el. Sticlăria se sparse. *Volar!*[60] adăugă şi flutură din mână.

Cioburile zburară direct spre bărbat. Alfie întoarse capul. Nu voia să vadă cum se înfige sticla în pielea lui. Dar nu se întâmplă aşa.

Bărbatul rosti un simplu „nu” şi cioburile încetiniră, oprindu-se la un fir de păr de el, atârnate în aer. Alfie rămase cu gura căscată. Omul pusese frână cioburilor fără un singur cuvânt magic. Spusese doar „nu”. N-ar fi trebuit să fie posibil, aşa cum nu era posibil să respiri apă în loc de aer. Nici una, nici alta n-ar fi trebuit să se poată întâmpla.

Bărbatul îi zâmbi.

— Ai avut vreodată senzaţia că mai ai de trăit o singură clipă, *muchacho*?

Cioburile tremurară, apoi ţâşniră înapoi spre Alfie. Prea şocat ca să se apere, ridică zadarnic braţele în faţa ochilor. Un zid de piatră se înălţă din pământ ca să-l ferească. Se uită în spate şi văzu că Finn stă cu mâna întinsă. Li se încrucişară privirile. Alfie nu reuşi să scoată un cuvânt, dar ochii vorbiră în locul lui: *Mulţumesc*.

— Finny, stai cuminte. Aşteaptă-ţi rândul, acum discut cu prietenul tău.

Chipul fetei se schimonosea din cauza efortului de a ţine ridicat zidul de pământ. Dintr-o singură privire, bărbatul îl surpă. Alfie nu mai văzuse atâta putere magică.

---

[60] „Sparge-te! [...] Zboară!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

Cu un rânjet pervers, Ignacio i se adresă din nou prințului.

— Aşadar, ai avut vreodată senzația că mai ai de trăit o singură clipă? Cred că nu, pari foarte tânăr. Şi fără experiență. Vino la mine, îl chemă, şi-i făcu semn cu degetul.

Alfie înaintă pas cu pas. Nu se dădea nicio luptă, decât în mintea lui. Magia aceasta era fără cusur, îl trăgea spre ea ca pe un supus al ei.

— Opreşte-te şi rămâi cu brațele pe lângă corp, adăugă Ignacio, de parcă şi-ar fi testat puterile.

Bărbatul urmări cu încântare cum Alfie lasă mâinile jos şi-şi lipeşte palmele de coapse. Dragonul îi ardea pe piept, vrând parcă să-i atragă atenția, dar nu-şi permitea să se lase distras. Se întrebă dacă ştie o vrajă de împietrire, care să-i câştige timpul necesar s-o ia pe Finn şi să fugă. *Paralizar*. Poate că e destul.

— *Par*...

— Taci!

Alfie se supuse. Nu putea scoate sunete. Dacă i-ar cere să nu mai respire, l-ar asculta. Ar înceta să tragă aer în piept şi ar muri. Ar fi trebuit s-o asculte pe Finn.

Ar fi trebuit să fugă.

Bărbatul se uită la mâna lui.

— Arată-mi-o.

Alfie ridică brațul. Nici măcar nu i se dăduse o comandă sau o instrucțiune. Magia interpreta cuvintele bărbatului, dorințele lui şi le transforma în faptă. Nu avea reguli, echilibru, nimic. Ceva nu era cum trebuie.

Bărbatul îi luă mâna şi-şi plimbă degetul în palma lui.

— Moale ca penele de porumbiță. Să nu țipi. Rupe-te! adăugă, privindu-i mâna.

Arătătorul se frânse cu un trosnet. Alfie vru să țipe, dar nu reuşi să scoată un urlet de durere, ci doar un scâncet de

copil. Probabil că bărbatul voia să-l audă, pentru că magia îl lăsă.

Ignacio ridică brațul şi mişcă degetele. În aer se materializară vibrând sfori albe, fine. Intrară adânc în pielea lui Alfie, la genunchi şi la coate. Bărbatul înălță iarăşi brațul, îşi făcu degetele pumn şi trase.

Sforile îl siliră pe prinț să îngenuncheze.

— Când erai fetița mea, nu mâncai peşte dacă nu-ți scoteam oasele din el. Tu mi le arătai şi eu le scoteam, mai ții minte?

Când văzu că nu primeşte răspuns, ochii i se înăspriră şi tonul calm se schimbă într-o clipită:

— *Răspunde-mi!*

— Mai țin minte, spuse Finn, cu glas tremurat.

— Atunci, hai să ne jucăm! Ce os să scot mai întâi, ia să vedem, meditä el.

— Nu, o auzi prințul pe fată şoptind în spatele lui.

— Ce-ai spus?

— Nu! repetă ea strigând. Nu vreau!

Lui Alfie îi apărură broboane de sudoare pe frunte. Dragonul îi ardea pielea pe piept.

— Ba da, insistă Ignacio. Dacă îți spun eu. Dar nu încă. Eu zic s-o luăm încet. Cu degetul mic.

Mişcă din încheietură. O sfoară vibră şi se încolăci în jurul degetului mic al prințului, sub unghie. Tăie tot mai adânc în carne, apoi se fixă în tăietură şi împinse pielea în afară până țâşni sângele.

Urlete de durere se înălțară în pieptul lui Alfie, valuri care nu aveau țărmuri de care să se spargă. Nu putea vorbi, putea doar îndura.

Chemată de Ignacio cu degetul, sfoara începu să tragă. Şi trase până când prințul simți că se ridică osul. Îi vedea vârful alb, însângerat, ieşind prin piele cum iese un dinte prin gingie. Nu putea țipa, nu se putea mişca.

Ignacio mişcă din cap.

— Ţipă, dacă vrei.

Alfie deschise gura. Urlet după urlet îi ieşiră din gât. Nu-şi dădea seama dacă ţipa pentru că aşa îi spusese bărbatul sau din cauza durerii. Nu voia decât să dispară totul. Chinul, bărbatul, hoaţa care scâncea în spatele lui de parcă văzuse asemenea grozăvii de prea multe ori în viaţa ei. Trebuia să se sfârşească. Sincronizat cu bătăile inimii lui, dragonul îi pulsă pe piept. Un val de durere îi scăldă întreg corpul, ca şi cum ar fi fost stors şi de ultima picătură de energie. Nu bărbatul îi provoca durerea aceea, altceva era la mijloc. Parcă venea din străfunduri şi îşi croia greu drum afară din el – viermi care ţâşneau dintr-un leş abandonat.

Apoi, dorinţa i se îndeplini. Încetă totul.

Omul cu mantia cenuşie se opri. Alfie se putu mişca din nou.

Tremurând, văzu cum cad funiile însângerate cu care fusese legat.

Un suspin îi ieşi pe buze când îşi strânse în mână degetul ciopârţit, dorindu-şi ca pielea să se închidă peste osul vizibil. Privi înapoi, peste umăr. Finn stătea cu capul între genunchi, cu mâinile pe urechi şi cu o expresie de groază pe chip.

Cum de reuşise? Ce se întâmplase? Îl durea tot corpul, ca împuns cu mii şi mii de ace. Ce făcuse?

Dragonul lucea negru pe pielea sa. Alfie simţi magia vibrând în el mai intens, de parcă tocmai s-ar fi hrănit.

I se făcu stomacul nod. Folosise magia. Ea îi auzise dorinţa şi i-o îndeplinise. Asta era sursa durerii, însuşi faptul că o întrebuinţase.

De obicei, magia îi ieşea din vârfurile degetelor, dar acum îl pârjolise pe dinăuntru. Ce făcuse? Era infectat cu magia aceea? Îşi cercetă corpul. Nu i se umflaseră venele şi nici nu

i se înnegriseră, ca ale bărbatului din fața lui. Nu se simțea altfel. Avea dureri, dar, altfel, nu se schimbase.

Dragonul îi încălzea pielea, de parcă avea nevoie de porunca altcuiva ca să trăiască. De parcă implora să fie luat în stăpânire.

Prințul își colorase propria magie într-o nuanță neagră ca smoala, ca atunci când prinsese rotocoalele de fum în capcană, deci poate că dragonul îl protejase pentru că vedea în el pe cineva asemănător lui – o ființă a magiei întunecate.

Totuși, unde era logica? Magia de aceeași culoare nu rănea niciodată una la fel ca ea, dar aceasta îl împietrise pe nebunul din fața sa. Singura regulă pe care părea s-o respecte era aceea că se supunea oricui reușea s-o controleze, fără să-i pună la îndoială poruncile.

Ignacio era tot înghețat, dar începea să se dezmorțească. Îl urmărea pe Alfie cu ochi mijiți. Prințul nu avea timp să stea pe gânduri. Trebuia să-l omoare și să închidă magia din el, să pună odată capăt necazurilor pe care le provocase.

Formă o lamă de gheață din aer. Urma să-l înțepe în inimă, ca să elibereze magia din el. Plin de teamă, își luă elan să-i înfigă lama în piept. Când își arcui brațul, Ignacio se dezmorți și-l înșfăcă de încheietură.

— Bună încercare, spuse el, apoi țâțâi ca un profesor amuzat de un școlar naiv. Dar nu destul de bună.

Îl azvârli pe Alfie cât colo, cu ușurința cu care arunci câinelui un băț ca să-l aducă înapoi. Alfie se rostogoli și ateriză lângă Finn. În urma zborului prin aer, pierdu orice control asupra magiei întunecate captive în dragon. Finn se trezi din amorțeală, la fel de îngrozită ca înainte. Își astupă mai bine urechile cu palmele, ca și cum și-ar fi dorit să îngroape clipele prezente în trecut.

Alfie se târî în fața ei în patru labe, apoi se ridică în genunchi.

— Las-o în pace! îi strigă lui Ignacio, dar acesta nu făcu decât să-şi încline capul într-o parte, curios să afle ce altă solicitare caraghioasă mai putea primi din partea prințului.

— Fugi, îi şopti Finn lui Alfie din spate. Du-te.

Prințul o privi peste umăr. Îşi ținea călcâiul rănit în palme.

Deznădejdea de pe fața ei îl făcu să rămână pe loc. Şi ea îi fusese alături în cârciumă, când abia mai respirase de teamă; nu o va lăsa să se descurce singură.

Ignacio scoase un zgomot nervos.

— Ai stat cam mult pe-aici, *muchacho*.

Ridică mâna, îşi strânse pumn degetele răsfirate, iar Alfie se gândi cu spaimă că pumnul acela era ultimul lucru pe care îl vedea în viața lui.

Ignacio se uită cum băiatul îngenunchează în fața lui Finn cu o expresie crispată de frică şi cu pleoapele strânse, aşteptând să se producă inevitabilul. În spatele băiatului, fiica sa nu-şi lua ochii de la el, dorindu-şi să rămână în viață.

Zâmbi.

Era aceeaşi fetiță care voia ca tatăl ei să-i arate milă, când ea trebuia, de fapt, disciplinată. Îl va omorî pe băiat şi o va pune la punct încă o dată.

Ignacio strânse pumnul, poruncind sforilor să sfâşie carnea băiatului şi să-l jupoaie.

Nu se întâmplă nimic. Mai încercă o dată. Tot nimic. Unde era puterea lui?

Ignacio... Magia întunecată îi vorbi în minte, o învălmăşeală de şoapte şi şuierături. *Ți-am promis fata. Ți-am dat voie să guşti din suferința ei, dar mai mult nu primeşti până nu faci ce-ți cerem, aşa cum ai promis.*

— Nu, vă rog, lăsați-mă să...

Nu! Şuieratul răsună aspru şi furios, scuturându-l din cap până-n picioare. Ignacio rămase nemişcat şi aşteptă să-i treacă durerea înfiorătoare. *Mai întâi lucrăm la răspândirea noastră, ca să recuperăm ce e al nostru. Pe urmă primeşti fata.*

— Bine, se învoi Ignacio printre dinți.

Făcu un gest larg şi Țarcul reveni la viață. Finn şi băiatul priviră şocați în jur când auziră muzică festivă. Fata se retrase iute, ca un animal rănit, iar bărbatul îşi întipări adânc în minte imaginea, ca să se bucure de ea mai târziu.

— Am să mă întorc, Finn. Ştii cât îmi place să te găsesc.

Apoi îşi pierdu urma în mulțimea din Țarc.

20
PRINŢUL ŞI UŞA

Bărbatul cu ochi negri ca noaptea dispăruse.

În Țarcul revenit la viață, negustorii se tocmeau din nou cu muşteriii lor. Nimeni nu-l lua în seamă, când aveau atâta tequila de băut şi atâtea cântece de cântat.

— A plecat, rosti Alfie, răguşit.

La un pas de moarte, i se pusese un nod în gât. Când se ridică în picioare, corpul său, torturat de magia întunecată, se încordă de propria greutate.

În spatele lui, Finn stătea în tăcere, nemişcată, ca şi când Ignacio ar fi împietrit-o din nou. Alfie se apropie de ea încet şi-i spuse în şoaptă:

— Finn? Mă auzi?

Fata tresări, îl văzu, apoi întoarse iute privirea. Înghiți în sec.

— Am promis că te ajut, dar nu pot. Nu şi dacă el e aici. Fața i se schimonosi, oglindind o emoție străină de ea. Nu pot.

Se răsuci şi se îndepărtă grăbită prin puzderia de oameni din Ţarc.

— Finn! o strigă Alfie, urmărind-o.

Fata o luă printr-un spaţiu gol dintre tarabe şi ieşi în partea cealaltă, în altă zonă a Ţarcului, unde se vindeau obiecte cioplite în lemn.

— Finn, te rog, îi spuse, când ea se piti pe o alee pietruită dintre două magherniţe. *Aşteaptă!*

Ea se opri, dar nu se întoarse către el. Tremura. Lui Alfie îi veni în minte prima dată când fuseseră împreună pe o asemenea alee şi zâmbetul ei dispreţuitor când se luptase cu el după jocul de *cambió*.

Acum era o cu totul altă persoană.

— Nu pot.

Rostise fiecare cuvânt de parcă îl scosese din străfundurile unei fântâni.

Alfie îşi muşcă interiorul obrazului, neştiind ce să spună. Îi era frică, da, dar îi era şi lui, iar el trebuia să salveze regatul. Ignacio găzduia miezul magiei pe care o eliberase, iar Finn îl cunoştea. Îi ştia slăbiciunile. Poate reuşea să-l atragă, pentru ca Alfie să încerce să prindă magia din el. Singur nu se descurca.

Se apropie de ea.

— Finn, te rog, ascultă...

Fata se întoarse brusc, împingându-l în zidul aleii. Dintr-o răsucire a mâinilor, brăţări de pietre îi blocară prinţului încheieturile, talia şi gleznele, lipindu-l de zid.

Se întâmplă atât de repede, că nu-şi dădu seama ce se petrece cu el. Încremenise din cauza şocului. De ce îl ţinea la distanţă, din moment ce, cu câteva minute în urmă, el îngenunchease lângă ea, gata să moară?

— Finn, spuse el, trădarea arzându-l în inimă şi stâlcindu-i rostirea.

De ce?

Îl privi cu ochii ei căprui, acum mari şi înfricoşaţi. Vru să spună ceva, iar el ştiu ce anume: *Îmi pare rău.* Dar se răzgândi şi buzele i se lipiră într-o linie tremurată. Într-un fel, tocmai asta făcuse cuvintele nerostite să se audă de parcă le-ar fi strigat. Îşi trase pe cap gluga mantiei care te făcea nevăzut şi dispăru.

— Finn! Aşteaptă!

Degeaba o strigă, că fata nu mai apăru. Alfie se uită la brăţările de piatră care-l ţintuiau de zid.

— *Romper!*[61]

Repetă cuvântul vrăjit până când căzură toate pietrele şi se îndepărtă de zid. Îl dureau toate din cauza confruntării cu Ignacio şi a magiei întunecate pe care o întrebuinţase. Străbătu Ţarcul în grabă. Se folosi de *propio* ca să caute magia fetei prin puhoiul de oameni care mişunau oriunde te uitai, dar nu o găsi nicăieri. Nu ştia ce să facă. Avea nevoie de ea. Nu numai pentru că îl cunoştea pe Ignacio şi îl putea ajuta să-l oprească, dar şi pentru că era singura care fusese martoră la toate câte le văzuse şi el, care îi putea spune că valurile de teamă care îl scăldau nu erau o închipuire. Iar acum se făcuse nevăzută. Cum s-o găsească?

Se întoarse pe aleea unde îl blocase în piatră. Îşi vindecă degetele rupte şi rana de la cap. Avea nevoie de un moment de linişte înainte de a se afunda în mulţimea din cartier, un moment pentru a se calma. Gândul de a o folosi pe Finn ca momeală pentru Ignacio îl îngrozea. Trebuia să se concentreze. Nici măcar nu ştia ce urmăreşte magia. Voia, pur şi simplu, să prefacă Regatul Castallan într-un praf negru?

---

[61] „Rupeţi-vă!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Zgomotul unei coarde care lovea pavajul îi întrerupse şirul gândurilor. Două fete se jucau împreună cu doi băieți. Doi învârteau coarda şi doi săreau.

Negru Vodă, stană pietrească,
O casă în inima-ți îşi va clădi.
Cu ochii în sânge, cu sufletul iască,
I te-arunci la picioare, umil îl vei sluji.

Haideți, toți copiii, fuga-fuga-n pat!
Altfel se scoală Sombra şi capul vi l-a luat!

Copiii repetară melodia de mai multe ori la rând şi învârtiră coarda tot mai repede, până când un băiat se împiedică de ea şi jocul se termină într-o chicoteală. Alfie îşi simțea bătăile inimii în urechi.

Scopul magiei era ascuns în cântecul acela, cântat şi de bărbatul cu ochi de smoală în cârciumă. Voia să-l aducă înapoi pe Sombra, să găsească oasele care mai rămăseseră din el şi să le lipească la loc. Lui Alfie i se tăie răsuflarea. Era foarte posibil ca, din dorința lui disperată de a-l salva pe Luka, să-l fi readus la viață pe ticălosul care îi provocase coşmaruri în copilărie – Sombra însuşi. I se făcu greață. Îşi acoperi ochii cu mâinile, silindu-se să nu vomite pe alee.

Legenda vorbea de *bruxos* care l-au despărțit pe zeu de magia lui, prefăcându-l astfel în oase pe care le-au împrăştiat în toată lumea, ca să nu se mai poată reuni cu magia, iar Sombra să nu se mai trezească niciodată.

Magia întunecată căuta oasele lui Sombra, ca să-i refacă trupul. Să aducă Nocturna – distrugătoarea tuturor lucrurilor bune.

Svana o întrebase pe Paloma dacă verificase „piesele” castallane.

Probabil că se referea la părți din trupul lui Sombra, trupul zeului tenebrelor din legendă.

Alfie răsucea în minte tot felul de posibilități, temeri noi, căi noi pe care să le exploreze. Să încerce el să găsească fragmentele acelea şi să le distrugă? Era posibil aşa ceva? De unde să înceapă? Oasele puteau fi oriunde. Avea prea multe opțiuni. Nu, cea mai bună soluție era să oprească magia înainte să găsească ea oasele şi să-l trezească pe Sombra.

Gândul îi trimise un fior pe şira spinării.

Concentrează-te!, îşi porunci. Nu-şi putea permite să cadă victimă fricii. Multe lucruri nu ştia, dar de unul era sigur: trebuia s-o găsească pe Finn. Numai ea putea să-l atragă pe Ignacio, odată ce va avea un plan de a captura magia. Dacă reuşea s-o găsească.

Atunci îi veni o idee.

Scoase jurnalul fetei din buzunar. De când îl descoperise în sacul lui, după ce se luptase cu ea pentru cărți, îl tot cărase după el şi-l răsfoise, întrebându-se cine era fata care făcuse desenele şi care îl bătuse măr. Din fericire pentru el, exact de acest jurnal avea nevoie ca s-o găsească.

Îşi lăsă propria magie să se închidă la culoare, până când dobândi nuanța de vin roşu, a fetei. Cu ajutorul jurnalului, ar trebui să poată ajunge la ea, chiar dacă se ascundea într-un loc necunoscut lui, cu condiția să se concentreze. Să te deplasezi prin canalele magice era o treabă anevoioasă, şi mai anevoioasă dacă folosea transportul bazat pe un obiect. Dacă nu era cu mintea limpede, putea să pățească ceva. În copilărie, încercase să se transporte după cum îl tăiase capul şi se pomenise în toboganul de rufe murdare, în loc de bibliotecă. Trebuia să fie foarte precaut, altfel s-ar putea trezi blocat între două destinații sau chiar mai rău. Nici măcar nu ştia exact care erau consecințele. Era singurul

capabil să călătorească astfel, grație harului său, deci nu știa în ce măsură putea da greș. Ei, o să afle pe parcurs.

Își scoase mânerul de ușă din buzunar și îl aruncă la picioare.

Mânerul se învârti, apoi intră în pavaj. Alfie îngenunche și îl prinse în mână.

— *Voy*.

Piatra scoase la iveală un portal de culori, nuanțele magice conectând toate lucrurile și toate ființele. Alfie păși prin el, sperând că magia îl va duce la destinația corectă.

Simți că îl strânge ceva de mijloc și se întrebă dacă aceeași senzație o ai când porți corset. Gâtul îl durea de parcă ar fi dormit cu capul căzut peste marginea patului. Ridică ochii și constată că se află într-o odaie mică. Un pat într-un colț, o oglindă spartă pe un perete și o masă ruptă în capătul opus. Era dezordine mare, haine aruncate pe jos și mâncare lăsată să se strice. Iar lângă masa ruptă stătea Finn, sprijinită de singura ferestruică din odaie. Îi arunca priviri urâte și îi fremătau nările de nervi. Își învelise călcâiul cu un bandaj improvizat dintr-o pânză murdară.

— Unde mă aflu? murmură Alfie.

— Interesantă întrebare, răspunse ea. Pe jumătate în camera mea și pe jumătate în coridor.

— *Qué*? se miră prințul.

Avea glasul lunecos și mintea cam tulbure. Era atât de ostenit, că probabil scăpase magia de sub control pe drum și se blocase în ușă.

Capul, brațele și trunchiul îi atârnau în cameră, iar picioarele și dosul rămăseseră în coridor. Noroc că nu-și pierduse toată concentrarea, altfel ușa, în loc să-l blocheze, l-ar fi tăiat în jumătate.

— *Coño*, înjură el, frânt de oboseală.

Finn şchiopătă până la el. Piciorul rănit era țeapăn şi sângera. Se aplecă atât de aproape de el, că prințul îi simți răsuflarea pe nas. Citi teamă neprefăcută în ochii ei şi ştiu sigur de cine se temea.

— Spune-mi cum m-ai găsit, altfel n-ai decât să rămâi unde eşti şi să faci pe uşierul pentru prințesa Finn.

Cu jurnalul în mână, Alfie apăsă lemnul cu palmele şi spuse:

— *Ondular!*[62]

Lemnul se undui ca apa, iar Finn rămase mască. El se ridică în picioare şi păşi în odaie, lăsând în uşă o gaură cât un vizor uriaş. Îl izbi încă un val de oboseală.

Finn duse mâna la spate şi luă un topor de pe pat.

— Şi când mă gândesc cât m-am agitat să mă ascund...

— Te-am găsit cu ajutorul harului meu şi al acestui caiet.

Prințul îi întinse jurnalul. Ea i-l smulse, neagră la față de supărare.

Când deschise gura – ca să-i arunce o insultă, fără îndoială – el ridică brațele împăciuitor.

— L-am luat din greşeală, când mi-am recuperat cărțile de la tine.

Dincolo de furia lui Finn, Alfie ghici o teamă palpabilă, care îl atinse până în adâncul sufletului. Nu se putu abține şi adăugă:

— Îți jur că nu mai vine altcineva după mine. Nu cu ştiința mea.

— Bine. Acum cară-te dracului din camera mea.

— Nu, spuse prințul, iar Finn îşi încrucişă brațele la piept, cu o expresie de uimire şi supărare, de parcă nu-i venea să creadă că avea îndrăzneala s-o contrazică. Sunt aici pentru că am nevoie de ajutorul tău.

---

[62] „Unduieşte-te!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

— Nu ştiu cum naiba, dar se pare că toată lumea are nevoie de ajutorul meu.

Fata ţopăi într-un picior până la scrinul scorojit din capătul celălalt al cămăruţei. Scotoci prin sertare, aruncând cămăşi şi pantaloni peste umăr, pe pat, unde stătea un sac care aştepta să fie umplut.

— Kol are nevoie de ajutorul meu ca să obţină mantia, monstrul cu mantie cenuşie are nevoie de ajutorul meu ca să mă bage în mormânt mai devreme decât ar fi cazul, iar acum câteva ore tu ai avut nevoie de ajutorul meu ca să-l salvezi pe Băiatul-din-cadă, o favoare pe care ţi-am făcut-o şi care numai belele mi-a adus. Şi acum iar vrei să te ajut? Scoase un hohot de râs amar. Nici vorbă.

Plec din oraş. Aşa că fă-mi tu mie o favoare, măcar de data asta, şi repară gaura pe care ai făcut-o în uşă, până nu o vede proprietara şi aruncă cu sandalele după mine.

— Pleci din oraş? întrebă Alfie şi făcu un pas înainte.

Se trezi lovit peste faţă cu o cămaşă care ar fi trebuit de mult spălată. O puse pe pat. Era oare atât de prostuţă, încât să creadă că bărbatul acela şi magia întunecată din el rămâneau într-un singur loc?

— Chiar crezi că poţi scăpa cu fuga?

— Nu cred, răspunse Finn, scormonind în sertare. *Ştiu*. Suntem la numai câteva străzi de Degetarul Albastru, prinţe. Nu rămân aici, să mă trezesc că-mi bate Ignacio la uşa în care ai făcut deja o ditamai gaura. Plec acum.

Aşadar, Finn locuia în Ţarc. Străbătuse doar o distanţă mică până la ea, şi tot leşinase la mijlocul călătoriei. Magia asta întunecată îi venise de hac. Alfie se sili să se calmeze. Căuta cu disperare o cale s-o reţină pe Finn. Ştia că n-ar trebui să-i pună o anumită întrebare, fiindcă atingea o coardă sensibilă, dar ce avea de pierdut?

— El a fost cel care te-a ţinut prizonieră?

Fata îngheță. Îi sări la gât într-o clipită, uitând de piciorul rănit, îl apucă de haină şi-l izbi de perete.

— Crezi că ştii ce înseamnă să fii prizonier, prințe? Nu ştii nimic.

Plângeai că eşti prizonier în spatele unui zid de bani. Prizonier înseamnă să simți că te mişti fără să vrei. Prizonier înseamnă să trăieşti lângă un om care are harul de a te supune cu un şuvoi de vorbe. Dac-ai şti tu ce înseamnă să fii prizonier – îi dădu drumul şi-şi frecă palmele de pantaloni, ca şi cum prințul ar fi fost murdar – ai înțelege de ce vreau să fug.

O pornire nestăvilită. Acum înțelese Alfie cuvintele lui Ignacio, de ce o tachinase pe Finn, spunându-i că trebuie să-l asculte. Atunci crezuse că i-o spune ca un tată. Îşi aminti cu ce încântare privise cum se supune trupul prințului poruncilor sale, de parcă ar fi fost o prelungire a lui, nu un corp de sine stătător. Îl rodea vina pe dinăuntru. Finn avea dreptate. Nu ştia prin câte trecuse şi nu era cinstit să-i ceară să-l ajute, dar nu avea de ales.

Fata icni şi se lăsă pe-o parte, proptindu-se de perete. Cârpa de la călcâi era plină de sânge. Cu cât se mişca mai mult, cu atât sângera mai tare.

— Măcar lasă-mă să te vindec.

— Nu vreau ajutorul nimănui!

Cuvinte usturătoare ca un bici. Alfie simți că i se urcă sângele la cap. În clipa următoare, era față în față cu ea.

— Poate că nu-l vrei, dar ai nevoie de el!

Fata îl fixă îndelung, nervoasă. Încruntat, el îi susținu privirea fără să cedeze. Până la urmă, ea şchiopătă până la pat şi se aşeză pe marginea lui.

Alfie îngenunche în fața ei şi desfăcu grijuliu cârpa îmbibată de sânge. Ținu mâna deasupra rănii şi rosti vraja pentru vindecare:

— *Sanar*! „Vindecă-te!”

Nimic. Îi tremura mâna. Întâmplările terifiante prin care trecuseră în Ţarc îl zguduiseră şi magia îi scăpa printre degete, oglindindu-i sentimentul de nesiguranţă. Nu se simţea sigură în mâinile lui. Prea multă aroganţă şi îşi lua zborul, prea puţină încredere în sine şi rezultatul tot acelaşi era. Echilibru. Avea nevoie de echilibru.

Îşi limpezi gândurile şi-şi aminti cum mama îi pusese mâna pe un genunchi zdrelit în copilărie şi ce anume îi spunea ori de câte ori se lovea:

— *Sana, sana, colita de rana!*

Şi no sana hoy, sanarás mañana![63]

Magia începu să curgă prin el şi călcâiul se tămădui treptat sub atingerea lui.

— Ce-a fost asta?

— Un cântecel pe care mi-l cânta mama când mă loveam.

Era o melodie despre o broscuţă rămasă fără coadă. Magia avea limba ei, iar *bruxos* erau învăţaţi că anumite cuvinte duc la anumite rezultate, dar dacă vorbeai limba aceea fluent, nu erai obligat să le foloseşti numai pe acelea. Cuvintele din cântecelul mamei îl făceau să se gândească la vindecare, aşa că le întrebuinţa ca să vindece.

Asta i se părea lui Alfie cel mai fascinant la magie: putea fi colorată de experienţele, amintirile şi sentimentele cuiva.

Finn se uită la mâna lui stângă, la degetele rupte de Ignacio, vindecate de prinţ înainte de a pleca s-o caute.

— Şi ce-ţi spune mama când te loveşti acum?

Alfie îşi retrase mâna.

— Iau măsuri să nu afle că m-am lovit.

Tăcură o vreme. Fata îşi atinse încet călcâiul.

— Finn... Prinţul se ridică în picioare în faţa ei. Măcar dă-mi voie să-ţi explic de ce am nevoie de ajutorul tău. Te rog.

---

[63] „Sănătos, sănătoşel, codiţă de brotăcel! / De nu vei fi bine azi, vindecă-te mâine!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Probabil crescuse puțin în ochii ei vindecându-i rana, fiindcă încuviință foarte discret din cap.

— Trebuie să îndrept răul, să opresc magia pe care am eliberat-o înainte să facă rău şi altora. Pentru asta, am nevoie de harul tău.

Dacă lipsesc prea mult din palat, familia mea şi gărzile îmi vor sesiza absența. Aşa că, mai întâi, trebuie să te întorci cu mine şi să-i dai lui Luka înfățişarea mea. În felul acesta, pot pleca şi drege lucrurile fără să ştie nimeni.

Dacă voia să oprească magia, trebuia să aibă acoperirea cuiva între timp. Gândul că va trebui să-i spună lui Luka ce făcuse îl îngrozea, dar avea nevoie de ajutorul lui.

— După aceea...

Finn întoarse capul. Pe chip nu i se citea nimic.

— Nu are rost să-mi spui ce plănuieşti după aceea, din moment ce nu pot face primul lucru pe care mi-l ceri.

Alfie se holbă la ea.

— M-ai mințit când te-am întrebat dacă poți să-l faci?

— Nu te-am mințit, se enerva ea. Dar acum nu pot.

Prințul o privi urât. Dacă avea un *propio*, ar trebui să-l poată folosi oricând. Oare încerca să stoarcă mai multe de la el? Îi promisese deja mantia.

— Nu poți sau nu vrei?

Finn îşi frecă puntea nasului.

— Harul meu e blocat.

— Cum e posibil? întrebă Alfie, încruntându-se.

— Am încercat să fur mantia pentru că m-a obligat Kol. E o şantajistă din Țeapă. Harul ei e că poate bloca puterile altora. A blocat-o pe a mea şi nu mi-o dă înapoi până nu-i dau mantia asta nenorocită.

— O, zise prințul, foarte dezamăgit. E groaznic.

— Puțin spus.

Finn se lăsă pe spate şi se propti de perete.

— Şi acum unde e? Poți să dai de ea şi să-ți recapeți magia?

Ea îşi încrucişă mâinile la piept.

— S-a evaporat. A plecat din oraş şi m-a lăsat cu magia încuiată în mine. Cârciuma aia la care am fost, Degetarul Albastru, e a ei. Sigur nu e moartă, pentru că nu mi-am recuperat harul. Dar în niciun caz nu a rămas aici după masacrul ăla. Aşa că adio *propio*.

— Îmi pare foarte rău.

Propio era un har intim, atât de important pentru el, că nu-şi închipuia cum ar fi să nu-l mai aibă. Dacă Finn nu o găsea pe Kol, şi-l pierdea definitiv.

— Ia stai, rosti Finn, căscând ochii mari. Harul tău e că faci chestii ciudate cu magia altora, nu? Cum ai făcut şi cu cartea mea la jocul de *cambió*.

Alfie se abținu cu greu să-şi dea ochii peste cap.

— Se poate spune şi aşa. Da, pot manipula magia altora.

— Atunci încearcă şi cu mine. Repară-mă, adăugă fata, când îi văzu privirea nedumerită.

Alfie clipi, tot confuz.

— Nu-i chiar atât de simplu. Nu pot s-o fac aşa, dintr-odată.

— Mie mi s-a părut că poți.

Se ridică plină de energie şi se apropie de el. Umbra i se înfoie nerăbdătoare. A lui i se încolăci în jurul picioarelor.

— Nu înțelegi. Când îmi folosesc harul... E greu de explicat, dar eu văd magia. Gândeşte-te în felul următor: magia fiecăruia are o culoare. Eu mi-o pot colora pe a mea în orice nuanță. Odată ce mi-o armonizez cu magia altcuiva, o pipăi pe aceea până dau de o cusătură şi fie mă „cos” şi pe mine de ea, fie o rup, o distrug complet. Dar...

— Deci o falsifici. Falsifici magia altora aşa cum eu... aşa cum falsifică unii semnături.

Alfie se încruntă din nou. Nu-i plăcea explicația ei.

— Să zicem.

— Dacă magia fiecăruia are altă culoare, a ta ce culoare are?

Alfie amuți de uimire. De câte ori le spunea oamenilor că le vede magia, ei doreau să afle culoarea lor, nu a lui. Pe a lui o considera o mică taină.

— E secret, răspunse.

Finn îşi dădu ochii peste cap.

— Bine, atunci spune-mi culoarea mea.

— Roşu-închis. Seamănă cu *sangria*.

Fata zâmbi triumfătoare, de parcă ar fi câştigat un pariu cu ea însăşi, apoi zise:

— Bine, păi colorează-ți magia după a mea. Ai spus că poți să-ți coşi magia şi să rupi legături, da? Atunci nu mai vorbi atâta şi rupe-mi cusătura.

Alfie se făcu roşu ca racul.

— Doamne, da' ruşinos mai eşti... Am vrut să zic să rupi vraja lui Kol.

— Nu m-ai lăsat să termin. Îşi trecu mâna peste față, ca şi când ar fi putut să-şi şteargă roşeața din obraji. Magia *propio* e diferită. Nu am ce cusături să rup, chiar dacă mă colorez după ea. E netedă, fără tiv.

Ar fi ca şi cum aş căuta un colț într-un cerc. E imposibil. Pot manipula magia obişnuită a cuiva, dar nu şi un *propio* vrăjit, *entiendes*?

Finn se dezumflă.

— Ai fi putut să-mi zici asta mai repede.

— Ai fi putut să mă asculți mai atent. Şantajista ți-a blocat harul de a te schimba pe tine, dar ai încercat să schimbi pe altcineva?

Finn scutură dezaprobator din cap.

— De ce-aş fi făcut-o? Mi-a încuiat harul. Nu am acces la el.

— Kol ştia că îi poți schimba şi pe alții?

Magia harului avea întotdeauna un dezavantaj. O limită. Poate că şantajista trebuia să fie conştientă de existența unei abilități ca s-o blocheze. Finn îl putea ajuta, totuşi.

— Nu, răspunse ea, după un moment de gândire.

— Atunci încearcă. Încearcă cu mine.

— Dacă încerc, taci odată din gură şi mă laşi să plec?

Prințul se muşcă de obraz.

— Da.

Finn se apropie de el şi-şi ţuguie buzele înainte de a-i pune mâna pe obraz. Atingerea ei era mai uşoară decât se aşteptase şi prințul se pomeni că tresare.

— Nu te mai fâțâi.

— Iartă-mă, zise el, printre dinți. Nu m-am aşteptat să mă atingi pe față.

— Dar ce credeai că o să-ți schimb? Piciorul?

Umbrele lor se deplasau neregulat în jurul lor pe podea. Alfie îşi muşcă limba şi tăcu. Fata închise ochii şi-şi trecu palma peste nasul lui.

Îl furnică nasul. Finn se lumină la față.

— *Wépa*! Mai pot s-o fac!

Alfie se uită peste umăr în oglinda crăpată şi se crispă. Avea mai degrabă cioc decât nas.

— Aşadar, mă ajuți?

Finn se întoarse la împachetat.

— N-am zis asta, dar mă bucur că nu mi-am pierdut deprinderea.

Prințul pufni a frustrare.

— Chiar crezi că poți scăpa de asta? De el?

— Pe vremea când tu abia scăpaseşi de scutecele tale de mătase, eu deja ştiam cum să evadez şi să supraviețuiesc. Mă descurc.

Încerca să se convingă pe sine. Mă descurc eu cumva.

— Finn...

— Prințe! se răsti ea. Nimeni nu mă poate obliga să fac ce nu vreau, aşa că renunță.

Alfie clătină din cap.

— Nu te oblig, te rog să mă ajuți. Ajută-mă s-o scot la capăt. Eu scap de magia întunecată, iar tu, de bărbatul acela. *Te rog.*

Ultimele lui cuvinte o călcară pe nervi. Îl atacă dur, cu ochi lucioşi de furie:

— „Te rog”? Crezi că „te rog” înseamnă ceva pentru mine? Stătea destul de aproape de el ca s-o vadă că tremură. Vrei să-l înfrunt?

Atunci va trebui să faci ce-a făcut el. Pune-ți mâinile pe mine, pune-mi cuțitul la gât! Spune-mi că sunt un nimic şi, dacă nu fac ce-mi ceri, un nimic o să rămân până la moarte! Sileşte-mă să fac ce vrei!

Îl împinse brutal cu ambele mâini, parcă vrând să-l provoace, să-i demonstreze că e în stare să facă tot ce i-a spus ea.

— De mult nu mai ştiu ce e aia „te rog”, prințe. Plec, până nu mă găseşte din nou. Dacă ai fi deştept, şi tu ai face la fel.

Vorbele ei îl dură ca o palmă. Alfie îşi aduse aminte cum bărbatul o ținuse sub comanda lui, fiecare vorbă a sa o lovitură de baros.

Vina i se adună iarăşi nod în stomac. Dacă nu ar fi eliberat el magia aceea, Ignacio n-ar fi putut să-i facă rău. Acum putea. El era vinovat de suferința ei şi tot el îi cerea ajutorul. Îl copleşi ruşinea şi nu mai ştiu ce să facă ori să spună ca să îndrepte lucrurile.

Înghiți în sec. Nu o cunoştea destul de bine ca să stăruie asupra necazurilor ei, asta era clar; însă chiar dacă refuza să-l ajute şi nu se vor mai întâlni vreodată, tot voia să-i spună ceva:

— Cred că „te rog” înseamnă pentru tine mai mult decât îți închipui.

Finn scoase un sunet nervos, ascuțit, un râset răstălmăcit, în timp ce îndesa haine în sac.

— Atunci eşti mai prost decât arăți.

— În palat, când ți-am spus „te rog”, ai ținut capul lui Luka în poală, ca să-l vindec. M-ai ajutat.

Finn îngheță. Postura ei, oricât de rigidă, îl îndemna să meargă la ea şi s-o aline, dar nu îndrăzni. Nu ştia ce vrea fata şi ea îndurase deja mai multe decât putea duce. Nu voia să-i sporească povara.

— Mi-ai spus că vrei să mai ai timp să zici: „Astăzi, nu.” Să nu laşi să ți se mai întâmple nimic rău fără să opui rezistență. Te-am crezut atunci şi te cred şi acum, chiar dacă tu nu mă crezi. Aşa că te rog pentru ultima oară să vii cu mine, dar hotărârea e a ta. Spune-mi „nu” încă o dată şi plec fără să mă mai întorc.

Tăcură amândoi câteva clipe lungi. Inima lui Alfie se zbătea ca o pasăre într-o colivie prea mică.

— Nu.

Îi răspunse fără să se uite la el.

Cuvântul îl sfredeli ca un cuțit. Vru s-o implore să se mai gândească, dar îi făcuse o promisiune, iar în lumea aceea care se prefăcea în scrum, a o respecta însemna a rămâne fidel principiilor sale. Refuza s-o încalce, chiar dacă trebuia să-şi ducă sarcina la capăt singur. Să moară singur.

Dar îşi merita soarta, nu? Când o cunoscuse pe Finn, se considerase mai bun ca ea. Din cauza harului ei, o crezuse egoistă şi imprudentă. Se înşelase. Fata se ascundea în viețile altora numai ca să şi-o salveze pe a ei. El fusese cel imprudent, el pusese lumea în pericol. Ruşinea coborî peste el încă o dată, grea ca o lespede pe un mormânt. Merse la uşă şi o deschise.

— *Espérate*, spuse Finn, cu glas frânt.

Alfie se întoarse. Îl privea cu ochi care trădau spaimă, dar şi o fărâmă de speranță, ca şi cum ar fi descoperit în el ceva

în care se putea încrede. Prințului îi veni imediat în minte ziua când el, un băiețel înfricoşat, stătea pe marginea bazinului, iar Dez îl îndemna să sară în bazin şi îl asigura că îl va prinde. Tot aşa se uitase şi el la fratele său când îl prinsese în brațe.

— Bine, te ajut. Finn îşi trecu mâna peste ochi. Cu o condiție.

Păstrez mantia de tot şi primesc un cufăr de aur cel puțin la fel de greu ca mine.

Privirea fetei se înăspri, parcă provocându-l s-o contrazică. Dar prințul nici nu se gândi la aşa ceva. Părinții aveau să-l jupoaie, dar cel puțin salva regatul.

— S-a făcut, acceptă, apoi se răsuci cu fața la perete şi aruncă mânerul în el. Am pierdut destul timp. Trebuie să ne întoarcem la palat.

Finn studie mânerul.

— Deci aşa călătoreşti? Aşa ai ajuns aici?

Alfie confirmă în tăcere. Până atunci, nu călătorise decât singur prin coridoarele magice, dar, grație dragonului pe care îl ținea în mână, era convins că le puteau străbate amândoi. Magia aceea hidoasă reuşise deja imposibilul; de ce să se îndoiască de ea acum?

— *Oye!* tună o voce groasă de pe hol. Ce dracu' ai făcut cu uşa mea?

— Asta-i proprietara! Finn scoase iute o mână de pumnale de sub pat şi le vârî în sac. Grăbeşte-te! Deschide tunelul din perete!

Alfie se îndreptă spre uşă.

— Aş putea s-o repar...

Finn îl trase înapoi de umăr.

— Nu-i nevoie, hai să plecăm.

— Ai întârziat cu plata chiriei şi-mi spargi şi nenorocita de uşă pe deasupra!

Alfie se uită întrebător la fata care ridică din umeri.

— Dacă te ajut să opreşti magia, atunci tot oraşul îmi rămâne dator.

Hai să mergem!

Cu mâna tremurând de frică, pentru că nu ştia ce urma să se întâmple dacă mai folosea o dată magia aceea, prinţul răsuci mânerul. Tunelul se deschise tocmai când femeia căruntă împinse uşa în spatele lor. Strigând o grămadă de obscenităţi, ea năvăli în cameră cu o sanda în mână. Îi aminti lui Alfie de strictețea mamei sale. Deşi se confruntase cu magia întunecată cu câteva ore înainte, simplul fapt că văzu o sanda amenințându-l îl umplu de groază.

— Dă-i drumul, ce dracu'! înjură Finn.

Alfie strânse dragonul în mână şi îl rugă să-i transporte în siguranţă. Durerea îl făcu să vibreze violent, ca o coardă de chitară încordată şi ciupită până se rupe. Păşi pe tărâmul magiei, iar Finn se agăţă de el ca o ancoră din carne şi oase.

Privind peste umăr, prinţul văzu sandaua zburând prin aer chiar când peretele începu să se închidă în spatele lor.

21
CLEPSIDRA

Spre sfârşitul după-amiezii, când se trezi din beţie, Luka se simţi ciudat de înviorat. Chiar puternic.

Se întinse, apoi dădu păturile la o parte şi se sculă din pat cu mişcări de viermişor. Când văzu că e îmbrăcat tot în hainele cu care fusese la petrecere, pufni a dezgust.

— Tipic, rosti el.

Beat, Luka nu avea niciodată chef să se schimbe în pijama. Era turtit, dar măcar era consecvent. Nu-şi mai amintea nimic din cele întâmplate după ospăţ, dar poate că era mai bine.

Se minună cât de plin de energie era, ca un copil care se îmbuibase cu dulciuri.

— Asta-i cea mai fainã mahmurealã din viața mea, declară, somnoros.

Apoi îşi aduse aminte ce anume îl făcuse să bea de la bun început peste măsură.

Alfie. Tâmpitul de Alfie şi minciunile lui. Jocurile lui periculoase, în care se vâra ca să pună mâna pe mărfuri ilegale. Şi pasiunea lui pentru magia englassiană.

Vioiciunea cu care se trezise se fâsâi ca o flacără din care n-a mai rămas decât o biată scânteie.

Luka scrâşni din dinți. Nu, nu se va mai înfuria şi nu se va mai simți niciodată frustrat din cauza tâmpeniilor lui Alfie. Era cazul să aibă o discuție. Acum.

Ieşi vijelios din cameră şi porni pe coridorul lung, şerpuitor. Simți gresia rece sub tălpile goale. Salută din cap gărzile şi servitorii, care abia catadicsiră să-i arunce o privire, în ciuda ținutei lui răvăşite.

Faptul că se plimba în hainele din seara anterioară nu era un spectacol, şi cu atât mai puțin unul nou.

Când ajunse la uşa lui Alfie, ridică brațul ca să bată în ea. Pe urmă se mustră, pufnind puternic. De parcă Alfie merita să te porți frumos cu el! Dădu buzna în cameră şi închise uşa.

— Alfie, începu el, cu o ezitare enervantă în glas. Îşi drese vocea şi-şi îndreptă ținuta. Trebuie să...

Încăperea era goală. Pe patul făcut zăceau împrăştiate hainele frumoase pe care Alfie şi le pregătise pentru ospățul de ieri.

Alfie ar fi trebuit să fie acolo. Înaintea unui bal, se învârtea întruna prin cameră, folosindu-se de timp şi de spațiu ca să-şi potolească agitația. Nici măcar la bibliotecă nu mergea. Deci, dacă acum nu era în cameră, probabil că se afla într-un loc unde n-ar fi trebuit să se afle.

Luka îşi masă tâmplele. Să fie ăsta un semn rău? Oare să le spună regelui şi reginei ce învârtea Alfie în ultima vreme?

Scoase un oftat. Nu fusese niciodată un pârâcios şi nu avea de gând să devină unul acum. Dar dacă Alfie continua să se implice în jocuri periculoase ca să pună mâna pe lucruri interzise, să-l pârăşti părinților însemna să-i salvezi viața. Aşadar, merita să-l pârască, nu?

— *Coño*, înjură Luka în camera goală.

Nu voia să meargă la rege şi la regină fără să-i mai dea o şansă lui Alfie. Asta era problema când îți iubeai verişorul. Îl lăsai să facă toate prostiile.

Îi veni o idee. Se repezi la dulap. Sub straturile de haine fine găsi o cutie cu lucruri pentru jocul de *cambió*. Luka scoase clepsidra, aşezând-o în palmă. Baza ei nu era mai mare decât palma lui.

Se trânti pe pat şi o aşează pe noptiera cu sertare.

— Dacă nu apari până se scurge nisipul, anunț gărzile că lipseşti şi le spun regelui şi reginei ce învârteşti de-o vreme încoace. De tine depinde, *pendejo*.

Acum juca la noroc. Dacă Alfie nu apărea până se scurgea nisipul, le spunea totul părinților săi. Era un joc cinstit, îşi zise. Îi mai dădea o şansă să vină acasă şi să-l asculte, măcar o dată. Dar, în timp ce aştepta, întrebări veninoase îi şuierau prin minte ca nişte şerpi: *Dacă s-a dus iar la un joc interzis? Mai trăieşte? Ce-ai să le spui regelui şi reginei, dacă nu mai e în viață?*

Îşi duse palmele la urechi. Gestul îi aduse un strop de alinare, dar nu-i alungă gândurile negre. Sări ca ars şi se uită la clepsidră, apoi la perete. Peretele prin care Alfie se întorcea întotdeauna acasă.

— Dacă eşti mort, te omor, vorbi el peretelui.

Era optimist din fire şi de obicei lua tăcerea drept un răspuns afirmativ, spre deosebire de verişorul său, care profita de ea ca să dea glas îndoielii de sine. Astăzi însă

Luka se pomeni că el e cel copleşit de îndoială, pentru că mintea îi era asaltată de imagini cu Alfie în diferite situații cumplite – în beznă, luptând pentru viață, sau căzut la pământ, deja mort.

Transpirat tot pe la tâmple, Luka se uită la clepsidră. Nisipul se scurgea încet ca mierea. Mai avea multe minute lungi de aşteptat.

Se ridică din pat şi începu să se plimbe în sus şi-n jos, fără să-şi ia ochii de la clepsidră. Se duse din nou la dulap şi admiră hainele, ca să-şi facă de lucru. Încercă o cămaşă de-ale prințului. Când o trase peste cap, cămaşa crăpă la umeri, fiindcă Alfie era mai suplu. O scoase repede, o făcu ghem şi, când o îndesă înapoi în dulap, atinse ceva cald şi familiar: mantia de iarnă a lui Alfie, tivită cu blană. I-o împrumutase şi lui anul trecut, când călătoriseră la Uppskala. Zâmbi la amintirea excursiei cu pluta pe curenții din Regatul Iernii şi la peştele cel mai proaspăt şi mai bun pe care îl mâncaseră vreodată.

Văzuseră şi renumita aurora în timp ce sorbeau vin fiert şi pălăvrăgeau cu nobilele frumoase din Uppskala care le ieşeau în cale. Alte vremuri...

Înainte de moartea lui Dez, Alfie fusese Alfie – cam posac, dar tot râdea din când în când. Şi-şi mai îngăduia şi să fie nesăbuit câteodată, se bucura de libertate. Acum, lui Luka i se părea că verişorul său e prea prudent ca să mai râdă, darămite să-şi trăiască viața. Înainte de a se întâmpla nenorocirea, îi plăcea să călătorească cu el şi să încerce lucruri noi. Luka numea asta „aventurare” şi, cu toate că Alfie nu era nici pe departe atât de îndrăzneț ca el, vizitaseră împreună atâtea locuri, că le uitase numărul.

Bineînțeles, Luka ştia de ce ținuse Alfie morțiş să plece din palat după terminarea studiilor de *bruxo*. Pentru că nu-i cădea bine să vadă că tatăl său îl copleşeşte cu atenție pe Dez. Îşi petrecuse adolescența învățând din greu cu Paloma,

sperând să-i atragă atenția şi asupra lui, dar numai Dez fusese lumina ochilor săi. Ori de câte ori Alfie voia să se distreze ca să scape de gândul că nu e dorit, Luka îi întindea o mână.

Scăpă mantia pe jos, ros de frământări. Poate că, dacă ar fi stat de vorbă cu el despre asta, în loc să-l târască în tot soiul de aventuri de câte ori i se ivea ocazia, Alfie nu s-ar fi furişat noaptea din palat să caute necazul cu lumânarea, în loc să înfrunte ce era de înfruntat.

Luka îl învățase că evadarea şi distracțiile sunt binecuvântări şi acum totul se întorcea împotriva lui şi-l muşca de culo[64].

Închise dulapul şi verifică iar clepsidra. Nisipul nu se scursese nici pe jumătate. La fiecare grăunte scurs, i se tăia răsuflarea şi şi-l închipuia pe Alfie în cele mai negre situații.

— Sunt un tâmpit! strigă, ridicând brațele.

Merse la uşă cu paşi mari şi o deschise. Cele două gărzi care o păzeau se întoarseră către el.

— Aveți nevoie de ceva, dumneavoastră sau prințul, stăpâne Luka?

Întrebă una din ele.

Luka se holbă la el, apoi privi peste umăr. Nisipul curgea în continuare.

— Nu, răspunse, întorcând capul. Încă nu.

— Bine, stăpâne Luka, spuse garda, aruncându-i o privire confuză.

— Dar vom avea peste câteva minute, preciză el după câteva clipe.

— Ce anume? întrebă omul, şi mai nedumerit.

— Nu ştiu! se pomeni el că strigă. Dar o să ştiu. În. Câteva. Minute!

---

[64] „Fund” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Trânti uşa în faţa figurilor perplexe ale soldaţilor şi se trânti pe pat cu faţa la saltea.

— Pe toţi zeii, mormăi el la cearşaf. Grăbeşte-te!

Se hotărî să nu se uite la clepsidră decât după ce numără până la o sută, dar când ajunse la 18 aruncă spre ea o privire furişă, apoi îşi ascunse faţa în aşternut. La 30, începu să numere din doi în doi. La 40, din cinci în cinci. La şaptezeci, dădu naibii număratul. Nisipul nu se scursese nici pe jumătate. Luă clepsidra în mână şi o scutură, îndemnându-l să se grăbească:

— Curgi, nenoro...

Clepsidra i se sparse în mână, de parcă ar fi fost făcută din sticlă subţire. Luka ţipă când sticla şi nisipul îi alunecară printre degete.

Cioburile ar fi trebuit să-i intre în piele, însă ele căzeau fără să-l rănească. Îşi scutură resturile de pe mâini.

— Un rahat de clepsidră ieftină... Se uită la murdăria de pe podea.

Teoretic, nisipul s-a scurs, nu?

Ridică ochii la peretele prin care ar fi trebuit să apară Alfie. Nimic.

— Ia mai dă-o dracu'!

Sări din pat, se repezi la uşă şi o deschise din nou.

— Da, stăpâne Luka? întrebă un soldat, cam neliniştit.

Tocmai când să-l trimită la rege şi regină cu mesajul că prinţul lipseşte, Alfie şi o fată îşi făcură apariţia prin perete şi căzură grămadă. După ei aterizâ şi o sanda, care spintecă aerul şi se lovi de noptieră cu un „trosc". Luka se holbă la ei cu ochii cât cepele.

Alfie nu mai călătorise cu cineva înainte. Crezuse că e imposibil.

— E totul în regulă? întrebă o a doua gardă, lungindu-şi gâtul prin uşa deschisă.

— Da! strigă el, închizându-i-o în nas, e perfect. Faceți o treabă excelentă, băieți. Regatul e mândru de voi!

Merse imediat la Alfie şi la fată. Prințul stătea cu spatele lipit de perete, dar se aplecă de durere, însă Luka, oricât de îngrijorat ar fi fost, nu se arătă impresionat:

— Unde dracu' ai fost? şuieră el. Şi asta cine e? Te-ai transportat cu cineva?

Toată viața lui, Alfie îi spusese că a călători cu cineva prin tunelurile magiei e imposibil; pur şi simplu nu se putea. Mintea lui era prea bulversată ca să pună stavilă întrebărilor:

— Şi a cui e *chancla* aia? adăugă el, arătând spre sandaua puturoasă care zburase prin perete.

Prințul se folosise de mâner ca să călătorească de nenumărate ori şi, de fiecare dată, magia îşi deschisese uşile şi îl invitase înăuntru, croindu-i o cărare prin tărâmul ei nemărginit şi purtându-l pe curenții ei. Între ei se formase o legătură armonioasă.

Dar a folosi magia neagră era cu totul altceva.

Îndată ce păşiră pe teritoriul ei, îi sorbi printre dinți. Parcă i-ar fi înghițit întregi şi i-ar fi îndesat prin beregata şerpuitoare până în burtă.

Pe urmă, Alfie avu senzația că e turtit şi că străbate un coridor întunecat atât de înghesuit, încât numai un şoarece ar fi putut ieşi din el. Nu putea respira, gândi, țipa. O durere teribilă îl pârjolea pe dinăuntru, ca şi când i-ar fi smuls cineva carnea de pe oase şi în curând doar măduva ar fi rămas din el. Durerea pe care o simțise când folosise magia ca să-l oprească pe Ignacio nici nu se compara cu cea de acum. Aceea fusese un freamăt de agonie; aceasta era o baladă lungă şi sfâşietoare.

Magia îi scuipă pe podeaua dormitorului său. Corpul lui Alfie era un ghem de nervi fărâmițați. Un urlet i se urcă în

gât ca fierea, dar nu avu timp nici să-şi tragă răsuflarea, că se trezi cu Luka în față, negru de supărare şi asaltându-l cu întrebări.

— Sunt foarte multe de explicat, îi spuse el, printre gâfâituri.

Gândul că Ignacio umbla liber prin oraş şi că avea magia neagră la degetul mic îi tulbura minţile. Nici nu ştia cum să-i explice lucrurile ăstea lui Luka.

— Atunci, dă-i drumul.

Dar Alfie habar n-avea cu ce să înceapă. Ar fi vrut să-şi ferească cel mai bun prieten de realitatea înspăimântătoare, dar constată că e prea obosit şi înfricoşat ca să mintă. Cu glas răguşit, ars de suferință, îi spuse adevărul.

Îi povesti totul – otrăvirea, cum eliberase magia întunecată, cercelul de argint al băiatului, înfruntarea cu Ignacio şi cum descoperise rostul magiei, acela de a găsi oasele lui Sombra, pe care îl aflase din cântecelul sinistru (Finn tresări; prinţul încă nu-i spusese nimic despre asta). Ascunsese adevărul de Luka de luni de zile, iar cuvintele îi ieşeau acum de pe buze cum scot iluzionişti din gură eşarfe colorate una după alta.

După ce tăcu, Luka nu mai putu decât să se uite la el cu ochii holbaţi. Era prea şocat ca să vorbească, iar aşa ceva nu i se mai întâmplase.

Când nu mai suportă liniştea, Alfie întinse mâinile în față, cu palmele deschise.

— Tot ce s-a întâmplat e numai din vina mea, dar n-am putut să renunţ la tine. N-am putut să te pierd în camera aceea. Prinţul îşi şterse iute ochii. Ştiu că e responsabilitatea mea şi, măcar de data asta, nu vreau să fug de îndatoririle mele față de regat, ci să-l salvez. *Por favor*, vrei să mă ajuţi?

Liniştea se lăsă din nou, iar Alfie aşteptă ca şocul de pe chipul verişorului său să se schimbe în altceva.

Luka veni la el şi îl cuprinse în braţe.

Alfie îi răspunse la îmbrăţişare. Bucuria imensă pe care o simţea văzându-l pe Luka în viaţă, în braţele lui, aşteptând să-l mustre, îl făcu să uite de frică, măcar pentru un moment.

— Prostovanule! zise Luka, cu lacrimi în glas. Se retrase şi îl prinse de umeri. Dar din prostia ta mai sunt şi eu pe-aici. Să-mi zici cum te pot ajuta.

22
PLANUL

— Aşadar, rosti Luka, privind când la prinţ, când la Finn, nu aveţi niciun plan să opriţi nenorocirea asta?

Finn îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti deştept foc, comentă ea.

— Nu, recunoscu Alfie, înainte ca ei doi să înceapă o ceartă. Nu chiar. Nu încă.

Luka se uită la el ca şi cum soluţia era evidentă.

— Atunci trebuie să mergem la Paloma. Nu avem de ales. Ea va şti ce-i de făcut. Trebuie să ştie, nu?

Spaima îi răscoli stomacul. Nu putea s-o dezamăgească din nou pe Paloma. Nu-i putea spune că zădărnicise efortul *dueñe*-lor pentru propriul interes. Numai la gândul acela îi transpirau palmele.

— Nu, pentru că pot să pun la cale un plan. Şi nu e ca şi când *dueñas* ţin lucrurile sub control. Metoda lor de a ascunde magia nu m-a oprit s-o găsesc şi s-o eliberez. Dacă am putut eu, vor putea şi alţii. Trebuie să pregătim noi o capcană pentru magie şi să o azvârlim într-un loc imposibil de găsit. Unul în care nu este viaţă cu care să se hrănească şi trupuri pe care să le infecteze. Alfie îşi frânse mâinile. Lasă-mă să mă gândesc un pic.

Soluțiile pe care prințul le răsuci pe toate părțile, una mai nerealistă decât alta, se spărgeau în mintea lui ca baloanele de săpun. Fiecare lăsa loc de îndoială, avea defecte de logică şi era sortită eşecului.

Luka îl urmărea atent. Dacă nu venea cu o soluție acum, atunci se va duce el la Paloma, fără doar şi poate.

Finn sparse liniştea, ridicând frustrată din brațe:

— Nu pot să cred că am fost atât de proastă, încât să te ascult. N-am de gând să stau şi să aştept aici, țintă sigură pentru Ignacio, până coaceți voi un nenorocit de plan. Ar fi trebuit să ştiu că nişte *maldito* de *bruxos* răsfățați, ca voi, habar n-au să strângă rahatul după ei şi că o să mă bage şi mai tare în belea.

Tonul ei îl scoase pe prinț din pepeni.

— Nu ştii nimic despre mine, îi spuse, scrâşnind din dinți.

— Ştiu destule, replică ea, după ce-l scrută de sus până jos.

Furia îl făcu să se îndrepte precipitat spre Finn şi să se oprească la câțiva centimetri de ea.

— De ce îți place ție atât de mult să-i umileşti pe oameni?

Ea ridică obraznic bărbia. Alfie nu înțelegea cum reuşea să-i dea impresia că-l priveşte de sus, deşi era mult mai scundă decât el.

— Nu te minți, îi spuse. Provocarea i se citea în fiecare trăsătură a feței. Nu eu te-am umilit. Aşa ai fost de la început.

Vorbele ei îl arseră pe dinăuntru şi îi sporiră mânia.

— Din câte ştiu eu, aşa se poartă numai cei care se simt ei înşişi mărunți, neimportanți.

— Nu ți-a zis *mamá* că, după o zi întreagă în care servitorii te-au lins în fund după ce l-au curățat bine...

— Hei! strigă Luka iritat. *Cállate*! Amândoi!

Alfie întoarse privirea de la expresia îngâmfată a lui Finn. Furia i se potoli. Dacă nici nu reuşeau să vorbească fără să

strige unul la altul, cum vor putea ieşi din necazul în care se aflau? Se mustră singur.

Ignacio îi teroriza regatul cu magia lui Sombra, iar el se lăsa distras de nişte amărâte de insulte. Se cutremură când se gândi ce făcea omul cu ochii ca tăciunele, în timp ce el stătea în siguranță în palat. Îl năpădi ruşinea.

— Ascultați-mă, zise Luka. Am o idee. Îi aruncă o privire agitată lui Alfie. N-o să-ți placă.

Luka rareori arăta atât de stânjenit. Lui Alfie i se înnodă stomacul.

— Dar mie o să-mi placă? întrebă Finn.

Alfie îi aruncă o căutătură crâncenă. Drept răspuns, fata ridică din umeri.

— Ascultați-mă până la capăt, fără să mă întrerupeți. Ați spus că vă trebuie un loc în care să ascundeți magia, spuse Luka, prudent. Unul în care să nu ajungă nimeni, unde nu poate fi atinsă şi nu poate nici ea infecta pe nimeni.

Tăcu, subțiindu-şi buzele într-o linie fină.

Alfie avea de gând să accepte orice propunere, dacă îi scăpa regatul de magia întunecată. Din câte văzuse în Ţarc, puterea lui Ignacio era una monstruoasă, aşa că n-ar fi refuzat nicio variantă realistă. Totuşi, Luka îl privea ca şi cum s-ar fi aşteptat să explodeze la auzul ei.

— Bine, bine, îl grăbi Finn, cu capsa pusă, proptindu-se de perete cu brațele încrucişate. Pe-asta o ştim deja. Zi mai departe.

Luka o ignoră, în loc să-i dea o replică usturătoare. Nu-i stătea în fire. Un sentiment de groază se lăsă peste prinț ca un văl. Verişorul său sigur voia să propună ceva groaznic.

— Luka, zise Alfie, stăpânindu-se. Spune-mi, te rog, la ce te gândeşti.

— Ştii că există un asemenea loc, zise Luka, implorându-l din priviri să-şi dea seama singur la ce se referă, ca să nu

trebuiască să i-l spună. Îşi strânse palmele. L-ai văzut în Camera Albastră.

Ideea țâşni în mintea lui Alfie, înțepându-l cu spinii ei, aprinzându-i sângele şi suferința şi o mânie atât de puternică, încât îi închise toate rănile.

— Nu, se auzi spunând, cu glas furios.

— Măcar gândeşte-te la asta. E singura soluție logică...

— *Nu-mi pasă că e logică!* strigă, mai mult scuipând cuvintele.

Ideea îl lăsă cu senzația că i se turteau plămânii şi că rămânea fără aer.

— Nu fac aşa ceva.

Un oftat zgomotos se auzi din colțul opus al camerei. Finn se uita la el ca la un copil care făcea o criză de isterie.

— Îmi explică şi mie cineva ce dracu' se întâmplă?

Luka o privi şi vru s-o lămurească, dar se răzgândi. Pe urmă se uită la Alfie, nu ca să-i ceară voie, ci ca să-l avertizeze:

— Dacă vrei să te ajute, trebuie să ştie toată povestea.

— Nu trebuie să ştie nimic, protestă Alfie, strângând din pumni, pentru că nu mergem mai departe cu planul ăsta.

Luka îşi frecă puntea nasului şi închise ochii.

— Dacă vrei să te descurci de capul tău, foarte bine. Dar dacă nu vii cu idei, atunci mă duc la Paloma. Ăsta e singurul plan logic şi o ştii prea bine. Dacă îl respingi, ies pe uşă şi merg direct la ea.

Cei doi se fixară din priviri. Alfie voia să pară ferm, dar simțea schimbarea din el şi ştia că se uita la Luka cu ochi care îl implorau să nu-l oblige să facă aşa ceva.

Tăcerea se sparse. Luka clătină dezaprobator din cap – o scuză mută – şi se îndreptă spre uşă. Alfie deschise gura să protesteze, dar vorbele i se stinseră în gât.

Luka răsuci mânerul.

— Aşteaptă, îl chemă Alfie, cu glas sfârşit.

— Nu, interveni Finn, depărtându-se de perete. Nu mai aştepta.

Deschide uşa aia şi lasă-mă să plec. Dacă voi, proştilor, nu faceți decât să strigați unul la altul, în loc să puneți treaba la cale, atunci eu sar pe prima corabie care pleacă din blestematul ăsta de oraş.

Finn traversă încăperea în viteză, îl împinse pe Luka la o parte şi vru să-şi tragă pe cap gluga mantiei care te făcea nevăzut.

— Ascultă, vorbi cu greu Alfie. Fratele meu mi-a fost răpit, dar nu aşa cum ți s-a spus ție şi celorlalți.

Poporului castallan şi restului lumii li se spusese că Dez căzuse victimă unui criminal necunoscut. Detaliile morții sale – lovitura de palat şi harul odios al Xiomarei – nu fuseseră dezvăluite. Faptul că se încercase asasinarea familiei regale din interior, precum şi existența unei femei în stare să creeze hăuri de neant nu erau de natură să calmeze spiritele sau să ajute reputației internaționale a regatului.

Finn se opri la uşă şi îl privi peste umăr, cu ochii sclipind de curiozitate.

— Nobilii castallani au pus la cale o lovitură de palat. A intrat peste noi o fată, una cu un *propio* care creează... I se tăie răsuflarea când trebui să articuleze cuvântul: Neant.

Finn ridică nedumerită din sprânceană.

— Neant?

— Spații goale. Viduri. Locuri fără timp, fără magie, fără viață.

Vocea lui Alfie se frânse când rosti ultimele două cuvinte. Luka veni lângă el, oferindu-i o alinare mută. Prințul îşi ținu ochii deschişi, ca să nu lase lacrimile calde să-i alunece pe obraz.

Finn păru să nu observe că se chinuie să vorbească, iar el îi fu recunoscător. Ea îşi încrucişă brațele pe piept şi căzu pe gânduri.

— Deci vrei să prinzi magia, să o forțezi pe fată să-şi folosească harul ca să deschidă un hău şi să arunci magia acolo?

Alfie încuviință din cap şi-şi acoperi ochii cu mâna.

— Mi se pare logic. Nimeni nu ar putea ajunge la ea acolo. Nu ar mai reuşi să facă rău nimănui. Lăsă mâna jos şi se uită în ochii fetei.

Nu ar mai cădea în mâini nepotrivite.

În liniştea care se lăsă, păru că se strecoară şi înțelegerea între ei.

Finn dădu o singură dată din cap.

— Bine. Mă bag. Unde-i fata?

— Asta-i problema, răspunse Luka cu o grimasă, iar Alfie se bucură că nu mai trebuia să vorbească. În Turnul cu Ceasornic.

Finn înțepeni.

— *Qué*?

Turnul cu Ceasornic era închisoarea unde erau închişi cei mai fioroşi criminali din Castallan. Oricine ajungea acolo nu mai ieşea.

Iar acum ei voiau să pătrundă acolo şi să o scoată pe fată. Alfie va trebui să ceară ajutor celei care i l-a răpit pe Dez. Numai gândul îl sfâşia pe dinăuntru şi doar mâna lui Luka pe umărul său îl oprea din a se prăbuşi sub greutatea propriei suferințe.

— Da, păi... Luka îşi frecă ceafa. Ne trebuie un plan.

Finn îşi muşcă buza de jos. Privirea i se încrucişă cu a lui Alfie.

— Mi-ai spus că vrei să-ți schimbi înfățişarea cu a lui, ca să putem pleca, s-o scoatem pe fată din închisoare şi pe urmă să-l momesc pe Ignacio. Îl omorâm, prinzi blestemata de magie în dragonul de la gâtul tău şi îl arunci în neant.

Alfie aprobă în tăcere. Îl durea gâtul de la efortul de a-şi ține sentimentele sub control.

— Da, cam ăsta-i planul.

Va trebui să-l momească pe Ignacio undeva în afara oraşului, ca nu cumva să pună şi viețile altora în pericol. Pe urmă va trebui să încerce să-l omoare din nou şi să închidă magia în dragon.

— Stai puțin, eu nu vin? întrebă Luka, jignit. Dar eu am venit cu ideea!

— Luka, au trecut doar câteva ore de când era să mori.

— Şi tu, ripostă băiatul, iar Alfie se strâmbă la gândul că Ignacio ar încerca să-i smulgă şi lui oasele. Şi mă simt bine acum. Mai puternic decât oricând, zău! Nu te las să te baţi singur cu asta.

Alfie scutură dezaprobator din cap. Voia să-l aibă pe Luka lângă el, dar îl şi îngrozea ideea. Pe de-o parte, îl alina gândul că i-ar sta alături cel mai bun prieten. Pe de alta, îl speria perspectiva că-l va pune în pericol şi nu-l va mai putea salva a doua oară.

— Nu. Cineva trebuie să rămână aici, sub înfăţişarea mea, ca să nu mi se simtă lipsa. De asta se va ocupa ea, aşa că tu eşti acoperirea mea.

— Dar de ce nu poate ea să rămână aici şi să pretindă că eşti tu?

— Imposibil. Alfie îi explică pe scurt cum Kol îi blocase fetei harul. Şi dacă n-ar fi aşa, fata asta ar jefui tot palatul şi s-ar face nevăzută.

— Aşa-i, confirmă Finn, care-şi curăța unghiile cu vârful pumnalului.

— Bine, acceptă Luka, pufnind.

Alfie se bucură. Dacă Luka pufnea şi-şi sufla şuvița de pe frunte cu un oftat nervos, era de bine. Însemna că viața din el nu fusese distrusă.

— În regulă, vorbi fata. Ştim că trebuie să mergem la Turnul cu Ceasornic, dar cum intrăm în el şi cum ieşim de-

acolo? Văzând că Alfie nu-i răspunde, se uită urât la el. Aveai de gând să baţi la uşă şi să ceri politicos voie să intri?

Alfie nu muşcă momeala. Merse la masă şi desfăşură un sul de pergament. Cu mişcări rapide, luă o pană albă din sertar şi o înmuie în călimară. Cu o sorbitură abia perceptibilă, cotorul penei se umplu cu cerneală, iar penele împrumutară nuanţa abanosului. Prinţul desenă cinci cercuri concentrice. Luka şi Finn veniră în spatele lui, urmărind cum trasează alcătuirea interioară a Turnului cu Ceasornic.

— Turnul e organizat în inele, ca San Cristóbal, explică Alfie. Sunt cinci în total. Deţinuţii sunt închişi în cel mai mic – îl însemnă cu un punct de cerneală. Dar nu şi cea pe care o căutăm noi; ea e izolată într-o celulă din al doilea inel, departe de prizonierii ceilalţi. Prinţul făcu un X pe partea de est a cercului următor, amintindu-şi de ziua când fusese acolo şi stătuse în faţa celulei, cu inima bubuindu-i. Îşi domoli încordarea care creştea în el, strângând sticla de la şold. Şi e foarte bine păzită.

— Alfie, zise Luka mai mult în şoaptă, de parcă nu voia să afle răspunsul. De parcă îl ştia deja. De unde ştii toate astea?

Prinţul întoarse capul, dar Finn îi surprinse privirea şi îl provocă să răspundă ridicând din sprânceană.

— Ai fost în turn? îl întrebă, arătând neobişnuit de impresionată.

Normal că momentul cel mai ruşinos din viaţa lui o impresiona pe ea cel mai mult... Alfie reveni la harta primitivă pe care o desenase.

— Da, răspunse.

— *Ce?* strigă Luka.

— Nu contează, rosti prinţul. N-avem timp de explicaţii, trebuie să stabilim un plan.

Alfie îşi spuse că motivul pentru care nu voia să vorbească despre asta era timpul scurt, nu ruşinea de ceea ce fusese gata să facă, de expresia de pe chipul Palomei când îl găsise în turn. Însă izgoni gândurile acelea.

Luka îl privi fără să clipească.

— Ai intrat în cea mai mizerabilă închisoare din regat şi nu contează cum şi de ce?

Finn îi ţinu isonul:

— Eu numai despre asta aş vorbi.

— Nu, se încăpăţână prinţul. Contează mai mult să punem la punct amănuntele planului şi să împiedicăm magia lui Sombra să ne distrugă regatul.

Luka îi susţinu privirea un moment prelungit, apoi se încruntă şi cedă.

— Bine. Dar să ştii că discuţia asta nu se termină aici.

— De ce nu pătrundem în închisoare cum ai făcu tu data trecută?

Vru să ştie Finn, iar Alfie îi fu recunoscător pentru întrerupere. Dacă a mers o dată, ar trebui să meargă şi a doua oară.

Prinţul scutură dezaprobator din cap.

— Prima oară am intrat prin ancorare.

Ancorarea era o formă de transport pe care o foloseau mai toţi *bruxos*, însă rareori Alfie, pentru că el avea harul său. Două obiecte erau legate între ele, astfel încât, dacă îl atingeai pe unul şi rosteai vraja potrivită, te transporta la celălalt. Alfie vrăjise două obiecte şi mituise o gardă să ducă unul în turn. Dar Paloma i le confiscase după aceea pe amândouă.

Figura dăscăliţei îi fulgeră din nou prin minte, dezamăgită şi, mai rău, speriată de el. Prinţului îi venea să moară de ruşine, dar nu avea timp să se gândească la asta acum.

Din moment ce înainte se folosise de ancorare, nu conectase mânerul la zidurile închisorii şi nu le atribuise o

culoare magică pentru a călători cu ajutorul harului său, deci nici acum nu-l putea folosi. Şi sub nicio formă nu mai putea întrebuința magia închisă în dragon, la care apelase ca să traverseze culoarele magice împreună cu Finn. Călătoria din Ţarc la palat îl storsese de vlagă. Pe o distanță şi mai lungă, l-ar fi putut omorî.

Se uită la dragonul de la gât.

— Nici pe el nu-l putem folosi. Distanța... Nu cred că aş supraviețui.

— Bun, zise Finn, strâmbându-se. N-aş mai face chestia aia nici să mă plăteşti. Lăsă capul pe-o parte. Adică, depinde cât mi-ai da.

— Mă bucur că ți-ai stabilit prioritățile, o repezi Luka. Avea o figură încordată şi nu-şi lua ochii de la Alfie. Atunci nu-ți rămâne decât metoda tradițională. Călare pe cal.

Alfie îl aprobă în tăcere. Închisoarea era la peste 40 de kilometri de oraş, un ceas şi jumătate de galop.

— Dar tot trebuie să vedem cum intrăm şi ieşim din închisoarea aia neobservați, precizează Finn pe un ton lipsit de inflexiuni, de parcă a pune la cale o răpire făcea parte din programul ei zilnic.

— Ne vom folosi de mantie. Dar nu ne va ajuta cu nimic când luăm şi prizoniera. Nu încap trei oameni sub ea. Va trebui să-mi schimbi înfățişarea ca să ies din turn, în timp ce tu şi prizoniera mă urmați învelite cu mantia.

Finn se muşcă de obraz.

— Şi în ce să te schimb? O gardă?

Alfie clătină din cap. Din câte îşi amintea, gărzile aveau program fix şi îndatoriri bine stabilite. Ar ieşi imediat în evidență.

— Dar a cui înfățişare s-o împrumuți? Sigur nu pe a vreunui deținut.

Vocea Palomei răsună iarăşi în mintea prinţului: *Magia este un dar şi noi, ca* dueños*, trebuie să facem penitenţă şi să mulţumim zeilor că ni l-au dat.*

— Mă maschezi într-un *dueño*, îi spuse el lui Finn. Era singura soluţie. *Dueños* fac penitenţă în Turnul cu Ceasornic tot timpul. Şi Paloma face.

Alfie rosti parcă mai încet numele dăscăliţei sale, lucru pe care Luka îl sesiză imediat. Prinţul îşi dori ca, măcar de data asta, verişorul lui să nu-l fi cunoscut atât de bine.

— Dacă mă maschezi în *dueño*, îmi va fi mai uşor să mă mişc prin închisoare şi să plec când vreau. Nimeni nu se va uita la mine.

Finn încuviinţă uşor cu capul.

— *Bien*. Deci acum ştim cum intrăm şi ieşim. Dar cum le distragem atenţia gărzilor, ca să nu ne vadă când ieşim din celulă?

Alfie studie harta cercurilor concentrice, cântărind posibilităţile.

— Ne trebuie o diversiune. Una de proporţii. Ceva care să le facă pe gărzi să-şi părăsească posturile ca să putem intra în celulă, să aruncăm mantia peste prizonieră şi să ne luăm tălpăşiţa.

Luka înclină din cap. Îi luceau ochii exact ca atunci când era pe cale să-l bată pe Alfie la *cambió*.

— Am eu o idee. Lăsaţi pe mine, spuse, apoi oftă. Vă dau cele mai bune soluţii şi nici măcar nu iau parte la acţiune. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. Aşteptaţi aici.

23
PRINŢUL CEL ŢANŢOŞ

Şi, uite-aşa, până la urmă stabiliseră şi un plan.

Băiatul-din-cadă le oferise diversiunea perfectă ca s-o poată scoate pe Xiomara din închisoare, apoi plecase în camera lui, bolborosind, nemulțumit că nu poate merge cu ei. În odaie rămaseră doar prințul şi Finn.

— Plecăm mâine-dimineață. Acum e prea târziu să ne infiltrăm în turn, spuse Alfie, jucându-se cu manşeta cămăşii.

Avea dreptate, recunoscu Finn în sinea ei. Pierduseră o zi căutând magia lui Sombra şi luptându-se cu Ignacio. Acum răsărea deja luna.

Dacă voiau să scoată pe cineva din închisoare, trebuiau s-o facă în miezul zilei, când lumea nu-şi vedea capul de treabă şi n-ar fi remarcat activități ieşite din comun, nu noaptea, când gărzile stăteau cu ochii în patru.

Amândoi erau frustrați. Prințul se muşcă de obraz. Finn simți cum o roade nerăbdarea pe dinăuntru. Ştiau amândoi foarte bine cât de puternic era Ignacio, iar ideea că trebuiau să aştepte chiar şi un minut ca să-şi ducă planul la capăt îi scotea din minți. Cât de puternic va deveni Ignacio până dimineață? Ce orori va mai comite până la venirea zorilor, cât erau ei nevoiți să aştepte? Dar, dacă voiau s-o scoată la capăt, nu aveau de ales. Niciun *dueño* nu mergea să facă penitență la închisoare cu noaptea-n cap.

— Perfect, atunci, spuse Finn şi se îndreptă spre uşă, ridicând brațul ca să-şi pună gluga mantiei pe cap. Mă întorc dimin...

— Nu, stai. Aşteaptă, o opri Alfie.

În glasul său se ghicea întotdeauna intenția de a întinde o mână de ajutor, de a da un sfat bun, de a călăuzi. Finn se întrebă dacă ştie cât de vulnerabil pare din cauza asta. Se întoarse către el şi ridică din sprâncene. Când aruncă ochii spre pat, prințul se îmbujoră imediat.

— N-am vrut să... Adică... Am...

Îşi acoperi ochii cu palma şi oftă. Pe Finn o pufni râsul.

— Eşti de-a dreptul adorabil, să ştii. De-asta mi-a fost atât de uşor să te păcălesc când ne-am luptat prima dată.

Fata clătină din cap, amintindu-şi cum îl întrebase în glumă dacă nu voia să împartă patul cu ea, numai ca să-i distragă atenţia de la luptă. Auzind-o, prinţul rămase cu gura căscată, de parcă vorbele ei ar fi împletit aerul cu miere şi el spera s-o guste.

Probabil îşi aminti şi el momentul, fiindcă îşi trecu degetele prin şuviţele ondulate.

— Iar tu eşti foarte sigură pe vorbele tale.

— Numai când am dreptate.

— Am vrut să spun, continuă el, clătinând din cap, că poţi să dormi aici, în camera mea. Eu dorm la Luka.

Finn se uită din nou la pat. Pernele erau atât de dodo loaţe, că cine ştie câte cârduri de gâşte rămăseseră fără pene pentru ele.

Aşternutul gros, auriu cu roşu, o invita să se întindă pe el. O noapte în care să se odihnească cu adevărat, în loc să se perpelească de grija că în curând nu-şi va mai permite nici să stea la han, compensa toate suferinţele îndurate peste zi. Dar când văzu că prinţul o ţintuieşte cu privirea, îşi alungă sentimentul de uşurare care ar fi alinat-o ca un balsam.

Se răsuci de jur-împrejur, scrutând camera şi patul moale, ridicat pe o platformă, podeaua lăcuită şi pereţii acoperiţi cu faianţă viu colorată. Mai fusese o dată acolo, dar nici prin cap nu-i trecuse că se va întoarce, darămite că va dormi în patul prinţului.

— Crezi că e o idee bună? îl întrebă, îndreptându-se spre pat şi proptindu-se cu omoplaţii de tăblia tare.

Prinţul o privi, lăsându-şi trăsăturile să-i trădeze îngrijorarea.

— N-o să-i şocheze pe servitori să găsească o fată în patul tău?

Alfie expiră lung pe nas.

— Le voi porunci să nu intre în cameră până nu le spun eu.

În minutul de linişte care urmă, Finn îl văzu cum se luptă să nu-i dea o replică. Prinţul pierdu lupta.

— Şi, oricum, nu e treaba ta. Nu e ca şi când n-ar mai fi fost altcineva în patul meu.

Finn strâmbă din buze. Oare nu-şi dădea seama că, de câte ori se grăbea să se apere, nu făcea decât să-i arunce sfoara de care ea să-l tragă jos de pe postamentul de prinţ?

— Măcar ai spălat cearşaful după aceea?

Alfie se înroşi ca racul şi bălmăji o întrebare:

— Întotdeauna eşti aşa de nepoliticoasă?

— Depinde de companie.

Finn se trânti pe pat şi-şi scoase încălţămintea cu picioarele. Un bocanc ateriză într-o parte, cu talpa în sus, plină de sângele închegat în care călcase în cârciumă. Gluma pe care o făcuse îi lăsă un gust amar.

Prinţul rămase cu ochii la bocanc, înghiţind în sec. Dacă nu spărgeau liniştea care se prelungea, fata precis va începe să se gândească la Ignacio, la sforile lui şi la cârciuma înroşită de sânge.

— Ştii, spuse ea, nu e suficient să te fac să arăţi ca un *dueño*.

Trebuie să te şi mişti ca unul.

Alfie ridică o sprânceană.

— Crezi că nu m-am gândit la asta?

— Sunt sigură că te-ai gândit, zise Finn, dându-şi ochii peste cap.

Dar una e să te gândeşti şi alta să faci. Umbli ca un *maldito* de păun şi mă îndoiesc că e un obicei de care poţi să scapi peste noapte.

— Merg ca un păun? repetă Alfie, neştiind dacă se simţea jignit sau dacă era, pur şi simplu, confuz.

Finn îi privi şoldurile.

— Ai un mers ţanţoş.

— *Qué*? Prinţul îşi duse mâinile în faţă şi le împreună, ca şi cum ar fi încercat să-i blocheze vederea. Nu-i adevărat.

— Nu zic decât că te mişti ca un prinţ, dar dacă vrei să te plimbi prin închisoare fără să atragi atenţia, atunci trebuie s-o faci cum se cade.

Prinţul îşi încrucişă braţele pe piept, trădând încă o dată bătălia care se dădea în el între mândrie şi dorinţa de a face lucrurile bine.

Învinse cea din urmă.

— Arată-mi, îi ceru fetei, cu o expresie sinceră, aşteptând să-l ajute.

Te rog.

Finn se ridică de pe pat şi îi arătă cum să păşească, să calce un pic şchiopătat şi adus de spate, nu cu făloşenia unui prinţ. Îi explică şi cum să coboare vocea şi să vorbească uşor răguşit, ca un *bruxo* bătrân şi înţelept.

După ce învăţă lecţia, prinţul o privi impresionat.

— Chiar te pricepi la lucrurile astea.

— Din asta trăiesc, spuse ea. Sau am trăit, zise încruntându-se, înainte de a-mi fura Kol harul.

Alfie îi susţinu privirea. În ochii lui aurii se citea o îngrijorare atât de sinceră, încât fetei i se făcu pielea de găină.

Nu-i plăcea când se uita la ea.

Îşi petrecuse viaţa întruchipându-i pe alţii. Era atât de pricepută la asta, că nu trebuia decât să se uite la chipul unui om ca să ştie ce ascunde pe dinăuntru. Totuşi, când prinţul o privea cu capul pe-o parte, gânditor, ea era cea care se simţea ca o carte deschisă, pentru că îi citea secretele, răsfoind pagină cu pagină.

— Spune ce-ai de spus, îi ceru, punându-şi braţele pe piept. De ce te uiţi aşa la mine? Zi.

— Cum mai poți şti cine eşti? o întrebă Alfie în cele din urmă, înclinând iarăşi capul într-o parte.

Finn miji ochii, nedumerită.

— *Qué*?

— Dacă îți schimbi întruna identitatea, aşa cum îmi schimb eu mantiile, cum mai poți să ştii cine eşti cu adevărat?

Fata respiră printre dinți. Ce viață uşoară duce prințul ăsta, dacă nu înțelege de câtă libertate se bucură ea. Cum îi cresc forțele când tot ia alte chipuri, fără să se oprească la unul anume. Persoanele cu o singură față, o singură poveste, au slăbiciuni, sunt vulnerabile, ascund taine cu care le poți şantaja. Dar dacă nu eşti cineva anume, nu ai nimic de pierdut sau de câştigat. Pe scurt, asta însemna să fii liber.

— Păi, tocmai asta-i partea cea mai interesantă. Dacă-ți poți schimba identitatea ca pe-o pălărie, atunci eşti invincibil. Cu talentul meu, nu mă poate atinge nimeni.

Alfie tăcu o vreme, încruntându-se la ea ca la un elev care dă un răspuns trist, în loc de cel corect.

— Dar nici nu te poate ajuta.

Finn se burzului în sinea ei. O parte din ea începu să freamăte, deşi altădată ar fi rămas indiferentă. Nu-i plăcea uşurința cu care îi dădea replici prințul – din două vorbe de-ale lui, punctul ei tare devenea imediat o slăbiciune. Replicile ei, imbatabile şi inteligente la început, păreau acum mult prea uşor de combătut. Dacă voia să fie de neatins, o făcea pentru că cineva o luase în stăpânire şi o frânsese. Dacă voia să-şi schimbe înfățişarea ca fluturele care zboară din floare în floare, o făcea pentru că aceea cu care se născuse era prea mânjită ca să se mai întoarcă la ea.

Iar dacă prințul simțea toate astea, atunci sigur le simțeau şi alții.

Ce-ai făcut, de nu mai vrei să-ți vezi niciodată propriul chip? Ce te-a făcut să-l îngropi sub toată magia asta?

Finn reuşi să-şi alunge vocea hârâită a lui Kol din minte, dar ochii prințului tot asupra ei erau fixați. Abia atunci întoarse el capul, iar din stânjeneala care se lăsă peste ei Finn înțelese că Alfie ştia că depăşise măsura. Că îi vorbise ca un prieten sincer îngrijorat, când ei nu erau decât simple cunoştințe.

Camera largă îi păru dintr-odată prea mică. Parcă se strâmta, ca florile acelea delicate care se vindeau în Țarc – fâşii late de hârtie colorată, încrețite şi curbate sub formă de petale.

— Ar trebui să plec, spuse prințul, spărgând liniştea.

— *Sí,* spuse şi ea, cu jumătate de gură şi se întinse pe aşternutul luxos. Ar trebui, adăugă, trăgând păturile groase peste ea.

Alfie nu muşcă momeala nici de data asta.

— Ne vedem dimineață, îi spuse.

Finn îl urmări cum deschide uşa. Când îi văzu spatele, degetele apucând mânerul, îşi aminti cum refuzase să-l ajute de dimineață.

Iar el, în loc s-o supună cu forța voinței, nu făcuse decât să întindă mâna spre uşă, ca acum. Nu văzuse în ea un instrument pe care să-l îndoaie ca să-l folosească mai uşor.

Văzuse în ea un om. Un om care îi spusese „nu”.

Inima îi bătea nebuneşte şi în adâncul ei Finn simți nevoia urgentă de a lămuri lucrurile între ei. Nevoia de a cerceta diferența dintre ei şi de a o vedea aşa cum era – imposibil de depăşit.

— Prințe.

Cuvântul îi ieşi de pe buze moale, îndulcit de valul de oboseală care o scăldă când se cuibări în aşternut. Se propti în coate şi se uită la Alfie.

— Da? întrebă el, fără să se întoarcă spre ea.

— Ai vrăjit ferestrele şi uşa ca să nu fug?

Cu degetele pe mâner, el întoarse puţin capul. Finn îi surprinse profilul delicat, mărul lui Adam mişcându-se elegant când înghiţi şi gura încordată, care îi dădu răspunsul înaintea lui:

— Da.

Teama care îi înnodase lui Finn stomacul se risipi. Se ridicase din nou graniţa dintre ei, desenată cu dungi groase de cerneală. Lumea ei, lumea lui şi prăpastia dintre ele.

— Bine. Se lăsă înapoi pe perne, căscând. Înseamnă că eşti mai deştept decât pari.

24
RĂMAS-BUN

La răsăritul soarelui, Alfie, Luka şi Finn erau în grajdurile palatului, cu nervii încordaţi precum strunele unui instrument bine acordat.

Alfie îşi frecă palmele transpirate de pantaloni şi puse şaua pe cal.

Finn schimbase între ele chipurile celor doi. Luka mâzgălise un bilet pentru rege şi regină, în care le spunea că, după conflictul cu Tiago din seara anterioară, îi pierise pofta de Balul Echinocţiului şi pleca în excursie cu un prieten. Şi, cum avea numeroşi prieteni cărora le plăcea să călătorească, regele şi regina nu vor fi prea surprinşi de hotărârea lui.

Fornăitul cailor şi mirosul cald de fân ar fi trebuit să-l calmeze pe Alfie, dar trupul său plângea de oboseală de la prea multă magie.

Cele câteva ore de somn nu-l ajutaseră cu nimic. Cu mâini tremurătoare, pregăti doi cai cu care să meargă şi s-o scoată pe Xiomara din închisoare.

Finn îşi scoase gluga şi apăru în colţul grajdului, departe de uşile prin care bătea soarele, salutând nechezatul uşor al cailor cu mângâieri calde. Se uită la calul pe care îl înşeuase Alfie pentru ea şi trase o strâmbătură.

— Ştii să călăreşti? o întrebă prinţul, ca să alunge liniştea şi să nu se mai gândească la ce urma.

Fata se uită urât la el.

— Am lucrat ani de zile în circuri. Normal că ştiu să călăresc un afurisit de cal. Se foi tulburată pe lângă animal, tresărind din umeri când acesta fornăi încet. Doar că nu-mi place.

— De ce? o întrebă Luka, mângâind botul calului cu o mână de expert.

Finn studie calul neîncrezătoare.

— Nu-mi plac lucrurile pe care nu le pot...

— Fura? îi sugeră Alfie, plimbându-şi mâna pe coama neagră a bidiviului.

Finn îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-mi plac lucrurile cu care nu pot comunica, pe care nu le pot controla. Chiar şi cel mai bine dresat şi prietenos cal te poate azvârli din şa dacă are chef. Îi aruncă lui Alfie o privire crâncenă. Şi bineînţeles că pot să fur un *maldito* de cal. Mă crezi o hoaţă amatoare?

Luka lăsă capul pe-o parte.

— Vrei să zici că poţi fura un cal sau de pe un cal?

— Amândouă. Evident.

Luka izbucni în râs, iar Alfie îi fu recunoscător. Se întrebă dacă îl auzea pentru ultima oară, dacă va muri de mâna lui Ignacio şi nu-l va mai vedea. Oare ce făcea Ignacio acum? Câte vieţi luase magia otrăvitoare din el? Înghiţi cu noduri, izgonindu-şi gândurile, înainte să se scufunde în ele. Când termină cu caii, rămase nemişcat, nevrând să admită că nu mai rămânea altceva de făcut decât să plece.

Luka, purtând chipul lui Alfie (o imagine cu care prințul nu se putea obișnui), vru să spună ceva, dar se răzgândi. Ce era de spus, când deasupra lui atârna sabia morții?

Minciuni, își zise. *Minciuni nevinovate.*

— Mă voi întoarce. Alfie înghiți, ca să nu-l lase vocea. Îți promit.

— Știu, spuse verișorul său, cu un nod în gât. Uite, ia asta. Îi întinse o punguță de catifea cu șnur care conținea două sticluțe cu poțiune tămăduitoare. În caz că ai nevoie.

Poțiunile nu erau la fel de eficiente ca magia vindecătoare a lui Alfie. Nu puteau lipi oase rupte sau opri sângerarea dintr-o rană mai gravă. Dar îți dădeau energie, un pic de vigoare în plus, ca să te poți vindeca pe cale naturală. Poate că îi vor fi de folos, dar prințul spera să nu fie cazul.

— Mă voi întoarce, spuse el, strângând umărul lui Luka, de parcă așa ar fi vrut să-și pecetluiască promisiunea. Dar dacă dau greș, dacă nu mă întorc, te rog să-i spui Palomei adevărul și să încerci să oprești grozăvia asta.

— *Cállate*. Nu mai vorbi prostii, zise Luka, gata să plângă. Dacă mori, să știi că te omor.

Alfie râse, îl îmbrățișă și-l bătu pe spate. Nu-i venea să-i dea drumul. Îl mai strânse o dată de umăr, apoi se retrase, cu ochii umezi. În spatele lor, Finn încălecă. După ce ieșeau din grajd, ea urma să-și tragă gluga peste cap, iar Alfie să-i conducă bidiviul, sub pretextul că îl ducea unui prieten.

Prințul scoase un sul de pergament din sac.

— Ia sulul ăsta. L-am vrăjit să se potrivească cu al meu, îi spuse lui Luka și-i arătă unul la fel, rămas în sac. Ce se întâmplă unuia se întâmplă și celuilalt. Dacă scrii ceva pe el, eu pot citi și invers. Așa că, dacă ai nevoie de mine, vom avea cum să comunicăm.

Luka își dădu ochii peste cap și luă pergamentul.

— Și cum să-ți raportez cât am avansat cu cercetarea mea importantă?

— Întocmai, zise Alfie, strâmbând din buze la sarcasmul din vocea lui. Şi asta.

Înainte de a se culca, prinţul îi dăduse verişorului său sarcina de a căuta toate cărţile despre Sombra cât el şi Finn erau plecaţi. Poate că astfel reuşea să descopere puncte slabe pe care să le exploateze când se vor confrunta din nou cu Ignacio. Prinţul chicoti văzând figura abătută a lui Luka.

— Chiar ai prefera să te furişezi într-o închisoare, în loc să citeşti într-o bibliotecă?

— Da. Normal. Ce crezi că o să aflu? Că magia lui Sombra e alergică la oregano?

— Ca să fiu sincer, în momentul ăsta nu m-ar surprinde nimic.

— O, zeilor, mormăi Finn de pe cal. Să nu mai aud de oregano.

Un ropot de copite îi atrase atenţia lui Alfie. O gardă cu pelerină roşie îi aducea calul la trap.

— Trageţi gluga, repede, îi şopti prinţul lui Finn.

Fata dispăru sub ochii lui, tocmai când garda opri la uşile grajdului şi descălecă degrabă. Văzându-i pe Luka şi Alfie, luă poziţie de drepţi.

— *Buenos días*[65]*,* prinţe Alfehr, salută şi îi făcu o reverenţă lui Luka, apoi prinţului. Şi dumneavoastră, conaşule Luka. Scrută grajdul.

Grăjdarul a plecat, Alteţa Voastră?

Alfie îl rugase pe băiat să-i lase puţin singuri, ca să-şi ia rămas-bun şi să poată vorbi toţi trei în linişte.

— Da, dar se va întoarce imediat, îi răspunse Luka.

Garda salută din cap şi duse calul într-un staul gol, bine aprovizionat cu fân. Nu se sinchisi să-i scoată şaua şi să-l adape.

---

[65] „Bună ziua” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

Animalul era transpirat pe gât, iar bărbatul părea foarte bulversat.

— Te simți bine? îl întrebă Alfie.

Bărbatul îi privi tăcut, stând pe gânduri dacă să le spună adevărul sau nu.

— Până la urmă, tot o să aflați, așa că mai bine vă spun eu. Am un mesaj urgent de la rege și regină. O cârciumă din Țarc a fost găsită plină de cadavre în dimineața asta. Privelişte mai groaznică decât aceea nu s-a mai văzut. Înghiți cu noduri şi scutură din cap. Trebuie să plec să-l transmit şi altora. Vă rog să mă scuzați.

Se înclină din nou către cei doi şi dispăru în grabă spre palat, cu mantia fâlfâind. Prințul îl urmări cu privirea, bântuit de oroarea din cârciumă.

Deşi Finn era ascunsă sub mantie, el tot îi simți încordarea. Luka se uită la el îngrijorat. Părea că vrea să spună ceva, iar Alfie ştia că se lupta să nu-i ceară să rămână, să nu-şi rişte viața. Însă verişorul său se mulțumi să scuture dezaprobator din cap şi să-şi lipească buzele într-o linie subțire. Prințul îi fu recunoscător, pentru că, dacă l-ar fi rugat să rămână, poate că ar fi cedat.

Luka îşi drese glasul şi țintui din priviri locul în care se afla Finn.

— Să mi-l aduci acasă teafăr şi nevătămat.

Din şa se auzi un pufnet de îngâmfare.

— E oricum prea firav, mai vătămat de-atât n-are cum să fie.

— Îmi place fata asta, zâmbi el.

Alfie încălecă. Lumea se învârti cu el, dar se strădui să nu se clatine când se aşeză în şa. Nu voia ca Luka să-şi dea seama cât de puternic îl afectase deja magia. Poate că era ultima oară când se vedeau. Vru să-şi ia rămas-bun de la el, dar nu găsi cuvântul potrivit.

Şi dacă l-ar fi găsit, i-ar fi urmat altele şi s-ar fi pierdut în ele. Se simți uşurat când Luka i-o luă înainte:

— Ne vedem mai târziu, morocănosule, îi spuse cu un zâmbet.

Alfie îşi dădu ochii peste cap la auzul poreclei sale din copilărie, dar zâmbi şi el.

— *Hasta luego*[66].

Cu inima grea, prinse calul lui Finn de hățuri şi îl îndemnă s-o ia la trap pe moşia palatului.

Străbătură în linişte inelele, pe poteci bătute pentru călătorii grăbiți, până când ajunseră la poarta din Țeapă, inelul exterior al capitalei San Cristóbal, prin care se trecea în ținuturile agricole, unde se întindeau cât vedeai cu ochii lanuri de trestie-de-zahăr. Un singur drum de țară şerpuia printre oceanele verzi. Din fericire, era neted şi nici nu trebuiau să urce dealuri. Va fi o călătorie uşoară. Greul venea după aceea.

În depărtare, cam la un ceas de mers, se înălța clădirea blestemată în care trebuiau să se strecoare: Turnul cu Ceasornic.

Acolo, lanurile de trestie-de-zahăr făcură loc țărânei uscate.

Pământul fusese sărat, ca să nu priască nici măcar unui fir de tulpină. Pe fâşia aceea aridă, închisoarea fusese construită sub forma unui turn amenințător, din cărămizi de chirpici, expus soarelui dogoritor şi înconjurat de un şanț cu apă, vrăjită ca să clocotească întruna. În el zăceau răufăcătorii cei mai mârşavi. Magia lor era blocată cu cuvinte vrăjite, scrijelite pe încheieturile lor, şi substanțe care le inhibau capacitatea de a face farmece. Dar cea mai grea era pedeapsa ascunsă în spatele numelui clădirii.

---

[66] „Pe curând” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Tavanul uriaş al turnului era un ceas cu un minutar lung cât o scară de cinci oameni.

Ceasul scotea un tic-tac asurzitor, ca să le amintească deţinuţilor de timpul nesfârşit pe care îl aveau de petrecut în celule. Nu puţini erau aceia care îşi pierdeau minţile din cauza ceasornicului nemilos care se holba la ei de sus, ca o lună care ticăie necontenit. Alfie se gândi la fata pe care urma s-o scoată din turn. Îşi merita soarta cu vârf şi îndesat.

Pe măsură ce soarele cobora tot mai aproape de linia orizontului, prinţului îi îngheţa sângele în vene. Aveau la dispoziţie numai şase ore ca să se furişeze în turn, să scoată prizoniera şi să captureze magia. Şi dacă ar fi avut zile întregi, planul lor tot imposibil părea; aşa, suna de-a dreptul absurd. Dar erau obligaţi să încerce. Scopul magiei, de a-l aduce înapoi pe Sombra, era mult prea înspăimântător ca să mai tragă de timp. Magia trebuia prinsă şi exilată în neant cât mai curând posibil.

După ce lăsară mult în urmă porţile oraşului, Finn îşi scoase gluga şi luă hăţurile calului de la Alfie. Călăriră la galop pe drumul de colb care şerpuia printre trestii. Turnul se ridica ameninţător în depărtare, ca un deget care ţâşneşte din lanuri către cer, vrând să-l ia în stăpânire.

Preţ de-un ceas lung înaintară prea iute ca să vorbească. Bidiviii lor galopau unul lângă altul pe drumul neted. Alfie îşi tot îndemna calul din călcâie să gonească, dar când văzu că are spume la gură, îi făcu semn lui Finn să se oprească.

Prinţul descălecă şi mângâie botul cald al armăsarului. Bietul animal era frânt de oboseală.

— Iartă-mă, Peluche.

Alfie destupă un bidon cu apă de la şa, răsuci scurt din degete şi apa începu să curgă din bidon sub forma unei panglici pe care o conduse cu grijă în gura calului însetat. Finn, care îl urmărea din şa, pufni şi spuse:

— Normal că ți-ai botezat calul „Ursuleț”.

Alfie adăpă în acelaşi fel şi bidiviul ei.

— Nu eu l-am botezat aşa, ci mama mea.

Rosti *mama* cu duioşie în glas. Îşi aminti cu ce figură tristă îl întâmpinase la întoarcere. *Te-ai întors acasă*, îi spusese. Oare se va întoarce şi de data asta?

Un ronțăit zgomotos îl trezi din visare. Finn molfăia un măr pe care i-l pusese în desagă, ca să aibă ce mânca dacă i se făcea foame.

— Şi pe calul meu cum îl cheamă?

Alfie scărpină calul după ureche. Animalul se aplecă în față şi se frecă de umărul său. El şi Luka se antrenaseră cu el în copilărie şi acum se purta cu ei ca un pisoi uriaş.

— L-am botezat când eram mic. Îl cheamă Vânturel. Îl bătu uşor pe crupă, savurând expresia lui Finn, care împietrise mestecând. Sunt sigur că vei afla de ce înainte de sfârşitul călătoriei.

Alfie astupă bidonul şi încălecă agil pe Peluche.

— Hai s-o luăm mai încet deocamdată, să-şi mai tragă şi caii sufletul. Ajungem la turn în jumătate de oră, poate chiar mai repede.

Strâmbându-se la calul de sub ea, Finn încuviință şi porniră amândoi la trap.

Fata rămase tăcută, iar el îi fu recunoscător. Nu voia decât să repete întruna planul: merg la închisoare, el stă în aşteptare cât Finn se ocupă de diversiune, apoi se duc cât mai aproape de celula Xiomarei şi aşteaptă. Odată ce gărzile pleacă să vadă de unde vine zgomotul acela, sparg încuietoarea şi intră în celulă, o scot pe Xiomara, o acoperă cu mantia şi ies din turn. Partea cea mai grea vine după ce o scot din celulă. Trebuie să-l ademenească pe Ignacio la ei, undeva în afara oraşului, să-l omoare, să închidă magia în dragon şi s-o arunce în hăul căscat de Xiomara.

Repeta etapele întruna, ca un ritual. Nu se auzea niciun zgomot, doar foşnetul de trestie sărutată de vânt.

Alfie îşi pipăi obrazul, mirându-se de trăsăturile străine. Nu s-ar putea obişnui cu faţa lui Luka. Ce greu trebuie să-i fi fost lui Finn să sară de la o înfăţişare la alta... „Asta-i partea cea mai interesantă", îi spusese ea seara trecută, dar lui i se părea un coşmar din care nu se putea trezi.

— Pot să te schimb la loc, dacă vrei, se oferi Finn, arătând spre faţa lui.

Nici nu observase că-l studiază.

— Oricum, când te transform în *dueño*, vreau să lucrez cu originalul.

Alfie stătu şi se gândi. Erau departe de oraş, nu avea cine să-l vadă, iar dacă ea îi va scoate oricum masca asta ca să-i pună una de *dueño*, de ce să nu facă o pauză şi să-şi recapete înfăţişarea?

— Bine, te rog să mă schimbi la loc, atunci.

Fără să coboare de pe calul care mergea alături de al prinţului, Finn îl privi atent şi flutură din mână. Alfie simţi furnicături în tot corpul, trunchiul i se lungi şi i se subţie, iar nasul i se ridică puţin în vânt. Gata. Se pipăi pe faţă şi oftă de uşurare.

— *Gracias*.

Fata dădu din umeri. După o tăcere mai lungă, îi spuse:

— Felul în care a murit fratele tău... Fluieră încet şi se foi în şa, strâmbându-se când se lovi de ea. E groaznic.

Alfie strânse din dinţi. Îl uimea capacitatea ei de a pomeni exact lucrul despre care nu voia să vorbească. Întoarse capul şi se concentră asupra lanurilor verzi şi a sunetului copitelor pe drumul prăfuit.

— Da, spuse printre dinţi, a fost.

— Îmi aduc aminte când am auzit vestea uciderii lui. Eram departe, în alt oraş, dar oamenii plângeau pe stradă de parcă l-ar fi cunoscut.

Lui Alfie i se făcu pielea de găină. De câte ori pomenea cineva de Dez, o făcea cu tristeţe şi respect, însă ea se exprima mai degrabă necuviincios.

— Şi te-a deranjat?

Finn dădu din umeri. Se aplecă într-o parte şi mângâie vârful trestiilor.

— Nu avea sens. Nu l-au cunoscut. Nu l-am cunoscut. De ce să plâng după el, dacă nu mă afectează moartea lui?

Alfie o privi cu ochi mijiţi.

— Dar sigur că te afectează cine va deveni regele Castallanului.

Doar şi tu eşti castallană, aici trăieşti.

Finn pufni cu dispreţ.

— Oamenii ca mine... Suntem nişte furnici, iar conducătorii sunt nişte picioare mari care stau ridicate deasupra noastră, gata să ne zdrobească. Nu contează al cui e piciorul, tot acelaşi lucru urmăreşte. Acum nu mai e piciorul fratelui tău deasupra mea, ci al tău.

— Asta crezi tu despre noi? Că vrem să-ţi facem rău?

— Dar ce-ai vrea să cred? râse ea sec. Că sunteţi apărătorii poporului? Deschide ochii, prinţe. Ai impresia că puştanii care n-au ce mânca, fură şi cerşesc te consideră apărătorul lor? Tu şi biroul tău lustruit şi magia ta rafinată... Pufni din nou, mai tare. Bogaţii se nasc bogaţi şi mor şi mai bogaţi, noi, restul, murim mai devreme. Nu eşti niciun apărător. Eşti doar un picior care aşteaptă să ne facă una cu pământul.

Alfie se frecă la ceafă. Ştia că regatul era măcinat de sărăcie şi agitaţie. Doar nu era naiv să-şi închipuie altceva. Dar tot înghiţi cu greu spusele fetei. Când o auzi, toate ideile lui măreţe despre regat se destrămară – rămase doar un văl care să acopere neajunsurile.

Deviza regatului, *Magia Para Todos*, „Magie pentru toţi”, îi sună dintr-odată a vorbă aruncată în vânt.

Dar dacă el şi Finn opreau magia aceea întunecată, iar el avea ocazia să devină regele pe care îl visau părinții lui, atunci poate că reuşea să schimbe ceva. Poate că va fi un alt fel de rege. Nu un picior gata să zdrobească, ci o mână întinsă oamenilor. Atunci, deviza regatului ar fi adevărată. Dacă apuca să devină rege...

Nu mai discutară nimic o vreme şi el se întrebă dacă aşa o vor ține tot drumul – atacuri furioase, alternând cu tăceri îndelungi.

— Cum funcționează treaba aia cu neantul...

— Finn, o întrerupse Alfie, abia reținându-şi supărarea. Ştia că are nevoie de ajutorul criminalei din turn, dar nu voia să se gândească la asta, nu voia să înfrunte realitatea decât atunci când venea momentul. Te rog. Las-o baltă.

Ea îi luă avertismentul drept momeală.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să mă gândesc la asta, se răsti el. Frământa hamurile între degete, luptându-se să nu ducă mâna la sticla de la şold şi să-şi înece furia care creştea în el ca un talaz şi care îl putea transforma într-un alt fel de om. Nu face decât să mă înfurie.

Finn lăsă capul pe spate.

— Şi de ce să nu te înfurii? E un sentiment ca oricare altul.

Alfie oftă şi se aplecă într-o parte, atingând vârful trestiilor.

Mângâierea lor îi mai potoli nervii. Normal că Finn nu avea nimic împotriva furiei, doar nu se gândea niciodată de două ori înainte de a trece la fapte.

— Nu-mi place omul în care mă transform când mă înfurii. Îşi aminti cum o apucase pe Paloma de umeri şi o zvârlise de perete. Îşi înghiți cu greu scârba de sine. Omul acela nu sunt eu.

— Ba da, estúpido[67]. Şi la nervi, tot acelaşi om eşti. Chiar dacă nu pe de-a-ntregul, ci doar o parte din tine. Şi dacă nu vrei s-o recunoşti, atunci n-ai decât să te negi pe tine însuți şi cu asta basta.

Tonul ei îl făcu să-şi iasă din fire. Îi vorbea de parcă i-ar fi cerut să-i dea cămaşa de pe el, nu îndemnându-l să cedeze acelei părți din el de care se temea cel mai mult.

— De unele lucruri nu scapi, continuă Finn pe un ton mai domol, dar tot ferm, ca un pumnal bont. Pur şi simplu trebuie să le înfrunți. Ca să treci peste ele.

Prințul îşi aminti cum fugise ea de Ignacio, numai ca să fie târâtă înapoi ca un peşte prins în undiță, dar clipele acelea de groază nu-i alungară stânjeneala de acum. Dacă îi vorbea aşa, înseamnă că în ochii ei era o creatură de plâns. Iar el nu avea nevoie nici de mila, nici de sfaturile ei.

— Când o să am poftă să-mi neg identitatea şi să mă plimb printre oameni cu o mască pe față, fii convinsă că numai pe tine am să te caut.

— Perfect. Finn îşi dădu ochii peste cap. Eşti sigur că Băiatul-din-cadă o să-ți țină spatele?

Alfie tot nu aflase de ce îl poreclise aşa.

— Da, o să-mi țină spatele. Şi îl cheamă Luka.

Înghiți în sec. Îi venea să-şi îndemne calul s-o ia înapoi. Luka fusese la un pas de moarte. Voia să-l protejeze, să-i găsească pe cei care îl vânau şi să-i pedepsească după cum merită. Duse mâna la desagă şi, cu degete nervoase, scoase un mango şi un cuțitaş.

Lama alunecă pe fruct, decojindu-l. Luă o bucată şi o băgă în gură, concentrându-se asupra aromei, nu asupra dorinței de a face cale-ntoarsă.

Finn îl privi cu atenție.

---

[67] „Prostule” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

— Vrei să ştii cine a încercat să-l omoare.

— Da, evident, spuse el, masându-şi tâmplele. Dar mai întâi trebuie să mă ocup de magia întunecată.

Chiar dacă reuşea să captureze magia, tot nu putea spune nimănui că cineva încercase să-i ia viaţa lui Luka, fără să explice mai întâi cum de ajunsese magia aceea să umble liberă prin oraş. Habar n-avea cum să procedeze.

— Îţi dau eu un pont, spuse Finn cu nonşalanţă. Sigur a fost otrăvit.

Iar otrava a fost lăsată pentru *tine*.

Prinţul scăpă fructul pe jos.

— Pentru *mine*?

— Da, pentru tine, repetă ea. Eram în camera ta, căutând cheia de la vistierie.

Scoase o cheie din buzunar şi i-o aruncă. Era a lui. Alfie simţea că-i bubuie mintea.

— În timp ce scotoceam după ea, a intrat o servitoare. Am auzit cum scutură o sticlă. Atunci n-am ştiut sigur dacă e otravă sau nu, dar, după ce a păţit Băiatul-din-cadă, nu mai am nicio îndoială.

Prinţul îşi duse degetele la ochi, aşa lipicioase cum erau de la sucul de mango.

— Tonicul meu.

Luka spusese că îi băuse tonicul. Nici nu se mai gândise la asta. O parte din el voia s-o ia la rost pe Finn pentru că nu aruncase sticla şi nu oprise dezastrul înainte de a se petrece. Dar nu avea rost. N-ar fi avut cum să fie sigură de cele întâmplate. Era o hoaţă şi nu-i datora nimic. Era absurd să te aştepţi la altceva de la ea.

Mintea îi fremăta de întrebări, una născută din cealaltă. Cine încercase să-l otrăvească? Tot cei care îl omorâseră pe Dez? Oare va mai avea loc o tentativă de asasinat în absenţa lui? Era Luka în pericol de a fi otrăvit astăzi, când purta înfăţişarea lui?

Vocea lui Finn răsună calm, dar ferm:

— Vrei să te întorci acasă.

Sub duritatea ei, Alfie sesiză o umbră de înțelegere. Ca şi când, odată, cândva, avusese lângă ea o ființă pe care să o apere.

— Da. Dar nu pot.

În mintea prințului răsună vocea mamei sale: *Nu te gândeşti niciodată până la capăt, Alfie. Dacă e să fii rege, trebuie să te gândeşti la poporul tău înainte. Întotdeauna.*

Magia întunecată îi amenința regatul, nu doar familia. Deci trebuia să-şi asume răspunderea pentru faptele sale. Mai întâi, trebuia să prindă magia. Fără întârziere.

Finn îl aprobă în tăcere, înțelegându-i sentimentele. Prințul nu pricepea cum de putea fi atât de calmă. Fusese martora întâmplărilor din Camera Albastră. Cum de era aşa de relaxată, când el abia îşi putea controla tremurul?

— Nu te sperie bărbatul acela, Ignacio?

Fata tresări ca un copil când aude tunetul, dar îşi reveni repede şi-şi luă o mină nonşalantă:

— Simt prea puțină teamă, prințe. Şi nu vreau s-o risipesc pe unul ca el, răspunse, strâmbându-şi gura într-un fel de mârâit.

Apoi îi zâmbi prințului cu îngâmfare, reuşind să-şi ascundă, cât de cât, zbaterile.

— S-au odihnit destul caii, hotărî ea, şi-şi îndemnă bidiviul s-o ia la galop, lăsându-l pe Alfie în praful stârnit de copitele lui.

25
OMUL CARE NU PUTEA MURI

Când încă un trup se făcu scrum în fața lui, Ignacio îşi supse dinții de supărare.

Stătea în Degetarul Albastru, cârciuma înroşită de sânge pe care şi-o însuşise când primise putere – când îşi astâmpărase setea cu sângele tuturor celor aflați acolo. Cadavrele fuseseră luate de gărzi, dar sângele era tot acolo şi păta fiecare centimetru cu dovada forței lui nestăvilite. Cârciuma era închisă, dar Ignacio o transformase în refugiul lui, un loc în care să atragă victime din Țarc şi să le infecteze.

Îşi petrecuse noaptea bântuind prin inelele oraşului, în căutare de trupuri pe care să le fure, dar toate se făcuseră cenuşă. După ore întregi, se întoarse clocotind de ciudă în cârciuma prin ferestrele căreia bătea soarele. Deşi magia îl implora să continue vânătoarea, el nu se sinchisi de ea. Nu acum, când numele fetei îi bubuia în minte.

Finn. Finn. Finn.

Trase o duşcă de rom, pipăind cu vârful bocancului rămăşițele unui imbecil prea firav. A bătut atâta drum pentru ea... Cu vederea tulbure, căci pe atunci nu desluşea decât linii şi culori amestecate, şi cu buzunarele goale, a reuşit să se îmbarce pe o corabie inventând o poveste despre o soră demult uitată pe care spera s-o găsească în oraş, ca să nu moară orb şi singur. Un marinar s-a îndurat de el şi i-a oferit un loc eliberat în ultima clipă. Un pasager dispăruse cu o seară înainte. Curios lucru, zicea marinarul. Dar era curios numai pentru alții, nu şi pentru Ignacio, care îl ademenise pe o alee ca să-i taie beregata. Şi de ce să strice el plăcerea altora?

Se afla în capitală pentru că fata, pe vremea când mai avea obraji bucălați, îi spunea întruna că vrea să meargă la Sărbătoarea Echinocțiului. Aşa că şi-a făcut drum până în San Cristóbal, unde a primit forța asta chiar din mâinile zeilor. I-a arătat fetei cât de puternic a devenit, dar ea tot nu i-a dat ascultare. I-a scăpat printre degete ca apa.

Strânse din pumni, zgâriindu-şi palmele cu unghiile murdare.

Magia întunecată îi vindecă rănile atât de repede, că nici nu apucă să savureze durerea.

Ținea minte şi acum ziua când a luat-o pe fată. Amintirea îşi avea locul ei în mintea sa, încadrată de nuanțe aprinse, culori care prevesteau un moment de răscruce în viața lui. O urmărea de câteva zile. Umbra i se foia pe la picioare, chemându-l, ca o oglindă a lui însuşi. Fata scormonea într-o grămadă de gunoi dintre două taverne.

I se vedeau oasele prin piele ca razele de lună prin sticlă.

Se apropie de ea pe la spate. Ea îl simți imediat, deşi nu făcuse niciun zgomot. Dacă voiai să supraviețuieşti pe stradă, un asemenea instinct îți trebuia. Se înfoie ca un arici şi îi aruncă o căutătură urâtă.

Pentru o fătucă sfrijită, avea mult curaj.

— Unde sunt *mamá* şi *papá*? o întrebă, lăsându-şi capul pe-o parte.

— S-au dus, îi răspunse şi scoase un pumnal din teaca murdară de la curea. Au murit şi i-am îngropat acum câteva zile. Mâncare pentru viermi. Aşa ajungi şi tu, dacă pui mâna pe mine.

Ignacio îi zâmbi netulburat. Era convins că fata avusese de-a face cu indivizi neprietenoşi pe stradă. Nu putea s-o condamne că-i arăta colții şi lama pumnalului.

— Nu prea cred, îi zise, ignorându-i amenințarea cu un zâmbet. Nu mi-e scris să mor în seara asta. Şi nici altă dată, dacă tot veni vorba.

Ea îl privi cu ochi mijiți, neîncrezătoare.

— Toată lumea moare, îi replică sigură pe ea, cum n-ar fi trebuit să fie un copil.

Ignacio clătină dezaprobator din cap.

— Nu voi muri. Cuvântul meu e lege, mai puternic decât moartea.

Arătă spre umbra lui, încolăcită la picioarele sale. Dacă trupul meu încearcă să dispară, îi spun, pur şi simplu, nu. Şi voi face la fel şi cu tine. O pătrunse cu privirea, lăsând promisiunea să i se citească în ochi. Dacă vrei.

Finn nu făcu decât să se uite la el, ca şi când s-ar fi întrebat dacă e prea sigur de sine, prea prost sau câte puțin din amândouă.

Ignacio scoase un măr roşu din buzunarul mantalei. Vru să i-l dea, însă fata i-l smulse fără o vorbă şi muşcă din el cu poftă. Sucul i se scurse pe bărbie.

Ignacio se răsuci pe călcâie şi plecă. După câțiva paşi, privi înapoi.

— Vii?

Finn rămase pe loc, cu ochii la cotorul de măr. Îl aruncă peste umăr şi-l urmă ca un cățel, exact aşa cum ar fi trebuit.

Ce se schimbase de atunci?

Ignacio. Magia toarse în mintea lui, stăruitoare.

— Ce este? se răsti el.

Trebuie să ne sporim puterile, să ne răspândim atingerea, numai atunci vom...

— ... avea puterea să luăm din palat ceea ce e al nostru. Da, am priceput, o întrerupse el, nervos.

Magia se încăpățâna să-i umple mintea cu imagini din palat şi cu promisiunea unei puteri nemaipomenite, nepieritoare. Ignacio nu trebuia decât să infecteze cât mai multe trupuri, pentru că fiecare trup infectat îi dădea mai multă forță ca să invadeze palatul şi să pună mâna pe el.

Dar de câte ori răspândise Ignacio magia în alt corp, explozia de energie fusese numai temporară. Fiecare corp se fărâma sub greutatea magiei, ca un chibrit îmbibat în ulei aruncat în vatră. Şi, cu fiecare trup fărâmițat, scădea şi puterea lui Ignacio. Îi infectase pe mulți înainte de întâlnirea cu Finn, energia din el izbucnind cu o intensitate

înfricoşătoare când crease sforile cu care oprise timpul în loc. Dar se stinsese rapid, odată cu trupurile arse, iar el nu rămăsese decât cu oboseala şi cu foamea de mai mult. Nu putea invada un palat plin de gărzi dacă era stors de vlagă şi puterea nu izbucnea în el decât ca să piară într-o clipă.

Nu ne asculţi. Trebuie să căutăm inimi întunecate, se auzi din nou glasul magiei, o şoaptă stăruitoare în urechile lui. *Numai acelea pot duce în ele puterea fără să se destrame într-o clipită.*

Găseşte-le şi vom lua din palat ceea ce ne aparţine, pregătind tronul pentru un adevărat rege. Iar tu vei fi răsplătit.

Magia îi umplu mintea cu imagini ale forţei care se va scurge prin el când va lua ceea ce trebuia din palat. O forţă care îl va ajuta să pună mâna pe toate tronurile din lume.

Când vom stăpâni lumea, toarse magia, *ea nu va mai avea pe unde să scape. Nu va mai exista niciun loc unde să se ascundă. Ţi-o voi pune la picioare.*

Ignacio o văzu pe Finn fugind dintr-un târg într-altul, dintr-un oraş într-altul, de pe un continent pe altul. În fiecare loc vedea faţa lui Ignacio, stăpânul lumii. De câte ori vedea cât e de puternic, era tot mai înspăimântată, teama o dobora şi cădea în patru labe, neputincioasă. Se târa până la tronul lui Ignacio, îi făcea o plecăciune adâncă, cu fruntea lipită de podea. Tremura de groază că se purtase atât de urât cu el. Îl implora să o primească înapoi, să fie din nou fiica lui.

Te rog, spunea ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Se ruga de el.

Se ruga către el, singurul ei zeu. Îi lua mâinile într-ale ei şi îi săruta palmele cu disperare. Por favor*, lasă-mă să mă întorc acasă.*

Îl scăldă un val de euforie, răspândindu-i-se prin corp ca un foc care înghite o rămurea. Mâinile lui Ignacio tremurau de nerăbdare.

— Inimi întunecate? întrebă el. Ieşi din cârciumă şi se pierdu în piaţa aglomerată, în timp ce soarele cobora spre linia orizontului.

Întoarse capul spre nord, unde se înălţa amenințător Turnul cu Ceasornic – un cuib de inimi negre, coapte, numai bune să fie furate.

Ştiu exact unde să le găsesc.

26
UN PRINŢ ŞI O HOAŢĂ SE FURIŞEAZĂ ÎNTR-O ÎNCHISOARE

Când văzu Turnul cu Ceasornic atât de aproape de ei, Finn parcă primi un pumn în stomac. Strânse tare frâiele, ca să reziste dorinţei de a întoarce calul şi a o lua la galop în direcţia opusă.

Turnul era coşmarul hoţilor. Închisoarea în care intrai şi din care nu mai ieşeai decât după moarte. Mai rău, mergeau acolo ca s-o găsească pe Xiomara, femeia care putea deschide hăurile neantului.

Finn nu văzuse niciodată un asemenea hău, nici nu ştiuse că ar exista înainte ca prinţul să-i spună adevărul despre moartea fratelui său, dar nici nu voia să vadă vreunul prea curând. Înghiţi în sec.

Calul necheză slab, simţind frica vălurind în ea.

— Nu te condamn, Vânturel, îi şopti ea.

— Finn.

Alfie îi întrerupse şirul gândurilor. Descălecase deja cât se uitase ea la închisoare cu ochi îngroziţi. Întoarse ochii de la turn către lanul de trestie de lângă ei.

— Ducem caii în lan şi îi lăsăm acolo.

Finn dădu din cap a încuviinţare şi descălecă, apoi îşi conduse calul în lan, în spatele lui Alfie. Caii nechezară şi se liniştiră numai când prinţul le vorbi în şoaptă. Când intraseră bine în lan, într-un loc pe placul prinţului, acesta spuse: „*Doblar*”[68].

La porunca să, trestiile din jur se aplecară până la pământ şi făcură un cerc larg, unde să lase caii bine ascunşi şi unde Finn să-l transforme într-un *dueño* bătrân. O dorinţă cel puţin ciudată, îşi zise Finn. Alţii o rugau să-i întinerească. Era prima dată când cineva îi cerea să-l îmbătrânească.

După ce mai adăpară caii o dată, Alfie se plasă ţeapăn, într-o poziţie cam incomodă, în faţa lui Finn şi aşteptă să se apuce de treabă.

— Va trebui să-ţi albesc părul, îi spuse ea, ridicând bărbia ca să-i vadă mai bine capul, fiindcă era prea înalt pentru ea. Văzând că nu se mişcă, ridică din sprânceană şi îl întrebă: E cazul să levitez, ca să pot lucra?

— A, iartă-mă, răspunse el, stingherit.

Prinţul se îndoi din talie într-o plecăciune incomodă, capul ajungându-i în dreptul capului ei. Tulpinile de trestie vibrau în jurul lor.

Finn se întinse şi-i trecu prinţului mâinile prin păr, conturând cărări printre buclele lui negre. Mare păcat că trebuia să le încărunţească.

Erau pline de viaţă şi i se lipeau de palme la cea mai mică atingere.

Îşi plimbă degetele de la frunte la ceafă, iar cu cel mare desenă linia de la ceafă, unde şuviţele dese se întâlneau cu pielea fină. La început, prinţul stătuse cam crispat, dar se

---

[68] „Îndoiţi-vă!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

relaxă la atingerea mâinilor ei. *Îi plăcea senzația?* se întrebă Finn, şi se opri. Dar oare ei îi plăcea?

Alungă iute gândul acela şi-şi îndoi degetele de mai multe ori înainte de a i le pune pe obraz. Prințul plecă ochii, arătându-i genele lungi. Întoarse privirea, neştiind unde are voie să se uite, dar pe urmă renunță şi o privi drept în ochi.

— Închide naibii ochii, se răţoi Finn la el.

— N-am ştiut cum trebuie să-i țin, închişi sau deschişi, se bâlbâi el.

Nu mi-ai zis cum ți-e mai uşor...

— De ce m-ar ajuta să te holbezi la mine cu ditamai ochii ăia?

Alfie o săgetă din priviri. Îl simți cum se muşcă de obraz, iar mişcarea pielii în palmă îi stârni o senzație neaşteptată.

— Ei? zise ea.

După ce oftă prelung pe nas, prințul închise ochii. Abia când simți că i se duce fierbințeala din obraji îşi dădu seama că se înroşise toată.

Nu, nu m-am înroşit, protestă mintea ei. *De la supărare mi s-a tras.*

M-am enervat.

Mulțumită că se corectase, Finn se apucă de treabă, înmuind iute pielea obrazului şi modelând riduri. Se scufundă în muncă, tânjind să poată face asta cu propria ei față. Mulțumită de rezultat, îşi lăsă brațele în jos.

— Am terminat cu fața.

Alfie se îndreptă şi se frecă la şale; gestul îl făcu să pară şi mai bătrân. Finn îi îmbătrâni repede şi mâinile, apoi îşi scoase oglinda din sac şi i-o puse în față.

— Increíble[69], spuse prințul.

---

[69] „Incredibil” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

Trase şi se ciupi de pielea lăsată. Finn simți o undă de mândrie.

Prințul era versat în magia intelectuală, deci sigur auzise, cel puțin, de vrăji care să schimbe înfățişarea, dar niciuna nu era la fel de eficientă ca harul ei.

— Care e limita harului tău?

Finn ridică din sprânceană.

— De ce vrei să ştii?

Cu ochii tot la oglindă, prințul era atât de distras, încât cuvintele îi scăpară printre buze:

— Pentru că felul în care îi schimbi pe oameni nu are cusur şi mă întreb dacă o fi ceva ce nu poți să faci cu o față.

Luată pe neaşteptate de compliment, Finn nu spuse nimic. O umbră de stânjeneală flutură pe figura lui îmbătrânită.

— Îmi dau seama că e o întrebare cam personală, vorbi el. Nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei.

Ea dădu din umeri, luându-şi o mină dezinvoltă. Alfie nu avea cum să folosească informația împotriva ei.

— Când mă schimb pe mine sau pe altcineva, pielea parcă e făcută din lut şi nu am la dispoziție decât „materialul clientului”. Dacă îmi ceri să te fac mai înalt cu un metru, nu pot. Dacă e prea multă argilă, ai ieşi prea lat. La fel, dacă un copil mi-ar cere să-l fac de înălțimea ta, ar trebui să-l lungesc prea mult şi ar arăta ca un pai – sculptura s-ar dărâma. Aşa că nu pot să lucrez decât cu ceea ce îmi oferă corpul.

— Fascinant, constată Alfie, iar Finn îşi dădu ochii peste cap.

Vorbea de parcă ar fi vrut să noteze lucrurile pe care i le spunea, ca să le studieze mai târziu. Deşi el mai tot timpul vorbea aşa.

— Ține minte, îl avertiză, punând oglinda înapoi în sac. Cum i-am spus şi Băiatului-din-cadă, vraja mea ține câteva

ore, dar după aceea depinde doar de tine să o menții. Aşa e când îi schimb pe alții.

Eu fac matrița, iar...

— Iar eu o împrospătez cu magia mea, îi continuă Alfie vorba. Am înțeles.

— Dacă faci prea mult efort, masca se fărâmițează. Asta-i altă restricție. Aşa că fii atent.

Prințul aprobă tacit, pipăindu-şi ridurile cu un sentiment de uimire amestecată cu teamă. Îi era dor de fața lui, iar Finn se întrebă cum e să fii în situația lui. Să ai sentimentul că vrei să fii cum eşti, de fapt.

Să te uiți la chipul tău fără să te sperii. Când lăsă gândul la o parte, observă că prințul o priveşte insistent şi îngrijorat. Deşi ochii lui aurii stăteau acum pe o față nouă, îmbătrânită, îşi păstraseră capacitatea de a-i ghici gândul, oricât de bine l-ar fi ascuns.

— Ce-i? îl luă la rost. Ce s-a întâmplat?

Prințul tresări la tonul aspru al fetei şi arătă spre nasul ei.

— Eşti murdară pe față.

Finn clipi des şi se înroşi, frecându-se pe nas cu dosul palmei.

— Căruța va ajunge curând. Ar trebui să mergem s-o aşteptăm la marginea drumului. Eşti gata?

— Eu *sunt* gata de mult, tu ai avut nevoie de pregătiri în ultimele zece minute.

Prințul se încruntă la ea. Vru să spună ceva, dar îşi înghiți cuvintele. Se simțea mai în largul ei când o privea cu un dispreț care-i alungea ochii, nu cu o îngrijorare care i-i rotunjea. Privirea aceea disprețuitoare – pe aceea o înțelegea şi o tolera.

— Eşti sigură c-o să meargă? o întrebă Alfie când se înghesuiră sub mantie şi urmăriră cum se apropie căruța cu coviltir, trasă de doi cai.

Prințul ştia când veneau căruțele cu provizii la închisoare. Îşi făcuse temele cu luni de zile înainte, când se pregătise să intre în turn prima oară. Finn venise cu propunerea să se furişeze într-o căruță, ca să nu se obosească prea mult. El încuviințase, însă fără a fi convins că e o idee bună. Totuşi, alta nu avea, cum nu aveau nici timp de pierdut. Drumul până la închisoare şi aşteptatul după căruță duraseră deja mai mult decât crezuse el; în curând se făcea după-amiază. Timpul parcă zbura, iar ei abia se țineau după el. Deseară începea balul şi Alfie nu putea decât să spere că până atunci va îndrepta lucrurile şi se va întoarce la timp ca să-l înlocuiască pe Luka şi să se prezinte drept viitorul rege al Castallanului.

— Linişteşte-te, bătrâne, îi spuse fata, zâmbind larg la căutătura lui aprigă. Dacă ştiu un lucru, atunci acela e că armăsarilor nu le plac şerpii.

Scoase o şosetă pe care o împrumutase de la el, o umplu cu pietricele şi o aşează pe marginea drumului.

Alfie spera să nu se înşele. Nu aveau timp de greşeli. Balul începea peste cinci ore, iar magia captivă în corpul lui Ignacio îşi făcea de cap prin oraş.

Căruța coti pe drumul dintre lanuri, apropiindu-se tot mai mult de zona aridă din fața lor, o insulă de praf într-o mare de trestie. Caii tropoteau la unison, iar cei doi vizitii pălăvrăgeau. Finn ridică mâna şi o roti, desenând serpentine în aer. Pietrele din şoseta neagră răspunseră la mişcarea ei, iar şoseta începu să se târască spre copitele cailor.

Fata numără pe degete.

— Trei, doi, unu...

Un cal nechează piţigăiat, cabrându-se la vederea şarpelui. Celălalt îi urmă exemplul înainte de a călca pe şosetă şi vizitiii strigară alarmaţi. Opriră căruţa şi coborâră să calmeze caii.

— Acum! şopti Finn.

Acoperiţi de mantie, se repeziră în spatele căruţei şi se urcară în ea. Era plină cu mâncare pentru închisoare: grămezi de saci cu făină, cartofi şi ceapă roşie. Alfie o trase pe Finn în colţul îndepărtat şi se ghemuiră amândoi, lipiţi de marginea căruţei. Prinţul îi auzi pe vizitii certându-se în timp ce domoleau caii.

— Ia uită-te în spate, zise unul, vezi dacă-i totul în regulă.

Alfie se ghemui mai tare în colţul căruţei, sperând că bărbatul nu se va urca printre saci, să-i controleze. Îşi făcu apariţia un bărbat cu o mutră plictisită. Dintr-odată, intră în alertă. Ochii îi căzuseră pe locul din faţa prinţului. Piciorul acestuia ieşea de sub mantie. Alfie şi-l trase înăuntru, lovind din greşeală un sac cu cartofi care se răsturnă cu un „buf”. Bărbatul rămase cu gura căscată, frecându-se la ochi de mirare.

Finn duse mâna la jungherul de la curea, însă prinţul o apucă de braţ şi îi făcu semn din cap să se oprească. Nu voia ca lucrurile s-o ia razna. Timpul nu le permitea să greşească, prea mulţi fuseseră deja răniţi. Cu inima cât un purice, strânse în palmă dragonul de la gât şi repetă în gând *Uită că m-ai văzut*, sub ochii neliniştiţi ai lui Finn.

Îl săgetă o durere cruntă, ca şi când l-ar fi înţepat mii de ace, şi i se învârti capul.

Ochii vizitiului se tulburară, apoi se limpeziră din nou. Clipi ca şi când ar fi vrut să-şi aducă aminte un lucru care tocmai i-a scăpat printre degete şi scuturăconfuz din cap.

— *Es todo bien*[70] aici în spate! îi strigă colegului şi se întoarse lângă el.

Căruța se urni din loc. Amețit de durere, Alfie tresări când simți ceva cald pe buze. Îi curgea sânge din nas. Şi-l strânse cu mâini tremurânde şi-şi lăsă capul pe spate.

Magia îl devasta pe dinăuntru.

— Aşa de rău îți este? murmură Finn.

— Mai rău decât crezi, îi răspunse, simțind că-i explodează inima în piept.

Încercând să uite de durerea care-i frământa oasele, Alfie nu-şi putu reține mirarea: cât de intensă era magia aceea, dacă ştergea o singură amintire din mintea cuiva? Existau vrăji care ştergeau toate amintirile, dar niciuna nu acționa atât de selectiv, alegând o singură amintire, ca o petală dintr-o corolă. Dar plătea scump că o folosea.

Clipi ca să-şi limpezească văzul înceţoşat. Îi tremurau şi mâinile.

Dacă acesta era doar ecoul magiei, cât de puternică ar fi fost dacă s-ar fi reunit cu trupul lui Sombra?

Îl fulgeră un gând şi-şi aminti de cele citite în cartea englassiană: *Cu cât mai multă vreme va sta închisă, cu atât va absorbi mai mult din energia celui ce o pecetluieşte, din forța vieții sale.*

Chiar dacă va izgoni magia, ea tot va rămâne lipită de el şi-i va stoarce şi ultimul strop de viață. Un fior îl scutură din cap până-n picioare. Gândul că va muri prindea formă palpabilă, imposibil de ignorat. Dar îi aducea şi un fel de eliberare. Se tot întrebase ce moştenire va lăsa regatului. Răspunsul era simplu: viața lui. Magia îl va secătui în timp, iar la moartea lui sigiliul se va rupe. Dar, aruncată în neant, nu se va mai putea întoarce şi nu va mai răni pe nimeni.

---

[70] „Totu-i în regulă” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

Merita să-şi dea viaţa pentru asta, o ştia, dar gândul că şi-o va pierde îi fărâmiţa speranţele mai rău decât magia aceea mârşavă.

Călătoriră în linişte până când căruţa începu să huruie pe un drum diferit, plin de hopuri; lăsaseră în urmă drumul de ţară înconjurat de trestie şi ajunseră pe terenul închisorii, cu solul crăpat şi arid. Atunci îi lovi un val de arşiţă.

— Ce dracu' e asta? întrebă Finn, ştergându-se pe frunte.

— Trecem pe podul basculant de peste şanţul cu apă clocotită.

Alfie îşi luă mâna de la nas şi se aplecă în faţă. Nu mai sângera, dar avea broboane de sudoare pe buza de sus. Finn ridică din sprâncene.

— Am crezut că-i doar o poveste.

— Mă tem că nu e.

Se spunea că cine cade în şanţ nici nu mai apucă să strige. Nu mai rămân decât aburii din el.

Căruţa îi smuci când ieşi de pe pod şi ajunse din nou pe pământ, iar căldura scăzu încetul cu încetul. Alfie şi Finn se strecurară afară din căruţă înainte ca gărzile închisorii să vină s-o descarce. În faţa lor trona Turnul cu Ceasornic.

Prinţul îl mai văzuse o dată, dar închisoarea tot i se păru incredibil de lată şi de înaltă, ca un telescop de piatră cu margini perfect rotunde, care ţâşneşte din pământ. Bucata de pământ dintre şanţ şi turn era foarte îngustă, o fâşie de ţărână între ei şi o moarte cumplită.

Dar n-avea timp să-şi bată capul cu asta. Lui Alfie i se învârtea capul din cauza magiei. Salută din cap paznicii care cărau sacii la o intrare laterală în turn – o uşiţă situată în stânga porţii principale duble, pe lângă care păreai un pitic. Cei doi se luară imediat după gărzi pe un hol strâmt, cu pereţi de culoarea nisipului, abia luminat de făcliile vrăjite care pluteau în sfeşnice. La un moment dat, Alfie zări uşa

unei debarale şi îi făcu semn din cap lui Finn. Se ascunseră amândoi înăuntru şi lăsară paznicii să-şi vadă de treabă.

Uşa fiind închisă, nu se vedea absolut nimic. Recunoscător, Alfie îşi scoase mantia şi-şi întinse corpul săgetat de durere şi extenuare.

Se lăsă să alunece pe zid şi se aşeză cu capul între genunchi.

Auzi cum scapără un chibrit. O luminiță se ivi timidă şi văzu chipul lui Finn apărând din întuneric. Fata se lăsă pe vine în fața lui, scrutându-l. Bine că nu întrebuinţaseră magia întunecată ca să se transporte până acolo. Durerea pe care ar fi îndurat-o ca să străbată o distanță atât de mare ar fi fost de neimaginat.

Prințul închise ochii şi se sili să tragă aer în piept ritmic, în loc să gâfâie. Finn nu scoase o vorbă. Ținu doar flăcăruia aprinsă între ei.

Nu-i spuse că e un prost. Nu-i spuse că magia asta îl va distruge şi că numai el era vinovat pentru toate. Îl lăsă în pace, să-şi tragă sufletul. Era o alinare pe care Alfie nu fu în stare s-o exprime în cuvinte.

— Poți să te ții pe picioare? îl întrebă în şoaptă.

Prințul se sprijini cu palmele de podeaua rece.

— Hai să vedem.

Fata se dădu la o parte ca să-i facă loc. Se ridică încet, cu spatele proptit de perete. Făcu un pas în față, îndreptându-şi spatele, dar în clipa următoare i se înceţoşă văzul şi lumea se învârti cu el. O voce îi spunea de foarte departe că se prăbuşeşte. Finn stinse chibritul şi îl prinse în brațe pe întuneric. Fruntea lui îi căzu în locul moale unde gâtul se întâlneşte cu umărul. Îl sprijini de perete şi îl ținu acolo.

Când Alfie înălță capul, li se atinseră discret obrajii. Bezna îi ascuți simțurile şi simți căldura fetei prin straiele de *dueño*, îi pătrunse în nări mirosul de transpirație adunat

pe piele în urma călătoriei. Finn îi puse mâna pe claviculă, iar el speră să nu-i simtă pulsul accelerat.

— *Luz*, murmură Alfie, cu voce slabă.

Un glob alb, cât un măr, îi pluti în palmă şi-i lumină fetei chipul.

Sperase ca, recuperându-şi vederea, să i se calmeze şi simţurile, dar se înşelase. Înţelese că a-ţi dori un astfel de lucru era ca şi cum ai fi încercat să convingi o floare frumos înfloritǎ să-şi strângă petalele şi să redevină boboc. Aşa ceva era imposibil.

— Dacă leşini aşa de des, mai ai nevoie de somn? întrebă Finn.

Insulta îi reglă prinţului pulsul.

— Magia e de vină.

Magia lui îi curgea prin vene şi-i înflorea în vârful degetelor. Dar aceasta nu curgea, ardea şi-l pârjolea pe dinăuntru. Îl sleia. Când credea că i-a supt şi ultima picătură, atunci îl storcea mai tare. Însă el refuza s-o lase să-i strice bucuria şi savură momentul: se strecuraseră în Turnul cu Ceasornic.

— Am reuşit, rosti.

— Da, spuse Finn şi colţurile gurii îi desenară un zâmbet.

Preţ de-o clipă, pe lume rămaseră numai zâmbetele lor şi luminiţa care le contura siluetele în întuneric.

— Ştii că întotdeauna e mai greu să ieşi decât să intri, nu?

— Lasă-mă să mă bucur de victoria asta, hoaţo.

— Bine, prinţe.

Şi câteva minute bune, chiar îl lăsă.

— Bun, acum trebuie să plecăm.

Alfie încuviinţă din cap.

— Aşa-i cum zici.

Puse mâna pe mânerul uşii, dar nu găsi puterea să-l răsucească.

Era din nou în turn, din acelaşi motiv ca prima oară, dar ca să scoată un deținut din închisoare, nu ca să-l omoare. Nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă Paloma nu l-ar fi oprit atunci. Nu ştia nici dacă va fi în stare să se oprească de unul singur de data asta.

— Sunt lângă tine.

Alfie nu înțelese dacă Finn vorbea la propriu sau la figurat, dar umerii i se relaxară. Întoarse privirea spre ea, dar fata se făcu nevăzută sub mantie. Vârî dragonul sub haine şi se îndreptă spre uşă.

— Mulțumesc, Finn.

— Vorbeşti prea mult.

Clătină amărât din cap înainte să răsucească mânerul şi să se uite prin deschizătura uşii. Nu era nimeni pe holul strâmt. Paznicii descărcaseră de mult bucatele din căruță.

Ascuns sub înfățişarea cea nouă, ieşi pe hol şi închise uşa după ce o simți pe Finn trecând pe lângă el, invizibilă sub mantie. Nu văzu pe nimeni, niciun *dueño* care să se uite mirat la el şi să se întrebe cine este, niciun paznic de care să se ferească. Mare noroc!

Când să facă primul pas, o voce răcni în spatele lui:

— Hei, tu de colo!

Îngheță. Finn înjură în barbă lângă el.

Alfie se răsuci şi se uită la paznic, afişând o figură cât mai apropiată de a unui *dueño*.

— Da?

— Te-ai rătăcit? Tu eşti ăla trimis pentru ritualuri?

Alfie se holbă la el, împietrit de panică. Finn îl înghionti în coaste.

— *Sí*, desigur. Ritualul, răspunse el. Se întâmplă să mai uiți când eşti bătrân.

Paznicul îi privi pieziş.

— Urmează-mă! îi porunci.

Prințul înghiți în sec şi merse după el pe coridorul de piatră. Va face iute ce-i cere omul ăsta, pe urmă el şi Finn se vor întoarce la ale lor. Tresări când simți răsuflarea lui Finn în ureche.

— Să-i trag una şi să-l închid într-o debara?

— Nu. Nu, murmură. Ține-aproape.

Ar fi putut să jure că Finn îşi dădea ochii peste cap.

27
RITUALUL

Alfie blestemă în gând garda care-l purta prin labirintul de la parterul închisorii. Era greu să ții minte pe unde mergea.

Dacă ar mai fi aşteptat un minut în debaraua aceea, poate că nu i-ar fi văzut paznicul. Acum iroseau timp prețios cu cine ştie ce „ritual” se presupunea că trebuie să oficieze. Planul lor era să meargă în centrul turnului, să se ocupe de diversiune şi apoi să urce la etajul al optulea, unde era celula Xiomarei, dar acum paznicul îi conducea spre inelul cel mai îndepărtat de la parter. N-aveau timp de asta.

Alfie înainta țeapăn, tot mai chinuit de durerea care muşca din el pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit. Simțea cum se freacă de el mantia lui Finn. Ştia că Finn o face intenționat, ca să-i aducă aminte că era alături de el. Fiecare atingere însemna o alinare. Nu era singur.

Urcară un şir de trepte şi, printr-o uşă dublă deschisă, intrară într-o cameră mare, luminată de făclii fermecate. În mijlocul ei, pe un podium, stătea întins un bărbat, iar sub podiumul înălțat erau nişte oameni îmbrăcați în negru. Alfie se îngrozi.

O înmormântare. Acceptase să facă un ritual de înmormântare.

Când ajunse în dreptul podiumului, umbra îi împietri la picioare.

Înțepeni şi el, cu toată ființa lui.

Îl cunoştea pe bărbatul acela.

O furie nestăpânită şi de neclintit îi aprinse sângele în vene. Îşi înfipse călcâiele în podea, ca să nu se arunce asupra cadavrului.

— Marco Zelas, rosti.

Alfie se holbă la chipul tânărului de familie nobilă, cândva tânăr şi plin de viață, cu un râs foarte zgomotos. El îl învățase prima înjurătură. Apoi participase la lovitura de palat şi i-l luase pe Dez. Îşi înfipse degetele în palmă, unghiile muşcându-i din carne. Când simți pe umăr atingerea lui Finn, se întrebă dacă fusese întâmplătoare sau fata ştia că trebuie să-i amintească să-ți țină firea.

— Da, Marco Zelas, confirmă paznicul, nerăbdător şi arătă spre grupul din spatele podiumului: mama, tatăl şi cei doi frați ai lui Marco, amărâți şi sobri. Trebuie să conduci ritualul pentru familia lui, la porunca reginei Amada.

Auzind numele mamei sale, Alfie tresări. Deținuții nu aveau parte de indulgențe, dar ea fusese prietenă cu mama lui Marco şi îi oferea acesteia măcar atâta mângâiere. Însă el nu voia să binecuvânteze cadavrul acela şi să-l pregătească pentru viața de apoi, ci să-l lase să putrezească în soare. Cum îndrăznea Marco Zelas să zacă liniştit, când el se zbuciuma de durerea atâtor lucruri pierdute?

Prințul se temea şi să deschidă gura, nu cumva să blesteme cadavrul şi să se trădeze.

Nu-şi putea lua ochii de la fața lui goală, suptă. Nici acum nu înțelegea de ce luase parte la lovitura de palat. Ce-ar fi avut de câştigat? Avusese la bogății cu carul. De ce fusese atât de lacom de putere, încât să ceară uciderea lui Dez ca să pună mâna pe ea?

Altceva trebuie să fi fost la mijloc. Ceva mult mai grav.

În timp ce îşi tot repeta întrebarea în minte şi disperarea îi creştea în suflet, simţi dragonul arzându-i sub veşminte şi-l străbătu un junghi. Îi fulgeră prin minte imaginea unui tatuaj de la încheietura mâinii unui bărbat – un cap de taur ameninţător, cu coarnele îndreptate înainte.

Alfie trase brusc aer în piept, doborât de durere. Pusese întrebări, aşa că magia întunecată îi răspundea. Ce anume îi arăta? Pe cineva cu un taur tatuat pe încheietură? Cine era? De ce a dorit moartea fratelui său?

Două mâini aşezate pe braţul său îl făcură să tresară. Era mama lui Marco Zelas, copleşită de suferinţa care îi atârna pe chip ca un voal. Silueta ei sfrijită se pierdea pe sub rochia neagră precum cerneală. Alfie nu-şi amintea să fi fost atât de plăpândă.

— Îţi mulţumesc din suflet că faci asta pentru familia noastră, i se adresă ea, cu ochii umezi. Se înclină şi-şi duse mâinile lui Alfie la frunte, un semn de respect pentru *dueño*. Băiatul meu a făcut nişte lucruri rele. A meritat să moară aici, dar tot *mi hijo* rămâne. Te rog, trimite-l dincolo ca pe oricine altcineva.

Femeii îi tremurau mâinile şi Alfie simţi cum văpaia mâniei din el pâlpâie şi se stinge. Ura senzaţia aceea. Voia cu tot sufletul să ţină de furie, s-o hrănească. De ce avea impresia că îl trădează pe Dez de câte ori o lăsa să se stingă?

— Sigur, *señora*, rosti el, cu glas grav şi moale, cum îi auzise vorbind pe *dueños*.

Ea începu să suspine. Prinţul ştia că nu se cuvine ca un *dueño* să îmbrăţişeze pe cineva, aşa că rămase ţeapăn, ars de suferinţa unei mame care-şi plânge fiul. Aşa plânsese şi mama lui. Unul dintre fraţii mortului se apropie şi o cuprinse blând pe după umeri.

— Vă mulţumesc, îi spuse el lui Alfie, conducându-şi mama înapoi, ca să se aşeze în locul potrivit.

Lui Alfie i se învălmăşeau gândurile în minte. Nu ştia la ce dezastru să se gândească mai întâi – că pierdea timp cu ritualul, că el şi Finn ar fi trebuit să-şi respecte planul şi s-o scoată pe Xiomara din turn sau că furia teribilă îl măcina din nou, cerându-i să blesteme trupul mort al lui Marco Zelas în faţa familiei sale. Scrâşni din dinţi, dorindu-şi să-şi poată domoli cumva focul din inimă.

Când văzu că paznicul îl priveşte insistent, îşi drese glasul, îşi înmuie un deget în vasul cu cenuşă de pe podium şi altul în cel cu cretă. Dacă voia să salveze regatul, trebuia să ducă ceremonia la capăt. Desenă câte o linie orizontală cu cele două degete încordate pe fruntea lui Marco. Spera să nu uite ce trebuia spus:

— Te-ai născut la răscrucea dintre lumină şi întuneric. Zeii au aprins lumină în inima ta, ţi-au întins o umbră la picioare şi ţi-au pus destinul în mâini. Ai ajuns la capătul destinului tău, aşadar trebuie să te întorci la răscrucea dintre lumină şi întuneric.

Alfie îngheţă când îşi dădu seama ce trebuia să facă mai departe.

Să incinereze cadavrul. Alfie nu era aruncător de flăcări, însă paznicul credea că el, *dueño* fiind, sigur se pricepe la asta.

Paznicul tuşi discret în spatele lui, îndemnându-l să continue. Inima lui Alfie bătea să-i spargă pieptul. Prinţul ridică un braţ şi-şi întoarse palma către cadavru.

Oare nu putea să-i spună că nu mai avea forţă şi că nu putea aprinde o flacără? Sau să se prefacă bolnav şi să se retragă? Orice minciună suna ridicol. Trebuia să dea foc cadavrului acum, până nu trezea bănuielile gărzii. Doar n-a bătut atâta drum numai ca să fie prins înainte de-a o găsi pe Xiomara. Mintea îi căuta cu disperare o soluţie.

Îl izbi un val de durere când dragonul se încălzi pe sub hainele lui.

În clipa aceea, chiar sub palma sa, o flacără se aprinse pe pieptul lui Marco şi începu să se răspândească. Alfie se propti de podium ca să nu cadă, să nu scoată un strigăt de durere care să rămână suspendat în aer, ca un cântec neterminat.

Familia privi cu feţe îndurerate cum ia foc cadavrul şi începe să iasă fum din el, flăcările lingând uleiul de pe podium. Paznicul, vrăjitor al vântului, ghidă fumul în sus, către găurile de aerisire din tavan, cu gesturi exersate.

Alfie se cutremură sub încă un atac de sfârşeală. Dacă îşi lua mâinile de pe podium, cădea şi se risipea masca pe care i-o crease Finn. Sudoarea i se scurgea pe tâmple. Vor fi prinşi, şi numai din vina lui. Aşa cum şi magia aceasta tot vina lui era. Mâinile îi alunecară de pe podium şi se lăsă neputincios într-o parte.

— Încetişor, murmură Finn lângă el, aducându-l la realitate.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, prinţul se îndreptă şi se sprijini din nou de podium.

— Te poţi întoarce la îndatoririle tale, îi spuse paznicul după ce îşi drese glasul.

Îl conduse pe Alfie înapoi prin închisoare. În spatele lui, prinţul se clătină pe picioare, dar Finn apăru lângă el şi îl lăsă să se sprijine de umărul ei.

— Nu ceda, se auzi şoapta ei încordată.

Înaintară unul lângă altul, Alfie proptindu-se de ea ca de-o cârjă, în vreme ce paznicul tot întorcea capul şi-i arunca priviri suspicioase.

Probabil că mergea într-un fel foarte ciudat, aşa strâmb cum era. Din câte îşi dădea seama, se îndreptau spre parter, prin inelele tot mai strâmte ale turnului, şi spre mijlocul închisorii – acolo unde ar fi trebuit să fi creat deja o diversiune, dacă n-ar fi fost ritualul acela *maldito*. Cu capul greu de oboseală, nu se vedea urcând opt etaje până la

celula Xiomarei, dar nu avea de ales. Nu când Ignacio îmbâcsea oraşul cu magia aceea scârboasă.

Se frecă la ochi. Simți furnicături în obraji, ca atunci când îi schimbase Finn înfățişarea. Inima i se făcu cât un purice. Obosea prea mult, îşi recăpăta propriul chip. Pielea i se strâmta la fiecare pas. Trebuia să se îndepărteze de paznic şi să-şi tragă sufletul până nu era prea târziu. *Dueña* – băiete, îl strigă, cu voce prea tânără. Pot să îndrăznesc să te rog să mă duci la cea mai apropiată bano[71]? Vezica mea nu mai ține ca altădată.

Paznicul se strâmbă şi îl duse după un colț, arătându-i o uşă. Alfie se îndepărtă de Finn şi intră încet, ca să-i dea timp să-l urmeze.

— Vin într-o clipă, îl asigură.

Închise iute uşa şi se stropi cu apă dintr-un lighean. Vraja lui Finn se destrămă şi, când prințul se uită în oglindă, văzu cum revine treptat la înfățişarea lui.

Îl apucă o criză de tuse. Duse mâna la gură şi se propti de lighean ca să nu cadă. Când îşi retrase mâna, era pătată cu sânge. Răsufla sacadat, mai degrabă hârâia, ca şi cum i se turtiseră plămânii şi nu mai putea trage aer. Scuipă cheaguri de sânge în bazin şi simți pe limbă gustul metalic al sângelui.

Magia aceea îl va omorî.

O văzu pe Finn apărând lângă el în oglindă şi scoțându-şi gluga.

După expresia ei, înțelese că nu se speria degeaba. Acolo urma s-o sfârşească. Se îndepărtă de oglindă, se lipi cu spatele de peretele rece şi se lăsă să alunece pe jos.

Reuşea să controleze cât de cât magia, dar îi făcea rău. Ce s-ar alege de poporul său, dacă n-ar stăpâni-o nimeni?

---

[71] „Baie” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

Simți pe față degete moi, care-i mai alungară amețeala. Finn stătea pe vine în fața lui şi-l privea în ochi.

— Hei, hei, repeta ea întruna.

Avea palmele reci. Îşi lăsă fața să cadă în ele, prea speriat ca să se mai controleze.

— Uită-te la mine.

Nu spuse nimic, iar fata îl prinse de bărbie.

— *Mírame*![72] Numără, îi ceru pe un ton calm, care-i trăda experiența în asemenea situații.

Privirea ei sigură îl ajută să-şi revină puțin.

— *Diez, nueve*[73], începu ea, făcându-i semn din cap să continue.

O ascultă şi numără mai departe, cu glas firav. Fata îi luă mâna şi i-o apăsă pe pieptul ei. Alfie îi simți inima bătând regulat, nu sălbatic, ca a lui.

— Încetineşte-ți pulsul, lasă-ți inima să bată după a mea.

Alfie închise ochii şi numără. Cu fiecare număr, bătăile se răreau şi se calmau.

— Acum eşti bine, îi spuse ea şi, ca un făcut, aşa se şi întâmplă.

Oare când şi cum căpătaseră cuvintele ei atâta greutate, încât să-l țină în viață chiar în clipele când el simțea că îi scapă printre degete? Îi fu recunoscător, indiferent de motiv.

— Sunt bine, rosti. Deschise ochii şi înclină din cap. Unde-ai învățat să faci asta? Când văzu că îl priveşte mirată, îi explică: Treaba asta cu număratul.

Ea stătu nemişcată, cu buzele subțiate într-o linie încordată, iar el bănui că era vorba de Ignacio.

— Cu timpul, răspunse Finn, mutându-şi ochii de la el la perete, înveți să supraviețuieşti oricărui rău. Înveți să respiri

---

[72] „Uită-te la mine!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

[73] „Zece, nouă” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

când plămânii tăi nu mai trag aer de frică, înveți să te calmezi când ai impresia că-ți va pocni inima. Înveți. Ridică din umeri. Sau mori.

Alfie îi simți inima în palmă. Înduioşat de cuvintele ei, se întrebă ce altceva mai fusese nevoită să învețe ca să supraviețuiască. De câte ori, în efortul acela, trebuise să renunțe la ea însăşi? Şi cât din ea se pierduse astfel?

Din momentul în care se trezise prins în uşa ei, o vedea, treptat, cu alți ochi, ca pe-un tablou plin de praf pe care îl cureți câte puțin ca să vezi ce reprezintă şi să-ți dai seama că, de fapt, e cu totul altfel decât ți-ai închipuit. Iar acum nu mai putea da înapoi, nu mai putea pune praful la loc ca să vadă nimic altceva decât o hoață sălbatică şi fără suflet. Acum vedea doar o fată care-şi risca viața din cauza greşelilor lui prosteşti. Care avea mai multe cicatrice decât putea număra el, dar nu renunța la luptă. Care i-ar fi putut fi prietenă, dacă s-ar fi cunoscut în alte împrejurări. Cuvintele îi ieşiră din gură înainte de a le cântări:

— Sunt lucruri pe care oamenii nu ar trebui să fie obligați să le învețe. Sau măcar nu aşa de bine.

Finn îl privi, iar el avu din nou impresia că în spatele figurii ei calme se ascunde ceva. Stând cu mâna pe inima ei, degetul mare îi alunecase pe pielea delicată a gâtului. Când ea întoarse privirea şi înghiți, Alfie simți că un fior îi gâdilă vârful degetelor.

Ea nu spuse nimic. Îi luă cu grijă palma de pe piept şi i-o puse pe genunchiul îndoit. Apoi îi cercetă chipul palid, transpirat şi se uită la dragon.

— Când te-ai aplecat peste cadavru, ai căscat ochii mari, de parcă vedeai ceva numai tu. Ce s-a întâmplat?

Alfie înghiți în sec, furia din el trezindu-se la viață.

— Omul acela a fost implicat în moartea fratelui meu. Ne-a fost prieten de familie, aveam încredere în el. Îşi încleştă

falca. N-am înțeles niciodată de ce-a făcut ce-a făcut. Am cerut un răspuns, iar dragonul mi l-a dat.

Finn clipi, nedumerită.

— Ți-a răspuns? Așa, pur și simplu?

Alfie mișcă din cap a încuviințare și începu imediat să-l doară.

— Magia asta nu e ca aceea cu care suntem noi obișnuiți... Adică stă și ascultă. Sau m-a ascultat pe mine. Îți îndeplinește dorințele fără cuvinte, fără să pună întrebări.

Ea își mută iute privirea la dragon, prudentă.

— Dar ce ți-a arătat?

Imaginea tatuajului straniu fulgeră scurt prin mintea prințului, care ar fi vrut să și-l amintească mai bine, să descopere ceva în el, un indiciu legat de dispariția lui Dez. Dar nu găsi nimic nou. Doar taurul fioros și coarnele lui ascuțite.

— Mi-a arătat un tatuaj. Un taur.

Finn își lăsă capul pe-o parte.

— Un taur. Unul agitat, cu coarnele aplecate în față?

Alfie se uită la ea tulburat. Văzuse și ea un alt tatuaj sub formă de taur sau chiar pe acela din viziunea lui? Trebuia să știe. Scoase iute din sac sulul de pergament pe care îl luase cu el ca să comunice cu Luka.

— Poți să-l desenezi?

Desfășură sulul pe podeaua de piatră. În partea de sus a paginii, Luka mâzgălise trei mesaje:

Toate bune?
Alfie?
Răspunde sau merg la Paloma în clipa asta.

Alfie auzi imediat în minte vocea lui Luka și vru să râdă, dar nu reuși decât să tușească. Stropi de sânge pătară pergamentul.

— Căcat, înjură el.

Luka va vedea sângele şi-şi va închipui ce-i mai rău, fără să se înşele prea mult. Mâzgăli repede câteva vorbe:

Suntem bine, uşor răniți, dar bine. Nu-ți face griji.

Sfatul era caraghios, îşi dădu seama chiar scriindu-l. Când va vedea sângele, Luka nu va face altceva decât să se îngrijoreze. Dar Alfie refuză să se gândească la asta: trebuia să ştie dacă Finn se referea la acelaşi tatuaj ca el. Poate ştia mai multe.

— Uite. Îi întinse pana neagră pe care o scoase din sac.

Desenează-l. Te rog.

Finn se lăsă pe vine lângă el şi desenă, în colțul stâng de jos al sulului, exact acelaşi tatuaj pe care i-l arătase lui magia întunecată, de la ochii negri la spuma care i se scurgea pe buzele groase.

Penele începură să se albească la vârf, pe măsură ce se scurgea cerneala din cotor.

— Da, zise Alfie răguşit, e acelaşi. Ştii ceva despre el?

— Nimic, dar şantajista care mi-a blocat harul avea unul pe braț.

Şi iarăşi începură să se învârtească rotițele în mintea lui Alfie. Ce putea însemna asta? Exista vreun fel de organizație nemulțumită de familia regală? Cei ce dăduseră lovitura de la palat recunoscuseră că făceau parte dintr-un grup de nobili, atât, dar dacă era implicată şi o şantajistă, atunci probabil că şi alții luaseră parte la complot. Ar fi dat orice să ştie mai multe. Să invoce magia şi să-i spună ea totul.

Dragonul păru că-i aude dorința şi se încălzi, pulsând ca şi cum ar fi avut inimă.

— Prințe. Finn se uita când la el, când la dragon. Nu face asta.

— Nu vreau... Alfie tăcu, înainte să-i piară vocea. Nu vreau decât să ştiu adevărul.

— Toți vrem să ştim adevărul, dar merită să-ți rişti viața pentru asta?

Alfie întoarse privirea de la ea, fiindcă răspunsul îi stătea amar pe limbă.

— Nu-mi place treaba asta, spuse Finn, scuturând din cap.

— În sfârşit suntem de aceeaşi părere.

Fata studie dragonul câteva clipe lungi, apoi dădu din cap aprobator pentru sine, ca şi când ar fi luat o hotărâre. Întinse mâna.

— Dă-l încoace.

— Ce să-ți dau?

— Ştii tu ce. Arătă spre gâtul lui.

— *Qué*? Nu.

— E periculos şi eşti tentat să-l foloseşti. Dacă-l porți întruna, vei muri. Tremuri tot.

Când văzu că nu se clinteşte, arătă spre pământ.

— Uită-te la umbra ta dacă nu mă crezi!

Nici când se îmbolnăvise grav de gripă în copilărie şi febra îi aprinsese sângele în vene nu fusese umbra lui atât de palidă. Abia dacă i se mai vedea conturul, era umbra unei umbre. Finn avea dreptate, dragonul îi sorbea vlaga, iar el îi tot cerea ajutorul. Dar era prea important ca să-l scape din ochi.

— Finn, e periculos...

— Eu sunt periculoasă, insistă ea. Prințe, m-ai luat cu tine ca să te ajut, aşa că lasă-mă să te ajut. Trebuie să scoatem deținuta aia repede dacă vrem să-l oprim pe Ignacio să tran sforme tot oraşul în scrum! Dacă laşi magia să te sece de puteri, nici nu mai apucăm să ajungem la ea.

Avea dreptate în tot ce spunea. Cu o seară înainte, când se culcase, Alfie îşi scosese lanțul de la gât şi-l lăsase

deoparte. Se simțise imediat mai bine, de parcă n-ar fi fost nicio legătură între el şi dragon. Era convins că nu-l putea invoca decât dacă îl purta asupra lui şi, cum era singurul care-şi putea colora magia în negru, firesc era ca tot el să fie şi singurul care să-l poată controla. Ar trebui să i-l dea lui Finn. Dacă îl ținea ea, nu va mai fi tentat să invoce magia. Îşi punea viața în mâinile ei, fie că-i plăcea, fie că nu. Atunci de ce să nu i-l dea ei o vreme?

— Foarte bine, cedă el.

Îşi scoase încet lanțul şi i-l întinse. Când dragonul ajunse în palma fetei, Alfie simți cum se scurge energia din el, de parcă i-ar fi smuls cineva o bucată din trup. Înghiți cu greu, în sec. Cartea englassiană avea dreptate: se legase de magie cu trupul şi cu sufletul, deopotrivă.

Finn îşi puse lanțul la gât şi lăsă dragonul să-i cadă pe piept, uşor temătoare. Deşi ea nu putea să-şi coloreze magia în negru şi s-o invoce, prințul spera că, într-un fel, o s-o apere de rău. Că o va asculta dacă îi va cere ajutorul. Că vor scăpa amândoi cu viață din turn.

— Finn, ai grijă.

Ea se uită la dragon, parcă provocându-l.

— Nu voi păți nimic, prințe. Îi întinse o mână. Acum ridică-te.

Alfie îi luă mâna şi se sculă în picioare, iar ea îi refăcu la repezeală înfățişarea de *dueño*.

— Îl lăsăm pe paznic să te ducă unde vrea. Tu rămâi acolo cât mă ocup eu de diversiune. După aceea, mă întorc la tine şi mergem amândoi la prizonieră. O eliberăm şi o ştergem dracului de-aici, hotărî Finn.

Alfie scutură dezaprobator din cap şi-şi spuse că voia să rămână cu ea numai pentru că îi dăduse dragonul.

— Planul era ca eu să stau pe lângă tine cât creezi diversiunea în inelul din mijloc, ca să mergem împreună la celula unde e închisă Xiomara.

Finn îi aruncă o privire rea.

— Prințe, abia te mai ții pe picioare. Dacă vrem să scăpăm vii de aici, trebuie să fii în putere. Du-te oriunde te duce paznicul şi aşteaptă-mă acolo. Încearcă să-ți tragi sufletul înainte să o luăm de la capăt, adăugă, aruncându-şi ochii spre umbra lui. Altfel vei fi prea extenuat ca să mai faci ceva când vine momentul să-l prindem pe Ignacio. Îl privi în ochi. Dacă ajungem până acolo.

Alfie oftă prelung. Avea din nou dreptate, oricât de enervant era.

— Bine. Te aştept.

— Artificiile, îi spuse ea, întinzând mâna.

Îi dădu cu grijă mănunchiurile de artificii micşorate din sac – asta era diversiunea pe care o sugerase Luka. Odată ce ele se vor aprinde în mijlocul inelului central al turnului, gărzile îşi vor părăsi posturile şi celula Xiomarei va rămâne nepăzită. Artificiile încăpură în palma fetei ca bilele din jocurile de copii. În forma aceea miniaturală, nimeni nu putea să vadă unde vor fi plasate. În seara balului avea loc un spectacol de artificii grandios, deci cămara palatului era atât de plină de ele, încât nimeni nu avea cum să observe că Luka furase câteva.

— Nu sunt artificii obişnuite, ca acelea care se vând în Țarc.

Trebuiau lansate de pe acoperişul palatului. Ai grijă, spuse prințul, însoțindu-şi avertismentul cu o privire pe măsură. Le răspândeşti prin tot inelul central, dar nu le lansăm decât după ce ne întâlnim din nou, lângă celula Xiomarei, *entiendes*?

Dacă le aprindea pe când el era încă la parter, aşteptând-o, atunci n-ar mai fi avut timp să ajungă în vârful turnului, cât erau gărzile distrase de explozia de lumini. Să le lanseze prea devreme însemna să dea planul peste cap. Îngrijorat,

Alfie îşi muşcă buza de jos. Finn, bineînţeles, îşi dădu ochii peste cap.

— De acum înainte, îmi dai cinci *pesos* de aur de câte ori îmi spui să am grijă. Nu sunt o proastă, prinţule. Nu le aprind până nu suntem pe poziţie. Acum eşti gata de plecare?

Alfie încuviinţă cu o mişcare a capului şi se lipi de perete. Ameţise.

Finn îşi trase gluga pe cap şi se făcu nevăzută.

Prinţul inspiră adânc, se îndepărtă de perete împingându-se de el şi deschise uşa. Paznicul se îndreptă de spate, bolborosi ceva despre cât stătuse Alfie la baie şi o luă înainte. După ce îl plimbă printr-un alt labirint de coridoare, ajunseră în centrul turnului, într-o cameră rotundă, mare cât sala de bal de la palat. Acolo erau ţinuţi prizonierii. Gărzile îşi făceau rondul prin faţa celulelor de la fiecare etaj, parapete de piatră blocând nivelurile superioare ca să nu cadă nimeni la parter. Şi, bineînţeles, acolo era şi ceasornicul care dădea numele turnului.

Încăperea răsuna de un tic-tac năucitor. Deasupra rândurilor de celule trona ceasul gigantic. Ocupa întreg tavanul, ameninţându-i pe prizonieri ca o lună maliţioasă care ticăia necontenit.

Gemetele şi urletele prizonierilor îl scufundară pe Alfie în agonie.

La vederea unui *dueño*, prizonierii se agăţară de bare, implorând iertarea şi mântuirea, până când un paznic strigă la ei să tacă. Alfie le evită chipurile murdare, disperate. O simţi pe Finn cutremurându-se lângă el. Paznicul îi conduse printre celulele de la parter, apoi printr-un alt labirint de coridoare şi pe urmă coborâră o scară. Acum se aflau la nivelul cel mai de jos al închisorii, chiar dedesubtul primului rând de celule de sub ceasornic.

Aerul deveni dintr-odată apăsător. Căldura se lipea de fața lui Alfie ca o mască. Auzi zdrăngănit de oale. Paznicul îi adusese în bucătăria închisorii, unde mai mulți *dueños* amestecau în nişte oale uriaşe. Prințul ridică din sprâncene. Paloma îi spusese că, pentru a creşte în rang, trebuia să faci ani întregi de penitență, dar el îşi închipuise că era vorba de o muncă mai înălțătoare.

— Te las să-ți vezi de treabă, îi zise paznicul, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Alfie îi urmări pe *dueños* gătind în linişte şi punând cu polonicul o fiertură groasă şi deloc apetisantă în boluri pe care gărzile să le ducă în celule.

— Mă întorc, îi şopti Finn, gâdilându-i obrazul cu răsuflarea.

— Ai grijă, murmură el. Şi grăbeşte-te.

Nu putea să-i ia prea mult să plaseze artificiile, dar frica tot îi strângea stomacul. Pierduseră deja o groază cu înmormântarea şi cu statul în baie. Cu cât întârziau mai mult, cu atât avea mai multă vreme magia să le facă rău oamenilor. Trebuiau să se mişte cu viteza gândului ca să recupereze timpul pierdut.

Aşteptă ca Finn să-i ceară cinci pesos fiindcă o rugase să aibă grijă, dar nu auzi nimic. Fata plecase deja.

Abia când rămase singur îşi dădu seama că o parte din el tânjea să-i audă vocea uşor cântată la sfârşitul unei ironii bine plasate – şi să-i vadă chipul care i se lumina şi dacă era ascuns pe sub gluga mantiei.

28
REÎNTÂLNIREA

În vreme ce întunericul torcea în el, jinduind la trupuri proaspete, Ignacio apăru în dreptul podului care se întindea

peste şanțul cu apă clocotită, cu mantia fluturându-i în adierea fierbinte.

Cei doi paznici ai podului tresăriră la vederea lui şi-şi traseră săbiile din teacă.

— Cu ce treabă pe-aici? îl întrebă unul, învârtind sabia. N-ai voie să...

Dintr-o singură mişcare a mâinii, bărbatul îl zvârli pe spate, aruncându-l în bulbucii fierbinți. Omul se înecă în ei ca un bolovan.

Celălalt paznic îl auzi cum urlă de durere înainte de a se scufunda în apa încinsă. Aruncă sabia şi ridică mâinile în semn că se predă.

Era copil încă, nu împlinise douăzeci de ani.

— Vă rog, *señor*, îl imploră. Nu vreau să dau de necaz.

Ignacio se aproprie de el. Îl înşfăcă de gât şi-l ridică de la pământ.

Băiatul se sufocă şi dădu din picioare; ochii îi ieşeau din orbite din cauza lipsei de aer.

— Poate că tu nu vrei să dai de necaz, dar necazul vrea să dea peste tine.

Ignacio îşi răsuci degetele şi o spirală de magie i se ivi în palmă. O îndesă în beregata paznicului şi se uită cum se sufocă în mâna lui.

Umbra tânărului i se retrase în corp, ochii i se înnegriră, apoi trupul înțepeni.

Ignacio îl lăsă jos şi simți suflul unei puteri noi viermuind în el.

Nerăbdător, scoase un oftat prelung. Erau atâtea trupuri acolo, în închisoare, care aşteptau să le mănânce, că abia îşi mai ținea pofta în frâu.

Zece gărzi năvăliră pe pod ca să-l prindă, însă Ignacio le făcu de petrecanie degrabă, vârându-le magia pe gât, în timp ce ele se zbăteau şi scânceau, numai pentru a învia la loc ca prelungiri ale sale. Multe dintre ele de dovediră prea

slabe şi se făcură scrum sub ochii săi, dar celelalte se acomodară cu magia întunericului de parcă s-ar fi născut cu ea în sânge. Se uitau la el şi-i aşteptau porunca.

Când le văzu, magia din Ignacio le dădu târcoale şi patrulă printre ele, tânjind la şi mai multe corpuri pe care să le ia în stăpânire.

Ignacio şi noii lui tovarăşi trecură podul. Ajunşi la porțile închisorii, ridică mâna şi în spatele lor podul se prăvăli într-un vălmăşag de lemn şi fum. Nimeni nu va pleca de acolo fără ca Ignacio să se hrănească mai întâi cu el.

Puterea bărbaților pe care tocmai îi luase în stăpânire îi trimise furnicături prin corp, ascuțindu-i încă o dată simțurile. Când atinse clanțele imenselor porți duble ale închisorii, simți răşina care încleia lemnul. Simți şi şoarecii care fugeau prin tunelurile pe care le săpaseră în pereții turnului. Auzi gemetele şi răcnetele prizonierilor ascunşi în străfundurile închisorii, implorând libertatea.

Astăzi, rugăciunea avea să le fie ascultată.

În mâinile sale, porțile din lemn negru erau nişte draperii care aşteptau să fie date la o parte în cinstea sa, lăsând victoria să i se prelingă pe piele ca lumina soarelui. Ignacio le smulse din balamale şi le azvârli în spate.

Făcu un pas în închisoarea igrasioasă şi se opri. Când atinse podeaua cu talpa, parcă s-ar fi creat o legătură între ei, fiecare cărămidă devenind o prelungire a corpului său. Îl înfioră o senzație familiară, ca degetele trecute prin păr, ca un păianjen pe pânza lui.

Fata era aici.

În amestecul de transpirație şi de suferință care umplea Turnul cu Ceasornic, îi simțea mirosul ca adus de o adiere, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui câmp de flori care miroseau toate a ea, aşteptând de mult să fie culese. Închise ochii şi auzi cum inima fetei bate în ritmul ei încăpățânat, ritmul pe care ar fi vrut să-l impună el.

Un zâmbet îi întinse buzele până la urechi.

Inimi întunecate, îi reaminti magia. *Trebuie să ne concentrăm.*

Ignacio pătrunse mai adânc în turn.

— Voi face precum doriți, spuse, ascuțindu-şi zâmbetul.

Dar cine spunea că nu putea sluji şi magia, şi pe el însuşi, în acelaşi timp?

29
BIBLIOTECA

Luka rupse din greşeală coperta de piele groasă a unei alte cărți.

Oftă nervos şi se culcă cu capul pe birou. Biblioteca aproape pustie a palatului răsună de oftatul său.

— Fir-ar să fie...

Toată ziua stricase lucruri în stânga şi-n dreapta, lăsând numai dezastre în urma să. Ar fi vrut să vorbească cu Alfie despre asta, să-l întrebe ce înseamnă, dar nu părea momentul potrivit să-i scrie.

Salut, se pare că am căpătat puteri neomeneşti de când mi-ai salvat viața cu ajutorul magiei diabolice. Ce zici? Nu voia să-i distragă atenția şi, ca să fie sincer, se temea de răspuns, de ideea că în el trăia şi îl întărea o frântură din magia lui Sombra.

De dimineață, spărsese clepsidra şi smulsese două uşi din balamale. După-masă, crăpase o măsuță din camera lui Alfie, rupsese o canapea şi un dulap. Pe servitoarea care venise cu hainele lui călcate pentru bal o întrebase: *N-ai simțit niciodată când intri într-o cameră că urăşti brusc toată mobila din ea?*

Acum, căutând cărți despre Sombra la îndemnul lui Alfie, încă una îi căzu victimă.

Liniştea din bibliotecă îi făcea pielea de găină. Altădată nu l-ar fi deranjat, dar astăzi, când i-ar fi căzut bine hărmălaia care să-i distragă mintea de la Alfie, biblioteca era ultimul loc în care ar fi vrut să fie. Dar Alfie îl rugase să încerce să afle dacă Sombra avea puncte slabe de care să profite el şi Finn, aşa că le ceruse bibliotecarilor să-i dea toate cărţile de mitologie castallană.

Încă două cărţi plutiră de pe rafturi şi se aşezară pe masa din lemn negru, trimise de bibliotecarii care rămăseseră la lucru în loc să petreacă împreună cu restul lumii. Cărţile se deschiseră în faţa lui la paginile despre mitul lui Sombra. Luka se apucă de citit. Pe la jumătate, îşi reţinu un oftat de frustrare. Bibliotecarii găseau cărţi peste cărţi despre Sombra, dar niciuna care să-i dea informaţii valoroase, pe care el şi Alfie să nu le fi aflat deja. Era o pierdere de vreme. Cu fiecare minut care trecea, se temea tot mai mult pentru viaţa lui Alfie. Iar când dispărea teama, îi lua locul panica.

Se întinse după cana cu cacao aromată de lângă stivele de cărţi pe care trebuia să le parcurgă. Când venise la bibliotecă, un servitor îl întrebase dacă nu vrea ceva de băut. Alfie n-ar fi cerut niciodată cacao aromată, dar Luka avea nevoie de ceva care să-i calmeze nervii, la naiba cu gusturile insipide ale lui Alfie. Închise ochii şi savură gustul de cacao îndulcit cu miere.

— Prinţe Alfehr, nu te-am văzut de prea multă vreme, cântă o voce domoală la urechea lui.

Speriat de sunetul neaşteptat, Luka se înecă cu băutura. Ridică ochii şi-l văzu pe fostul dascăl de istorie castallană al său şi al lui Alfie. Bătrânelul se înclină şi îi zâmbi, arătându-şi toate ridurile de pe faţă. Era un om bun, dar lecţiile lui îi adormeau de fiecare dată.

Normal că îşi făcea veacul prin bibliotecă, locul cel mai plictisitor din palat, dacă nu din tot regatul.

— Bună ziua, maestre Guillermo, ce încântare să vă revăd!

— Am auzit cu bucurie că elevul meu preferat s-a întors, în sfârşit, acasă.

Luka aproape-şi dădu ochii peste cap. Exista vreun profesor care să nu spună că Alfie era elevul lui preferat? Abia aştepta să-l tachineze pe Alfie, spunându-i că era visul de aur al tuturor dascălilor. Dar nu era acolo, ca să-şi dea şi el ochii peste cap şi să-i spună că el e coşmarul tuturor profesorilor. Inima i se făcu cât un purice când se gândi la pericolele prin care trecea în timp ce el stătea în siguranță în palat. Se va întoarce aici, ca să facă iarăşi pe plictisitorul în bibliotecă? Să-i strice glumele întorcând ostentativ paginile unei cărți?

— Mă mir că te văd aici la ora asta târzie. N-ar trebui să te îmbraci pentru bal?

Luka aruncă ochii la ceas şi se strâmbă. Chiar ar fi trebuit să se pregătească, dar în lumina celor petrecute, îmbrăcatul pentru bal era cel puțin neimportant.

— Prințe Alfehr, *estás bien*[74]*?* îl întrebă maestrul Guillermo, cuprins de o îngrijorare care i se citea pe chip. Pari tulburat.

Luka se sili să zâmbească.

— Deloc, deloc, sunt doar cufundat în gânduri. Studiez mitologia castallană, spuse el, încercând să pară la fel de entuziasmat ca Alfie când venea vorba de cărți. E... captivantă.

Guillermo scrută titlurile cărților.

— A, dar nu citeşti orice, ci tocmai povestea care vă plăcea lui Luka şi ție când erați mici.

---

[74] „Te simți bine?” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Luka se pomeni că tresare când îşi auzi numele. Se uită la cartea deschisă şi se strâmbă. *Naşterea omului şi a magiei* nu mai era de mult legenda lui preferată.

Bătrânul se aplecă şi bătu cu degetul pe pagina la care era deschisă cartea.

— Uite-aici, zise, arătând finalul poveştii, care spunea că Sombra s-a transformat într-un schelet şi că oasele i-au fost împrăştiate în toate colţurile lumii, pentru ca trupul său să nu-i mai fie întregit vreodată. Mulţi învăţaţi consideră că e o greşeală.

Mirat, Luka se încruntă.

— Adică nu s-a transformat în schelet când a fost despărţit de magia lui?

— Păi, spuse maestrul, afundându-se în fotoliul moale de lângă Luka, cu ochii sclipind de încântare, mai toate legendele s-au transmis pe cale orală cu multă vreme înainte de a fi păstrate şi în scris. Mai ţii minte că v-am spus asta la ore, da?

Luka nu mai ţinea minte.

— Sigur că da, minţi.

— Fiecare povestitor înfloreşte legendele după capul său, aşa că ele devin tot mai caraghioase. Certuri nesemnificative şi fără nicio consecinţă ajung bătălii între bine şi rău, caii ajung dragoni, e de-a dreptul fas...

— Da, da, fascinant, se repezi Luka, sperând ca Guillermo să revină la subiect. Poate ştia ceva util pentru Alfie. Dar ce anume a fost schimbat în legenda asta? Ce cred învăţaţii că s-a întâmplat, de fapt, cu corpul lui Sombra?

— Mulţi susţin că, în varianta originală, când Sombra a fost despărţit de magia lui, corpul nu i s-a transformat în schelet, ci în piatră, un fel de statuie, iar statuia aceea a fost spartă în bucăţi care au fost apoi răspândite în toată lumea. În folclor se obişnuieşte să schimbi cuvintele, mai ales de

dragul rimei. „Os” rimează cu „pietros”, e normal să fi fost schimbate între ele, nu crezi?

Luka înclină aprobator din cap şi mişcă nemulţumit din buze. Asta nu-i folosea la nimic, dar poate că dascălul ştia informaţia necesară lui Alfie. Poate că nu trebuia să i-o ceară direct.

— Maestre Guillermo, din câte ai citit dumneavoastră, Sombra are vreun punct slab? E vulnerabil la ceva anume? Sunt doar curios, atâta tot, adăugă, văzând că dascălul se uită lung la el şi ridică din sprânceană.

— Nu, din câte îmi amintesc eu, nu, răspunse Guillermo, încruntându-se. E invincibil în fiecare variantă a legendei.

Luka se dezumflă.

— Da, desigur...

— La urma urmei, e zeu. Iar zeii nu au slăbiciuni.

Tânărul îşi masă tâmplele şi se abţinu să se dea cu capul de masă.

— Aşa-i, zise el.

— Dar astea sunt doar legende, râse Guillermo. Nu le poţi lua în serios.

— *Sí*, doar legende, îl aprobă Luka, scoţând pergamentul din sac.

După câte îi povestise Alfie, nu i se mai păreau doar atât. Şi, deşi se îndoia că asta era ceea ce voia să ştie Alfie, pentru orice eventualitate, ar trebui să-i scrie că Sombra s-a transformat în piatră, nu în schelet.

— Numai puţin, vă rog, trebuie să notez ceva.

Desfăşură sulul, aşezându-l în aşa fel încât să nu-l vadă maestrul care răsfoia cărţile prin care căutase el. Când văzu ce scrie pe pergament, îi pieri orice gând. Şi mai era şi pătat cu sânge. Literele erau mai degrabă mâzgălite şi se ghicea teama în fiecare trăsătură de pană:

Suntem bine, uşor răniţi, dar bine. Nu te îngrijora.

Se întinse repede după pană, ca să scrie un răspuns şi să întrebe ce s-a întâmplat, însă răsturnă cana cu cacao şi vărsă lichidul maroniu pe sulul vrăjit.

— Nu! ţipă el, încercând să şteargă cacaua cu mâneca.

Bibliotecarii care răscoleau rafturile se întoarseră spre el cu sprâncenele ridicate. Unul fu cât pe ce să cadă de pe scară.

— *Secar!*[75] *strigă Luca la pergament.*

Ştia că vraja nu-l putea salva, dar trebuia să încerce. Una era să rosteşti vraja ca să usuci o cârpă îmbibată, care nu avea cum să se strice, şi alta era să usuci un pergament care deja începuse să se dezintegreze. Sulul se uscă puţin, dar rămase umed şi boţit.

— Sigur te simţi bine, prinţe Alfehr? întrebă Guillermo. Îi puse mâna îmbătrânită pe umeri şi-l privi cu ochi îngrijoraţi. Nu-i decât un pergament, la urma urmei.

Îngheţat de frică, Luka observă că un colţ mic scăpase neatins şi că putea scrie pe el, dacă avea grijă. Mai avea doar câteva clipe ca să trimită un ultim mesaj. Sulul se fărâmiţa sub ochii lui şi vraja avea să se destrame; atunci n-ar mai fi avut cum să comunice cu Alfie.

Luă pana şi scrise foarte atent:

Sombra a fost prefăcut în piatră, nu în oase. O statuie.

La sfârşitul cuvintelor scrise mărunt şi înghesuit, cu pana tremurându-i între degete, adăugă:

Ai grijă de tine.

30

[75] „Usucă-te!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

ARTIFICIILE

Ceasornicul îi ticăia neîncetat deasupra capului.

Se imagină sărind şi izbindu-l cu un pumn învelit în piatră, spărgând sticla şi smulgând arătătoarele. Era destul de aproape ca să ajungă la el, dacă sărea. Îşi suflă o şuviță rătăcită de pe obraz şi se concentră la ceea ce avea de făcut. Plasă ultima pereche de artificii miniaturizate, nu mai lungi decât arătătorul ei, lângă rândul de cărămizi de chirpici dintre două celule. Artificiile erau mici, dar, odată aprinse de Alfie, vor face pagube serioase.

Cu aproape o jumătate de oră în urmă, îl lăsase pe prinț în bucătăria de la subsol, ca să-şi revină, şi urcase în grabă un şir de scări abrupte până la parterul turnului cuprins de igrasie. Acolo, se aflau rânduri de celule supraetajate sub ceasornicul fioros. Plasase mănuchiuri de artificii la fiecare etaj şi ajunsese, în sfârşit, la cel mai de sus. Îi curgea transpirația pe frunte şi o dureau muşchii de atâta urcat pe scări.

A pune explozibil într-o închisoare ar fi trebuit să fie distractiv, dar Finn nu se putu gândi la altceva decât la prinț. Numai pentru că îi era ciudă pe el, se asigură. La urma urmei, el o aştepta liniştit opt etaje mai jos, pe când ea alergase de la un şir de trepte la altul. Şi putea pune pariu că în bucătărie era şi apă rece.

— Băftosul naibii, murmură ea.

Dar ciuda se risipi când îşi aduse aminte cum se clătinase prințul pe picioare şi cum umbra lui năpârlise ca un copac care-şi pierde frunzele, gol şi fragil. Cât mai putea rezista?

Clipi, ca să-şi alunge întrebarea din minte. De când a început să-i pese de el? Doar din vina lui era aici. Şi ce dacă murea? Dacă înainte abia se gândea la lucrul ăsta şi uita imediat de el, acum îi răsuna în cap ca şi când n-ar mai fi trebuit să existe acolo. Iar gândul acela chemă şi altele, ca

valurile înspumate care se lovesc de țărm unul după altul. Îşi aminti de grija care îi brăzdase chipul când îi dăduse dragonul, cum lăsase capul într-o parte când se muşcase de obraz. Prințul le punea pe toate la suflet şi, deşi încerca să nu o arate, îl trăda expresia feței – fruntea încruntată, roşeața, obrazul supt. Când îi pusese dragonul în mână, murmurase ceva, ca şi când s-ar fi rugat. Iar ea ştia că pentru soarta ei se rugase.

Şi-l scoase din minte şi se sili să fie atentă la ce face. Trebuia să se întoarcă la el şi să ajungă împreună la celula prizonierei, apoi să lanseze artificiile. Aveau de prins o magie întunecată, iar prizoniera era cheia reuşitei lor.

Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre scările din partea opusă, dar alunecă pe ceva ud şi căzu pe spate.

Văzu stele verzi. Când i se limpeziră ochii, zări o gardă stând în picioare lângă ea. Nu se sperie, doar o proteja mantia şi n-avea cum s-o vadă.

Totuşi, bărbatul se uita fix la ea. Finn se mişcă uşor spre stânga.

Privirea lui o urmări. La fel se întâmplă şi când se deplasă spre dreapta. Cum era posibil?

Duse mâna la cap şi-şi simți părul, nu gluga, care îi alunecase în cădere. Era vizibilă. O scutură un fior, ca şi când i-ar fi ciupit cineva o coardă lăuntrică.

Am încurcat-o, îşi zise.

— Să fiu al naibii, spuse bărbatul, de unde-ai mai apărut şi tu, fetițo?

Zâmbi când Finn îşi scoase pumnalul din teacă şi-şi roti sabia lungă. Se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi, ca şi când ar fi vorbit unui copil:

— Şi ce-o să facă o copiliță ca tine cu un cuțitaş?

Ea îi aruncă o căutătură aprigă, se ridică pe vine şi se lansă înainte, înfigându-i pumnalul în picior prin bocanc. Bărbatul țipă când ea se lăsă cu toată greutatea pe lamă.

— Sunt sigură că ştii ce doare când te tai cu aşa un cuțitaş, mârâi Finn şi-i răsuci brusc lama în carne.

El țipă din nou şi vru s-o lovească cu sabia. Ea se feri, îi scoase pumnalul din picior şi îl pocni în nas cu aceeaşi mână. Cu un urlet, bărbatul făcu câțiva paşi înapoi şi se izbi de gratiile unei celule.

Prizonierul dinăuntru îl înhăță şi-l ținu strâns de bare. Ceilalți deținuți începură să aclame şi să arate cu degetul.

Cel care îl prinsese pe paznic strigă:

— Eliberează-ne, *muchacha*! Eliberează-ne pe toți!

Un cor izbucni din celule, tot mai puternic.

— ELIBEREAZĂ-NE! ELIBEREAZĂ-NE!

Cele patru gărzi din capătul opus al etajului se năpustiră spre ea.

Cele de la etajul inferior o arătau cu degetul, aplecându-se peste parapete ca să vadă mai bine ce se petrece.

— ELIBEREAZĂ-NE! ELIBEREAZĂ-NE!

Gărzile o înconjurau din toate părțile etajului circular. Nici dacă-şi trăgea gluga pe cap nu avea cum să scape, s-ar fi lovit de ele. Avea nevoie de o diversiune. Una serioasă.

Dragonul i se încălzi pe piept, pulsând ca o a doua inimă.

Toate perechile de artificii pe care le plasase explodară asurzitor şi umplură turnul de dâre colorate.

Alfie stătea în fața unuia dintre multele lighene şi ştergea încet castroanele spălate.

Finn avusese dreptate. Pauza luată la bucătărie cât timp ea punea artificiile îi mai limpezi vederea. Îl durea capul, dar durerea era acum surdă, nu săgetătoare. Se întrebă cum se descurca ea. O aştepta deja cam de mult în bucătărie. N-ar fi trebuit să se întoarcă? Are de pus artificii pe opt etaje, îşi zise tot el. Nu-i treabă uşoară.

Alfie lăsă jos cârpa de vase şi frământă între degete mânecile lungi ale robei de *dueño*. Îşi aruncă ochii pe

tavanul bucătăriei şi şi-o imagină în vârful turnului, sub ceasornicul înnebunitor, opt etaje mai sus. Ar fi vrut să se prefacă în fum şi să plutească până la ea, ca o stafie.

Rămase cu răsuflarea tăiată. Durerea îl asalta în valuri tot mai mari. Încleştând din dinți, se prinse de lighean. De ce îl doare, dacă nu mai foloseşte magia? Să fie doar ecoul ultimei dăți când o invocase?

Deasupra bucătăriei se auziră pocnete şi bufnituri stridente.

Alfie înțepeni. *Dueños* se opriră din treabă şi se priviră îngrijorați.

La naiba, înjură el în barbă. Cum poate să fie atât de proastă? Nu, nu, greşea. Finn era nesăbuită, dar şi o hoață vicleană care ar fi putut lipi musca de copac cu cuțitul. Nu făcea ea asemenea greşeli.

Oare declanşase artificiile pentru că era în pericol? Avea nevoie de ajutor?

Alfie stătea ca paralizat, neştiind ce să facă. Să se folosească de clipele acelea ca să meargă după Xiomara sau să meargă după Finn, ca să se asigure că e bine?

Când *dueños* începură să strige după gărzi, o luă la fugă din bucătărie. Se hotărâse. Dacă artificiile explodaseră deja, trebuia să meargă după Xiomara. Finn era destul de inteligentă ca să vină şi ea tot acolo. Îşi făcea griji din cauza ei, dar mai mult îl chinuiau soarta regatului şi magia întunecată. Nu avea de ales, deşi nu-i dădea pace ideea că făcuse o alegere greşită.

Nu zări pe nimeni în zona fierbinte din vecinătatea bucătăriei, poate pentru că paznicii nu aveau chef să-şi petreacă ziua printre aburi încinşi. Alfie se afla acum la nivelul cel mai de jos al închisorii.

Deținuții cei mai periculoşi, printre care şi Xiomara, erau la etajul al optulea. Cum putea el să ajungă până acolo

înainte ca artificiile să se stingă, iar gărzile să revină la posturi? Exista o cale. Riscantă, dar exista.

Magia era fluidă. Întotdeauna fusese aşa. De-asta reuşise să vindece călcâiul lui Finn cu un cântecel pentru copii, şi nu cu vraja tămăduitoare. Tocmai datorită amintirii intense a mamei sale, care i-l cântase în copilărie, avusese efect magia. La fel de intensă era şi amintirea celulei în care îl oprise Paloma prima oară. Amintirile erau puternice pentru că dureau. O izbise pe Paloma de zid ca un monstru.

Îşi amintea clipele acelea cu atâta claritate, de parcă s-ar fi aflat din nou pe acelaşi coridor, cu pumnii încleştaţi. Paznicul pe care îl plătise ca să-l ajute să se furişeze în turn îl condusese pe şiruri de scări interminabile.

Când ajunse în sfârşit la uşa prizonierei, despărţit de cea care îi răpise fratele numai de o bucată de scândură, o găsi pe Paloma acolo. Inima îi zvâcni de uimire. Fusese foarte precaut. De unde ştia ea de planurile lui? Pe urmă, şocul luă locul uluielii. De ce îi stătea în cale, când pe el îl ardea sufletul să facă asta?

Îndată ce li se întâlniră privirile, pe Alfie îl copleşi ruşinea. Ce făcea? La ce îi folosea fapta aceea? Paloma concedie cu un gest scurt paznicul, care o implora să nu-l pârască regelui că îl adusese pe prinţ în turn. Apoi doar liniştea rămase între prinţ şi profesoara lui.

— Dă-mi voie să trec, îi ceru Alfie, dar dincolo de hotărârea sa simţi el însuşi fiorul şovăielii.

— Dacă ai venit aici pentru orice altceva în afară de răzbunare, îi spuse Paloma, calmă, luându-l pe după umeri, atunci mă voi da la o parte.

Alfie îi respinse îmbrăţişarea.

— Sunt principele tău. Nu-mi dai tu mie ultimatumuri. Lasă-mă să trec.

Păşi spre uşă, dar Paloma nu se clinti.

— E-adevărat, dar eşti şi elevul meu. Iar prima îndatorire a unui profesor e să-şi apere elevii. Privirea dăscăliţei se îmblânzi. Chiar şi de ei înşişi.

Alfie o înşfăcă de haine, o împinse în faţă şi o izbi de uşa celulei.

— Te-aş putea sili să mă laşi să trec, se auzi spunându-i. Parcă era altul în pielea lui. Cineva care clocotea de furie. Nu voise niciodată să ajungă aşa.

— Ai putea, vorbi Paloma. Dar te cunosc foarte bine. Există o diferenţă între „a putea" şi „a face". E diferenţa dintre un om bun şi un om rău. Dintre lumină şi întuneric. Ştiu către care dintre ele te vei îndrepta.

Alfie îi dădu drumul şi lovi cu pumnul zidul de piatră, simţind cum îi vibrează degetele. Îşi acoperi ochii cu podul palmelor. De ce îl părăsea furia, de ce nu era în stare să se ţină de ea? De ce nu putea să facă ce trebuia făcut ca să-l răzbune pe Dez?

De ce era atât de slab?

Paloma îi vorbi din nou, pe un ton cât se poate de blând:

— Nu te pot opri să cauţi lucrul pentru care ai venit aici.

Se dădu la o parte de lângă uşă, făcându-i loc să intre la monstrul din celulă. Pe Alfie îl ardea dorinţa să dea cu uşa de perete şi să-şi elibereze furia.

— Fă ceea ce trebuie făcut. Eu te voi aştepta aici, ca să plecăm împreună acasă când ai terminat.

Cuvântul „acasă" îi răsună în minte ca un declic. Îi căzură umerii.

Lăsă mâinile jos de la ochi şi toată furia pe care şi-o alimentase ca să-i dea drumul în clipa aceea se ofili. La ce i-ar folosi s-o ucidă pe fata asta? N-ar face decât să arate că îl scotea din minţi dorul de fratele lui. Asta o ştia deja prea bine. Deşi se ura din adâncul sufletului, voia doar să se întoarcă acasă.

Când Paloma îl luă de braţ, o lăsă să-l conducă.

Va trebui să se folosească de amintirea aceea ca să ajungă la celula Xiomarei.

Să străbată o distanță atât de mare în felul acela primejdios însemna să-şi caute moartea cu lumânarea, dar, cum se transporta dintr-o parte într-alta a închisorii, poate că avea să supraviețuiască.

De data asta, dacă ajungea la celula Xiomarei, Paloma nu va mai fi acolo ca să-l oprească. Nu, nu mai mergea la ea ca să se răzbune, dar oare va fi capabil să se controleze şi să n-o ucidă? Poate că magia aceea riscantă îl va duce până la ea, dar dacă erau gărzi pe coridor? Nu mai avea escortă, ca să se asigure că nu e nimeni pe coridor, nici mantia care îl făcea invizibil. Ce va face, dacă va fi descoperit? Aşa vlăguită cum era umbra lui, avea măcar puterea să meargă până la capăt?

Coti şi văzu o debara. Intră, închise uşa şi se sprijini de ea. Va risca. Va încerca să se transporte la celula Xiomarei cu ajutorul amintirii, iar dacă va fi prins, va pretinde că e un *dueño* rătăcit.

Scoase mânerul din haină şi îl aruncă. Mânerul zornăi, apoi se înfipse în perete. Alfie se gândi la ziua aceea, la Paloma şi la uşa celulei. La furia şi la deznădejdea lui.

— *Voy*, rosti.

Se scurseră câteva clipe lungi fără să se întâmple nimic. Nu simți magia lucrând. Atunci, mânerul prinse să strălucească. Alfie îl răsuci şi peretele lăsă loc firelor magice pe care prințul le cunoştea atât de bine.

Magia îl atrase înăuntru, zguduindu-l dureros înainte de a-l arunca exact în locul dorit – pe coridorul pustiu cu o singură uşă. Aterizează pe piatră, zdrelindu-şi genunchii. Cât pe ce să leşine. Îl furnica fața.

Începu să tuşească şi scuipă sânge. Îl străbătură fiori de teamă când se şterse la gură cu dosul palmei. Călătoria fusese prea obositoare pentru starea lui fragilă.

Oare aşa se termină totul?, se întrebă.

Atunci îşi aminti de poţiunea tămăduitoare de la Luka. Scoase o sticluţă din buzunar, o destupă cu dinţii şi o goli dintr-o sorbitură.

Simţi nişte furnicături plăcute, liniştitoare şi un dram de vigoare de care avea atâta nevoie. Vru să bea şi cealaltă sticluţă, dar poate că îi va trebui lui Finn. Dacă o va mai găsi vreodată.

Se sili să se ridice şi să se proptească de perete. Îl durea tot corpul numai de la efortul de a sta în picioare. Scrâşni din dinţi şi încercă să-şi învingă suferinţa. Trebuie s-o scoată din închisoare pe fata aceea şi să nimicească magia întunecată. Făcu un pas clătinat în faţă. Coridorul era ciudat de liniştit. De ce se stinseseră artificiile atât de repede? Ceva nu era în regulă. Ştia în adâncul sufletului că nu explodaseră întâmplător. Finn sigur e la necaz. Dar avea timp s-o caute acum, când era la doi paşi de celula Xiomarei? Ar face încă o alegere egoistă dacă ar merge s-o caute pe Finn, în loc să respecte planul lor?

Uită de toate întrebările când simţi o căldură ciudată, umedă, în buzunarul veşmântului de *dueño*. Scoase din el pergamentul îmbibat cu un lichid dulce şi lipicios.

Cacao aromată. Preferata lui Luka. Probabil că a vărsat-o. Avu o strângere de inimă. Pergamentul era distrus, imposibil de refăcut – vraja se risipise. Nu mai putea comunica de acum cu ajutorul lui cu Luka. Totuşi, un colţ scăpase neudat şi probabil că Luka scrisese ceva pe el în ultima clipă, înainte de a se destrăma vraja. Era ultimul lui mesaj.

Sombra a fost prefăcut în piatră, nu în oase. O statuie.

Ai grijă de tine.

Rămase cu ochii ațintiți la cuvintele mâzgălite de Luka pe colțul nu mai lung decât degetul său. Sombra se prefăcuse în piatră? La ce le folosea asta în lupta cu Ignacio?

— Hei, tu, de colo! *Muchacho*! strigă un paznic din spatele lui.

Scăpase tava cu mâncare pentru un deținut. Ce cauți aici?

Alfie își duse imediat mâna la față. Nu mai avea riduri, ci un ten neted și trăsăturile sale dintotdeauna. Vraja lui Finn se risipise când se transportase aici.

Paznicul fugea spre el cu mâna pe maceta de la șold. Prințul ridică mâna și strigă:

— *Parar*!

Paznicul rămase stană chiar deasupra podelei, țeapăn ca o scândură. Alfie păși peste el.

— Iartă-mă, spuse cu glas răguşit de durere.

Dar nu avea timp să se simtă vinovat și pentru asta. Se îndreptă spre celulă. În Turnul cu Ceasornic, magia prizonierilor era înăbuşită și blocată, deci nu era nevoie de prea multe măsuri de precauție.

Uşa era simplă, din lemn, cu o încuietoare uşor de vrăjit, dacă ştiai să vorbeşti pe limba magiei.

Prințul se opri în dreptul ei. Îi tremurau mâinile. Cedă și duse mâna la plosca de la șold. Mânia fierbea în el, îi răscolea stomacul cu urlete de fiară înlănțuită. Nu voia s-o simtă, nu voia să-i cadă iar victimă. Tequila va toci colții ascuțiți ai durerii. Doar o înghițitură.

Numai una. Luă plosca, îi scoase dopul și o duse la gura pătată de sânge. Mirosul pătrunzător îl înveli ca o pătură moale.

Dar înainte ca tequila să-i atingă buzele, o voce tăioasă îi răsună în minte.

Şi la nervi, tot acelaşi om eşti. Chiar dacă nu pe de-a-ntregul, ci doar o parte din tine. Şi dacă nu vrei s-o recunoşti, atunci n-ai decât să te negi pe tine însuţi şi cu asta basta.

Nu-şi aminti să fi deschis o uşă şi s-o fi poftit pe hoaţă să intre, dar ea i se cuibărise cumva în minte şi-şi făcuse casă acolo. Cu chipul fetei în minte, Alfie luă plosca de la gură şi o puse la loc.

Luni de zile fusese sfâşiat când de furie şi sete de răzbunare, când de dorinţa de a-şi învinge mânia şi a merge mai departe. Amândouă aduceau cu sine ruşinea care îl îndemna să ducă plosca la gură ca să uite de toate. Băutura îi înmuia zbaterea, îi amorţea mintea şi-l scăpa de chinul de a hotărî ce e mai bine să facă. Dar nu mai voia să trăiască aşa.

Fusese un copil care se lăsase pradă mâniei şi-şi atacase mentorul, care o văzuse pe mama lui Marco Zelas jelind şi îi înţelesese suferinţa. Frânturile de amintiri se luptau în el în fiecare zi, dar îl şi întăreau, iar acum avea nevoie de el însuşi, întreg şi nesmintit, ca să depăşească momentul.

Se cutremură din toate încheieturile la gândul că va fi singur cu fata aceea, fără nimeni care să nu-l lase să cadă în prăpastia sentimentelor care îl speriau într-atât. Finn îi promisese că-i va atrage atenţia dacă va ajunge să întreacă măsura, dar acum nu era nicăieri.

Totuşi, parcă nu aşa se exprimase.

Dacă vei ajunge până acolo, îţi voi atrage atenţia şi tu vei hotărî dacă te retragi sau te scufunzi. Eu n-am cum să te opresc.

Orice-ar fi, hotărârea tot a lui era. Nu va mai depinde nici de băutură, nici de o persoană care să-l tragă la răspundere. Va trebui să aibă încredere că, aşa cum e el, va face faţă momentului.

Trase o gură zdravănă de aer şi se lăsă pe uşă, ca să-şi adune puterile. Apoi apăsă cu palma pe încuietoare.

— *Abrir*.

— *Coño*, înjură Finn când artificiile explodară într-o nebunie de culori.

Gărzile priviră şocate de jur-împrejur când scânteile desenară pasărea gigantică de pe steagul castallan coborând în picaj peste capetele lor, cu aripile roşii larg deschise. Cu un ţipăt scurt, Finn se feri de o stea căzătoare, cu o dâră ca un curcubeu pâlpâitor, care lovi o gardă în stomac şi o aruncă peste parapet, la zece niveluri mai jos.

Din celule, deţinuţii ocărau paznicii care alergau ca apucaţii şi dădeau ordine pe care nu le îndeplinea nimeni.

Ce se întâmplase?

Dragonul pulsă din nou la pieptul ei, ca răspunzându-i la întrebare.

Vocea prinţului îi răsună în cap, în şoapte confuze şi îngrijorate.

Magia asta nu e ca aceea cu care suntem noi obişnuiţi... Adică stă şi ascultă. Sau m-a ascultat pe mine.

Era logic să-l asculte pe prinţ, din moment ce el o închisese în dragon şi avea şi un *propio* şui, cu care colora magia. Dar de ce o asculta şi pe ea?

— Prinţul o să mă jupoaie, mormăi şi se lăsă brusc pe vine, ca să se ferească de un torent gălbui. Conform planului, ar fi trebui să se întoarcă la el şi să lanseze artificiile împreună, când ajungeau în apropierea celulei, nu acum, când îi despărţeau opt etaje. În ritmul ăsta, artificiile se vor termina înainte de a ajunge ea la prinţ şi nici nu mai apucau să ajungă la Xiomara. Cum o vor scoate din închisoare, fără diversiune? Aveau nevoie de ea ca să aibă cât de cât o şansă de a scăpa de magia întunecată.

— Căcat! înjură din nou când trecu pe lângă ea o gardă ţipând, cu pantalonii în flăcări.

Ca la comandă, toată închisoarea înţepeni.

Artificiile, fulgere din panglici colorate, înghețară în aer. Gărzile şi prizonierii, la fel. Ceasornicul amuțise.

Finn rămase fără suflare, ca şi când i-ar fi cusut cineva plămânii unul de celălalt. Ştiu că e acolo înainte să-i audă vocea. Ştiu că venise încă o dată după ea.

— Micuțul meu cameleon! o strigă Ignacio de undeva de jos.

Părticica dinăuntrul ei pe care Ignacio o frânsese cândva se sparse în şi mai multe bucățele. Aşa se simțea de fiecare dată când o găsea şi de fiecare dată părți din ea se micşorau până se alegea praful de ele. Cu un nod în gât, Finn se aplecă peste parapet şi privi în jos. De jos, de la parter, Ignacio îi zâmbea.

— Am ştiut că ne vom întâlni din nou, îi spuse el.

Glasul său, deşi o şoaptă, se auzi în tot turnul, ca purtat pe aripi de păsări. Finn îi ghici până şi rânjetul larg, de animal de pradă încolțind prada care şchiopătează. Ignacio ridică brațul şi începu să se înalțe în mijlocul turnului, ca să ajungă la ea. Finn era incapabilă să se mişte şi să respire. Pluti în fața ei şi apucă parapetul. Ochii îi luceau, mai negri decât noaptea.

— Ce cauți aici? se răsti ea. M-ai urmărit? De ce nu mă laşi în pace?

Nu suporta că-i tremura vocea. De câte ori apărea Ignacio, se transforma într-o fetiță.

— Nu pentru tine am venit, Finny. Deşi e minunat că ne întâlnim din întâmplare. Se aplecă înainte, cu ochi lacomi. Hai cu mine acasă. Nu înțelegi? Împreună, cu puterea pe care o învârt pe degete, lumea va fi a noastră. Ceea ce ai văzut că fac cu sforile a fost doar începutul.

Atunci infectasem doar oameni slabi de înger. Dar acum, din toți oamenii aceştia închişi în turn, îmi voi face o armată, soldați adevărați, oameni suficient de negri la suflet şi de viguroşi ca să găzduiască magia fără să se facă scrum.

Magia va înflori, iar forța mea va crește. În curând, voi fi destul de puternic ca să iau ce-mi aparține. Și, odată ce l-am luat, voi trezi o forță adormită, Finn – un zeu care va lua lumea în mâinile sale și o va face a lui și care mă va ține la mare cinste pentru ceea am făcut pentru el. Te iert pentru rătăcirea din Țarc. Hai, pășește în viitor, *mija*. Îl vom trezi pe zeu și vom conduce alături de el până la sfârșitul zilelor.

Finn scrâșni din dinți și îi împinse cu scârbă mâna cu venele înnegrite.

— Singurul viitor care mă interesează e acela în care tu ești mort și îți ciugulesc vulturii leșul.

Căutătura lui Ignacio se înăspri și toată afecțiunea lui părintească dispăru din ea. Liniștea vibra între ei ca un arc. Cu un gest fulgerător, o plesni peste față de-i suci capul, pentru ca după aceea s-o înșface de încheieturi și să-i zgârie pielea cu unghiile jegoase. O trase brutal către el și se apropie atât de mult de ea, că fata îi mirosi răsuflarea.

— Ar fi trebuit să te las să se aleagă praful de tine și de părinții ăia nenorociți ai tăi.

Finn se crispă și încremeni.

Ignacio o găsise la câteva zile după ce părinții îi fuseseră uciși. Nu știa nimic despre ei, iar ea nu voia să le păteze amintirea vorbind despre ei în fața lui, ca și cum i-ar fi cunoscut.

— Nu pomeni de părinții mei, nemernicule, mârâi. Ce știi tu despre ei? Erau morți când m-ai găsit. Dacă ar fi trăit, n-aș fi fost atât de disperată încât să-ți dau voie să mă iei la tine.

— Ca de obicei, ești foarte sigură pe tine, foarte sigură pe ceea ce spui. O strânse mai zdravăn de încheieturi, însă Finn își înghiți geamătul. Părinții tăi erau morți în ziua când te-am luat la mine, da, dar nu aceea a fost clipa când am hotărât că vei fi a mea. Am fost de față când ai omorât-o pe fetița aceea pentru un coltuc de pâine, Finn. Ochii lui

Ignacio se aprinseră de încântare. Ți-am văzut umbra mişcându-se ca a mea. Am văzut cum ai luat ce-ai vrut şi ai lăsat cadavrul pe stradă. Atunci am ştiut că trebuie să fii a mea, orice-ar fi, spuse Ignacio, apoi scutură din umeri. Nu mi-a fost greu deloc să le fac de petrecanie părinților tăi.

Lui Finn îi îngheță sângele în vene. Nici să se mişte nu mai fu în stare. Amintirea nopții aceleia îi trecu fulgerător prin fața ochilor ca un fulger de mătase pătată cu sânge.

Îi era foame, o foame de lup. Cu toate că mama şi tata încercau să-i ascundă că săreau peste mese ca să aibă ea ce mânca, Finn ştia adevărul. Mama avea obrajii supți, nu rumeni ca altădată, iar fata hotărî că trebuie să-i ajute, să facă ceva pentru ei.

N-a vrut s-o omoare pe fetiță. S-au bătut pentru singura franzelă arsă găsită în gunoiul de la brutărie. Fata şi-a vârât unghiile ciobite în pielea ei când a împins-o de umeri. Într-o fracțiune de secundă, Finn era deja aplecată peste cadavrul ei şi ținea pâinea cu mâini scuturate de tremurături.

S-a dus acasă cu pâinea murdară şi cu ochii umflați de plâns.

Luând franzela, mama a îngenuncheat în fața ei şi a privit-o cu îngrijorare.

— Finn.

Văzând că refuză să se uite la ea, mama i-a luat bărbia în mâini şi i-a ridicat uşor capul.

— Ai furat-o?

Nu, n-a furat-o, a făcut ceva mult mai rău, dar nu putea s-o recunoască. S-a încăpățânat să tacă, iar mama şi-a luat mâna caldă de pe fața ei.

— Asemenea fapte nu duc la nimic bun, oíste? Oamenii răi pățesc numai lucruri rele. Nu vreau să pățeşti şi tu ceva, i-a spus pe un ton sever, prevestitor. O vom scoate la capăt cumva. Să nu mai faci aşa ceva.

Finn a încuviințat în tăcere.

— Da, mamá*.*

Atunci mama a luat-o în brațe şi a sărutat-o pe frunte. Dar când a observat că pâinea era pătată cu sânge, cuțitul cu care voia s-o taie şi s-o prăjească pentru cină a rămas în aer. La numai câteva zile după seara aceea cumplită, părinții ei au fost găsiți cu gâturile tăiate şi viața lui Finn s-a schimbat pentru totdeauna.

Mama ei avusese dreptate. Oamenii care fac rău pățesc numai lucruri rele. Ignacio o văzuse, se recunoscuse în ea şi părinții ei plătiseră.

— Tu, rosti ea.

Vorbea, dar avea senzația că ieşise din corp şi că amorțise complet, că trăia clipa dinainte de furtună, clipa după care furia va începe să clocotească şi va țâşni în ea ca marea înspumată.

— I-ai omorât.

— Da, recunoscu Ignacio. Am vrut un copil al meu, cu *propio*, ca mine, şi te-am considerat demnă de mine, aşa că i-am tăiat mai întâi beregata lui *papá*. Cât el se îneca în propriul sânge, *mamá* mă implora s-o cruț de dragul fiicei sale. Înclină din cap, ca şi când ar fi spus o glumă inteligentă. De unde să fi ştiut ei ce poamă aveai să te faci? Că nu avea să se aleagă nimic de capul tău? Le-am făcut un serviciu când i-am înjunghiat ca pe porci.

Finn îşi încleştă fălcile cu atâta putere, că se temu să nu-i crape dinții. Fierbea de furie şi o usturau ochii de lacrimi nescurse.

Văzându-l în fața ei, cu buzele lățite într-un rânjet îngâmfat, simți că ia foc pe dinăuntru. Mânia îi estompă suferința şi îi închise rănile din suflet. Trebuia să-l omoare. Trebuia să simtă cum alunecă viața din el printre degetele ei.

Se smulse din strânsoare şi vru să-l prindă de gât şi să i-l sucească. Era prea furioasă ca să vrea să-l vadă cum suferă. Prea furioasă ca să-i savureze moartea. Însă Ignacio o înşfăcă iarăşi de încheieturi şi râse când unghiile îi scrijeliră pielea.

— Uite-o pe fetița mea, îi spuse, privind-o cu ochi flămânzi. Mica mea ucigaşă. Chiar ai crezut că poți merge mai departe şi deveni altcineva? Nu te poți schimba, Finn. Şi, chiar dacă ai putea, cine te-ar accepta după tot ce-ai făcut, în afară de mine? Cine te-ar crede că poți fi şi altfel?

Finn avu o clipă de nesiguranță. Când îl vedea în fața ei, nu voia să fie altceva decât o criminală. Ignacio avea dreptate. Cine ar crede că poate să fie şi altceva?

Dar ea ştia cine, nu-i aşa?

Te cred, îi spusese prințul, privind-o sincer şi deschis cu ochii lui de aur. *Te-am crezut atunci şi te cred şi acum, chiar dacă tu nu mă crezi.*

Dacă o credea prințul, ea de ce n-ar face-o?

— Mă crede un om, şi nu va fi singurul. Nimic nu mă va face să mă întorc la tine. Strânse în palmă dragonul care începu să vibreze. Mai bine ia foc lumea sub ochii mei decât să mă întorc.

— Atunci, aşa să fie, se îndârji Ignacio.

Îi eliberă încheieturile şi se îndepărtă de parapet plutind până în centrul deschizăturii circulare de sub ceasornic. Dintr-o singură mişcare a mâinii sale, artificiile explodară, împrăştiind tăciuni colorați în toate părțile. Finn îşi acoperi fața cu mâinile. Tăciunii îi muşcară brațele ca nişte dinți fierbinți.

Torentele colorate îl învăluiră pe Ignacio într-o lumină crudă şi-i aprinseră furia din ochi.

— Dacă vrei să vezi cum ia foc lumea, atunci o să-i dau foc pentru tine.

Finn lăsă brațele în jos, ignorând arsurile.

— Ți-ai semnat condamnarea la moarte când te-ai atins de familia mea.

Buzele i se schimonosiră într-un rânjet şi, pentru o clipă, se gândi la mama ei. Se va asigura că Ignacio va afla adevărul spuselor mamei sale: *oamenii răi pățesc numai lucruri rele*.

— O să te omor.

El se mulțumi s-o privească amuzat.

— La revedere, Finn, îi spuse şi pocni din degete.

Închisoarea reveni la viață. Gărzile țipau şi alergau ferindu-se de artificiile care cădeau peste ele ca nişte bulgări de foc. Prizonierii înjurau şi blestemau în celule. În mijlocul tuturor, Ignacio plutea ca un înger al morții care-şi pregăteşte coasa. Finn vru să fugă, să se lipească de podea, dar nu-şi putu mişca picioarele. Niciodată nu o ascultau când îi arunca privirea aceea ca o pedeapsă aspră, pe care fata o merita cu vârf şi îndesat.

Ignacio ridică pumnul. Un ghem de magie întunecată se formă deasupra tuturor. Gărzile şi prizonierii rămaseră cu gura căscată, observându-l, în sfârşit, în mijlocul haosului. Ignacio îşi răsfiră degetele şi ghemul se deşiră în mii de fire.

— Luați toate trupurile demne de cauza noastră, zise Ignacio, fără să-şi ia ochii de la Finn.

Firele întunericului se strecurară în gurile paznicilor şi alunecară printre gratii, ca să-i ia în stăpânire şi pe deținuți. Finn şi cele două gărzi care vruseseră s-o prindă cu câteva minute în urmă rămaseră paralizate, urmărind cum firele se încolăcesc şi-i infectează pe alții.

Magia întunecată zbură pe lângă ei şi câțiva prizonieri ca vântul, de parcă ar fi strâmbat din nas la mirosul lor. Finn nu fusese niciodată mai bucuroasă că era disprețuită astfel. Închisoarea se îneca în răcnetele celor infectați de magia care le intra cu forța în gât şi în inimă.

O clipă, închisoarea împietri, clătinându-se pe buza prăpastiei, când artificiile căzură pe jos ca nişte tăciuni din care ieşea fum. Finn speră că, dacă stă liniştită şi nu se mişcă, închisoarea nu se va prăbuşi în abisul haosului.

Ignacio privi în jos, la legiunea lui de soldaţi infectaţi cu magie. Un mârâit îi ieşi de pe buze.

— Omorâţi-i pe toţi cei care nu pot găzdui întunericul. Se uită drept în ochii lui Finn. Absolut pe toţi.

Garda pe care o strângea de gât un prizonier cu ochi înnegriţi scoase un urlet ascuţit:

— Ajutaţi-mă, vă rog!

Auzind-o, Finn se răsuci spre ea. Ţipătul răsunase atât de sfâşietor, că duse mâna la pumnalul pe care i-l înfipsese în picior cu câteva minute înainte, dar deţinutul suci gâtul gărzii dintr-o mişcare şi capul nefericitului căzu într-o parte.

Când se întoarse către Ignacio, acesta plecase deja să-şi adune armata, de parcă nu merita să stea s-o vadă murind. De parcă nu merita nimic, aşa cum îi spusese nu demult.

Deţinutul înşfăcă gratiile şi le smulse, apoi o luă la fugă spre Finn şi gărzile neinfectate.

— L-aţi strigat pe nume, rosti el cântat, exact ca bărbatul din cârciumă. În curând, îl vom trezi. În curând, va răspunde la chemarea voastră.

Alţi deţinuţi îi urmară exemplul. Ieşiră din celule şuşotind despre zeul pe care îl vor trezi, aţintindu-i cu privirea pe Finn şi pe gărzile de lângă ea.

— Cine nu e destul de întunecat la suflet ca să-i găzduiască voinţa, fredonă o femeie, e împotriva lui.

Realitatea îi răsună lui Finn în minte ca un plesnet de bici. Cine nu era destul de negru la suflet se transforma în scrum la atingerea magiei, dar ceilalţi nu făceau decât să se întărească. Iar la porunca lui Ignacio, dacă nici ei nu reuşeau să adăpostească magia în corpurile lor, îi păştea moartea.

Finn vru să fugă, dar nu avea pe unde. Hoarda de prizonieri şi paznici o împresura din toate părţile.

— Căcat, căcat, căcat! spuse şi scoase un alt pumnal din teacă.

Stătea spate în spate cu cele două gărzi care îi deveniseră aliate, mişcându-se lent în cerc. Duşmanii veneau tot mai aproape. Cum o să scape şi din asta?

Atunci, una din gărzi o prinse cu o mână butucănoasă.

— Luați-o! Luați-o şi lăsați-ne în pace!

— Pe bune? strigă Finn, zbătându-se.

— Mai întâi doamnele, mârâi şi garda cealaltă.

Finn fu azvârlită în fața hoardei de monştri cu ochi întunecați.

Când doi deținuți întinseră spre ea mâinile cu vene ca nişte viermi negri care li se zvârcoleau pe sub piele, se lăsă pe vine lângă un paznic mort. Îi trase sabia din mână şi atacă, tăind o mână dintr-o lovitură. În spatele ei, le auzea pe cele două gărzi luptând, dar nu putea privi peste umăr ca să vadă – spera ea – cum mor după ce au aruncat-o în gura fiarelor. Roti din nou sabia şi o înfipse într-o femeie care o strânse cu palmele înainte să moară. Oamenii aceia infectați nu simțeau nimic, nu ştiau decât că trebuie să răspândească magia şi să scape de trupurile care nu o puteau primi în ele. Lui Finn i se întoarse stomacul pe dos când văzu că femeia nu scoate o vorbă când o străpunge sabia, ci, cu brațele însângerate, i-o smulge din mână şi o scapă pe jos. Brațe peste brațe se năpustiră asupra lui Finn ca s-o înhațe, cum făcuseră şi cu paznicul mort de la picioarele ei.

Se feri şi îşi arcui spatele, până când atinse podeaua cu palmele.

Se rostogoli peste cap şi ateriză în picioare, lângă cele două gărzi care o trimiseseră la moarte. Le bătu pe umăr pe amândouă, făcându-le să tresară.

— Mai întâi laşii, le spuse.

Îşi roti scurt încheieturile mâinilor. Blocuri de piatră din podea imobilizară gleznele gărzilor. Neputând să se mişte, nici să se apere, gărzile fură înghiţite de marea de braţe flămânde şi de corul care anunţa apropiata sosire a unui zeu.

Finn se urcă pe parapet, se agăţă de marginea lui şi se lăsă pe partea cealaltă. Până la nivelul cel mai de jos al închisorii era prea mult să sară. Dar trebuia să scape cumva cât erau ocupaţi prizonierii cu gărzile. Dacă nu o mai vedeau, monştrii nu mai veneau după ea.

O femeie apucă o gardă de gât şi îi vârî mâna în piept, sfâşiind pielea din dreptul inimii ca pe un ambalaj subţire de cadou. Ţâşni sângele şi garda scoase un urlet. Încercă s-o împingă pe femeie, dar se pomeni lângă el cu alt monstru, care îi smuci braţele de parcă ar fi vrut să i le smulgă din umăr.

— Ajută-ne! urlă garda către Finn, dar în secunda următoare amândouă gărzile fură înghiţite de hoardă şi ea văzu cum din locul unde stătuseră sângele se prelinge ca dintr-un izvor.

Era prea sus ca să sară şi fiarele nu mai aveau mult şi terminau cu ele. Trebuia să găsească o cale de scăpare, iar afurisitul de ceasornic îi ticăia întruna deasupra capului.

Stai aşa. Ceasornicul.

Se căţără înapoi pe parapet şi se îndreptă spre minutar. Cu inima pulsându-i în urechi, vru să sară, dar corpul nu o ascultă. Dedesubt se căsca un hău care-i făcu stomacul cât un purice. Dar mai bine să cadă şi să se zdrobească de pământ decât s-o prindă slugile lui Ignacio. Cu ochii minţii, zări chipurile părinţilor ei, pline de viaţă – viaţa pe care le-o furase Ignacio.

Nu, dacă tot trebuia să moară, nu va muri de mâinile lui, ci pentru că aşa va alege ea. Iar dacă, sărind, îşi va pierde viaţa, atunci aşa să fie. Măcar se va întâlni cu ei din nou.

Îşi luă avânt din braţe şi sări. Preţ de-o clipă îngrozitoare, dădu zadarnic din picioare în aer, deasupra hăului la fundul căruia pândea Ignacio, fără să se poată agăţa de nimic. În ultimul moment, apucă vârful lat al minutarului de ambele părţi. Îşi aduse picioarele în faţă.

Din cauza elanului, minutarul se deplasă de la şapte la două, în partea cealaltă a etajului, unde nu se afla niciun deţinut infectat. Încă un avânt şi sări jos, aterizând dureros pe parapet, cu picioarele în gol. Trecu pe partea cealaltă, simţind podeaua sub tălpi. Monştrii se ocupau de alte victime – trei prizonieri rămaşi în celule, ca nişte miei aşteptând să fie sacrificaţi –, dar o văzură şi pe ea. Trebuia să le dea altceva de lucru.

Privi de jur-împrejur. Deţinuţii din celulele apropiate urlau să fie lăsaţi liberi. Nu voia să folosească dragonul, ştia că i-ar face rău prinţului, oriunde s-ar fi aflat, dar trebuia să-l găsească şi să-l scoată de acolo. I-o datora. Strânse dragonul în palmă şi îşi imagină ceea ce dorea.

Pe toate etajele închisorii, fiecare uşă de celulă ţâşni cu un zdrăngănit din balamale, cutremurând turnul. Prizonierii o luară la goană cu strigăte de ajutor. Monştrii îşi aruncară imediat ochii în jur, căutând noi trupuri pe care să le zdrobească. Doi dintre ei se năpustiră asupra unui bărbat care fugise din celulă, îl trântiră la pământ şi-i frânseră gâtul. Nu era destul de puternic pentru magie.

Finn se înfioră la vederea cadavrului înainte de a-şi izgoni gândurile înspăimântătoare. Trebuia să spere că monştrii vor avea suficient de lucru o vreme, cât să-l găsească ea pe prinţ şi să fugă amândoi cu Xiomara. Strânse iarăşi dragonul, pregătindu-se să-i ceară s-o mai ajute o dată.

Vina îi răsuci stomacul când se gândi la prințul chircit de durere, cu sângele curgându-i din nas.

— Du-mă la el! se răsti la dragon. Îşi promise că era ultima dată când îl folosea. Găseşte-l!

Dragonul o smuci în față şi spre stânga, către un pasaj îngust care ducea la un coridor lung. Finn se rugă să ajungă la prinț fără să mai dea de alte necazuri. Dar se pregăti pentru ambele variante.

Încuietoarea făcu „clic" şi se deschise. În pieptul lui Alfie bătea o tobă în loc de inimă. Intră şi închise uşa.

Îl întâmpină un cor de ticăituri.

Celula era mică. Un pat şi o găleată murdară pentru necesitățile trupeşti. Nicio fereastră. În fiecare cărămidă din pereți era câte un ceas.

Prizoniera nu putea sta cu deținuții de rând, sub ceasornicul cel mare, aşa că celula îi fusese transformată în aşa fel încât să-i aducă aminte că mai are de stat mult şi bine la închisoare. Acolo, cu spatele lipit de peretele opus uşii, cu capul vârât între genunchi, ca să nu audă ticăitul, zăcea fata care îi răpise fratele. Xiomara Santoro. Nici măcar nu-l auzise pe prinț, nici măcar nu ridicase privirea. La vederea ei, prințul simți cum ia foc pe dinăuntru. Valul furiei nestăvilite îi amorți durerea.

Năucit din cauza ticăitului, Alfie strigă:

— *Silenciar*![76]

Ceasurile amuțiră şi Xiomara înălță capul, şocată. Era mai firavă decât şi-o amintea. Oare coşmarurile lui o făcuseră să pară mai solidă? Fata tresări când îl văzu, iar el ştiu că se întreabă dacă nu cumva i se pare doar că-l vede. Era trasă la față, cu cearcăne la ochi. Părul scurt arăta de

[76] „Linişte!" (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

parcă ar fi tuns-o cineva în timp ce se zbătea, iar hainele îi erau mânjite de murdărie. Se uita uluită la prinț.

Liniştea dintre ei atârna grea de încordarea din pieptul prințului. Un singur fior nestăpânit şi furia ar fi năvălit din el în şuvoaie.

— Ştii cine sunt? se auzi Alfie întrebând. Abia se stăpânea.

Xiomara dădu afirmativ din cap.

— Mai ştii ce-ai făcut? Ce mi-ai luat?

Glasul prințului şovăia între mânie rece şi înverşunare scăpată de sub control. Simțea că se va rupe în două şi că din crăpătura aceea va ieşi o cu totul altă persoană.

Xiomara scutură iarăşi din cap. Alfie îşi înfipse unghiile în palmă.

— Ştii că mi-ai distrus viața şi familia într-o clipă? Viitorul regatului întreg s-a schimbat pentru totdeauna! Şi numai din cauza ta.

Ea continuă să tacă, alarmată. Din trei paşi, Alfie ajunse lângă ea.

O ridică de jos şi o trânti de perete.

— Nu ştiu de ce te-a lăsat tata să trăieşti. N-ar trebui să fii aici, pentru că nici el nu e! El ar fi trebuit să fie rege, nu eu. Ar fi făcut istorie, avea darul ăsta. Acum nu le-am mai rămas decât eu. Şi numai din vina ta, înțelegi?

Când văzu că fata se încăpățânează să tacă, o apucă de cămaşa mizerabilă şi-o împinse.

— Răspunde-mi!

Pe fața ei alunecară pe rând vina şi suferința, apoi iarăşi vina. Nu asta căutase Alfie. El voia pe cineva care nu ştia ce e ruşinea.

Cineva pe care să-l bată măr fără nicio remuşcare. Umbra asta din fața lui era jalnică. Nu putea s-o frângă. Nu voia.

— Spune ceva!

Simți cum furia îi dă puteri. Putea să trăiască puțin mai mult dacă o făcea pe fata asta să dea socoteală pentru crima ei.

Dar ea îl privi mai departe cu ochi chinuiți de remuşcare. Deschise gura şi arătă cu degetul. I se tăiase limba. Era mută.

Alfie îi dădu drumul. Ea se făcu mică la pământ, apoi se retrase cât mai departe de prinț. Criminalii feroce erau amuțiți ca să nu mai poată rosti niciun cuvânt magic. Când îşi imaginã lama care îi tăiase limba, prințul simți cum se umple de un sentiment precum copacul de sevă – milă. Îi era milă de fata asta care merita cea mai crâncenă pedeapsă. De ce nu mai putea fi furios? De ce se înmuia şi se uita la ea compătimitor, în loc să se facă foc de supărare? Mintea i se despărțise în două şi jumătățile se băteau cap în cap – una o ura pe fată şi ura ceea ce făcuse, cealaltă îl ura pe el, pentru că o compătimea.

— O, zei, spuse Alfie, masându-şi tâmplele.

Îi tremurau mâinile. Îşi dori cu atâta disperare să fie acasă, într-o după-amiază lungă, pe care s-o petreacă în palat cu Luka, încât începu să-l doară capul. Nu ştia de ce crezuse că, dacă o va vedea pe nenorocita aceea, se va simți mai bine. Iar acum nici măcar nu era în stare să se răzbune. Trebuia s-o scoată pe nefericită din închisoare, s-o scape de pedeapsa binemeritată, ca să rezolve o problemă pe care tot tâmpitul de el o provocase.

Duse mâna la piept, unde ar fi trebuit să fie dragonul. Dar i-l dăduse hoației. Reuşise, în sfârşit, să ajungă la persoana de care aveau nevoie, dar masca pe care i-o făcuse Finn se fărâmițase şi nu avea cum să plece cu ea din închisoare.

— Ascultă, vorbi el.

Xiomara se făcu mică, cu genunchii adunați sub bărbie şi brațele aduse în jurul corpului.

— Trebuie să vii cu mine. Să ieşim din Turnul cu Ceasornic.

Ea refuză scuturând hotărât din cap. Dar de ce voia să rămână acolo?

— Nu ai voie să mă refuzi. Vorbea pe un ton atât de aspru, că nu-şi recunoscu propria voce. Îmi eşti datoare, mie şi regatului. Şi am nevoie de ajutorul tău. Dacă mă vei ajuta, vei salva vieţi nenumărate.

Xiomara nu mai scutură din cap. Ia-o ca pe-un act de penitenţă.

Înţelegi? Când văzu că fata e prea uimită ca să reacţioneze, adăugă: Vii cu mine, fie că vrei, fie că nu vrei, aşa că fii bună şi dă din cap că ai priceput.

Fata se supuse. Alfie zări simbolurile zgâriate pe încheieturile ei, vrăji menite să-i înăbuşe magia. Se întrebă câte dintre ele fuseseră redesenate. De câte ori îi fuseseră deschise rănile şi închise la loc.

Magia putea fi scrisă cu cerneală, nu trebuia scrijelită în piele, ca să doară. Se mustră pentru momentul acela de slăbiciune. Nu-şi va permite să-i pară rău de fată.

Tot nu avea idee cum vor ieşi din turn. Toate planurile lui depindeau de mantia care te făcea nevăzut şi de harul lui Finn. Însă Finn dispăruse. Nici măcar nu ştia dacă era în siguranţă. Sau în viaţă.

Un junghi fierbinte îl străbătu în clipa aceea. Ţipă şi se sprijini de zid, când auzi un bubuit de dedesubt – oţel lovind piatra. Un necaz în plus.

31
EVADAREA

Alfie văzu stele verzi şi scoase un geamăt.

Durerea îl asaltă în trei rânduri. Îi tremurau picioarele. Ce se întâmpla? Nu folosea dragonul, dar suferea ca şi când ar fi invocat întruna magia lui Sombra. Oare o invocase de prea multe ori şi acum îl storcea de vlagă de câte ori voia?

Până şi celula izolată în care se afla se cutremurase din cauza bubuiturii. Era agitaţie, oameni urlau, bocanci tropoteau. Dacă n-ar fi fost o idee absurdă, ar fi zis că toţi prizonierii scăpaseră din celule.

Orice-ar fi fost, era sigur că avea de-a face cu Finn. Se întoarse către prizonieră, forţându-se să adopte o poziţie impunătoare în ciuda transpiraţiei reci de pe frunte. Ea îl privea în continuare cu teamă, dar îi citi în ochi şi îngrijorare. Parcă îl întreba ce-a păţit. Se încruntă la ea. Trebuia să fie o fiinţă lipsită de inimă, nu să se uite la el preocupată. N-avea el nevoie să ştie ce-i trecea prin cap.

— Plecăm, îi spuse, cu un glas mai moale decât ar fi vrut.

Prizoniera nu se mişcă, aşa că îi aruncă o căutătură aprigă.

— *Acum*.

Ea se ridică şi rămase în picioare lângă el, şovăitoare.

Dar unde era Finn? Nu putea pleca fără ea.

Începu să-şi facă gânduri. Le alungă, spunându-şi că trebuia s-o găsească pentru că îi dăduse dragonul, iar fără el nu-şi puteau duce planul la capăt. Da, de asta trebuia să meargă după ea.

Se întoarse spre Xiomara şi-i zise:

— Căutăm pe cineva înainte să plecăm.

Pe urmă deschise uşa şi scoase capul pe coridor. Nimeni, în afară de paznicul pe care îl amorţise şi care zăcea încă ţeapăn pe jos.

— Vino după mine şi nu încerca să fugi, îi spuse, pe un ton încordat, străin lui însuşi.

Nici nu făcu un pas, că se ciocni de un trup nevăzut. Se trase imediat într-o parte.

— Prințe.

Abia respira, de parcă tocmai ar fi urcat un munte. Atunci își scoase gluga. Îl privi cu ochi mari, plini de teamă care nu trăda ușurarea ascunsă în spatele ei.

Alfie se simți atras către ea, ca și când lumea s-ar fi răsucit în jurul propriei axe numai ca să ajungă el în brațele ei. Într-o clipă, fără să-și dea vreunul dintre ei seama cine făcuse prima mișcare, se treziră îmbrățișați.

— Ești teafără, spuse el.

Șuvițele cârlionțate îl gâdilară pe nas.

— E un fel de-a spune, replică Finn, cu fața ascunsă sub bărbia lui.

Prințul îi simți respirația pe gât. Oare Finn își dădea seama că de glasul ei se agățase cu câteva clipe înainte, când se confruntase cu cea mai mare frică a lui? Glasul ei, făcându-l prost și spunându-i să aibă încredere în el, să știe când e gata să depășească măsura și să nu o facă? Oare știa că nu-i mai ieșea din minte? Dar oare era și el prezent în mintea ei?

Finn se retrase din îmbrățișare ca și cum și-ar fi adus brusc aminte unde erau.

— Trebuie să plecăm!

Alfie se uită îngrijorat la trăsăturile ei, care-i dezvăluiau îngrijorarea, și la încheieturile însângerate. Era și puțin palidă.

— Finn, ce s-a întâmplat?

Ea miji ochii spre el.

— Unde e masca mea? Cum de nu te-a prins nimeni? Aruncă o privire în spatele lui. Ea e? Fata cu neantul?

— Are magia blocată. Nu ne poate face rău, se grăbi prințul să-i răspundă. Dar tu ce-ai pățit? De ce ai declanșat artificiile? M-am...

Îngrijorat, completă în gând.

— ... pierdut puțin, rosti cu glas tare.

— S-a întâmplat din cauza dragonului ăstuia *maldito*! M-a prins un paznic şi am avut nevoie de o diversiune. Magia pur şi simplu m-a ascultat, exact cum mi-ai spus.

— *Qué*? Ai folosito? Cum?

N-ar fi trebuit să o poată folosi, însă de-asta trebuie să-l fi săgetat durerea în absența ei. Într-un fel, era firesc. Dar cum de o putuse manevra? Magia îl asculta numai pe el, fiindcă şi-o colorase pe a lui în negru ca să o păcălească să creadă că face parte din ea. Pe Finn de ce o ascultase? Găsi răspunsul într-o clipită. Blestemă în şoaptă şi-şi masă tâmplele. Normal că o ascultase, doar i-o ceruse chiar el.

Sperase ca, atâta vreme cât dragonul era la Finn, s-o ajute la nevoie. Îşi dorise un lucru bun, nu dăduse porunci magiei întunecate, însă era legată de el şi i se supunea.

— *Coño*, înjură el în pumni.

— Pe urmă i-am eliberat pe toți prizonierii.

— *Poftim?*

— Nu eu, dragonul! A apărut Ignacio şi a oprit focul de artificii, n-am avut de ales...

— Stai puțin, Ignacio e aici? O prinse de cot. Eşti în regulă? Se uită la sângele închegat de pe încheieturile ei şi se înfurie. El ți-a făcut asta?

Finn întoarse privirea de la el, amărâtă.

— Nu contează dacă sunt în regulă sau nu.

— Ba da, stărui prințul, ştiind că nu trebuie să explice de ce, să-i spună că pentru el conta, pentru că atunci când li se încrucişară privirile, citi în ochii ei că vede adevărul pe figura lui, că se agață de chipul lui ca stropii de sudoare de piele.

— Nu contează, n-avem timp! Ignacio i-a infectat pe prizonieri şi pe paznici. A venit aici pentru că magia prinde puteri când el îi infectează pe alții, dar are efect numai asupra celor care pot s-o găzduiască fără să se prefacă în cenuşă. Oameni răi, fac pariu. Aşa că a venit aici. Şi-acum,

că a pus mâna pe închisoare, va avea destulă putere să facă lucrul de care te temi tu cel mai mult, dacă nu unul şi mai rău. Lui Finn îi luceau ochii de spaimă. A găsit Băiatul-din-cadă vreo informaţie care să ne ajute să-l oprim?

Ideile prinseră să se învălmăşească în mintea lui Alfie când înţelese cele petrecute. Dacă Ignacio infectase deja închisoarea, atunci întâlnirea cu el în Ţarc, când încercase să-i smulgă oasele prin piele, nu fusese decât o joacă de copil. Acum, cu atâta putere, ce avea de gând să-i facă?

— Prinţe! strigă Finn, apucându-l de umăr. A găsit ceva Băiatul-din-cadă?

Înţepenit de frică, prinţul scoase bucata de pergament din buzunar.

— Nimic care să ne ajute. Mi-a scris că Sombra nu s-a transformat în oase, ci în piatră, ca o statuie.

Finn se lumină dintr-odată.

— Bineînţeles, murmură ea. Ceea ce caută Ignacio e în palat!

Alfie o privi nedumerit. Nu înţelegea cum de un mesaj pe care-l găsise neimportant putea să-i pară ei într-atât de clar.

— Ce vrei să spui?

— Sombra nu s-a transformat în oase, ci în piatră, repetă ea în şoaptă. Ignacio vrea să pună mâna pe mâinile ălea ciudate din vistieria palatului! Sunt bucăţi din Sombra! Trebuie să ajungem acolo înaintea lui şi să-l împiedicăm să le ia!

Alfie rămase cu gura căscată de uimire când înţelese exact despre ce era vorba. Fragmentele acelea din vistierie, pe care le considerase întotdeauna neinteresante, făceau parte din corpul zeului. Erau multe bucăţi din obiecte de artă acolo, salvate de pe vremea când Englass încercase să distrugă cultura castallană. El crezuse că braţele de piatră nu erau decât nişte rămăşite recuperate dintr-un trecut foarte îndepărtat. În realitate, erau cheia trezirii lui Sombra.

— Trebuie să mergem la palat! Să nu-l lăsăm să le ia.

Alfie răsucea în minte ce-ar fi fost de făcut mai întâi. Dacă Ignacio infectase deja închisoarea, sigur avea destulă putere să nimicească palatul. Să-l înfrunte aici, acum? Sau să meargă în oraş şi să-i avertizeze pe oameni? Nu ştia ce-ar fi fost mai bine, dar gândul că Ignacio nu mai avea mult şi ajungea la mâinile de piatră îi făcu stomacul ghem.

— Dacă e aici, atunci aici îl şi înfruntăm. Acum.

Finn îl privi şocată.

— Ai înnebunit?

— Nu, răspunse el scurt. Încerc să opresc un om doldora de magie neagră să se apropie de mâinile acelea şi de familia mea.

Ea îşi frecă puntea nasului.

— Nu pot să cred că eu sunt aia prudentă de data asta. Prinţe, şi ce se întâmplă dacă murim încercând să-l oprim? Se aplecă în faţă, provocându-l s-o ignore. Dacă murim, ceea ce, în clipa asta, e foarte posibil, nu va mai avea cine să-ţi avertizeze familia de nenorocirea care ne paşte. Nimeni nu va şti că trebuie să apere braţele alea nenorocite. Ştiu că nu vrei să afle toată lumea ce-ai făcut, dar trebuie să mergi acasă şi să le spui! Să le dai o şansă să lupte!

Alfie clipi încurcat. De-asta evita să meargă acasă? Ca să nu fie nevoit să-şi recunoască greşeala? Îşi înghiţi ruşinea şi o lăsă pe altă dată. Finn avea dreptate. Trebuia să meargă acasă.

Conştientă că nu se înşală, ea îşi scoase mantia şi i-o aruncă prizonierei.

— Pune-o pe tine! Nu ne permitem să fii omorâtă pe loc când ajungem la palat. Apoi i se adresă lui Alfie: du-ne pe toţi trei la palat cu dragonul. Altfel nu scăpăm vii de-aici!

Prinţul se uită la ea consternat. I se învârtea deja capul de când folosise ea dragonul. Nici nu-şi putea imagina cât îl

va durea dacă va încerca să-i transporte nu doar pe ei doi, ci şi pe prizonieră. Nu credea că va supraviețui.

— S-ar putea să mori, dacă încerci, aşa-i? dădu Finn glas temerii lui.

Văzu cum îl cercetează de sus până jos, numărându-i semnele slăbiciunii – trupul care i se clătina, manşeta pătată cu sângele scurs din nas, dinții înroşiți.

Alfie îi confirmă vorbele înclinând din cap.

— Atunci găseşte altă soluție, îi ceru ea, categorică.

Graba cu care renunțase la plan pentru el îl uimi, dar bocănitul de picioare care se auzea tot mai aproape îi distrase atenția.

Finn îi apucă de braț pe el şi pe prizonieră şi îi trase înainte.

— Haideți!

Alergară în josul coridorului. Lui Alfie îi plesnea capul de oboseală la fiecare pas. Numai strânsoarea lui Finn îl ținea treaz. În spatele lor, o hoardă de prizonieri şi gărzi cu ochi înnegriți năvăli pe coridorul prea îngust. Căzură grămadă, călcându-se în picioare. Înaintară spre ei, întinzându-şi brațele deformate, cu unghii negre. Numai că, de data asta, unele erau pătate de sânge proaspăt. Alfie se cutremură de frică.

— Nu te uita înapoi! îi strigă Finn.

Fata îi târî după ea până ajunseră la o bifurcație; un drum ducea la o scară în spirală, celălalt, pe un hol şerpuitor.

— Pe unde s-o luăm? întrebă ea, cântărind cele două posibilități.

Alfie vru să-i răspundă, când o mână îl prinse de gleznă. Căzu şi se lovi cu fața de piatră când îl trase înapoi. Un prizonier se strecurase din gloata furibundă ca să-l târască în mijlocul ei.

Cuprins de panică, se răsuci pe spate şi-l pocni pe prizonier în faţă.

Îi sparse nasul cu pantoful, dar prizonierul nu-i dădu drumul, parcă nici n-ar fi simţit lovitura. Îl trăgea mai departe de gleznă cu degetele lui reci.

O mână îl înhăţă pe Alfie de încheietură. Deasupra lui, Xiomara se uita la el cu ochi mari şi-l ţinea cu toată puterea. Li se întâlniră privirile şi, în secunda aceea confuză, Alfie citi în ochii ei remuşcarea şi simţi cum ia foc pe dinăuntru. I se făcu scârbă la gândul că prefera să-l sfâşie ghearele acelea jegoase decât să-l salveze ea, chiar şi numai să-l atingă. În ce măsură se abrutizase, dacă i-ar fi fost mai bine mort, decât salvat de fiinţa asta?

Finn scoase din teacă un pumnal şi sări peste Alfie. Tăie dintr-o lovitură degetele care strângeau glezna lui Alfie şi-i trase un picior prizonierului, trimiţându-l pe spate. Alfie se ridică, nesigur pe picioare, şi constată că Xiomara îl ţinea încă de încheietură. Se smulse din strânsoare şi surprinse umbra de supărare din ochii ei.

— Hai! strigă Finn.

Îl prinse de braţ şi-l duse până la bifurcaţia coridorului. Hotărî singură în care parte s-o ia şi-l trase în sus pe scări. Xiomara venea după ei.

Atunci, bărbatul care-l înhăţase pe Alfie de gleznă îi atacă din nou.

De data asta, se năpusti asupra Xiomarei, care urca iute scările, şi căzură amândoi, rostogolindu-se pe holul din partea opusă scărilor.

Xiomara îl lovi cu piciorul când o prinse de gât.

— Trebuie s-o ajutăm! se auzi Alfie spunând, nervos pe propriile cuvinte.

Dar, când vru să coboare, creaturile năvăliră la bifurcaţia dintre scări şi hol, întinzând mâinile spre el. O văzu pe Xiomara zbătându-se sub bărbatul care o atacase. Îl ţinea la

distanță de ea, împingându-i umerii, în timp ce el o sugruma cu mâinile însângerate.

Xiomara se uită disperată în ochii prințului. Parcă voia să-i spună ceva. Apoi duse brusc mâna sub ea şi-şi trase ceva peste cap.

Dispăru sub mantia care te făcea nevăzut.

— Hai odată! țipă Finn, apucându-l pe Alfie de cămaşă şi trăgându-l pe scări. E ca moartă!

— Nu! se împotrivi el.

Ce rost ar fi avut toate, dacă o pierdeau? Dar Finn nu voia să-i dea drumul. Îl târî pe trepte, în vreme ce bestiile începură să se înghesuie pe scara strâmtă, călcând unele peste altele şi înghiontindu-se să ajungă la ei.

Alfie şi Finn ajunseră la o uşă de lemn din capul scărilor. Finn o trase şi îl strecură prin deschizătură. O pală fierbinte îl izbi pe prinț în obraji. Era pe acoperişul închisorii, sub soarele cald, care se pregătea să apună. Finn rămase în prag. Îşi desfăcu larg brațele. Cu degete tremurătoare, desenă o mişcare ca şi când ar fi tras de ceva şi-şi lipi coatele de corp. Icnind de efort, îşi duse palmele în față şi le pocni. Scara de piatră se prăbuşi, transformată într-un morman de pietroaie care blocau calea. Alfie căzu în genunchi, abia suflând.

— Trebuie s-o găsim, se auzi spunând cu glas sfârşit. Nu putem pleca fără ea, nu putem. Finn...

— Nu, se încăpățână ea, apucându-l zdravăn de umeri. Trebuie să scăpăm de aici.

Alfie vru s-o împingă, dar privirea ei hotărâtă îl opri. Capul îi căzu în față.

— *Prințe*. Prințe, uită-te la mine.

Alfie ridică privirea. Îi ardea gâtul. Acum ce vor face? Fără prizonieră, cum vor mai captura magia?

— Crezi că ai putea folosi dragonul ca să ne transporți pe amândoi?

Nu ştia sigur. Dragonul îl sleise, îi sorbise toată vlaga, dar nu prea mai aveau de ales, nu?

— Pot încerca. Întinse mâna. Era foarte posibil să moară, dar trebuia să încerce. Dă-mi-l.

Finn făcu ochii mari şi încremeni. Când Alfie înţelese de ce, parcă primi un pumn în piept.

— E în buzunarul mantiei, nu-i aşa?

Ea înclină din cap. Dragonul rămăsese la Xiomara. În liniştea care se lăsase, prinţul auzi cum se mişcă grămada de bolovani. Creaturile nu se dădeau bătute, iar ei nu aveau pe unde să mai fugă din turnul acela blestemat.

Alfie îşi trecu mâna prin păr şi merse la marginea acoperişului. Jos de tot, în şanţ, bolborosea apa clocotită.

Fusese destul de naiv să creadă că ar putea deveni un conducător care să schimbe în bine soarta regatului, care să fie altfel decât cum îi descria Finn pe regi – un bocanc ridicat ameninţător deasupra capului, gata să te zdrobească. Dar el ce-a făcut? A distrus Castallanul cu nesăbuinţa lui, şi poate şi restul lumii.

Se lăsă pe vine şi se aşeză pe margine, cu picioarele în gol. La apus, soarele pătase cerul cu roz şi portocaliu. În alte circumstanţe, priveliştea i s-ar fi părut splendidă. În curând se va lăsa noaptea, va începe balul, iar el va fi tot aici, aşteptând să moară.

— Ei, asta e, atunci, zise.

Se terminase. Hoarda săpa pe sub mormanul de bolovani clădit de Finn. Era doar o chestiune de timp. Nu mai aveau scăpare. Nu se mai întorceau acasă. Nu mai împiedicau magia să distrugă totul în cale.

— Aş putea încerca să fac un pod de piatră pe care să coborâm, dar... Finn se aşeză lângă el. Dar una e să dărâm un coridor, şi alta să ţin podul ridicat, ca să putem trece. Nu cred că aş fi în stare. Şi nici tu nu mai ai forţă ca să faci o vrajă de-ale tale, nu?

Alfie scutură din cap.

— Prințe.

Se uită la el de parcă s-ar fi resemnat deja cu soarta, de parcă le-ar fi fost pecetluită de cine ştie când, dar ea de-abia acum îi spunea asta. Alfie ştia ce voia, de fapt, să spună.

— Nu, rosti, şi clătină iar din cap.

— Ar trebui să te transporți acasă. Cum faci de obicei. Cu mânerul tău.

Ruşinea se răspândi în el ca seva în copac.

— Crezi că te-aş lăsa aici, să mori?

Finn scutură din umeri.

— Ar fi un lucru înțelept.

Alfie voia cu disperare se să întoarcă acasă, să fugă la ai lui şi să se ascundă de ceea ce făcuse. Dar buzele sale refuzau să rostească vorbele magice.

— Ar fi o greşeală. Nu te las aici, Finn.

— Oamenii se abandonează unii pe alții tot timpul, spuse ea, privind în depărtare.

— Eu nu. Magia întunecată putea să înece lumea şi tot ce ştia el, dar nu şi pe el. Astăzi, nu.

Un licăr însenină ochii lui Finn când îşi auzi propriile cuvinte rostite de el.

— Îți dau eu voie. Te iert de orice vină îți umblă acum prin cap.

Ignacio vrea să pună mâna pe mine şi pe urmă să meargă la palat după mâinile de piatră. Pot să-l încetinesc. Dar tu trebuie să-i avertizezi pe ceilalți. Să te duci acasă, cu sau fără mine.

Avea dreptate, totuşi, Alfie nu se putea mişca.

— Nu te părăsesc.

— Nu sunt familia ta! se răsti Finn, săgetându-l din priviri. Nu fi prost. Apără-i pe ai tăi, cât mai poți! Dacă eu aş mai avea părinți, dacă ar mai fi pe lume, dacă Ignacio nu i-ar fi...

Întoarse capul, cu răsuflarea deja încinsă. Nu vorbiseră niciodată despre familia ei, despre cei care, în afară de Ignacio, o numiseră „fiică”, iar Alfie avu impresia că îi pierduse în cel mai cumplit fel posibil – omorâți când era foarte mică. Prințului i se strânse inima. Îl pierduse şi el pe Dez şi nici nu voia să-şi închipuie cum ar fi să-i piardă şi pe alții.

— Pleacă. Lasă-mă aici.

Nu fu în stare s-o ia în brațe, deşi parcă îl implora s-o aline. Aşa că spera ca vorbele să-i țină loc de alinare, să o încălzească mai mult decât un braț pus pe după umeri sau o mână liniştitoare pe spinare.

— Îmi iubesc familia din toată inima, îi spuse. Dar nu m-ar ierta niciodată dacă aş lăsa în urmă pe cineva – un prieten, se corectă – ca să-mi scap pielea. Nu plec nicăieri.

Se uită la el ca şi cum ar fi ieşit din casă într-o zi de vară şi ar fi dat peste un strat de zăpadă. Dar privirea ei zăpăcită şi surprinsă ascundea altceva, mult mai profund.

— Eşti un idiot, îi zise, dar insulta se fâstâci în glasul ei cald.

Alfie nu-şi putu reține un zâmbet.

— Ştiam.

O linişte de mătase coborî peste ei, dar prințul nu voia să-şi petreacă ultimele clipe în tăcere, cu gândurile lui. Prea mult stătuse numai cu ele, prea mult lăsase îngrijorarea să se încolăcească în jurul lor. Aşa că îi puse prima întrebare care îi veni în minte:

— Chiar te cheamă Voy?

Finn râse scurt.

— Nu. Mă chema Finn Santiago. După ce mi-au murit părinții, am vrut s-o iau de la început. Şi am vrut să merg peste tot şi să văd tot.

Aşa că mi-am zis Voy.

Voy. Cuvântul care, în limba magiei, însemna „călătorie”. Cuvântul pe care Alfie îl rostea ca să străbată magia, regina lumii sale.

Ce ciudat, să-i fi rostit numele ori de câte ori îşi folosise harul.

Parcă ar fi purtat-o cu el toată vremea asta. Ori poate îl purtase ea pe el, cum făcuse şi azi, când vorbele sale îi dăduseră curaj în faţa celulei Xiomarei. Ciudat cum destinul îl mâna întotdeauna spre ea.

Mare păcat că se sfârşea aşa.

— Mai ai plosca aia? întrebă Finn, cu ochii în depărtare.

Alfie luă plosca de la şold, luă o înghiţitură de tequila şi i-o întinse.

Finn bău şi ea. Mişcarea discretă a gâtului ei în timp ce înghiţea îi atrase prinţului privirea. Îşi aminti cum îi pusese Finn mâna pe piept, chiar deasupra inimii, şi cum el îi atinsese cu degetul adâncitura moale a gâtului.

Când Finn luă plosca de la gură, se împrăştiară câteva picături.

Alfie îşi zise că îl îmboldesc sfârşitul inevitabil şi, poate, gura de alcool, fiindcă, văzând stropul de pe buza ei, se întinse şi îl şterse cu delicateţe. Îşi duse degetul la gură, gustând picătura rătăcită de tequila. Ea îi aruncă o privire care îl încinse mai mult decât alcoolul.

Stropul îi înţepă limba şi, preţ de-o clipă, îşi dori să fi simţit gustul buzelor ei, şi nu pe al băuturii.

Curajul i se risipi ca fumul şi se făcu roşu la faţă.

— Mustăţi de tequila, glumi el. Nu risipeşti, nu păgubeşti.

Finn îşi lăsă capul pe-o parte. Privirea ei ştrengară trăda tocmai gândul pe care sperase el să-l ascundă şi-l lumină ca o rază de soare. De-acum înainte, ştiu prinţul, tequila nu va mai fi doar băutura cu care îşi alina rănile, ci îi va aminti întotdeauna de răsuflarea tăiată a fetei când îi atinsese buzele.

Un fluierat ascuțit răsună în spatele lor, făcându-i să tresară. Se îndepărtară unul de altul şi abia atunci el îşi dădu seama cât de aproape stătuseră. Se uitară în depărtare, dincolo de împrejurimile închisorii. Acolo, de partea cealaltă a şanțului, era o trăsură cu cai care îi aducea şi-i ducea pe *dueños* în oraş. Din spatele ei, o siluetă le făcea semn cu amândouă mâinile.

Alfie miji ochii, străbătut de un fior.

— Nu cumva e...

— Prizoniera!

Prin cine ştie ce minune, Xiomara scăpase. Probabil că o ajutase mantia. Alfie simți cum i se ridică în piept un soi de recunoştință amară, incompletă. Ar fi putut pleca, ar fi putut să profite de libertate şi să înceapă o viață nouă, în altă parte. Dar fata a rămas pe loc. În mintea lui începu o nouă bătălie între ură şi milă, recunoştință şi furie.

— Trebuie să ajungem cumva la ea, zise Finn, strâmbându-se când văzu ce distanță e până la pământ. Nu prea crezi că am supraviețui dacă am sări, aşa-i?

— Ce înțelegi prin „a supraviețui”?

Finn ridică brațele ca şi când s-ar fi dat bătută.

— Ai tu vreo idee sclipitoare? Resturile din scară se mişcară şi huruiră în spatele lor. Că, dacă ai, ar cam trebui să te grăbeşti.

Alfie îşi aruncă ochii în jur. Zări câteva săbii şi alte arme aruncate pe lângă sticle de cerveza[77] şi tequila. Probabil că gărzile se antrenau pe acoperiş, dar îl foloseau şi în alte scopuri. Într-un colț, sub soarele fierbinte, era un colac de sfoară groasă, plin de praf.

— Am, dar nu cred că se poate numi sclipitoare.

---

[77] „Bere” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

În timp ce prințul îi explica ideea, Finn dădea din cap şi-şi rodea unghiile.

S-ar putea să meargă. S-ar putea.

În genunchi, Alfie leagă un capăt al funiei de mânerul unei săbii pe care i-o dădu lui Finn.

— Înfige-o în pământ cu toată puterea. Foloseşte-ți harul ca să intre cât mai adânc. Va trebui să ne țină pe amândoi.

Finn încuviință şi înălță sabia cât mai sus, mişcând din degete ca să manevreze şi lama, şi tavanul de piatră. Cu ambele mâini, coborî sabia şi, la comanda ei, tavanul se despică, o înghiți şi se închise în jurul ei. Când Finn răsuci din încheietură, cărămizile de chirpici din tavan se ridicară şi formară în jurul mânerului un înveliş ca un muşuroi de furnici mai mare. Nodul funiei era acum îngropat în piatră. Finn trase de funie cu toată puterea, proptindu-se în călcâie.

Nu cedă.

— Gata, spuse ea.

Prințul legase deja capătul celălalt al funiei de mânerul altei săbii, pe care i-o dădu lui Finn. Ea apucă lama şi merse la marginea acoperişului. Va ghida sabia aşa cum ghidase ghimpii de urs spinos în palat. Dar în loc să înfigă nişte ghimpi în gâturile paznicilor vistieriei, va înfige sabia în trăsura care-i aştepta. Pe urmă, folosind bucăți rupte din costumul de *dueño* al lui Alfie, îşi vor da drumul pe funie până la trăsură.

Dacă ar înfige sabia în pământ, lângă trăsură, ar fi în pericol să aterizeze prea aproape de şanț şi să cadă în apa care fierbea. Mai bună era trăsura. Finn spera numai ca prizoniera să nu le stea în cale. O vedea în dreptul trăsurii, fluturând din mâini către ei.

— Ce-am avut şi ce-am pierdut, murmură ea.

Cu un gest, ridică sabia de jos. Lovi aerul cu pumnul şi lama îi imită mişcarea, trăgând după ea funia legată de

mâner. Finn îşi curbă degetele, iar lama închipui un arc iute prin aer, apoi se înfipse în tavanul trăsurii cu un bufnet îndepărtat.

— *Wépa*!

Finn ridică pumnul în aer de bucurie. Prizoniera sări în sus de spaimă, dar înţelese imediat ce se întâmplă. Se urcă pe trăsură şi apucă mânerul sabiei, ca să se asigure că nu se mişcă. Finn întoarse către Alfie o privire triumfătoare, dar prinţul ţinea ochii pe jumătate închişi. Din nas i se scurgea un firicel roşu. Finn se simţi foarte vinovată când îşi aminti că, de câte ori invocase ea magia întunecată, prinţul suferise cumplit. Totuşi, când s-au reîntâlnit şi i-a explicat, s-a schimbat la faţă, de parcă a meritat toată suferinţa, fiindcă i-a adus-o înapoi teafără şi nevătămată.

Finn simţi o scânteie lăuntrică, o emoţie care se cuibărise în ea mai demult, dar se trezea din toropeală abia acum, ieşind la suprafaţă şi cerând să fie recunoscută. O îngropă adânc şi jură să uite de ea.

Apoi se ghemui lângă Alfie.

— Prinţe, suntem gata de plecare.

El încuviinţă, se şterse de sânge şi se ridică uşor în picioare. Când li se întâlniră privirile, murmură:

— N-am nimic.

Finn nu ştia ce o deranja mai mult, că arăta suficient de îngrijorată ca să se îndoiască de spusele lui sau că o el minţea cu tupeu.

— Tu primul.

Alfie merse cu paşi târâiţi la marginea acoperişului, în locul unde funia se înclina vibrând de încordare. Luă o bucată din straiele lui de *dueño*, o înveli în jurul funiei şi o ţinu de ambele capete.

Înghiţi în sec când văzu ce departe era de pământ. Aburii din şanţ sfârâiau sub ei.

— Dacă nu reuşim, o să fierbem de vii.

Finn se uită şi ea la bulbucii încinşi. O broboană de sudoare i se scurse de la tâmplă pe bărbie.

— Păi, mie întotdeauna mi-au plăcut găluştele.

Prinţul rămase nemişcat. După o clipă de linişte, scoase un hohot spart, care îi încălzi inima lui Finn.

Râdea atât de rar, încât hohotul de acum era ca un trofeu câştigat de ea cu multe sacrificii. Nu-şi putu reţine mândria. Ghemuită lângă el, îşi aminti cum îi simţise respiraţia pe faţă când o atinsese cu degetul pe piele şi cum atingerea aceea, atât de scurtă, îi tăiase răsuflarea.

Prinţul o privi cu ochii săi aurii, scânteietori.

— Gluma asta a fost atât de proastă, că acum chiar îmi vine să sar.

În spatele lor, grămada de bolovani explodă şi-i umplu de pietriş.

Prizonierii cu ochi înnegriţi de magie năvăliră prin gaura făcută şi începură să se încalece unii pe alţii ca să ajungă la ei cât mai iute.

— Atunci am nimerit-o! *Sari!*

Prinţul se împinse de zid şi se lăsă pe funie. Planul fusese să coboare pe rând, în caz că funia nu i-ar fi ţinut pe amândoi, dar acum nu mai era timp de aşteptat. Nici măcar să-şi ia elan, ca prinţul.

Finn se aşează pe marginea acoperişului şi dădu din picioare, ca şi când aşa ar fi ajuns mai repede la capăt. I se răsuci stomacul când nu mai simţi piatra sub tălpi. Ridică deasupra capului bucata de pânză, frământată de îndoială.

Dacă se rupe pânza?

Dacă sfoara nu e destul de bine prinsă, ca să ne ţină pe amândoi?

O să fierb de vie?

Nu era vreme de şovăială. Îşi dădu drumul, învelind sfoara cu pânza în ultima clipă. Pânza nu se rupse, dar Finn

simți cum îi ard încheieturile când atârnă brusc pe funie. Uşurată, se lăsă să alunece în urma prințului.

Un urlet nepământesc spintecă aerul în spatele ei. Privi peste umăr şi văzu o femeie cu ochii ca smoala sărind de pe acoperiş cu o viteză uimitoare şi fluturând din mâini. Se încolăci de talia lui Finn, trăgând funia în jos.

— Căcat!

Finn se zbătu ca să scape de ea, dar o strângea prea puternic. Îi alunecau mâinile de pe pânză pe măsură ce înainta cu viteză sporită, din cauza greutății suplimentare.

— *Fuerza!*[78] *îl auzi pe prinț strigând.*

Femeia infectată cu magie fu împinsă în spate cu atâta putere, încât aproape că o trase şi pe Finn după ea. Finn se strâmbă când o văzu cum se prăbuşeşte şi se izbeşte de pământ la un pas de şanț.

Nu avu timp să-i strige un „mulțumesc" prințului. Greutatea femeii curbase funia şi pusese prea multă presiune pe sabia din tavanul trăsurii. Finn o văzu pe Xiomara apăsând sabia cu toată greutatea ca să nu se mişte, dar nu folosea la nimic. Sfoara se lăsa tot mai jos.

— Căcat, căcat, căcat! înjură Finn.

Sfoara avea să se lase prea mult şi să-i scufunde în apa clocotită.

Prințul păru să observe şi el primejdia. Îşi aruncă picioarele în față, ca un copil pe leagăn, şi, cu o clipă înainte ca sfoara să ajungă prea aproape de apă, dădu drumul pânzei şi lăsă elanul să-l poarte până la sol, în siguranță. Se rostogoli pe pământ, încurcat printre straiele roşii de *dueño*.

Finn îi urmă exemplul, luându-şi avânt cu toată puterea, şi-şi luă mâinile de pe pânză chiar înainte de a atinge apa cu vârful picioarelor.

---

[78] „Forță!" (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

Zbură prin aer, dar nu avea membre atât de lungi ca prinţul. Nu ştia dacă avea suficient elan.

Nu avea.

Când începu să coboare, înţelese că va cădea în aburii fierbinţi, la doi paşi de pământul tare. Dar Alfie reuşi cumva să se ridice în picioare. Se aplecă peste marginea şanţului şi o prinse din aer cu o fracţiune de secundă înainte de a se scufunda în apă.

Se rostogoliră amândoi în ţărâna uscată. Finn se trezi deasupra lui, cu faţa în adâncitura gâtului său. Prinţul o ţinea strâns în braţe. Ea îşi propti palmele de pământ şi se împinse în sus. Îl privi speriată, cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

— Eşti în regulă, prinţe?

Cu ochii închişi, Alfie tremură din buze.

— Găluşcă nu sunt. Aşa că, deocamdată, mi-ajunge.

Se uită la ea şi îşi miji ochii. Finn simţi cum îi creşte râsul în piept înainte să-l audă. Observă mirată că, în clipa aceea, aşa palid cum era din cauza magiei lui Sombra şi cu părul plin de praf din cauza căzăturii, tot arăta mai bine decât atunci când îl văzuse prima oară, cu masca de vulpe şi mantia curată. Cel mai bine arăta când râdea.

Se retrase din îmbrăţişarea lui şi se ridică în picioare, întinzându-i mâna. El îi dădu voie să-l ajute.

— Măcar de data asta te-am salvat eu pe tine.

Finn îi scutură praful de pe umeri.

— Nu te obişnui prea mult cu ideea.

Xiomara veni în fugă la ei, arătând cu degetul spre Turnul cu Ceasornic.

Prizonieri şi paznici ieşeau în valuri din închisoare ca să-i vâneze.

Cum nu exista un pod, săreau în apă şi voiau să înoate, cu pielea însângerată şi arsă. Cei de pe acoperiş se aruncau

ca proştii în gol, numai ca să aterizeze în şanţ sau să se zdrobească de pământ.

— Hai să plecăm! Voi doi, în spate, spuse Finn.

Îl împinse pe Alfie spre uşa trăsurii, deşi el voia să facă pe vizitiul.

— De ce? Vreau să...

— Prinţe, eşti pe jumătate mort. Treci înăuntru şi odihneşte-te. Şi stai cu ochii pe ea, îi zise Finn, uitându-se fix la Xiomara, care se urcă în spate.

Alfie deschise gura, cu gând să protesteze, dar atunci se auzi bubuind vocea lui Ignacio.

— Opriţi-vă! răcni el.

Stătea pe acoperiş, ţintind-o pe Finn cu privirea. Monştrii care dădeau năvală din închisoare înlemniră cu picioarele în aer, aşteptând porunca stăpânului.

— Lăsaţi-i să fugă, rosti Ignacio. Ecoul glasului său răscoli împrejurimile. Lăsaţi-i să-i avertizeze pe uzurpatori de ceea ce va veni asupra lor. Lăsaţi-i să-i anunţe pe oameni că adevăratul lor rege va învia curând.

Înclină din cap către Finn – un gest înfricoşător, pe care ea îl cunoştea foarte bine. Apoi îi vorbi doar ei. Fata îi simţea respiraţia fierbinte în ureche, deşi el nu se mişcase de pe acoperişul turnului.

N-ai decât să fugi, Finn. Ştii cât îmi place să te vânez.

Un fior îi străbătu fetei şira spinării.

— Finn... spuse Alfie, cu glas frânt de îngrijorare, făcând-o să plece ochii.

O ardea gâtul. Îl împinse în trăsură şi închise uşa după el. Se urcă pe scaunul vizitiului, trase frâiele şi îndemnă caii să pornească. Nu îndrăzni să se uite peste umăr, ştia că Ignacio o urmăreşte din priviri.

Şi că zâmbeşte.

CUVINTE CIOPLITE ÎN LEMN

În timp ce Finn mâna caii la galop către San Cristóbal, Alfie stătea în trăsură, cu ochii la Xiomara, care se foia stânjenită de privirea lui.

Xiomara îi salvase viața. L-ar fi putut lăsa pe bărbatul acela infectat să-l omoare, dar îl apucase de încheietură şi-l ținuse pe loc, fără a-şi ascunde teama pentru Alfie.

Mai rău, când se despărțiseră, ar fi putut să fugă cu mantia, să întoarcă spatele oricărei responsabilități, însă rămăsese şi îi ajutase să scape.

Îi salvase viața. De două ori. Nu mai fusese niciodată atât de mânios şi de nedumerit.

Şi-ar fi dorit ca fata să fie un monstru, atunci ar fi fost pe potriva tuturor coşmarurilor lui, a tulburării şi îndoielii lui. Ar fi vrut să nu fie atât de plină de solicitudine. Dar era. Se temea de el, dar nu refuza să-i întindă o mână de ajutor, să-l salveze.

Şi o ura pentru asta.

Ar fi vrut să doarmă în trăsura care-l hurducăia, să-şi recapete puterile pentru lupta care îl aştepta, dar zbuciumul interior îl ținea treaz. O săgetă din priviri. Ea întoarse capul, ascunzându-şi emoțiile.

Îi venea s-o scuture şi s-o înfurie, s-o schimbe, să nu mai fie persoana asta vinovată, dar inexplicabil de amabilă. Expresia jalnică de pe fața ei îl făcea să se simtă vinovat că o urăşte.

De ce să mă simt vinovat, dacă l-a luat pe Dez de lângă noi?, se întrebă. *Singurul lucru pentru care ar trebui să mă simt vinovat este că îi mai dau voie să respire.*

Încleştă pumnii, mânios peste poate. Ar trebui să se răzbune pentru ceea ce îi făcuse. Pentru nenorocirea aruncată pe capul familiei sale. O merita cu vârf şi îndesat, nu?

Trăsura se zdruncină când trecu peste o porțiune denivelată de drum şi îi răscoli stomacul, apoi îşi continuă drumul scârțâind din toate încheieturile. Înjurătura zdravănă a lui Finn acoperi şoaptele care-i răsunau în minte.

Alfie oftă. Ar putea s-o omoare pe Xiomara, sigur că ar putea. Dar nu era omul care s-o facă. Şi nici nu va fi vreodată. Paloma îl împiedicase să-i facă rău prima oară.

Îi auzi vocea în minte, înăbuşindu-i gândurile. *Există o diferență între „a putea" şi „a face". E diferența dintre un om bun şi un om rău.*

Dintre lumină şi întuneric. Ştiu către care dintre ele te vei îndrepta.

Încă nu se pierduse în întuneric şi nu avea de gând să se piardă nici acum.

Îşi descleştă pumnii. Prizoniera întoarse spre el o privire înfricoşată.

— Vreau să-ți fie foarte clar un lucru, îi spuse, pe un ton atât de aspru, încât nici el nu se recunoscu. Dacă te-am scos din Turnul cu Ceasornic nu înseamnă că te-am şi iertat. Nu înseamnă că voi cere să ți se acorde clemență. Nu înseamnă decât că s-a eliberat în lume un lucru deosebit de periculos şi că am nevoie de puterea ta ca să-l prind, *entiendes*?

Xiomara confirmă mişcând speriată din cap. Teama ei nu făcu decât să-l întărâte şi mai mult.

— Poate că, dacă s-ar fi scurs ani de zile de atunci, şi nu doar câteva luni, nu te-aş fi întrebat asta. Dar trebuie să ştiu de ce ai făcut-o. Trebuie să aflu răspunsul, pentru că altfel nu cred că-mi pot vedea de viața mea, oricât de puțin mai am de trăit. Mă tem să nu te omor cu mâinile mele. Trebuie să ştiu adevărul.

Xiomara nu făcu decât să se uite la el, deschizând şi închizând gura.

Nu avea hârtie şi pene de scris la el, dar se va descurca altfel.

Scoase din buzunar pumnalul împrumutat de la Finn. Xiomara se lipi de uşa trăsurii.

— Ia-l! îi ceru.

Fata se supuse, nedumerită.

Alfie arătă cu degetul pereţii din lemn ai trăsurii.

— Poţi să ciopleşti în ei. Încearcă. Nu se putu abţine şi adăugă pe un ton rugător: Te implor!

Xiomara ar fi vrut ca fata să n-o fi lăsat cu prinţul furios.

Soarele coborâse deja dincolo de orizont, iar luna îşi trimitea razele prin ferestrele trăsurii, scăldându-i chipul de ceară într-o strălucire nefirească. Xiomara se uită la pumnal. Nu mai scrisese de multă vreme şi, chiar dacă ar fi scris ceva, acum tot n-ar fi ştiut de unde să înceapă. Orice-ar fi scris, n-ar fi fost de ajuns.

Să înceapă prin a spune de unde are harul acela? Crescuse într-o casă în care tatăl o bătea pe mamă până o umplea de sânge. Ea stătea în camera ei şi-şi acoperea urechile cu palmele, încercând, zadarnic, să nu o mai audă pe mama implorând, scâncind, apoi...

Nimic.

Tocmai în ziua când tatăl i-a omorât mama şi-a dobândit ea harul.

A găsit-o cu faţa într-o baltă de sânge – al ei. A întors-o pe spate şi a simţit cum toate erau rupte în ea, de parcă ar fi fost un sac cu cioburi. Atunci s-a eliberat ceva în ea şi nu s-a mai tămăduit niciodată, ceva întunecat şi gol, dar atotcuprinzător.

Şi-a petrecut viaţa încercând să înăbuşe vacarmul şi violenţa, închipuindu-şi că le poate trimite în altă parte. Harul i-a transformat dorinţa în realitate. A aşteptat ca tatăl ei, mort de beat, să adoarmă şi l-a bătut până când l-a lăsat

fără suflare. În casă erau două trupuri moarte, pline de sânge. Şi-a dorit să nu le mai vadă, să dispară din faţa ei.

Şi exact aşa s-a întâmplat.

Golul dinăuntru a ţâşnit în afara ei. În podea s-a deschis un hău şi i-a înghiţit părinţii. La porunca ei, s-a închis.

Să-i spună prinţului despre lunile petrecute pe stradă, orfană şi speriată de ea însăşi? Îngrozită că se va înghiţi chiar pe ea însăşi şi lumea întreagă, dacă nu e atentă?

Să-i spună cum cineva a aflat ce *propio* are şi cum nişte oameni foarte influenţi au luat-o în grija lor, în sânul familiei? Cât de blând i-a zâmbit Marco Zelas când a cuprins-o pe după umeri şi i-a promis că se va ocupa de ea?

Cu condiţia să facă ceva pentru ei.

Cu condiţia să-i ajute să scape de familia regală.

Să-i spună prinţului că, de încordare, nu a mâncat nimic săptămâni întregi înainte de ziua planificată? Că a fost o adolescentă singură şi că dorinţa de a avea o familie şi de a fi protejată i-a întunecat judecata?

Gândurile acestea îi trecură prin minte în câteva secunde. Prinţul se uita în continuare la ea nerăbdător, pieptul i se ridica şi cobora repede, ca şi când ar fi vânat un răspuns toată viaţa lui.

Xiomara nu ştia cu ce să înceapă, dar de un lucru era sigură.

Luă pumnalul şi ciopli încet în peretele de lemn: *Vreau să îndrept lucrurile.*

Prinţul citi cuvintele scrijelite fără a-şi trăda sentimentele. Apoi trase aer adânc în piept şi dădu din cap aprobator, de parcă ar fi zis că e destul şi atât. Deocamdată.

— Spune-mi un lucru, îi ceru. Şi te rog, te rog, nu mă minţi. Îmi voi da seama dacă minţi.

Xiomara încuviinţă cu un nod în gât. Prinţul oftă din nou şi o întrebă cu glas tremurat:

— Ai vrut să-l omori? Ai vrut să-l iei de lângă noi?

Întrebarea o săgetă până în adâncul sufletului. O purtă înapoi în timp, până la clipa aceea îngrozitoare. Atât de mult îşi dori s-o respingă, încât deschise gura, dar nu scoase decât un țipăt sugrumat. Scutură din cap cu atâta forță, că o duru gâtul. Îi ardeau ochii.

— Bine, spuse prințul. Expresia nu i se îmblânzi, dar ochii i se umplură de milă. Bine.

Se lăsă o linişte lungă. Prințul rămase cu privirea la cuvintele cioplite până i se înceţoşă văzul.

— Mai ştiu pe cineva care a fost obligat să facă ce nu voia, rosti.

Xiomara întoarse capul spre el, dar prințul privea în altă parte, cu capul proptit de fereastră şi cu ochii la cer, ca şi când ar fi căutat răspunsuri printre stele.

Finn îşi imaginase propria moarte de prea multe ori față de puținii ani pe care îi trăise.

În vreme ce trăsura străbătea în viteză drumul flancat de trestii, silindu-le să se încline la pământ, prin minte îi treceau tot felul de posibilități, dar în toate îl vedea pe Ignacio stând deasupra ei şi privind-o cum îşi dă ultima suflare. Chiar şi atunci, demult, după ce i-a scos ochii, tot s-a gândit că el va fi ultimul lucru pe care îl va vedea înainte de a muri. Nu s-a înşelat. Şi nici nu era de mirare.

Dar nici prin cap nu i-ar fi trecut că moartea ei avea să se împletească cu soarta unui prinț care avea mai multă ştiință decât judecată şi a unui regat care, îşi spusese de atâtea ori, nu însemna nimic pentru ea. Cu toate acestea, acum mâna o trăsură care se zgâlțâia către palat, sperând să ajungă acolo la timp ca să-l oprească pe Ignacio să fure mâinile de piatră.

Dar poate că asemenea lucruri trebuiau să fie o surpriză pentru ea.

Aşa cum era şi prințul.

Va ține mereu minte cum s-a uitat la ea când l-a găsit în celula Xiomarei, de parcă lumea toată era scufundată în beznă şi ea aducea lumina în priviri. I s-au îmblânzit ochii şi a plecat capul, ca stânjenit de ceea ce gândeşte. Sau simte. Finn se temea să afle ce gândea prințul. Dar se temea şi să nu afle, aşa cum îi era frică şi de răspunsurile pe care i le dădea propria ei minte.

Îi auzea vocea, calmă şi stăruitoare. *Te cred.*

Cuvintele lui au împrumutat carne şi oase şi s-au făcut mâinile care au smuls-o din strânsoarea lui Ignacio. Chiar şi atunci când a doborât-o adevărul despre moartea părinților ei tot ele au ridicat-o, promițându-i că se va putea elibera de soarta pe care i-o țesuse Ignacio cu ani în urmă. Glasul prințului în mintea ei, dându-i curaj să meargă mai departe, i-a sunat mai aproape de suflet decât orice altă voce interioară. Iar el nici măcar nu avea habar de lucrul ăsta.

Şi nici nu-l va afla. Pentru că nu avea de gând să i-l spună.

Dar faptul că ea ştia era destul ca să simtă că-i iau foc obrajii în lumina înviorătoare a lunii.

Trăsura se clătină când prințul se cățără din spate pe locul liber de lângă Finn. Nu întoarse capul spre el. Rămase cu privirea înainte, la drumul şerpuit, sperând să-şi răcorească obrajii. Nu voia să vadă cât de tras la față era din cauza magiei. Se îndreptau deja spre moarte; nu era nevoie să grăbească pasul.

— I-am spus...

Alfie se opri în mijlocul propoziției. Părea că se dădea o luptă în el.

— I-am spus Xiomarei care-i planul.

Finn ridică din sprânceană. Nu-l mai auzise rostind numele fetei, iar după cum îi fremătau nările, bănui că îi era greu să-l spună.

— Care plan?

— Ajungem la palat, îi avertizăm pe toți de pericol şi îi rugăm pe *dueños* să-l protejeze, ca să-i întârzie pe Ignacio şi armata lui. Când vine să fure mâinile, tu şi cu mine îl înfruntăm. Dacă avem noroc, îl omorâm, iar eu închid magia în dragon. Xiomara stă ascunsă sub mantie până la momentul potrivit, când deschide hăul. Arunc dragonul în el şi atunci magia nu va avea cum să infecteze trupuri, nu va mai avea cum să-şi folosească puterea.

— Şi dacă nu avem noroc? întrebă Finn timid.

Se lăsă o liniştе grea.

— Dacă nu avem noroc... Alfie lăsă capul pe spate, cu ochii închişi.

Atunci nu va mai trebui să ne facem griji pentru nimic.

— Ce frumos vorbeşti despre moarte...

— Ai prefera să vorbesc urât? murmură Alfie, cu ochii la cer.

Luna scălda chipul prințului. Mama ei îi spusese întotdeauna că a-ți păstra liniştea sufletească într-o lume dură şi nemiloasă era o virtute în sine. Da, i-ar fi plăcut mult Alfie mamei sale.

— Nu, răspunse Finn. Mai bine frumos.

Tăcură amândoi o vreme, iar Finn se gândi că poate prințul adormise.

— Chiar ai omorât pe cineva când aveai opt ani? o întrebă pe un ton calm.

Stătea cu ochii închişi şi cu capul pe-o parte. Dacă l-ar fi înclinat puțin mai mult, s-ar fi proptit cu fruntea de umărul ei. Avea şi dragonul la gât. Probabil că i-l ceruse Xiomarei.

Luna îi arginta chipul, conturându-i trăsăturile delicate. Finn se întrebă dacă aşa îi apărea lui magia, de o culoare aprinsă, care mângâie pielea. Sau avea o nuanță mai blândă, captivă sub piele, şi urca, precum roşeața, de la gât până la buze şi obraji? Poate că era doar un licăr, ca broboanele de transpirație.

— De ce mă întrebi asta chiar acum?

— Pentru că nu te cred, zise Alfie şi o fixă din priviri. Ochii săi aurii prinseră viaţă, mai scânteietori, mai pătrunzători. Şi dacă e să murim împreună la noapte, vreau să ştiu cu cine mor lângă mine.

Tăcere...

După câte îi făcuse Ignacio, în ea prinsese rădăcini teama, ca o gheară murdară şi încovoiată. Finn hotărâse că, dacă se temea de un om atât de tare, nu-şi permitea să-i fie frică şi de altceva. Aşa că, dacă i se făcea frică de un lucru, îl vâna şi îi arăta că ea era cea de care trebuia să se teamă, nu invers.

Totuşi, de adevărurile lăuntrice îi era frică întotdeauna. I-a povestit lui Ignacio ce făcuse cu fetiţa aceea când avea opt ani – secretul ei cel mai adânc, pe care el l-a folosit împotriva sa. I-a luat cuvintele şi i le-a înfăşurat în jurul gâtului, ca pe o lesă strâmtă. Nu conta câte hoţii făcuse, câte lupte cu cuţitul câştigase, nici de câte ori scăpase vie din confruntarea cu magia neagră; frica de ea însăşi, de acea parte din ea pe care voia să şi-o smulgă de sub piele, care o făcea să se ascundă sub alte şi alte înfăţişări, care o omorâse pe fetiţă şi, într-un fel, pe părinţii ei, nu dispărea. I se puse un nod în gât.

Era convinsă, dintotdeauna fusese, că, dacă ar fi divulgat cuiva secretul ei murdar, ar fi avut parte numai de dispreţ sau, mai rău, de milă.

Dar nu voia să moară cu frica aceea care mustea în ea, care o mânjea cum îşi mânjea magia întunericului victimele. Chiar dacă avea doar câteva ore până ce Ignacio o găsea din nou, voia să fie numai ale sale, neîmpovărate de un secret care o trăgea la fund, oricât s-ar fi luptat ea să se ridice la suprafaţă.

Alfie îşi îndreptă capul şi o privi blând, însă preocupat.

Dacă tot voia să se elibereze de povară, atunci de ce să nu încerce cu el?

De ce să nu încerce cu un prieten?

— Da, îi răspunse, strângând mai tare hățurile. Dar nu cu intenție.

— Ce s-a întâmplat?

— Locuiam într-un barrio[79] mic şi sărac, cu prea mulți oameni şi prea puțină mâncare. Părinții mei se prefăceau că toate sunt bune şi frumoase, dar eu ştiam că nu mâncau mai nimic, ca să-mi rămână mie. Finn înghiți cu greu. O ardea în gât. M-am hotărât să-i ajut. Mă furişam din casă, căutând de mâncare. Într-o seară, mă plimbam pe o străduță din spatele unei brutării, pe unde ştiam că se aruncă pâinea veche. Şi am văzut o franzelă. Era arsă scrum, dar tot franzelă. Când am fugit s-o iau, cineva m-a împins.

Finn văzu ochii fetiței în minte. Nu era cu mult mai mare decât ea.

Pierduse un dinte din față şi era la fel de murdară – murdăria aceea care se lipeşte de cei care dorm pe stradă şi scotocesc prin gunoi după ceva de mâncare. Avea în ochi o privire de o sălbăticie incredibilă. Lui Finn îi fusese groază să se uite la ea. Nu din cauza privirii feroce, ci pentru că ştia că şi a ei era la fel, arsă de disperare şi de frică.

— Şi pe urmă? o îndemnă Alfie să continue.

Finn nu ştia câtă vreme tăcuse.

— Ne-am bătut pentru pâine, ne-am îmbrâncit, ne-am zgâriat şi ne-am smuls boarfele. Atunci am...

Scutură din cap şi-şi strânse puternic buzele. Dacă ar fi stat în altă poziție, poate că lucrurile s-ar fi terminat altfel.

---

[79] „Cartier” (în lb. Spaniolă în original) (n. Tr.).

— Am trecut la atac. A căzut pe spate, cu mine peste ea. Nu ştiam că era o scândură de lemn acolo, cu nişte cuie care ieşeau în afară...

Preț de-o clipă, nu-şi găsi cuvintele, dar Alfie ştiu că e mai bine să tacă.

— Probabil că o aruncase cineva care construia ceva.

Finn oftă şi încercă să nu-i tremure vocea, dar nu reuşi:

— Când am trântit-o la pământ, am auzit. Jur că am auzit cum intră cuiele în ea. A amuțit şi a murit imediat. I se înfipsese un cui în ceafă.

Cuvintele începură să-i iasă necontrolat din gură:

— Era sânge peste tot, până şi pe pâine. Cel mai rău e că, în timp ce ne băteam pentru franzela aia nenorocită, mi-am zis: *N-are decât să moară, dacă eu am ce să duc la gură. Măcar o înghițitură.* Se pare că mi s-a îndeplinit dorința.

În liniştea care se lăsă, vocea lui Alfie sună caldă ca o pătură pe un copil.

— Îmi pare foarte rău.

Finn se sili să dea din umeri cu nonşalanță, deşi îi tot arunca priviri furişe. Prințul era atât de expresiv, încât, dacă ar fi privit-o cu dispreț, l-ar fi ghicit imediat. Se tot uita la el, căutându-i-l pe față. Ar fi confirmat ceea ce ştia deja de mult – că e un monstru, aşa cum spunea Ignacio.

— Dar n-a fost... n-a fost vina ta deloc, spuse Alfie pe un ton blând ca o adiere.

Finn îi simți bunătatea în fiecare cuvânt. Îl ura pentru asta.

— N-ai fost acolo, se răsti la el. N-ai de unde să ştii a cui vină a fost.

Nu voia să-i spună adevărul despre părinții săi, că din cauza ei îi omorâse Ignacio. Rana era prea proaspătă ca s-o zgândărească. N-ar fi suportat să se audă vorbind despre asta cu glas tare.

— Înainte să-l fi infectat magia întunericului, harul lui Ignacio avea o limită: nu putea controla o persoană decât dacă ştia o taină de-ale ei, una pe care ea n-ar fi dezvăluit-o nimănui. Când i-am povestit despre fetiță, i-am oferit pe tavă tot ce-i trebuia ca să pună stăpânire pe mine. Voia să fie singurul om din viața mea. De câte ori mă apropiam de altă ființă, îmi poruncea s-o omor.

Prințul înlemni, iar ea nu suportă gândul că ar putea s-o privească cu silă, dar nici nu reuşi să pună stavilă cuvintelor care ieşeau de pe buze:

— Iar victimele nu mureau niciodată repede. Din cauza lui, se stingeau încet, chinuit. Mă obliga să le prind de gât şi să le sugrum.

Prin mintea ei trecu fulgerător imaginea dureroasă a unui băiat care se zbătea sub ea, o zgâria cu unghiile şi bătea cu călcâiele în pământ, în timp ce ea îl strângea tot mai tare de gât.

— Sau să le înjunghii şi să las sângele să se scurgă încet din ele.

Sau să le pun otravă în pahar.

Şi-l aminti pe la Băiatul-din-cadă căzut pe jos, cu sânge în loc de lacrimi, şi pe prinț strigând lângă el.

— Finn, zise Alfie, nu a fost vina ta.

Se ridică în capul oaselor şi o privi. Ea se concentră la drum.

— Te rog, uită-te la mine.

Îl privi în ochi, răsuflând greu. Dincolo de îngrijorarea din ei, vibra o emoție pe care refuză s-o numească – una care o cerceta fără frică, dar de care ea încă se temea. Pentru că ar fi putut trezi ceea ce ținea îngropat în ea de atâta vreme.

— Nu eşti un monstru. Chiar dacă te-a silit cineva să te consideri astfel. Alfie vorbea calm, dar hotărât. Nu te las mori cu gândul ăsta.

Nu te las.

Lui Finn i se tăie răsuflarea. Ignacio petrecuse ani de zile vârându-i în cap cine era şi cine putea fi, pornind de la nenorocirea de pe străduța din spatele brutăriei. Dar prințul nu-i vorbea nici cu dezgust, nici cu milă, ci ca şi când mai putea fi salvată. Ca şi când nu era dereglată şi monstruoasă, cum o făcea Ignacio să se simtă.

Poate că nu era.

— În seara aceea, pe străduță, atunci mi s-a schimbat înfățişarea prima oară.

Nu spusese nimănui ce anume i-a declanşat harul. Dar nu voia să moară cu taina aceea în suflet.

— Ai vrut doar să fii altcineva după cele întâmplate.

Se mulțumi să dea din cap, incapabilă să mai vorbească. Alfie îşi îndreptă spatele şi privi în față.

— Momentul în care mi s-a declanşat mie harul ar părea lipsit de importanță oricui, în afară de mine, spuse el.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Finn, bucuroasă că nu mai trebuie să se gândească la ale ei. *Qué fue*? insistă, văzând că prințul tace.

— A fost o zi ca oricare alta, îi răspunse el, pe un ton care ascundea o durere gata să se reverse, ca un şuvoi stăvilit de un baraj. Aveam nouă ani. Am intrat în bibliotecă, să-l caut pe Dez. L-am găsit stând şi râzând cu tata. Vocea lui Alfie se pierdu într-un murmur. Nici măcar nu m-au văzut venind. Iar eu am văzut expresia de pe chipul tatălui meu. Era plină de dragoste pentru Dez. Şi de mândrie. La mine nu s-a uitat niciodată aşa. Şi nici nu avea să se uite, ştiam bine. Nu aşa. Atunci am început să văd magia şi să mi-o schimb pe a mea după a altora. Iar primul lucru pe care l-am făcut a fost să mi-o colorez în auriu, ca să semene cu a lui Dez. Prințul îşi drese glasul. Harul lui Dez s-a declanşat după ce m-a ținut pe mine în brațe prima oară, pentru că mă iubea. Eu l-am declanşat pe al meu pentru că eram gelos pe el. Ce mai frate am fost...

Nu mai spuse nimic o vreme.

— Am vrut să-ți spun că nu doar tu ai vrut să fii altcineva. Nu eşti singura, chiar dacă aşa ți s-a părut.

Cuvintele lui o atinseră pe Finn ca fulgii de zăpadă căzuți pe piele.

A vorbi despre defectele tale era o slăbiciune, o ştiuse dintotdeauna.

Puteau fi folosite împotriva ta, ca să fii controlat, rănit. Dacă ar fi ştiut asta în copilărie, şi-ar fi ținut secretele pentru ea, nu i le-ar fi dezvăluit lui Ignacio. Dar ea se mândrise întotdeauna că învață repede. Aşa că se lămurise că cicatricele şi poveştile lor trebuiau îndurate în linişte. Trebuiau purtate pe piele şi în suflet, ca o hartă a celor mai grele încercări. Dar nu se gândise niciodată că le poate împărți povara cu altcineva. Era un sentiment uimitor, care izvorâse şi înmugurise în băiatul de lângă ea, în expresia blândă a ochilor lui când se uita într-ai ei, când îi afla secretele şi le ascundea în propriile buzunare, în loc să le îndrepte împotriva ei ca un pumnal.

— Albastru, spuse el, pe neaşteptate.

Finn lăsă capul pe-o parte.

— Albastru?

— Culoarea magiei mele e albastru. Ai vrut cândva să ştii. E albastru-închis. Când i-am desenat-o lui Luka, mi-a spus că seamănă cu cerul nopții din cărțile pentru copii.

Era uşor de imaginat. O culoare pură, liniştitoare, puțin tristă.

Culoarea lui.

— E logic.

— Iar magia ta nu are o singură culoare, continuă grăbit prințul, de parcă n-ar mai fi avut timp.

Poate că nici nu mai aveau.

— Nu?

— Nu. E de un roşu-închis, dar se schimbă întruna. Trece de la o nuanță la alta fără încetare.

— Ca mine, zâmbi Finn, încrezută.

— Exact ca tine. N-am mai întâlnit... văzut aşa ceva, zise Alfie şi tuşi ca să-şi dreagă vocea.

Finn se bucură că are motiv să stea cu ochii înainte, să-i răcorească vântul bujorii din obraji. Strânse bine de hățuri când veni o curbă.

— De ce voiai să pui mâna pe cărțile din Englass?

— De ce vrei să afli?

— Adică numai tu să ştii cu cine mori lângă tine?

Prințul tăcu un timp, apoi scoase un oftat.

— Am crezut că mă vor ajuta să-mi aduc fratele înapoi. Sau de la asta am pornit. Şi am continuat din motive mult mai prosteşti.

— Adică?

— Din neglijență. Ca să fac ceva, orice, care să demonstreze că nu sunt deloc potrivit să urc pe tron, aşa cum simt eu, de fapt.

Cu coada ochiului, Finn îl surprinse masându-şi ceafa – un gest pe care, de-acum înainte, îl va asocia întotdeauna cu el.

— Părinții îi spun povara istoriei. Îmi spun că sunt produsul, rezultatul evoluției strămoşilor noştri – oameni înrobiți de englassieni, separați de magia, de cultura lor. Şi îi cred, cred în istoria noastră şi sunt recunoscător, spuse Alfie, rostind cuvintele grăbit, nu cumva să-l creadă Finn un răsfățat. Dar când mă gândesc la toate sacrificiile făcute ca să ajung cine sunt acum, ca să am ceea ce am, simt că îmi paralizează mintea şi nu mai pot gândi. Nu mai pot face nimic. Pare o prostie, dar, dacă nu sunt în stare să duc pe umeri povara istoriei, cum aş putea spera să devin rege? Nu sunt bun de conducător.

Uneori am impresia că şi părinţii mei ştiu asta. Tata, în special. Ştiu că ar fi preferat ca, în locul lui Dez, să fi fost luat eu.

Finn îl contrazise clătinând din cap.

— Nu, nu e nimic în regulă cu tine.

— Hm?

— Nu e vorba că nu eşti bun de rege. E vorba că nu priveşti lucrurile cum trebuie.

— Acum te pricepi şi la condus regatul?

Finn clătină iar din cap.

— Dar mă pricep la oameni. Îi analizez, ca să-i pot imita.

— Deci eşti expertă şi în ce mă priveşte?

— *Sí*, spuse ea, după ce cugetă câteva momente.

Alfie râse forţat, trist.

— Măcar unul din noi să fie!

Finn îşi aminti cum o învelise cu mantia când se bătuseră după jocul de *cambió*. Ca şi cum ar fi fost o persoană care trebuia protejată, nu o străină care-l jefuise şi-l trântise pe spate cu un pumn.

— Eşti genul de om care crede că toate sunt preţioase, fragile. Ţi-e teamă să nu le spargi.

— Da, recunoscu el calm.

— Nu poţi privi aşa lucrurile. Nu spun că Regatul Castallan nu e grozav. Este. Dar nu e şi perfect. N-a fost şi nici nu va fi. Uită de istorie. Uită de moştenire, zise Finn, dorindu-şi să fi ascultat ea însăşi de sfaturile pe care i le dădea lui. Dacă vrei cu adevărat să conduci – zeii fie cu tine – atunci va trebui să accepţi că regatul tău e o hazna uriaşă, ca oricare altul. Atunci nu te vei mai teme să rişti ca să-l cureţi. Şi poate că vei şi reuşi să dregi câte ceva. Dacă te porţi cu el ca şi când ar fi perfect şi fragil ca sticla, nu vei face decât să-l lustruieşti şi să-l admiri. Dacă vrei să fii un rege bun măcar pe jumătate, atunci uită de tot ce-a fost

înaintea ta, uită-te la el aşa cum e şi ia măsuri să schimbi ce-i de schimbat.

Alfie o privi cum n-o mai privise nimeni – ca şi când, sub învelişul murdar al faptelor ei, al vieţilor pe care le luase, al suferinţei pe care o provocase, exista ceva care merita scos la lumină.

— Aş fi vrut să te fi cunoscut mai devreme, spuse el.

Felul în care rosti el cuvintele îi aduse fetei lacrimi în ochi.

— În clipa asta, eu îmi doresc foarte multe lucruri.

Timp, înainte de toate, cum îşi dorea şi el, o simţi în tăcerea lui.

Frica de moarte îi pândea din spate ca un şarpe.

Dar poate că mai bine de-aşa n-ar fi putut fi. Din momentul în care îl cunoscuse pe Ignacio, trăise cu senzaţia că smulge timpului fiecare zi trăită în plus. Dar cu cât se gândea mai mult că viaţa i se apropie de sfârşit, cu atât mai tare îi bătea inima în piept.

— Finn?

— Da?

— Nu va mai trebui să te întorci la el niciodată. Îl omorâm sau murim încercând. Iar dacă e să ne pierdem viaţa în seara asta, mă bucur că vom pleca din lumea asta împreună.

— Eu nu vreau să plec deloc, spuse Finn, enervată de remarca ei meschină.

Ţinu hăţurile cu o mână şi se frecă la ochi, apoi îşi puse palma pe genunchi.

— Nici eu, dar măcar nu vom fi singuri. O să i te prezint lui Dez când ajungem dincolo. O să-ţi placă.

Finn nu se sinchisise niciodată de viaţa de după moarte. Îşi zicea că, dacă există un paradis al odihnei eterne, nu avea şanse să intre în el. Dar, dacă punea o vorbă bună pentru ea un prinţ, poate o primeau şi pe ea.

— Ai mei au murit când eram copilă.

Îşi amintea foarte puține despre ei. Cele mai dragi amintiri ale ei erau cele în care se uitau la ea cu drag şi o legănau între ei când mergeau pe stradă. Îi spuneau *mija* şi o pupau pe obraji.

— N-o să cunosc pe nimeni dincolo.

— O să mă cunoşti pe mine.

O mângâie foarte uşor pe mână, ca şi cum i-ar fi cerut voie. Numai când şi-o mută ea mai aproape de a lui îndrăzni să-şi împletească degetele cu ale ei, într-un gest de tandrețe care însoțea adierea vântului pe lângă trăsură.

— Iar acum te cunosc eu pe tine.

Finn îşi închipuise întotdeauna că o mână care o cuprinde pe a ei era o greutate în plus, o ancoră care o arunca într-un fel de transă forțată, când ea nu voia decât să fugă, să fie liberă. Acum însă, nu voia decât să rămână. Se simțea mai liberă decât fusese în toți anii vieții ei la un loc.

Libertatea, începea Finn să înțeleagă, putea fi găsită şi într-un om, nu doar într-un loc.

Cum drumul se întindea drept şi neted în față, ea întoarse privirea către prinț.

Citi în ochii lui aceeaşi teamă nestăpânită pe care o simțea şi ea până în măduva oaselor, un sentiment de vulnerabilitate care o lăsa neprotejată şi expusă în fața celor ce vor urma.

Dar teama aceasta venea însoțită de o forță care creştea în ei tocmai pentru că ştiau că îi pândeşte moartea şi că nu aveau timp să pretindă că nu pe ei îi paşte, nici că îi încearcă alte sentimente decât acelea care le apăsau inima. Finn îşi întoarse privirea la drum.

— Bine, spuse ea. O să ne ducem dincolo împreună.

Hoața şi prinţul merseră mai departe ţinându-se de mână, ca o promisiune că acolo unde va merge unul va merge şi celălalt.

33
ÎNLOCUITORUL PRINŢULUI

Luka era agitat.

Ultima oară fusese agitat la un bal când... Ei, nu mai ţinea minte când. Se pricepea mai bine la etichetă decât la foc. Situaţia era pe cât de neobişnuită, pe atât de enervantă. Fiindcă trebuia să facă totuşi ceva cu mâinile, îşi aranjă gulerul mantiei pe care ar fi purtat-o Alfie, dacă ar fi fost acolo. Dar nu era.

În locul lui, pe tronul poleit cu aur, lângă al regelui şi al reginei, vizavi de scara de marmură impunătoare, stătea el. Oaspeţii erau anunţaţi, coborau treptele şi traversau sala de bal ca să se încline în faţa familiei regale cu zâmbete exersate, înainte de a se alătura celorlalţi invitaţi. Luka se blestemă că distrusese pergamentul primit de la Alfie. Acum nu mai avea cum să ştie dacă verişorul lui era teafăr. Îi bubuia capul de îngrijorare.

Cei mai nobili dintre nobilii castallani dansau şi-şi purtau paşii pe gresia sclipitoare. Sala era împodobită cu draperii care fuseseră fermecate să se închidă şi deschidă la culoare toată noaptea.

Lumânări pluteau peste tot, ca nişte stele vrăjite să coboare din cer.

Sărbătoarea Echinocţiului celebra echilibrul dintre întuneric şi lumină, iar decorurile tocmai acest echilibru îl reflectau. Tavanul în formă de cupolă era un vitraliu care în timpul zilei arunca umbre în toate culorile pământului. Astăzi însă Luka nu vedea decât conturul lunii ameninţând

din cer, parcă ascunsă de un şervețel de hârtie. Nu-şi permitea să se înece în tequila şi în atmosfera opulentă a balului, cum făcea de obicei. Nu când în minte îi răsunau vorbele lui Alfie ca un refren interminabil. *Dar dacă dau greş, dacă nu mă întorc, te rog să-i spui Palomei adevărul şi să încerci să opreşti grozăvia asta.*

Oare dăduse greş? Încă nu se prăbuşise lumea în jurul lui, însă Alfie lipsea de prea multă vreme. N-ar fi ratat o seară atât de importantă dacă nu s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor.

Dacă mai era în viață.

Luka se ridică brusc de pe tron şi traversă sala de bal, cu pelerina de aur foşnindu-i pe la glezne. Trecu fără o vorbă pe lângă un nobil care venise să-l salute. Se făcu că nu-i aude pe rege şi pe regină când îl întrebară unde se grăbeşte aşa. Ignoră fețele şocate de lipsa lui de respect. Nu avea timp de politețuri. Nu acum. Paloma, în ținuta ei oficială de *dueña*, împodobită cu aur, stătea în capătul celălalt al sălii. Întotdeauna prefera să se țină deoparte de jocurile politice ale balurilor regale.

— Paloma, spuse Luka, prinzând-o de umăr.

Femeia ridică din sprâncene, privind mai întâi la mâna care-o ținea de umăr şi numai după aceea în ochii lui.

— Prințe Alfehr, spuse ea, căutând să-i citească expresia feței, ce s-a întâmplat?

Era teribil de necuviincios să atingi o *dueña* în felul acela, însă Luka se săturase de atâta ceremonial.

— Nu sunt prințul Alfie, îi zise.

Crezuse că a rosti adevărul cu glas tare îl va uşura, dar se simți ca şi când cineva luase de pe el mantaua în toiul iernii şi-l lăsase expus intemperiilor, consecințelor minciunii pe care o încuviințase.

— Poftim? întrebă Paloma, trăgându-se la o parte. Ai băut? îl întrebă în şoaptă, conştientă că toată lumea se uită la ei.

Luka îşi înghiți cu greu teama că Alfie era deja mort.

— Trebuie să-ți spun ceva.

34
UN REGAT CU DOI PRINȚI

Trăsura trecu peste podul de piatră de peste lac şi ajunse pe moşiile palatului, unde musafirii urcau semeți treptele ca să fie anunțați la intrarea în sala de bal.

— Dați-vă la o parte! strigă Alfie către două cucoane care țipară, îşi ridicară fustele şi se feriră când Finn opri trăsura în fața treptelor.

Drumul îi oferise prințului prilejul să se odihnească şi, cu toate că îl durea trupul de la magia lui Sombra, se simțea revigorat, gata să lupte pentru regatul său.

Sări din trăsură şi gărzile îi înconjurară într-o clipă.

Alfie ridică brațele în semn de apărare.

— Sunt prințul Alfehr, moştenitorul tronului castallan. Am veşti urgente.

O gardă scoase un hohot, studiindu-i veşmântul zdrențuit de *dueño*.

— Eşti beat, *muchacho*? Prințul Alfehr petrece la bal.

Gărzile încercuiră trăsura, cu mâinile pe plăselele săbiilor. Una dintre ele înălță capul spre Finn, aşezată în partea din față a căruței, şi ridică din sprâncene.

— Îmi arătați, vă rog, invitația?

— Sigur.

Finn îi trase un picior în față. Bărbatul căzu pe spate şi înjură, ducându-şi mâinile la nasul însângerat.

Nobilii intrară degrabă în palat scandalizați, în vreme ce gărzile celelalte se apropiară mai mult de nou-veniți.

— Ascultați-mă! strigă Alfie. Nu vrem să facem rău nimănui.

— Vorbeşte pentru tine, murmură Finn de pe banchetă. Alfie îi aruncă o privire supărată.

— Sunt Prințul Alfehr şi am venit să vă avertizez că veți fi atacați.

Lăsați-mă să intru imediat în palat!

— Nici vorbă, chico[80].

O gardă vru să-l atace, dar se pomeni că din pământ iese o coloană de pietre şi-l loveşte în vintre. Alfie nu trebui să se uite peste umăr ca să ştie cine o făcuse.

Alt soldat se năpusti la el cu pumnii, însă prințul vârî mâna în lac, scoase apă şi o îngheță ca un glob în jurul propriului pumn. Îl lovi pe bietul om în obraz şi-l făcu să se clatine.

Finn veni lângă el, mirată de gheața care-i înconjura degetele.

— Am învățat de la maeştri, îi explică el, savurând sentimentul ei de mândrie, pe care i-l citi în tremurul buzelor.

Profitând de momentul acela, o gardă îl lovi cu o piatră în stomac.

Alfie se îndoi de spate, cu mâinile pe genunchi, încercând să respire.

Finn trecu în fața lui, asaltând gărzile care îi împresurau cu pietre.

Pe două le pocni drept în nas, iar pe una o vârî în pământ până la gât.

---

[80] „Băiatule” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

— Revino-ți, prințe! Dacă e să murim în seara asta, atunci măcar să murim într-o luptă pe cinste, nu într-o încăierare cu nişte paznici *malditos*.

Alfie se îndreptă de spate tocmai când îi înconjură un nou val de gărzi. Se uită la Finn şi nu-şi putu reține un zâmbet, amintindu-şi de vorbele lui Dez: *În cărți scrie că orice luptă cu sabia trebuie să aibă loc într-un loc mare şi grozav. Pe urmă, dacă strigi, se aude peste tot... Ecoul trebuie să răsune tare de tot.*

— Ai dreptate, îi spuse. O să murim într-un loc care răsună de ecouri.

Finn lăsă capul pe-o parte, apoi îl mişcă a încuviințare, dându-i senzația că şi ea se antrenase cu sabia în bibliotecă, împreună cu el şi Dez.

— Întocmai, zise ea.

Alfie ridică brațul şi strigă:

— *Fuerza*!

Un bărbat fu împins violent în trăsura unui nobil.

— Încetează imediat!

Alfie îngheță. Recunoscu vocea – era a Mariei, căpităneasa gărzilor palatului, care, mijind ochii, scoase sabia din teacă şi se năpusti asupra lui.

Finn făcu un pas în față, gata de bătaie, însă Alfie o trase de umăr în spatele lui şi i se adresă femeii care-i amenința capul cu sabia.

— Maria! strigă el.

Auzindu-şi numele, femeia înlemni cu lama lipită de gâtul său. Alfie ridică bărbia şi o privi în ochi.

— Când aveam opt ani, am căzut pe treptele sălii de bal şi m-ai dus în brațe la infirmerie. Am plâns atât de mult, că ți-am udat gulerul capei. Mi-ai cântat un cântec de leagăn, ca să mă liniştești. Uită-te la mine! Nu sunt un impostor, sunt principele tău!

Încremenită, Maria îl cercetă de sus până jos. Lăsă jos sabia şi făcu o reverenţă adâncă.

— Iertare, prinţe Alfehr. N-am...

Alfie îi făcu semn să tacă.

— N-avem vreme, lasă-ne să trecem. Spune-le gărzilor să se pregătească de un atac. Palatul va fi asediat! Şi apăraţi vistieria cu orice preţ, ai înţeles?

Mariei nu-i trebuiră alte explicaţii.

— Lăsaţi-l să treacă! le porunci gărzilor, care-şi vârâră săbiile în teacă şi se retraseră buimace. Tu! strigă ea unui bărbat tânăr.

Condu-i pe prinţ şi pe musafira lui în sala de bal. Acum! Să nu le stea nimeni în cale!

— Nu, pe ăsta îl iau eu, zise Finn, arătând către bărbatul pe care îl pocnise cu piciorul în nas. Ţinând întruna mâna la nasul însângerat, el îi aruncă o căutătură ucigătoare. Hai, Nas-de-Sticlă, mişcă-te.

Bărbatul se ridică şi îi însoţi pe Finn, Alfie şi Xiomara, ascunsă sub mantie, în palat. Trecând peste bunele maniere, prinţul îşi croi drum printre nobilii care se plimbau agale pe holurile impunătoare.

— La o parte! ţipă, speriind un grup de bărbaţi mai în vârstă, care se retraseră cu paşi iuţi.

Finn trânti fără să vrea un servitor, care căzu în fund. Alfie o simţi pe Xiomara lângă ei în timp ce alergau pe coridoarele labirintice.

Gărzile săreau să-i oprească, dar se dădeau imediat la o parte, la un semn al colegului lor cu nasul roşu.

Ajunseră, în sfârşit, la uşile deschise ale sălii de bal. Alfie coborî în viteză treptele de gresie, gata-gata să se împiedice de straiele murdare de *dueño*. Se opri la baza scării, gâfâind. Sala amuţi. Doar câteva şoapte indignate se pierdură în aer ca rotocoalele de fum.

— Ăsta e prinţul?

— Îmbrăcat în haine de... *dueño*?

Alfie duse mâna la gât.

— *Amplificar*![81] Simți furnicături uşoare sub bărbie – magia care îi va amplifica vocea, ca să fie auzit şi în colțul cel mai îndepărtat.

Atenție, toată lumea! Sala răsună de ecoul glasului său. Muzicanții încetară să cânte ca să se uite la el. Ascultați-mă! Trebuie să ieşiți imediat din palat! Un duşman ne va ataca...

— Ce înseamnă asta?

În capătul opus al sălii, regele şi apoi regina se ridicară de pe tronuri, înconjurați de gărzile care-i apărau ca un zid de oțel.

Lui Alfie i se strânse inima. Crezuse că nu-i va mai vedea. Îi venea să se arunce în brațele lor, ca în copilărie. Îi venea să plângă şi să le promită că nu va mai greşi niciodată. Dar nu era timp pentru asta.

Străbătu sala în fugă şi se opri în dreptul cercului de gărzi. Invitații se împrăştiară, nevrând să fie implicați în ceea ce era, fără îndoială, o gafă princiară. Alfie anulă vraja care-i amplificase vocea şi spuse:

— Mamă, tată...

Văzându-l de aproape, regina se înmuie, numai ca să se înfurie încă o dată.

— Nu eşti fiul nostru. El e aici. Eşti un impostor care vrea să fure coroana. Arestați-l!

— Aşteptați! strigă o voce.

Luka, tot sub înfățişarea prințului, trecu prin mulțime şi merse la ei.

După el veni şi Paloma, care îi aruncă lui Alfie o privire atât de supărată, încât prințul vru să ridice mâna să se apere. I se făcu stomacul nod. Ştia. Luka îi spusese totul.

---

[81] „Amplifică!” (în lb. Spaniolă în original) (n. Red.).

— Ce mai faci, băiete? îl întrebă Finn.

Luka sări în brațele deschise ale lui Alfie.

— Ai întârziat, îi spuse, retrăgându-se din îmbrățișare.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, glumi prințul, uşurat că-şi vede cel mai bun prieten.

— Alfie, vorbi regina, privind când la unul, când la celălalt. Prințul nu ştia cui i se adresa. Explică-te.

— Lăsați-mă pe mine, interveni Finn. Dintr-un singur gest al ei, Luka îşi recăpătă înfățişarea dintotdeauna. Gata, spuse ea.

Regele şi regina căscară nişte ochi cât cepele. Alfie nu-l mai văzuse niciodată pe tatăl său să-i cadă falca.

Într-o clipă, Paloma îl dădu pe Luka la o parte şi se duse la Alfie. Îi trase o palmă de-i mută capul. Usturimea din obraji nici nu se compara cu ruşinea care îl scăldă pe prinț. Paloma era roşie de furie. O gardă vru s-o rețină, dar prințul o opri cu un gest. Îşi meritase palma.

— Prostule, vorbi Paloma. Cum ai putut fi atât de nechibzuit...

Alfie nu apucă să deschidă gura. Finn trecu în fața lui şi puse un pumnal la gâtul femeii.

— Vorbeşte cu gura, ca o fată cuminte, nu cu mâinile.

Paloma o privi de sus, ca pe-o insectă care trebuia strivită sub talpă.

— *Paloma!* tună regina Amada.

La un semn al ei, gărzile se dădură la o parte. Regina veni lângă Alfie, urmată îndeaproape de rege. Finn avu inspirația să coboare pumnalul şi să se mute lângă prinț.

— Dacă te mai atingi o dată de fiul meu, o vei regreta tot restul zilelor, scrâşni regina către Paloma.

În liniştea apăsătoare care urmă, Paloma, fără să-şi ia ochii de la prinț, păşi într-o parte. Era turbată de furie.

— Alfie, vorbi regina cu glas tremurat, luând în mâini fața fiului său.

Unde ai fost? Ce se întâmplă?

Alfie înghiți în sec, cu tâmplele leoarcă de transpirație. Ce va face când îi va răspunde? Îl va pălmui, ca Paloma? Sau, mai rău, îl va respinge, o va pierde pentru totdeauna? Indiferent de consecințe, trebuia să-i spună adevărul.

— Trebuie să ne pregătim de un atac groaz...

Sala răsună de un zgomot asurzitor. Ferestrele cu vitralii, înalte de la podea până în tavan, crăpară, fisurile răspândindu-se în toate ochiurile de geam. O explozie de cioburi colorate umplu sala şi gloata de creaturi infectate cu magie se strecură prin crăpături. Sticla le tăia în carne când o dădeau la o parte ca să-şi facă loc. Un grup de femei din dreptul ferestrelor vru să fugă. Nu apucară să facă decât doi paşi, că monştrii le înşfăcară de rochii, ca nişte animale flămânde, în căutare de leşuri pe care să le ciugulească. Alfie întoarse capul îngrozit când umbrele femeilor fură smulse de la pământ şi vârâte cu forța în trupurile lor. Gărzile reacționară fără ezitare, trăgându-i în spatele lor pe Alfie, Finn, Paloma şi Luka, dar prințul ştiu că nu putea rămâne acolo. Astăzi, el era cel care trebuia să-i apere pe ceilalți.

— Mamă, tată, rosti el, printre răcnetele care zguduiau sala de bal.

Fugiți. Ascundeți-vă. *Vă rog.*

— Prințe, spuse Finn, arătând speriată undeva în spatele lui. În capul scărilor, cu un batalion de slugi după el, stătea şi zâmbea Ignacio.

Alfie se întoarse către Paloma. Inima stătea să-i zboare din piept.

— Ştii ce-am făcut. Ce trebuie apărat. Nu-ți cer să mă ierți, dar, te rog, protejează vistieria. Finn şi cu mine îl vom împiedica să ajungă acolo.

Mai-mai să-l omoare din priviri, Paloma încuviință din cap. Alfie se uită la gărzile care se înghesuiau în jurul lor cu săbiile scoase.

— Apărați-i pe rege şi pe regină! Apărați vistieria!

Regele, pământiu la față şi mut de uimire, vru să protesteze, dar gărzile refuzară să-i lase pe Alfie şi pe Finn să iasă din mijlocul lor.

— Sunt prințul moştenitor! Eu am provocat atacul, le spuse Alfie gărzilor, apoi se uită în ochii părinților săi. Lăsați-mă să-i pun capăt.

O clipă de încordare trecu între prinț şi părinții lui. Gâfâind, regele întoarse capul către regină. După o scurtă ezitare, ea încuviință scurt din cap. Gărzile se retraseră, lăsându-i pe Alfie şi pe Finn să dea fuga în haosul care pusese stăpânire pe sala de bal.

35
MÂINILE UNUI ZEU

— Luka! Tu vii cu mine! strigă Paloma, luându-l pe tânăr de braț, în timp ce Alfie şi hoața se îndepărtară în mare grabă.

— Dă-mi drumul, se împotrivi Luka.

Se trase din mâna *dueñei* şi se înghesui printre gărzile din jur. În spatele lui erau tronurile regale; în față, se învălmăşeau musafirii care țipau şi încercau să fugă. Luka fugi în direcția în care o luase şi Alfie, dar nu-l văzu nicăieri. În vreme ce înainta cu greu împotriva şuvoiului de invitați cuprinşi de panică, monştri cu ochi de smoală săreau pe oameni ca nişte câini turbați, fie ucigându-i pe loc, fie vârându-le cu forța magia pe gât. Luka se holba la ei şocat. Nu auzea nimic, decât un răcnet înăbuşit.

Frica îi răscolea măruntaiele, țesându-i modele diforme pe piele.

Luka se învârti în cerc, căutându-l pe Alfie în marea de urlete. Oare îl prinseseră deja monştrii? Era soarta lui atât de crudă, încât să-i dea voie să-l mai vadă o dată, numai ca să i-l fure din nou?

O mână îl apucă de umăr. Tresări. Urletele din sala de bal îi străpunseră auzul încă o dată.

— Conaşule Luka! țipă o gardă. Haideți cu mine, familia regală...

O femeie infectată trânti garda la pământ printre mârâituri.

— *Nu!* răcni Luka.

Uitând de forța pe care o dobândise recent, o înşfăcă pe femeie de umăr şi o azvârli cât colo. Ea se izbi de peretele opus. Luka scoase o grimasă când îi văzu trupul cuprins de spasme prelingându-se până la podea. În ciuda oaselor rupte, deja încerca să se ridice în patru labe. Luka nu voise s-o rănească. Dar nu putea sta cu mâinile în sân.

Bărbatul trântit pe jos abia sufla şi ținea ochii închişi. Luka îngenunche şi îl scutură de umăr.

— Eşti întreg? Trebuie să-l ajutăm pe Alfie, nu...

Bărbatul deschise nişte ochi negri ca noaptea. Venele i se umflaseră cât nişte țipari pe sub piele. Luka strigă din toți rărunchii.

Bărbatul se ridică de jos cu o uşurință înspăimântătoare. Scoase pieptul în față, ca tras cu o sfoară de claviculă.

Chiar se întâmplă, îşi zise Luka, cu mintea blocată. *Acum o să mor.*

Bărbatul se uită scurt la el, apoi întoarse capul, părând să nu-l mai intereseze. În clipa următoare, atacă o altă victimă care urla. Luka rămase cu ochii la el, mai mult mort decât viu. Dacă nu i-ar fi fost o frică teribilă, s-ar fi simțit jignit.

Ce naiba se petrecea?

Cadavre vii, cu sau fără ochi întunecați de magie, treceau pe lângă el, în timp ce se învârtea ca un titirez căutându-l pe Alfie în hărmălaia din sală. *Bruxos* aruncau degeaba în ele cu puterile lor.

Monştrii atacau şi dacă luau foc, şi dacă erau loviți cu pietre, înghețați sau biciuiți de vânt. Cuvintele magice nu aveau decât un efect de scurtă durată asupra lor; se scuturau de vrăji precum câinii de apă.

— Luka!

Se întoarse şi o văzu pe Paloma fugind spre el. O urmărea o femeie într-o haină de culoarea rubinului – o musafiră transformată într-o sălbatică.

Luka se repezi şi o trase în spatele lui, apoi, desfăcând palma, dădu foc agresoarei. Îi trase şi un pumn, aruncând-o la câțiva metri pe podea.

Paloma rămase cu gura căscată.

— Nu mă întreba, că nu ştiu ce să-ți răspund, zise Luka, arătând spre el.

Profesoara lui scutură din cap.

— Am nevoie de ajutor. Ceea ce caută magia întunericului – nişte bucăți dintr-un corp – se află în vistierie.

Erau bucăți din Sombra în palat? Trăise aici toată viața şi nu aflase lucrul acesta? Vizitase de câteva ori vistieria, dar nu-l interesaseră decât giuvaierurile. Iar acum adrenalina-i gonea prea tare prin corp ca să se mai gândească la asta.

— Nu-l pot lăsa pe Alfie aici. Nu pot...

— Dacă vrei să-l ajuți, vei apăra vistieria. Dacă monştrii ajung la ea, suntem pierduți toți, nu doar el.

Teama de pe chipul Palomei îi îngheță măduva oaselor. O ştia în stare să se înfurie, dar nu şi să se teamă. Crezuse că deceniile întregi petrecute cu nasul în cărți îi anulaseră orice sentiment, lăsându-i doar nonşalanța, dar când îi simți

privirea săgetându-l până în adâncul sufletului, ştiu că trebuie s-o ajute.

Înghiți în sec. Scrută mulțimea, căutându-l zadarnic pe Alfie. Îl va ajuta cum o putea.

— Ia-o înainte, îi spuse Palomei.

Ea îl apucă de braț şi îl trase spre un perete. Într-o placă de faianță era o figurină în formă de pasăre pe care n-o văzuse niciodată.

Paloma o răsuci şi o porțiune din perete glisă în interior. Se furişară amândoi, apoi ea o închise la loc.

Luka îşi plimbă ochii prin holul întunecat, ajutat de un glob de foc aprins în palmă. Se simțea jignit că nu ştiuse de pasajele secrete.

— Dar ceilalți? întrebă.

În spatele zidului răsunau urlete. Paloma scutură din cap.

— Trebuie să-i distragem atenția omului aceluia, ca să ajungem la vistierie. Luka vru să se împotrivească. N-avem timp!

Îl trase după ea pe holul şerpuit până ajunseră la o încrengătură de coridoare. Erau pustii şi tăcute – o linişte care te apăsa mai tare decât țipetele din sala de bal.

O luară la fugă pe coridorul care ducea la vistierie. Luka fu cât pe ce să cadă în nas când văzu ce îi aştepta acolo. Uşa fusese smulsă din țâțâni.

— Nu, nu, nu, şopti Paloma, alergând şi mai repede.

Cel puțin douăzeci de gărzi zăceau grămadă pe jos, unele cu gâturile sucite în poziții oribile, altele cu beregata tăiată sau cu burțile spintecate. Luka duse mâna la gură la vederea sângelui, dar Paloma nici măcar nu se opri. Se năpusti prin gaura unde fusese uşa. Se luă după ea, cât pe ce să s-o lovească în spinare.

— Paloma, ce...

Un trosnet puternic ca tunetul îl amuți. În capătul opus al vistieriei, trei femei în rochii de bal colorate stăteau în jurul unei vitrine de sticlă în care se afla o pereche de mâini din piatră. De câte ori întindeau mâna spre ea, un şuvoi de energie le scutura tot corpul.

Luka văzu conturul obstacolului translucid. Cum îl atingeau, cum le ardea carnea de pe brațe. Dar nu țipau şi nici nu se îndepărtau. Se aplecară spre zid. Umbre negre se răspândiră peste el, mistuindu-l ca un acid.

— *Nu!* strigă Paloma, dar prea târziu.

Întunericul se scurse dincolo de obstacol şi dispăru. O femeie vârî pumnul în sticlă. Se tăie şi începu să sângereze. Luă mâinile de piatră într-ale ei.

— Trebuie să le oprim, hotărî Paloma.

Luka o privi confuz.

— Să fure o statuie?

Atunci înțelese. Sombra se transformase în piatră, nu în oase, deci acelea erau mâinile lui.

— *Fuerza*! țipă Paloma.

Două femei fură proiectate în peretele vistieriei. Rotindu-şi încheieturile, ea le blocă cu inele de piatră. Femeile se zvârcoliră şi Luka observă că piatra începe să se fărâmițeze. Erau foarte puternice.

A treia femeie, rămasă în picioare, întoarse către ei o pereche de ochi goi, ținând mâinile zeului. Porni spre ei cu o viteză tot mai mare.

— N-o lăsa să ajungă la ieşire! strigă Paloma.

Neştiind ce să facă, Luka fugi spre ea şi o atacă. O prinse de umeri şi o imobiliză la podea. La fel ca şi ceilalți monştri, nu-l răni, dar încercă să se elibereze, zvârcolindu-se şi dând din picioare.

— Unde sunt? Unde sunt mâinile? întrebă Paloma, stând în picioare lângă el şi gâfâind.

Dispăruseră din brațele femeii.

— Nu ştiu, le avea când am sărit le ea!

Lui Luka îi atrase atenţia o răpăială uşoară din spate. Mâinile de piatră porniseră către uşă în vârful degetelor, precum păianjenii.

— Nu mi-ai zis că sunt *vii*! strigă Luka.

— Dar n-au mai fost de secole întregi, ripostă Paloma, adăugând o nuanţă de iritare tonului ei monoton obişnuit. Se concentră asupra mâinilor. *Parar*! Dar ele nu ascultară de magia ei, nu se opriră. *Parar*!

Sunt prea aproape de magie; le-a trezit la viaţă.

Luka nu avu timp să ceară explicaţii, pentru că mâinile ţâşniră pe uşă şi ieşiră pe coridor. Paloma o blocă pe femeia de pe jos cu o bandă de piatră în jurul taliei. Nu va ţine prea mult, dar o va încetini.

Îl smulse pe Luka de lângă ea şi îl scoase din vistierie.

— Nu trebuie să ajungă în sala de bal, ai înţeles? spuse, în timp ce alergau după mâinile care cotiseră.

Luka crezuse că ziua când Alfie o adusese pe hoaţă în palat fusese cea mai ciudată din viaţa lui. Dar nu fusese decât o umbră palidă a celei de azi, când urmărea o pereche de mâini prin palat împreună cu Paloma.

Paloma făcu câteva gesturi rapide şi ridică obstacole din podea, ca să încolţească mâinile. Se aruncă în faţă şi ateriză peste ele.

Le strânse bine, dar degetele se întinseră spre gâtul ei ca un buchet macabru de flori. Luka se ghemui în faţa ei, urmărindu-le cum i se zbat ca viermii la piept. Paloma se ridică în genunchi şi deschise gura ca să spună ceva, însă degetele o cuprinseră de gât ca o menghină. I se bulbucară ochii şi începu să respire sacadat.

— Căcat! înjură Luka.

Trase de mâinile fără trup, dar degetele nu se desprinseră din jurul gâtului Palomei. Nu făcea decât să o tragă cu ele cu tot.

— Iartă-mă! zise, în timp ce ea şuiera, neajutorată.

Luka prinse degetele şi le desprinse unul câte unul, cu toată puterea. Până la urmă, reuşi să smulgă mâinile de la gâtul Palomei, care se prăbuşi în faţă, cu răsuflarea tăiată.

Mâinile se zbătură în braţele lui Luka. Nu fu în stare să le spună decât:

— Mâini rele! Mâini foarte rele!

Cu toată forţa de care era capabil, sili degetele să se împletească şi le prinse între palme, apăsând puternic.

— Ţi-ai revenit? o întrebă pe Paloma, arătându-i piatra care se zvârcolea.

Ea se ridică anevoie şi spuse cu glas răguşit:

— Nu contează. Trebuie să mergem în camera mea, să le duc departe de aici, de bărbatul acela din sala de bal. Privi peste umărul lui şi împietri.

În capătul celălalt al coridorului se vedeau cele trei femei din vistierie. Le sosiseră şi întăriri. Stăteau nemişcate, cu ochii la piatra ţinută de Luka.

— Hait! zise el.

Monştrii o luară la goană spre ei cu o viteză incredibilă. Luka îngenunche în faţa Palomei.

— Hopa sus!

Paloma se agăţă de gâtul lui. Luka porni, mergând cât putea de repede.

— *Fuerza*! urlă Paloma. *Parar*!

Luka auzi cum cad femeile la pământ, împinse înapoi sau izbite de pietre. Dar ştia că nu le putea ţine la distanţă prea multă vreme; erau prea multe şi magia nu avea efect îndelungat asupra lor. Între palmele lui, mâinile se zbăteau să se elibereze.

— Luka!

Privi peste umăr, la timp să vadă cum se năpusteşte asupra lor o femeie. Impactul îl trimise la pământ. Scăpă mâinile şi vru să fugă după ele, dar îl reţinu un icnet de

durere. Paloma se bătea cu agresoarea. Glezna i se îndoise într-o poziție nefirească. Și-o sucise în cădere. Femeia o ținea imobilizată cum ține pisica șoarecele.

— Du-te! îi strigă ea. Găsește mâinile. Lasă-mă aici!

Luka se uită la ea, apoi la mâinile care se îndepărtau pe coridor. El și dăscălița nu se înțelegeau foarte bine – la urma urmei, îl convingea pe Alfie să chiulească de la ore și să facă numai prostii.

Dar nu putea s-o lase în ghearele monștrilor.

Îl privi nervoasă. Știa ce gândește.

— Luka, fă ce-ți spun!

Se lansă și o doborî pe femeia cu venele negre de pe Paloma. Cu forța lui inexplicabilă, o azvârli cu ușurința cu care ar fi aruncat o pietricică în lac, înapoi la ceata de monștri care venea spre ei. Își îndoi degetele de mai multe ori și aprinse un glob de foc, pregătindu-se de luptă. Din cine știe ce motiv, monștrii nu-i puteau face rău, dar el sigur putea să le vină de hac. Râse șmechereşte către Paloma:

— Am făcut eu vreodată ce mi-ai spus?

36
DRAGONUL

Finn bănuise că se va stârni un balamuc, dar sala de bal îi întrecu orice așteptare.

Musafirii încercau să scape, numai ca să fie atacați cu sălbăticie de fiarele cu ochi întunecați care năvăleau pe ferestrele sparte. Gărzile rămăseseră în capătul îndepărtat al sălii, protejându-i pe rege și pe regină.

Ea și prințul îi lăsaseră acolo și se năpustiră printre nobilii care urlau. Din fugă, Alfie privi înapoi peste umărul ei, înspăimântat. O trase mai aproape de el, luă apă din aer

şi o îngheță în jurul pumnului. Apoi îl pocni în nas pe bărbatul venit în goană spre ei.

O femeie îl atacă din spate. Finn mişcă rapid din mână şi îi scufundă picioarele în podeaua sălii de bal. Atacatoarea căzu în patru labe, încercând să se târască înainte pe muteşte. Nu-şi dezlipea ochii de umbrele lor. Din spate, se pregătea să-i atace altă femeie. Alfie se răsuci şi întinse mâna.

— *Parar*!

Femeia încremeni, blocată de magia lui, dar Finn văzu că se dezmorțeşte încet. Exista vreo vrajă la care magia să nu reziste?

O trecu un fior de spaimă.

— Unde-i Xiomara? îi şopti lui Alfie.

Mai trăia? Fusese omorâtă de monştrii lui Ignacio?

Alfie scrută mulțimea cu ochi mijiți – Finn înțelese acum că aşa se folosea el de *propio*.

— Îi văd magia, se grăbi prințul să răspundă, rostind încă o vrajă ca să blocheze o femeie infectată. E teafără, stă pe lângă perete, aşa cum am discutat.

— Şi acum ce facem? Nu putem să-i oprim pe toți. Trebuie să-l găsim pe Ignacio.

Ignacio apăruse în capul scărilor, dar dispăruse cât ai zice peşte. Îi ațâța cu prezența lui, numai ca să se facă nevăzut. Podeaua gemea de trupuri. Unele erau moarte, altele erau cuprinse de spasme, le pulsau venele negre şi li se întunecau ochii.

— Prințe Alfehr! O gardă apăru în fața lui din învălmăşeală.

Protejați-l pe prinț!

— Nu! exclamă Alfie.

Finn înălță un zid de piatră din podea, ca să blocheze calea unei femei care voia să-i atace. Împinse zidul înapoi, odată cu monstrul care se clătina.

— Apărați-mi familia şi pe toți cei care încă nu au fost infectați. Nu-i omorâți pe ceilalți, aşa se răspândeşte magia. Opriți-i cum puteți, dar nu-i ucideți. Ai înțeles? Du-te şi spune-le şi celorlalți!

Garda rămase perplexă.

— Dar, prințe, trebuie să...

— Sunt viitorul tău rege. Ce ai tu de făcut e să-mi asculți ordinele, zise Alfie, iar Finn nu se putu abține să arunce o privire spre el.

Vorbea ca un rege. Apărați-i pe toți, prietene, de restul mă ocup eu.

Garda încuviință din cap, încurcată, dar o luă din loc.

— Îl vezi? o întrebă prințul pe Finn, scrutând sala de bal, vastă ca o peşteră.

— Nu, răspunse ea, nervoasă.

Întotdeauna îi plăcuse s-o facă să-l aştepte. Şi ca s-o laude, şi ca s-o pedepsească. Nu avea importanță. Conta doar aşteptarea.

— Opriți-vă, rosti o voce grea ca o draperie de catifea, spintecând haosul.

Monştrii încremeniră. Nobilii, asemenea. Numai Alfie şi Finn se putură mişca. Finn se întoarse în direcția de unde se auzea vocea.

Era acolo, tolănit pe tronul regelui, de parcă s-ar fi născut să stea în el.

Furia adunată în ea se desfăşură ca un ghem încins. Bărbatul acesta le tăiase gâturile părinților ei, dar tot se uita la ea de parcă îi era în vreun fel datoare – cu o scuză, cu viața ei, cu dragostea ei, cu tot ceea ce avea. Finn nu mai voia altceva decât să-i şteargă zâmbetul de pe mutră şi să-l bage în mormânt. Şi o va face. Sau va muri încercând.

— Ce surpriză să te găsesc aici, *mija*. Când te gândeşti că am crezut că va trebui să te vânez... Când colo, te-ai prezentat singură la mine, ca un cadou, vorbi el, iar ochii i

se luminară. Atât de tare te grăbeşti să te întâlneşti cu părinții tăi, acolo unde i-am trimis?

Lui Finn i se tăie răsuflarea, apoi reuşi să dea drumul unui mârâit.

Preț de-o clipă, nu mai ştiu altceva decât cum creşte furia în ea.

Scrâşni din dinți, jinduind la răzbunarea care îi pustia sufletul.

Alfie îşi îndreptă spatele şi privi când la Ignacio, când la ea. După cum se uita, Finn ghici că ştie că Ignacio îi omorâse părinții. Suferea pentru ei, i-o citea în ochi, şi tocmai asta o făcu să-şi înăbuşe furia.

Suferința de pe chipul lui se transformă în hotărâre. Îşi trase umerii înapoi şi îl înfruntă pe Ignacio.

— Eşti dezgustător.

Ignacio îl ignoră. Se ridică de pe tron şi merse în mijlocul sălii. Finn îi ghici intenția. Voia s-o facă pe ea să meargă la el.

— Hai să rezolvăm problema între noi doi, cum ar trebui. Şi-n schimb îți las cei doi *amigos* în pace.

Finn se prefăcu mirată. Ignacio îşi dădu ochii peste cap şi ridică mâna. Ea se întoarse şi o văzu pe Xiomara izbindu-se de perete.

Gluga îi căzu de pe cap.

— De-acum ar trebui să ştii că nu-i de glumă cu magia asta, zise Ignacio, mişcând din cap către Finn. Uite, să ştii că pot fi şi drăguț.

Ți-am adus ceva, ca să facem pace.

Pocni din degete şi apăru un trup la picioarele lui, legat de mâini şi de picioare. Lui Finn i se tăie respirația. Era Kol.

Se zvârcolea şi icnea sub căluşul care-i astupa gura.

Cu câteva zile în urmă, Finn nu voise altceva decât să se răzbune pe cea care îi furase harul, dar pe urmă apăruseră Ignacio şi magia întunericului. Văzând-o acum pe

şantajistă, sări înapoi în timp, pe vremea când viaţa ei nu era atât de complicată. Clătină nemulţumită din cap. Nu-şi închipuise vreodată că va ajunge să-i fie atât de greu să trăiască, încât faptul că o şantajistă îi furase harul să i se pară o bagatelă.

Văzând-o pe Kol, ştiind că harul e la un pas de ea, fu ispitită să-şi scoată pumnalul din teacă. O singură tăietură şi l-ar recăpăta. Lui Ignacio îi luciră ochii când observă că duce mâna la cuţit. Încântarea lui fu suficientă ca ea să se răzgândească.

— Ni s-au încrucişat drumurile la Degetarul Albastru. Când am aflat ce ţi-a făcut, m-am hotărât s-o păstrez pentru tine.

Ignacio îi spusese că are un cadou pentru ea când se bătuseră în Ţarc, dar Finn nu se gândise că se referea la Kol.

Şantajista o privea cu ochii bulbucaţi de teamă. Era uşor de imaginat la ce orori o supusese Ignacio.

— Dă-i drumul, se auzi Finn spunând.

Nimeni nu merita cruzimea lui, nici măcar Kol.

Pe faţa lui Ignacio se instală dezgustul.

— N-ai învăţat nimic de la mine? Te-a înmuiat prostuţul ăsta? Se încruntă către prinţ. Femeia asta a furat de la tine, *mija*, şi, după ce am petrecut puţin timp cu ea am aflat şi ce mai avea de gând cu tine.

Nu vrei să ştii?

— Nu vreau să ştiu nimic de la tine, dă-i drumul.

Lângă ea, prinţul stătea stană, holbându-se la Kol cu ochi mari şi disperaţi. În închisoare, când Alfie îi ceruse magiei întunecate să-i spună de ce fusese omorât fratele său, ea îi arătase un tatuaj – unul exact ca al lui Kol. Şantajista ştia mai multe despre cel care i se arătase lui, poate chiar despre asasinarea lui Dez. Finn nu simţea niciun fel de milă faţă de Kol, dar voia ca prinţul să afle ce dorea. Îi aruncă o privire,

dar el se uita drept în față. Mâna lui, lângă a ei, tremura ușor. Știa ce face.

În haosul care se crease, pe jos se vărsaseră sânge și vin. Prințul își curbă degetele și un țurțur roșu se ridică din băltoaca din spatele lui Ignacio. Cu mișcări aproape imperceptibile, îl deplasă și-l orientă spre spinarea lui Ignacio, în dreptul inimii.

Finn începu să transpire pe la tâmple. Oare chiar puteau pune capăt dezastrului?

Atunci, Ignacio lăsă capul pe-o parte și-și îndoi degetele de câteva ori. Alfie scoase un zgomot de protest, de parcă i-ar fi smuls ceva din mână. Țurțurul zbură pe lângă Ignacio atât de iute, că Finn nu avu timp să reacționeze. Alfie sări într-o parte, împingând-o pe Finn, și încercă să se ferească, dar se mișcă prea încet. Țurțurul îl străpunse sub claviculă.

Alfie se aplecă în față cu un strigăt de durere și cuprinse pumnalul de gheață, ca să-l topească.

— A fost o încercare adorabilă, spuse Ignacio, dar mă tem că va trebui să te străduiești mai mult.

Alfie scoase un șuierat de durere și-și apăsă rana, ca să oprească sângele. Rosti un cuvânt magic ca să se vindece când Ignacio își îndreptă din nou atenția asupra lui Finn.

— Voia să te scoată pe tine vinovată de o crimă, vorbi el, apoi își curbă degetele de mai multe ori.

Kol începu să tremure și-și dădu ochii peste cap de durere, până când Ignacio lăsă mâna pe lângă corp. Atunci se liniști, doar pieptul i se ridica și-i cobora prea repede.

— A șantajat o servitoare să otrăvească tonicul prințului și te-a trimis în palat ca să cadă vina pe tine. A mituit și niște gărzi ca să spună că te-au văzut dând târcoale palatului. Dar tu ai fost mai isteață, așa cum te-am învățat. Ai făcut ceea ce ei i s-a părut imposibil. Ai luat mantia și ai șters-o înainte să te prindă ei.

Ochii lui sclipiră, plini de mândrie.

Lui Finn i se învârtea capul de atâtea amănunte noi. Kol a vrut să-i pună în cârcă o crimă. De-asta i-a dat harta cu pasajele secrete, pentru că voia să fie prinsă în ele. Dacă planul şantajistei reuşea, şi-ar fi petrecut restul zilelor în Turnul cu Ceasornic, iar Alfie ar fi murit.

— De ce a făcut asta? întrebă Alfie, de lângă Finn. De ce a încercat să mă omoare? A fost implicată şi în asasinarea fratelui meu?

Când Ignacio îl privi amuzat, fără să-i răspundă, prinţul făcu un pas în faţă. Faţa i se schimonosi de nervi.

— *Răspunde!*

— A, sigur că ai vrea să ştii, hohoti Ignacio. Sunt convins că şi Kol abia aşteaptă să-ţi spună. E o poveste interesantă, mai ales partea cu fratele tău.

Alfie se crispă, iar Finn se văzu nevoită să-l ţină de braţ ca să nu sară la Ignacio.

— Dar, vai, viaţa lui Kol se apropie de sfârşit. Copiii mei sunt pe primul loc, iar cei care le-au făcut rău trebuie să plătească, spuse Ignacio, aplecându-se deasupra lui Kol, care tremura de spaimă.

Lui Finn îi bătea inima să-i spargă pieptul.

— Să nu...

Ignacio scutură brusc din mână. Gâtul lui Kol se răsuci dintr-odată spre stânga şi căzu moale pe podea într-o poziţie nefirească, asemenea unei crengi care abia se mai ţine de copac.

Finn rămase cu răsuflarea tăiată când simţi cum se risipeşte din ea vraja lui Kol. Parcă avusese pe dinăuntru un râu stăvilit de un baraj uriaş, care acum se revărsa din nou, răcorindu-i măruntaiele. Era din nou întreagă. O străbătu o senzaţie inexplicabilă – nu o mai durea nimic, voia doar să doarmă după o zi foarte lungă. Era liberă; îşi recăpătase harul.

Ignacio îi zâmbi.

— Vezi ce mult te iubeşte tata?

Finn scutură dezaprobator din cap. El nu iubea decât ceea ce supunea, iar pe ea nu o va mai supune niciodată.

Ignacio flutură din mână încă o dată şi cele trei uşi ale sălii de bal se deschiseră.

— Chiar îi las pe ceilalți în pace. Ce zici de asta?

Pocni din degete şi oamenii se treziră la viață. Numai slugile lui rămaseră încremenite. Țipetele asurzitoare îi sparseră lui Finn urechile, însă ea refuză să şi le acopere.

— Plecați! răcni Ignacio, glasul său bubuind în sală ca tunetul.

Musafirii tăcură şi rămaseră nemişcați, de parcă le vorbise un zeu şi acum se întrebau dacă nu cumva trebuie să se roage la el.

— Sau rămâneți şi muriți. Voi alegeți.

La vederea uşilor deschise, invitații, familia regală şi gărzile o luară la fugă, fără să le mai pese de nimic. Cei fără umbră nu se clintiră, aşteptând porunca lui Ignacio, dar aruncând priviri flămânde nobililor.

Finn îi văzu pe rege şi pe regină ieşind escortați de gărzi. Îl strigară pe Alfie, dar prințul întoarse capul. Ochii îi sclipiră când îi zări părăsind încăperea.

Rămaseră doar el şi Finn împotriva lui Ignacio. Xiomara zăcea leşinată într-un colț îndepărtat.

Ignacio le aruncă slugilor sale o privire indiferentă.

— Hrăniți-vă cu cine vreți, dar pe ăştia trei mi-i lăsați mie.

Auzindu-l, slugile năvăliră afară, adulmecându-şi prada.

Sala de bal se cufundă în linişte. Ignacio îşi lăsă capul pe-o parte, privind-o amuzat pe Finn. Ea simți un fior pe şira spinării. Nu ştia dacă e în stare să se mişte. Dar atunci auzi vocea prințului:

— Sunt lângă tine.

Îl privi. Avea o expresie hotărâtă. Frica îl ardea pe dinăuntru, dar nu era destul de puternică pentru a-l opri să facă un pas în față. Nici ea nu se va lăsa mai prejos.

— Acoperă-mă, îl rugă.

— E al tău.

Finn o luă la fugă spre Ignacio. Prințul scoase apa din toate vazele, vinul din pahare şi orice urmă de transpirație din încăpere şi le transformă într-o ceață deasă. Apropiindu-se de Ignacio, Finn smulse pietre din ziduri şi îl înconjură cu ele. Îl auzi icnind din ceața care-l împresura. Reuşise oare să-l lovească, măcar o dată?

Ceața se risipi. Ignacio apăru în fața ei cu piepții cămăşii însângerați. Îi rânji, apoi se făcu nevăzut într-un nor negru. Să fie o iluzie?

Se juca iarăşi cu ei.

O răscoli frustrarea – o senzație dureros de familiară. De ce se întâmpla aşa de câte ori ajungea în apropierea lui? Întotdeauna fusese cu un pas în urmă, crezând că, în sfârşit, a scăpat de el, doar ca să-şi facă din nou apariția zâmbindu-i, pregătindu-se să-i mai dea o lovitură, să-i mai arunce o poruncă, să-i pună încă o lesă. De ce se mai lupta cu el? Ce rost avea?

— Prințe! strigă ea, întorcându-se către el.

Dar Alfie nu era acolo.

Lângă ea stătea o fetiță. Arăta exact cum şi-o amintea, exact cum îi apărea în coşmaruri.

Era fetița pe care o omorâse – prima viață pe care o curmase.

Sala de bal se golise. Erau doar ea şi fetița care o privea cu ochi blânzi. O briză caldă, amețitoare îi ciufuli părul.

Deodată, aerul se răci şi ochii ei căprui se întunecară. Venele i se îngroşară şi i se înnegriră, umflate pe sub piele, ca nişte pânze de păianjen țesute din umbră. Se năpusti la Finn şi o trânti la pământ. O prinse de gât cu mâinile ei

aspre şi o strânse cu toată puterea. Finn nu mai putu respira deloc. I se umeziră ochii şi îi bătea inima sălbatic în gât.

— O meriți, îi repeta întruna fetița, vocea ei răsunând ca un ecou nepământesc. Meriți să mori pentru ceea ce ai făcut.

Şi, cu toate că Finn o apucă de mâini şi încercă disperată să se elibereze, o parte din ea credea că fetița spune adevărul. Cine ia o viață plăteşte cu viața lui.

Atunci fața de deasupra ei se schimbă. Două gropițe, în loc de una, ochi aurii, în loc de negri. Nu fetița o sugruma.

Era Alfie.

Prințul se trezi şi el din buimăceală şi se trase înapoi, tulburat.

— Nu ştiu cum... Nu eu ți-am făcut rău... altceva a fost... se bâlbâi el.

Finn îşi masă gâtul, respirând pe gură.

— Stai liniştit, vorbi cu glas răguşit. Nu te speria, n-ai întrecut măsura, prințe. Nu tu ai fost.

Alfie dădu din cap aprobator, cu ochii umezi. Se agață de vorbele ei, privindu-şi mâinile fără să-şi ascundă teama. Finn se uită la el, dorind să-i spună ceea ce ar fi vrut şi ea să audă de câte ori o silise Ignacio să curme o viață cu mâinile goale.

Nu tu ai fost, niciodată nu ai fost tu, îi veni să strige. *A fost corpul tău, dar nu era al tău. Au fost mâinile tale, dar nu ele sunt mânjite.*

Ale lui sunt.

Fără să-l întrebe, ştiu la cine se gândise Alfie – la Xiomara. I se întipărise vina pe față. Prințul îşi acoperi ochii cu podul palmelor. De ce avea Ignacio puterea de a scoate la suprafață răul din tot şi din toate?

— Aşadar, pentru *muchacho* ăsta m-ai părăsit? țâțâi Ignacio în spatele lor. Băiatul ăsta care e în stare să te

strângă de gât? Doar ştii că numai eu te cunosc cu adevărat, dar tot te iubesc. De câte ori să-ți mai spun? Numai pe mine mă ai.

Alfie făcu un pas în față. Îi lucea mânia în priviri.

— Nu-i adevărat, mă are...

Ignacio ridică mâna şi gura lui Alfie se închise. I se lipiră buzele şi nu mai fu în stare să le deschidă.

— Ştiu cine eşti, băiete. Îți citesc gândurile aşa cum ți le-a citit şi magia asta când ai eliberat-o.

Când prințul ridică mâna să farmece apă din aer, Ignacio i-o împietri cu un gest scurt.

— Lasă-l în pace!

Finn vru să treacă în fața lui Alfie, dar Ignacio îi aruncă o privire cruntă.

— Dacă te mişti, moare, pricepi?

Fata înlemni pe loc. Când îi vorbea aşa, redevenea un copil neajutorat. Abia mai respira.

Din spatele ei se auzi un lipăit. Finn se temu că voia s-o lege din nou cu sfori, dar se înşela. Două mâini de piatră se furişară pe podea în vârful degetelor – mâinile lui Sombra, cele pe care le văzuse în vistieria palatului. Odată ce intrau în posesia lui Ignacio, îl vor face şi mai puternic, iar ei abia reuşeau să-l înfrunte aşa cum era acum. Şi unde era profesoara prințului? Alfie îi ceruse să păzească mâinile. O omorâseră slugile lui Ignacio?

— Prințe! strigă Finn, alergând după mâini.

Alfie deschise gura, vrând să rostească o vrajă.

— Țț, țț, țț, făcu Ignacio şi îi izbi pe amândoi de peretele cel mai apropiat.

Finn simți o durere cruntă în coaste şi îl auzi pe prinț țipând lângă ea.

— Nu te grăbi aşa. Doar pentru asta am venit, Finny. Acesta este începutul domniei mele. Al domniei noastre, dacă vrei. Dacă îl asculți pe tata.

Ignacio îngenunche şi mâinile se aşezară peste ale lui, deschizându-se şi mulându-se pe piele ca nişte mâneci, ca nişte mănuşi de piatră. Se lăsă în faţă şi bulbucă ochii când îi înveliră mâinile. Se cutremură din tot corpul într-un fel de extaz, iar Finn simţi o scânteie de putere în aer. *Probabil că asta simţi când te loveşte fulgerul,* îşi zise fata, te încarci cu o energie palpabilă. Avu impresia că energia aceea îi apasă umerii. Preţ de-o clipă, nu se auziră decât gâfâielile lui Ignacio.

Finn se întinse şi-l apucă pe prinţ de cămaşă, scuturându-l de mânecă. Nu ştiu ce altceva să facă sau să spună. Pierduseră bătălia. El se uită în ochii ei. Gândea acelaşi lucru.

Ignacio se ridică în picioare. Răsuci din degete, aducându-i pe Alfie şi Finn în faţa lui încă o dată. Un fior o străbătu pe fată pe şira spinării când bărbatul făcu din ei două marionete. Nu va uita niciodată groaza pură a acelor momente. Senzaţia că voinţa lui i se vâră pe sub piele şi pune stăpânire pe ea. Le dădu drumul, parcă provocându-i să fugă. Niciunul nu fugi. Ce rost ar fi avut?

— Aşa, vorbi Ignacio. Ia să vedem, unde-am rămas?

Dar nu mai era vocea lui; din străfundurile sale răzbătea un timbru grav şi plin, care îi făcu lui Finn părul măciucă.

Fiindcă ştia că aude ecoul unui glas de zeu.

Ignacio îi dădu ocol lui Alfie cu mişcări hrăpăreţe.

— Arăţi ca un rege, dar sigur nu eşti unul. Ştim amândoi asta, nu-i aşa? Zâmbeşti ca prostul şi te agăţi lamentabil de dragonul ăla.

Parcă eşti un ţânc. Îi aruncă lui Finn un rânjet de fiară. Poate vrei să vezi cum arată un rege adevărat.

Sub ochii lor, Ignacio începu să se schimbe. Finn auzi cum îi trosnesc oasele şi se rearanjează, lungindu-se. Bărbatul se încovoie şi căzu în patru labe, cu un răcnet neomenesc, de animal sălbatic.

Trupul începu să-i crească. Într-o clipă, un dragon negru uriaş umplu sala de bal. Din nas îi ieşeau fuioare de fum, promițând un torent de flăcări.

— *Coño*, murmură Finn.

37
ULTIMATUMUL

Finn îşi aruncă brațele înainte şi ridică un zid de pământ care să-i apere, dar coada dragonului îl turti ca pe o bucată de unt cald, lovindu-i şi pe ei. Ea şi Alfie alunecară pe gresie până în capătul celălalt al încăperii.

— Trebuie să folosim dragonul! strigă Finn.

Nu aveau de ales. În fața lor, dragonul inhală şi scoase fum pe nări. Prințului îi curgea sânge dintr-o rană de deasupra ochiului.

Probabil că îl loviseră pietrele din zid.

— De câte ori îl folosim, mai rău facem! zise prințul, când se ridicară anevoie în picioare. Vom încerca să-l înfruntăm. Dacă nu reuşim, atunci folosim dragonul.

Finn îl trânti pe prinț pe jos, ca să-l ferească din calea vâlvătăii albastre pe care o scuipă dragonul, pârjolind locul în care se aflau.

— *Dacă?* țipă ea, ajutându-l să se scoale. Crezi că mai e cazul să ne întrebăm dacă?

Privind peste umărul ei, pe Alfie îl cuprinse spaima. Finn se uită şi ea în spate şi văzu că îi amenință încă o flacără. Ridică un nou zid, iar Alfie o lipi de el. Văpaia îi împresură şi pârjoli piatra. Încăperea devenise un cuptor încins, împrăştiind o căldură înăbuşitoare.

— Vrăjeşte apa! țipă Finn, ca să se facă auzită peste vuietele flăcărilor. Scotea întruna bolovani din pământ, ca să-i înlocuiască pe cei zdrobiți.

Alfie ridică mâna în aerul încins. Numai câțiva stropi de apă îi apărură în vârful degetelor.

— Aerul e prea uscat!

— Atunci foloseşte dragonul! Fă mai multă apă!

Flăcările se potoliră. Paşii dragonului zguduiră palatul din încheieturi. Obstacolul ridicat de Finn se făcu fărâme.

— Prințe! Trebuie să-l foloseşti!

Alfie îi aruncă o privire gravă şi scoase figurina de sub cămaşă.

Dragonul îşi dădu capul pe spate şi suflă încă un jet, atât de fierbinte, de parcă ar fi înghițit soarele. Alfie înălță dragonul cât mai sus şi un val gigantic se ridică în aer ca să stingă văpaia. Ar fi putut îneca întreg palatul.

Finn observă că prințului îi curge sânge din nas şi din colțurile gurii.

Era pământiu la față şi umbra i se ofilea văzând cu ochii. N-ar fi trebuit să-i ceară să apeleze la dragon. Îl supunea unui efort prea mare.

Dar nu suficient.

Flăcările se întețiră, aproape albindu-se. Talazul lui Alfie se năpusti să înghită creatura, dar focul îl transformă într-o clipă într-un nor de ceață.

Prințul se clătina pe picioare. Vocea lui Ignacio bubui: *Asta e o problemă de familie*, muchacho*. Poate că ar trebui să stai pe tuşă de data asta.*

Finn auzi cum vibrează sforile înainte de a le vedea. Plutiră prin aer, încolăcindu-i lui Alfie mâinile şi gleznele. Îl împinseră în spate, izbindu-l de perete cu atâta forță, că Finn se temu să nu-l fi omorât.

Sforile îl țineau suspendat deasupra podelei de gresie.

— Opreşte-te! urlă ea către Ignacio. Încetează.

Dragonul nu făcu decât să dea din coadă, încântat. Alte sfori zburară din toate părțile, până ce prințul fu imobilizat într-o țesătură de funii aspre.

Dragonul se aşează confortabil, încolăcindu-şi coada. Se auzi din nou glasul lui Ignacio:

Aş putea să-l rup în bucăţi, să ştii. S-ar termina cu el cât ai clipi din ochi. Dacă nu cumva mă convingi să mă răzgândesc...

Pe tâmplele lui Finn curgeau broboane de sudoare. Ignacio o lăsase orfană, îi luase viaţa în mâini şi i-o frânsese. Mai bine murea decât să-i implore mila, decât să se târguiască cu el. De fapt, nici nu mai avea viaţă, nu se mai agăţa decât de furie; o ardea şi o ţinea în viaţă deopotrivă şi nu putea să-i dea drumul.

Atunci îi răsună în minte glasul prinţului, cum i-a răsunat şi altădată. Când l-au văzut pe bărbatul infectat din cârciumă, l-a întrebat dacă e destul de prost să-şi dea viaţa ca să oprească magia lui Sombra. Iar prinţul, în cuvinte care-i trădau spaima, a întrebat-o, la rândul său: *Dar tu nu ţi-ai da viaţa pentru nimic?* Nu i-a răspuns atunci, dar îi răspunse acum. Dacă nu mai trăia decât ca să-l urască pe Ignacio, şi-ar da viaţa pentru prinţ, în speranţa că va pune capăt dezastrului. Ridică braţele a capitulare în faţa monstrului de dinaintea ei şi, cu bărbia tremurându-i, spuse:

— Nu-i face rău. Hai să rezolvăm lucrurile între noi.

Dragonul scoase un mârâit de mulţumire.

Fată cuminte.

Se micşoră treptat şi redeveni bărbatul pe care ea îl numise cândva tată. Începu să se plimbe ţanţoş prin sală.

În spatele lui Finn, prinţul gemu de durere.

— Nu, vorbi el, calm, dar hotărât. Dă-mi drumul.

Ochii lui Ignacio luciră de mânie. Ridică mâna şi toate sforile încolăcite de membrele lui Alfie începură să tragă în direcţii opuse, forţându-i braţele şi picioarele, iar Prinţul urlă de durere.

Finn înălță din nou brațele. Ştia că lui Igancio îi place gestul acela.

— Dă-i drumul şi rămân aici. Fac tot ce vrei. Facem cum vrei tu.

— Finn, nu, auzi vocea sfârşită a lui Alfie.

Dar nu se întoarse spre el, pentru că, dacă i-ar fi văzut chipul, poate că s-ar fi răzgândit.

Ignacio lăsă capul pe-o parte.

— Faci ce vreau şi după aceea mă gândesc dacă-i dau drumul, ce zici?

Prințul începu să protesteze din nou, dar Finn încuviințase deja.

Dacă Ignacio o avea pe ea, poate că nu-l mai interesa Alfie. Altă soluție nu avea.

Aruncă o privire în spate şi întâlni ochii aurii ai prințului. Expresia lui deznădăjduită îi frânse inima. Întoarse capul.

— Spune-mi ce vrei, i se adresă lui Ignacio.

Acesta zâmbi, iar ea ştiu imediat că o va ruga ceva mult mai rău decât îşi putea închipui.

— Vreau ca prințul să scoată magia capturată în jucărioara lui şi să-i dea un adăpost nou – pe tine.

Îi îngheță sângele în vene. Ignacio voia ca prințul să o infecteze cu magie.

Alfie scoase un sunet de protest în spatele ei şi rosti cu glas gros, încordat de o furie dezlănțuită:

— Mai întâi va trebui să mă ucizi, monstrule.

În pieptul lui Finn, inima bătea ca un canar îngrozit. Ştia că Ignacio voia să i se supună. Voia să-i aducă aminte că era singurul prieten şi singura familie pe care o putea avea. Cu toate astea, chiar la aşa ceva nu se aşteptase. Deşi era tipic pentru el să se folosească de apropiații ei ca să-i facă rău. Vorbele lui o usturau ca o palmă peste obraz.

— Nu sunt destul de neagră la suflet pentru magie, Ignacio, îi spuse, încercând să nu-i tremure vocea.

Magia evitase să intre în ea înainte. Sigur nu era genul care s-o găzduiască. Ar face-o scrum, iar o moarte rapidă nu era genul lui Ignacio. Poate că reuşea să-l facă să se răzgândească.

— M-ar omorî pe loc. Asta vrei?

Ignacio scuturã dezaprobator din cap, cu expresia unui părinte care-şi ajută copilul la teme.

— Nu trebuie decât să accepți că eşti o ucigaşă, aşa cum, în realitate, chiar eşti, *mija*. Atunci vei fi cea mai potrivită casă pentru magia întunericului. Mă întreb dacă nu cumva ai nevoie de un imbold pentru asta. Arătă spre prinț. El va transfera magia în tine, iar tu ori vei accepta întunericul care zace în tine, ori te vei agăța mai departe de ideea asta tâmpită că ai vrea să fii altfel şi magia te va preface în cenuşă. Sau eşti a mea, sau mori. Iar dacă băiatul refuză, moare şi el.

Finn auzi foarte vag înjurătura prințului din spatele ei. Sunetele răzbăteau până la ea estompate. Deci aşa se termina. Fie trăia ca un demon cu ochi întunecați, fie murea de mâinile lui Ignacio.

Niciuna dintre variante nu era alegerea ei, ci ascundea una şi aceeaşi soartă în alte haine – şi dacă devenea sluga lui Ignacio, şi dacă se făcea scrum, tot moartă ar fi sfârşit.

Singura alegere adevărată care îi rămânea era să-şi ia viața crezând ceea ce credea şi prințul – că putea fi un om mai bun, dacă i se dădea o şansă.

— Bine, se auzi Finn spunând.

Expresia de satisfacție de pe fața lui Ignacio îi întoarse stomacul pe dos.

— Ce fată cuminte!

Finn merse la Alfie. Fiecare pas îi frângea inima. Când ajunse în fața lui, prințul abia găsi puterea să-i vorbească:

— Finn, nu ştiu ce se va întâmpla cu tine dacă...

— Nici eu. Dar poate că îți va da drumul şi vei avea o şansă să pui capăt nenorocirii.

Era o speranță prostească, dar nu le mai rămăsese altceva decât speranța.

— Nu, spuse prințul, împotrivindu-se din toate puterile. Eu am provocat nenorocirea. Ne vom bate cu el şi vom muri împreună. Dar nu te las să-l înfrunți singură. O privea cu nişte ochi de un auriu atât de intens, încât te aşteptai să curgă din ei miere, nu lacrimi. Nu trebuie să faci ce-ți cere. Nu-mi eşti datoare cu nimic, nici mie, nici altcuiva.

O clipă, Finn nu fu în stare să deschidă gura. Un zâmbet îi rotunji colțurile gurii.

— Alfie. Îi spunea numele pentru prima oară, mirându-se ea însăşi că şi-ar fi dorit să-şi petreacă ultima zi repetându-l la nesfârşit. Toată viața mea am fost obligată să fac ce n-am vrut. Acum e la fel. Şi o fac pentru că un prieten s-a proțăpit în uşa mea şi mi-a cerut ajutorul.

Un sunet ieşi de pe buzele lui Alfie, unul care trăda un suflet deja frânt, gata să se spargă în mai multe bucăți. Prințul se zbătu în sfori şi se aplecă spre ea. Răsuflarea lui caldă îi mângâie obrajii când îşi opri fruntea într-a ei.

— Nu te voi putea salva dacă faci ce spune.

Îi oferi un zâmbet silit, un cadou mărunt în fața dezastrului care îi pândea.

— Azi am fost deja la un pas de moarte de mai multe ori. Ce mai contează încă o dată?

Alfie închise ochii.

— S-ar putea să fie ultima dată.

Ignacio oftă.

— Ştii că nu sunt o fire răbdătoare, Finny.

Ea îşi dori să nu mai fie nevoită să-i audă vocea vreodată. Într-un fel sau altul, în noaptea aceea, dorința i se va împlini.

Alfie o mângâie cu privirea cum ar fi mângâiat degetele unui copil petalele unei flori. Se uită la ea de parcă ar fi vrut s-o țină minte așa cum era în clipa aceea, cum nu avea să mai fie când magia va fi pus stăpânire pe ea. Nu trebuia decât să rostească o vorbă ca să invoce magia din dragon.

— Ia-o, spuse el, cu glas frânt.

Magia se revărsă neagră din dragon.

Fuioarele de culoarea obsidianului se retraseră ca un șarpe înainte de a străpunge inima fetei. Finn o simți în vene, arzându-i și pielea, și măruntaiele. Parcă ar fi intrat soarele în ea. Când o pătrunse, ea refuză să facă ceea ce voia Ignacio. Refuză să se lasă pradă acelei părți din ea care omorâse pentru el, care lăsa cadavre în urmă fără să-i pese, care credea că e monstrul capabil să găzduiască magia.

În schimb, se agăță cu ochii de expresia prințului, una chinuită de durerea că pierdea o ființă care ar fi meritat să-i rămână alături.

Fără îndoială, avea să moară într-o secundă, stinsă de suflul magiei ca flacăra de lumânare între două degete umezite. Dar, dacă poți muri într-o secundă, de ce să nu poți trăi într-o secundă? Dacă ar putea alege o clipă pe care s-o prindă blând cu palmele, atunci aceasta ar fi: sub privirile prințului, conștientă că nu era cum o credea Ignacio. Că era ea însăși.

Își reținu un țipăt intens, înnebunitor. Căzu în față, cu mâinile pe jos, zgâriind gresia, așteptând să se facă fărâme, să se mistuie, să ajungă, în sfârșit, într-o lume fără Ignacio. Apoi înțepeni. Durerea încetă și nu mai simți decât o forță uriașă.

— Finn? îl auzi pe prinț rostindu-i numele cu glas răgușit, în care teama se împletea cu speranța.

Deschise ochii. După privirea lui, ghici că i se înnegriseră. Totuși, cumva, mintea îi rămăsese întreagă. O scăldă un val de șoc și ușurare care i se răspândise pe sub piele ca un

şuvoi răcoros. Era tot ea însăşi. Nu ştia pentru câtă vreme, dar, deocamdată, tot ea era.

— Încearcă să te eliberezi şi s-o trezeşti pe Xiomara. Fereşte-te din calea mea, îi spuse lui Alfie, apoi, spre mirarea lui, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre mijlocul încăperii, unde stătea Ignacio.

Nu conta cât timp mai avea la dispoziție. Îl va folosi ca să-l doboare, să moară odată cu ea. Îi va săpa mormântul, pentru ea şi pentru părinții ei.

— În sfârşit, oftă Ignacio, când o văzu. Aşchia nu sare departe de trunchi. Eşti din nou a mea, să faci ce vreau. Acum, omoară-l pe băiat.

Călcă peste vorbele lui ca peste un firicel de apă.

Ignacio făcu ochii mici.

— Ți-am zis să-l omori pe băiat, Finn.

Finn se săturase. Începu să fugă spre el, cu pumnii ridicați.

El scoase un hohot ascuțit, pe jumătate amuzat, pe jumătate mânios.

— Bineînțeles. Întotdeauna ai fost o luptătoare, dar întotdeauna te-am învins.

Finn îi absorbi cuvintele numai ca să-i alimenteze înverşunarea.

Lovi aerul cu mâinile şi ridică două pietroaie gemene pe care le prăvăli peste el. Ignacio flutură agale din mână şi bolovanii i se făcură fărâme la picioare.

— Zău, Finn, ce rost are? De ce nu mi te alături? Uită de băiat, uită de lume. Lângă mine, erai tu însăți.

— Ai făcut din mine ce-ai vrut. M-ai făcut să uit cine sunt. I-ai luat de lângă mine.

Scurtă distanța dintre ei. Îşi luă avânt şi îi trase un pumn în falcă, aruncându-l pe spate. El se lovi de tronuri şi le făcu zob, într-o explozie de praf şi bubuituri. Dar se ridică râzând

din moloz. Îi sângera falca, însă rana se vindecă sub ochii lui Finn.

— Nu, zise el, înaintând cu paşi dezinvolți. Ți-am arătat cine eşti.

Te-am eliberat dintr-o familie de nimic, te-am scutit de o viață de nimic. Nu e vina mea că nu ți-a plăcut ce-ai văzut când ai aflat cine eşti cu adevărat. Când, sub toate fețele acelea, ai constatat că eşti exact ca mine.

Finn se apropie şi ea de el, îl apucă de mantie şi-l trânti la podea cu atâta forță, că se crăpă piatra sub impactul izbiturii. Îi mai trase un pumn în falcă.

— Mi-ai luat familia şi m-ai obligat să văd ce-ai vrut. Încă un pumn.

Pendejo – încă unul – mincinos – şi încă unul – şi manipulator!

Însă Ignacio îi râdea în față, zâmbetul lungindu-i-se tot mai tare pe obraz. Se vindeca oricum instantaneu. Finn îl ridică de jos şi-l izbi întruna cu mâinile şi cu picioarele. Scoase un urlet şi-l lovi cu un bolovan smuls din podea. Igancio zbură cât colo, lipindu-se de un perete. Se prelinse pe el şi aterizâ în genunchi. Apoi se ridică semeț, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ți-am mai spus, mârâi el, începând să-şi piardă răbdarea. Să nu crezi că, dacă te iubesc, nu-ți pot face rău. Pot foarte bine să le fac pe *amândouă*.

Îşi îndoi puțin genunchii şi, din câteva mişcări rapide, nişte bolovani cât prințul de mari zburară fulgerător spre Finn. Ea se feri de primul şi-l fărâmă pe al doilea cu pumnul. Dar al treilea veni prea repede.

Fata vru să-l pareze cu brațele, dar îl primi în piept şi căzu pe spate, alunecând pe podea. Era blocată între bolovani.

— Cât o s-o mai ținem aşa, *mija*? o întrebă Ignacio, îndoindu-şi degetele.

Luă apă din aer şi o transformă în ţurţuri. Finn simţi cum îi muşcă din carnea braţelor. Unul o străpunse sub claviculă, scoţându-i un ţipăt.

— De ce nu mă laşi să fiu tatăl tău? o rugă bărbatul.

O călca pe nervi că vorbea de parcă făcea totul numai pentru ea.

Din dragoste pentru ea. Însă niciodată n-o iubise. Şi nu făcuse nimic pentru ea.

— Încetează, îi spuse, ridicându-se împleticit şi apropiindu-se de el.

— Cu copiii trebuie să fii şi rău, chiar dacă doare, altfel nu învaţă respectul.

Finn încercă să se elibereze dintre bolovani, dar vocea lui spintecă aerul:

— Nu te mişca, îi porunci, apelând la *propio*.

Finn încremeni.

Apoi Ignacio veni în faţa ei. O apucă uşor de bărbie şi-i desenă cercuri pe piele.

— Uită-te la mine.

Ea înălţă privirea. Tremura din tot corpul, încercând să i se opună.

Nici măcar magia din ea nu era suficientă ca să-i reziste.

— Iubeşte-mă ca mai demult. Când erai mică. Închipuie-ţi că sunt totul pentru tine, ca atunci, îi zise, pe un ton moale, disperat.

Finn îi surâse frumos, cu o expresie uimită pe chip. Ignacio se înmuie.

— Mă iubeşti? De-adevăratelea?

Fata încuviinţă din cap, cu ochi mari, pustii.

— Întotdeauna te-am iubit.

Ochii lui Ignacio se umplură de lacrimi.

— Eşti din nou a mea.

Flutură din mâini şi pietroaiele care o imobilizau se dădură la o parte. O strânse tare în braţe.

— Astăzi începem o viață nouă. Una perfectă. Să vezi ce bine ne va merge. Lumea e a noas...

I se tăie răsuflarea, iar Finn simți cum i se scurge sângele pe mâini când îi înfipse pumnalul mai adânc în spate, direct în inimă, iar apoi îl răsuci.

— M-ai iubit... îl auzi murmurând tot mai slab, până amuți.

Se smulse din brațele lui şi îl țintui din priviri.

— Să nu crezi că, dacă te iubesc, nu-ți pot face rău. Pot foarte bine să le fac pe amândouă, îl maimuțări ea.

Îi poruncise să-l iubească aşa cum îl iubise mai demult. Dar ea nu-l iubise niciodată. Dragostea pentru el nu fusese adevărată. Porunca lui nu însemna nimic pentru ea.

Ochii lui negri se uitară într-ai ei pentru ultima oară, mari şi vulnerabili, ca şi când, pentru prima dată, o implora să-l ierte. Întinse mâna spre ea şi-i atinse uşor obrazul, trimițându-i fiori pe şira spinării, apoi căzu pe spate. Rămase cu ochii nemişcați la tavan.

Încremenea în moarte, dar Finn nu se eliberase încă. Tremura de încordare. Nu-i venea să creadă că, în sfârşit, scăpase de el. Că plătise pentru toate câte i le făcuse şi îi furase.

Se uită la cadavru cu răsuflarea întretăiată, de groază că va începe să zâmbească şi va învia. Dar trupul nu mai mişcă. Era mort. Finn se temuse întotdeauna că o parte din ea se va întrista la moartea lui, că va regreta că îl omorâse, dar acum nu simțea decât libertatea repezindu-se prin ea ca apa printre pietre. Nu-i păsa că a te bucura de moartea cuiva te face un monstru; orice monstru care îl ucidea pe Ignacio era un sfânt în ochii ei.

Privi peste umăr şi vru să-i strige prințului să se grăbească şi să prindă orice ar fi ieşit din Ignacio, dar Alfie nu mai era singur. Tresări când îl văzu pe Băiatul-din-cadă

lângă el. Luka arăta ciudat de bine, de parcă în palat nu s-ar fi dat nicio luptă. N-avea nicio zgârietură.

Când îşi dădu seama de ce, înlemni. O străfulgeră o idee.

Ştia cum să oprească magia întunericului.

Nu apucă să-l strige pe prinț. Magia care crescuse în trupul lui Ignacio se revărsă din el, mistuindu-l. Mâinile de piatră se dezlipiră de pe pielea lui şi-şi reluară forma de la început.

Lui Finn i se făcu inima cât un purice când văzu cum magia se înalță într-un vălătuc de fum negru şi se pregăteşte s-o înghită. Vru să fugă, să închidă ochii şi să n-o mai vadă când îi deschide, dar nu o putea lăsa să scape. Se gândi la Alfie, la groaza din ochii lui când îşi privise mâinile cu care o sugrumase la porunca altuia. Prea multe se întâmplaseră în sala aceea de bal şi în afara ei ca să lase magia să se dezlănțuie.

Îi spusese prințului că îşi petrecuse viața privind cum se întâmplă lucruri rele fără să mişte un deget ca să le oprească. Îl rugase să creadă în ea şi el credea, aşa cum crezuseră şi părinții ei şi cum ar face-o şi acum, dacă ar mai fi în viață.

Venise clipa să arate că e demnă de încredere.

Putea controla ecoul magiei din dragon. Poate că o putea stăpâni şi pe aceasta. Aşa, îi dădea timp prințului s-o captureze.

— Ia-mă, îi spuse, mai înspăimântată decât fusese vreodată. Ia-mă.

Magia se încolăci în jurul ei ca un şarpe gigantic, apoi îi intră în gură. Puterea îi înceţoşă mintea. Magia dragonului îi dădea o energie incredibilă, dar nici nu se compara cu aceasta. Era izvorul a tot şi toate. Era prea mult. Era...

Eşti atât de aproape de întuneric, copila mea, atât de aproape.

Magia întunecată îi torcea în urechi, moale ca mătasea. Finn simți cum i se plimbă pe piele ca nişte păianjeni mâinile reci şi cum se lipesc de ale ei. *Întoarce-te către el. Lasă-l să te cuprindă. Tu şi cu mine vom stăpâni un pământ pârjolit. Nu va mai exista frică, nu va mai exista tristețe, pentru că nu vor mai exista inimi care să le simtă, doar tu şi cu mine. Predă-te, copila mea, predă-te ție însăți.*

Îşi lipi călcâiele de podea, încercând să se opună magiei, dar când mâinile de piatră i se mulară pe piele, îi căzu victimă.

M-ai rugat să te iau. Altceva nu îți vei mai dori.

Atunci, Finn nu mai simți altceva decât foamea. Nevoia de a se scufunda regatul întreg în beznă.

Odată ce Ignacio căzuse mort, sforile se desprinseră şi Alfie se prăbuşi ca un bolovan. Finn reuşise imposibilul sub ochii lui. Îl bătuse pe Ignacio cu propriile lui arme. Dar magia... Magia zbura liberă. Şi mâinile – trebuiau prinse! Se ridică anevoie în picioare, cu ochii la Finn. Trebuia să ajungă la ea, să captureze magia înainte ca... Un trosnet asurzitor îl făcu să înalțe privirea. O bucată mare se desprinsese din tavan şi stătea să cadă, ca dintele unui bebeluş enorm. Apoi se prăvăli spre el.

Alfie îşi feri fața cu mâinile, dar bucata de tavan nu-l atinse. Lăsă brațele jos şi-l văzu pe Luka ținând-o în palme ca pe un fruct de avocado.

— Ți-a fost dor de mine, morocănosule? îl întrebă verişorul său, azvârlind pietroiul cât colo.

Alfie rămase cu gura căscată.

— Ce s-a... Arătă spre bolovan.

Luka arăta neobişnuit de modest.

— Se pare că am puteri supraomeneşti? răspunse, ridicând uşor vocea, de parcă ar fi vrut să-i confirme că e adevărat.

Alfie clipi iute, ca să-şi alunge buimăceala, apoi îl strânse într-o îmbrăţişare de urs.

— Dar cum se poate?

— Habar n-am. Presupun că mi-au apărut de la sine. Ca frumuseţea şi simţul umorului.

Alfie zâmbi larg, apoi îşi aminti de Finn şi că Xiomara trebuia să arunce magia în hău pentru totdeauna. Nu ştia dacă o putea salva pe Finn din ghearele magiei. Dar putea să încerce.

Luka întoarse privirea de la el şi se albi.

— Alfie, se întâmplă ceva.

Arătă cu degetul înainte.

În faţa lor stătea Finn. Părea flămândă.

— Finn, rosti prinţul, şovăitor.

Ea înclină din cap către el, apoi zâmbi larg şi porni spre ei cu paşi înceţi.

— Luka, murmură Alfie încordat, fugi.

— Nu te las singur.

— Trebuie să faci ceva pentru mine, îi explică, strâmbându-se din cauza durerii din coaste. Se lovise tare când îl izbise Ignacio de zid.

Trezeşte-o pe Xiomara. Trebuie să arunce magia în neant, înţelegi?

Trezeşte-o, altfel, murim amândoi.

Îl împinse pe Luka în spatele lui.

— Bine, acceptă verişorul lui, îngrijorat. Dar să fii atent.

Alfie se mai linişti când îl auzi cum se îndreaptă spre Xiomara.

— Finn, vorbi el, pornind spre ea. Mă cunoşti. Ştiu că mă auzi, ştiu că eşti o luptătoare. Eliberează-te.

Nu era ca atunci când intrase în ea magia dragonului. Acum, dominată de magia scăpată din Ignacio, nu mai semăna deloc cu ea.

Dar trebuia să se elibereze. Nu putea s-o omoare ca să distrugă magia. Nu o va ucide.

Ea nu spuse nimic, ci se apropie de prinț cu paşi egali. Brusc, întinse un pumn şi un stâlp de piatră îl lovi în stomac cu atâta forță, că-l făcu să îngenuncheze şi să-şi ducă mâna la burtă.

— Alfie! țipă Luka de lângă Xiomara.

Cu răsuflarea tăiată, prințul se sili să se îndrepte de spate.

— Stai pe loc! Luka. Stai acolo!

Finn nici nu păru să-l observe pe celălalt. Se apropia tot mai mult de prinț. Alfie tresări când văzu că o frântură din umbra ei i se agăța de picioare şi se târa după ea. Probabil că se zbătea să scape.

Magia nu o înghițise de tot.

Finn întinse ambele mâini în față şi făcu un baraj de flăcări. Alfie sări la o parte din calea ei, respingând focul cu un val firav de apă.

Ea îl urmărea în acelaşi ritm lent. Aproape ezitant. Se lupta. Încerca.

Trebuia să existe o cale de a scoate magia din ea fără s-o ucidă şi de a o închide în dragon. Va încerca s-o supună şi să smulgă magia din trupul său. Şi numai dacă nu va reuşi îi va străpunge inima.

Prințul rosti o vrajă şi ridică în aer cioburi de sticlă. Se strâmbă când se gândi unde să le înfigă ca s-o încetinească – în genunchi şi în stomac.

— *Volar*!

Cioburile țâşniră şi îi intrară fetei în piele, dar se desprinseră şi căzură, iar tăieturile se vindecară imediat.

Finn ajunse în sfârşit în fața lui, la distanță de un braț. Se opri şi se cutremură.

— Finn, spuse el, cu inima frântă.

Fata îşi miji ochii negri. Îl apucă de gât şi-l ridică de la pământ. Alfie îşi luă avânt şi o lovi în piept. Finn se împiedică, se prăbuşi şi scăpă dragonul.

Prinţul căzu cu un geamăt de durere. Pe când ea încercă să se ridice, o prinse şi o imobiliză la podea. Luă dragonul şi-şi puse mâinile pe pieptul ei. Simţi cum magia pulsează în ritmul inimii. Se concentră şi încercă să o smulgă din ea. Dar magia se opunea, se încolăcea mai tare în trupul fetei. Harul prinţului se dovedi neputincios. Esenţa magiei nu putea fi amăgită să i se supună numai pentru că îşi colorase propria magie în negru.

Va trebui s-o omoare pe Finn, nu avea de ales. I se strânse inima, dar ştia că asta trebuia să facă. Pentru poporul său, pentru lumea întreagă, nu-şi permitea să fie din nou egoist, ca atunci când îl salvase pe Luka. Nu-şi permitea să nu se gândească la consecinţele faptelor sale. Cu lacrimi în ochi, Alfie smulse pumnalul fetei din teacă şi dădu să i-l înfigă în inimă.

Ochii întunecaţi îl săgetară. Finn îl înşfăcă de încheietură. Vârful pumnalului abia îi atinse pieptul. Cu mâna cealaltă, îl pocni cu o piatră în obraz. Alfie zbură în spate, aterizând la câţiva paşi de ea. Îl ardeau coastele de durere. Zgâriind podeaua, nu-şi putu reţine un urlet de agonie.

Finn se ridică şi porni calmă spre el.

Prinţul formă un glob de gheaţă. Acum era momentul, era o ţintă perfectă. Trebuia s-o facă, pentru familia sa, pentru poporul lui.

Atunci auzi paşi repezi. Luka se postă între ei cu un glob de flăcări în palmă.

— Nu te apropia de el! îi strigă lui Finn.

— Luka, nu!

— Fugi, Alfie, ţipă el peste umăr. Fugi, acum!

Finn nu şovăi. Privind printre pleoapele aproape închise, îl prinse pe Luka de braţ cu ambele mâini.

— Nu! urlă Alfie.

Finn îi răsuci braţul lui Luka. Băiatul urlă de durere. Alfie îşi zise că aşa îi era dat să moară, de mâinile unei prietene, lângă cel mai bun prieten al său, mort şi el.

Dar moartea nu veni. Finn încremeni şi căzu în genunchi, iar magia se scurse din ea ca un fum dens şi vâscos. Dragonul vibră în palma lui Alfie. Prinţul îl ridică şi privi uimit cum magia întunericului se revărsa ca un fluviu negru în figurina argintie. Şi nu doar esenţa ei, care o infectase pe Finn, ci şi ecourile ei. Magia care înveninase inelele oraşului năvăli prin găurile ferestrelor şi prin tavanul boltit al palatului. O ploaie de cioburi căzu peste ei când se scurse în dragon. Într-o clipă, se scufundă pentru totdeauna în jucăria din palma prinţului. Finn căzu pe spate, sfârşită. Alfie răsuflă uşurat.

Printr-o minune, fata nu murise.

Mâinile de piatră zăceau lângă ei, nemişcate. Cu magia închisă, rămasă fără gazdă, fără atâtea trupuri care să-i vină în ajutor, încremeniseră din nou.

Iar Alfie nici măcar nu mai trebuia s-o pecetluiască acum cu sângele său, nici să se folosească de *propio* ca s-o amăgească să intre în dragon, intrase în el de bunăvoie. Nu mai putea de bucurie.

Magia era prizonieră din nou, iar el nu mai era legat de ea. Nu-i va mai putea face rău, nu va mai putea sorbi vlaga din el.

Era liber.

Dar cum se întâmplase?

Un geamăt îl aduse cu picioarele pe pământ. Se aplecă deasupra lui Luka şi îi scăpă o grimasă. Braţul îi era dislocat.

— Iartă-mă, o să te doară. I-l puse la loc, răsucindu-l brusc. Luka urlă. Gata, gata, ştiu. Acum eşti în regulă.

— Vorbeşte pentru tine. A durut ca *dracu'*.

— Lasă că nu mori din asta.

Luka vru să-l întrebe ceva, dar Alfie ştia că nu au timp de explicații.

Trebuia să scape de magie.

— Aşteaptă aici. Ai grijă de Finn. Trebuie să mă ocup de asta mai întâi.

Luka aprobă înclinând din cap şi îngenunche lângă fată. Alfie se ridică şi vru să plece după Xiomara, dar ea era deja în picioare şi venea spre el şchiopătând. Probabil că Luka o trezise înainte de a sări în ajutorul lui.

Când se opri în fața lui, aşteptând să-i vorbească, lui Alfie i se puse un nod în gât. Nu voia să se mai uite o dată în hăul negru decât ca să-l vadă pe fratele său ieşind de-acolo, teafăr şi nevătămat. Dar viața îl purtase până aici din alte motive, mai întunecate, şi nu mai putea întârzia lucrurile, oricât i s-ar fi răsucit stomacul şi oricât l-ar fi usturat ochii de lacrimi nevărsate.

— Poți să deschizi hăul? o întrebă, într-un sfârşit, cu glas încordat.

Xiomara încuviință hotărât din cap. Îşi scoase mantia şi i-o dădu prințului. Ridică mâna, îşi strânse degetele pumn, apoi le răsfiră. În fața lui Alfie, podeaua se despică şi dezvălui abisul cel mai întunecat. Acelaşi care îl înghițise pe Dez.

Prințul desfăcu palma în care ținea dragonul; era cald, nu rece, ca palele care răzbăteau din neant. Îi tremura mâna. Nu se despărțise de el niciodată de la moartea lui Dez. Îl strângea între degete când i se făcea mai dor de fratele lui. Să-l arunce în hău însemna să promită că nu-l va mai deschide niciodată. Că nu va mai încerca să-l caute pe Dez în străfundurile lui.

Să accepte că fratele său nu se va mai întoarce acasă.

Când se afundase în suferință, o parte din el sperase că, într-o zi, Dez va afla o cale să revină la el. Că va deschide el

însuşi poarta beznei şi îl va găsi. Acum, suferința îl privea cu gura larg deschisă, fără fund, aspră şi neiertătoare.

Dar prințul nu putea permite ca magia să aibă cea mai mică şansă de a se elibera încă o dată, chiar dacă îi stingea şi ultimul licăr de speranță că dorința lui se va împlini vreodată. Pe primul loc trebuia să fie poporul său. În momentul acela, îşi promise că nu va mai deschide hăul acela niciodată.

— Adio, Dez.

Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraz. Mângâie pentru ultima oară figurina.

— Te iubesc. Odihneşte-te în pace.

Cu răsuflarea tremurată, aruncă dragonul argintiu în prăpastie.

Figurina se făcu nevăzută în bezna fără de margini.

În sfârşit, se terminase.

Preț de-o clipă, pe lume rămaseră doar Alfie, Xiomara şi trecutul care-şi căsca hăul între ei. Xiomara nu putea vorbi, dar Alfie ghici întrebarea din ochii ei:

— *Şi acum?*

Prințul simți cum îl apasă tăcerea pe suflet. Femeia asta, viața acestei criminale, era în mâinile lui. Nu ştia dacă e capabil să se stăpânească şi să n-o nimicească cu pumnii.

— Tot mai vreau să-ți fac rău, se auzi el spunându-i. Întotdeauna o să vreau.

Buzele Xiomarei se strânseră într-o linie aproape imperceptibilă.

— Dar nu o voi face.

Refuza să devină monstrul care o sufocase pe Finn mai devreme.

Ignacio şi magia întunericului îi arătaseră exact în ce s-ar transforma dacă s-ar lăsa mistuit de ura pentru Xiomara. Nu voia să se lase dominat de răzbunare, chiar dacă pentru

asta trebuia s-o elibereze pe cea care îi curmase viața fratelui său.

Xiomara se îndoi de spate, cu mâinile pe genunchi, şi se strâmbă.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Oare deschiderea hăului îi provoca suferință?

Xiomara îşi ridică haina. Un țurțur gros de piatră îi ieşea din burtă.

Pantalonii îi erau îmbibați. Alfie nu văzuse sângele din cauza culorii maroniu-închise a uniformei de deținută.

— Eşti rănită, îi spuse şi păşi spre ea, ca s-o vindece.

Dar Xiomara îl opri, înălțând brațul. Scutură din cap.

— Nu fi caraghioasă. Dacă nu te vindec, mori.

Ştiu, citi prințul în ochii ei.

Ştia ce gândeşte. Era singura care putea deschide hăul. Câtă vreme trăia, exista riscul ca magia să se întoarcă. Cineva ar putea s-o oblige să-l deschidă, l-ar putea deschide ea însăşi, din întâmplare sau voit. Singura cale de a împiedica magia să se mai întoarcă era moartea ei.

După luni întregi în care îşi dorise moartea ei, Alfie se trezi acum că nu simte nicio alinare.

— Mai sunt şi alte posibilități, spuse în şoaptă, neputând să-şi înfrâneze vorbele. Nu trebuie să mori.

Dar Xiomara scutură iarăşi din cap, obligându-l să tacă.

Îngenunche cu greu, apăsându-şi rana. Scrise un mesaj pe podea, cu sânge în loc de cerneală.

Vreau să îndrept lucrurile.

Lui Alfie i se strânse inima. Se apropie de ea şi o ajută să se ridice.

Ea se strâmbă de durere, apucându-l de braț.

— Bine, se resemnă prințul, cu lacrimile în gât. Dacă aşa vrei...

Nu voia să vadă cum sângerează până la moarte. Nu merita să se stingă în agonie. Nimeni nu merita asta. Alfie

luă o panglică de apă din aer şi făcu din ea un pumnal gros şi ascuțit. Xiomara înțelese şi i-l luă din mână.

Merse la marginea hăului, cu vârfului pumnalului la piept. Închise ochii.

— Xiomara, o strigă Alfie, mirat de sine însuşi. Fata îl privi, uimită că îl aude rostindu-i numele. *Gracias*.

Înclină scurt din cap, semn că îl înțelege, şi închise iar ochii.

Rămase nemişcată câteva clipe, înghițind greu şi lăsând lacrimile să-i spele obrazul. Îşi înfipse pumnalul în piept. Fără un sunet, prizoniera mută din Turnul cu Ceasornic se clătină, apoi se prăbuşi.

Hăul se închise peste ea. Mâinile ei nu-l vor mai deschide niciodată.

Alfie nu ştia dacă, lăsând-o pe Xiomara să moară, făcuse ceea ce trebuia. Nu ştia nici dacă să fie supărat sau bucuros. Se îndoia că va şti vreodată. Dar nu avea timp acum să răsucească grija asta pe toate părțile. Mai trebuia să salveze pe cineva.

Se întoarse grăbit la Finn, culcată pe jos. Luka se retrase cu o figură sobră, ca să-i facă loc să lucreze.

— Am încercat şi eu, îi spuse, deznădăjduit. Degeaba.

Prințul îi puse mâna pe piept şi-şi lăsă puterea fermecată s-o pătrundă. Magia lui Sombra o storsese de vlagă. Abia mai avea puls, iar umbra, cenuşie, i se micşorase de tot la picioare. Alfie era în pericol s-o piardă. Până şi Luka avea bunul-simț să tacă şi să-l lase să lucreze.

Se aplecă în față şi vindecă două coaste învinețite. Oare i le rupsese magia când zburase din ea? Finn se lecuise singură atunci când se bătuseră ei doi, dar acum era plină de vânătăi pe tot corpul.

Magia întunericului o lăsase să se descurce de una singură.

Îi atinse fruntea. Ardea. Îi puse mâna pe stomac şi-şi revărsă vraja în rănile de pe mijlocul ei, apoi pe faţa şi pe braţele ei. Vindeca sau, cel puţin, încerca să vindece orice plagă. Atunci îşi aduse aminte de poţiunea pe care o păstrase pentru ea.

O scoase iute din săculeţul din buzunar, o destupă şi i-o turnă în gură. Îi aplecă uşor capul şi o masă încet pe gât, sperând că va înghiţi.

Mai mult de atât nu putea face. Nu-i mai rămânea decât să aştepte.

— O să-şi revină? întrebă Luka, cu voce stinsă.

— Nu ştiu.

Dacă putea cineva să supravieţuiască atâtor suferinţe, atunci Finn era aceea.

Ca pentru a-i potoli îngrijorarea, Finn scoase un geamăt şi deschise încet ochii. Alfie simţi un nod în gât.

— Prinţe, rosti ea.

Când îi auzi vocea, o coardă dureroasă vibră în el atât de brusc, încât i se păru că se rupe.

— Hoaţo, îi spuse cu glas stins.

Ea îl privi nedumerită.

— Ai... E...

— Am îngropat-o.

Finn se relaxă din tot corpul, dar nu-şi luă ochii de la el. O frământau întrebările. Răspunsul îi veni în minte lui Alfie pe neaşteptate. Bineînţeles că Luka era teafăr şi neobişnuit de viguros, din moment ce, înainte de-a o elibera, magia lui Sombra a promis să-i dea putere şi să nu-i facă rău. De ce nu a înţeles asta mai repede?

— Când am eliberat magia, am obligato să-mi promită că nu se va atinge de Luka. Iar când l-ai atacat tu, şi-a încălcat promisiunea.

Finn încuviinţă din cap cu indiferenţa ei caracteristică.

— Mi-am dat eu seama.

Alfie o privi amuzat. Nimic nu o şoca. Finn se sprijini cu palmele de pământ şi se urni cu un icnet, sculându-se în capul oaselor, cu picioarele întinse în față. Alfie trebui să se abțină s-o ajute să se ridice.

— Înainte să mă ia în stăpânire magia, l-am văzut pe Băiatul-din-cadă lângă tine. N-avea nici măcar o zgârietură. Mi-am amintit ce-ai zis, că ai obligato să-ți promită că nu-i va face rău. Şi atunci m-am gândit că a-l răni pe el era o idee bună.

Se uită scurt către Luka, apoi la brațul său.

— Îmi pare rău, îi spuse.

Băiatul dădu din mână.

— Nu-i nimic. Se poate muri şi mai urât, dar nu prea se poate trăi aşa.

Finn îi oferi zâmbetul ei strâmb.

— Ai fost nemaipomenită, îi spuse Alfie. Serios.

Ea şi prințul se priviră câteva clipe lungi. Erau murdari pe față şi răniți, dar tot îşi zâmbiră.

Luka tuşi zgomotos.

— Şi tu te-ai descurcat grozav, îl asigură Alfie.

— Nu-i aşa? zise Luka şi dădu din cap ca un înțelept aşezat pe tron, nu un băiat aşezat cu fundul pe moloz.

Alfie nu se mai putu abține din râs şi îl stârni şi pe el.

— Nu mă faceți să râd, surâse Finn. Mă doare.

Ani de zile de atunci înainte, Alfie avea să se întrebe cum de mai aveau putere să râdă, după toate câte înduraseră. Dar în cele din urmă îşi dădu seama: râdeau pentru că aveau timp de asta.

După zile întregi în care muriseră şi renăscuseră, când la lumină, când pe întuneric, când plini de teamă, când de curaj, venise, în sfârşit, şi vremea să râdă.

38

HOAŢA, PRINŢUL ŞI SFÂRŞITUL

Cu câteva zile înainte, dacă l-ar fi întrebat cineva pe prinț cum s-ar simți dacă ar trebui să-şi ia rămas-bun de la Finn, ar fi putut să dea o sumedenie de răspunsuri.

Şi toate ar fi avut ceva în comun: uşurarea. Scăpa de o povară, de o durere de cap.

Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat ar fi fost o strângere de inimă şi un nod în gât.

Era atât de pierdut, încât îl adusese cu el pe Luka în port, ca să-şi ia rămas-bun, măcar ca să înseninеze atmosfera, doar la asta se pricepea de minune. Aşteptând-o pe Finn, Alfie se ținu drept, dar ştia că, în realitate, se sprijinea pe vărul său ca şchiopul pe o cârjă.

După dezastrul de la Balul Echinocțiului, Finn se odihnise în palat cinci zile. Dormise neîntrerupt două zile la rând, păzită de Alfie, care pretindea că citeşte, deşi nu făcea decât să reia aceeaşi frază. Pleca de lângă ea numai ca să stea de vorbă cu părinții săi care, din fericire, scăpaseră nevătămați, spre deosebire de mulți alții.

Când, în cele din urmă, Finn se trezi şi umbra ei îşi recăpătă culoarea închisă, Paloma insistă să se întâlnească cu ea şi cu prințul, ca să-i povestească cele întâmplate de la cap la coadă.

După ce Alfie îi explică totul până la întâlnirea lor la jocul de *cambió*, veni rândul lui Finn, care povesti cum ajunsese în palat şi ce se petrecuse după aceea.

Paloma o privea în tăcere. Alfie mişca uneori din cap a încuviințare, adăugând şi el câte-un amănunt.

La sfârşit, Alfie se aştepta să primească un perdaf pentru neglijența lui şi pentru că Finn se furişase în palat din vina sa.

Paloma însă reacționă cum numai rareori o făcea.

Zâmbi.

Un zâmbet mai mult ghicit, pe care Alfie îl văzuse numai de câteva ori până atunci. Şi ce era de râs, la câte păţiseră ei? Tocmai i-au povestit cum eliberaseră magia întunericului, care răvăşise tot regatul. Cu toate astea, ea stătea şi zâmbea.

— Ce-i? o întrebă Finn, la fel de mirată ca Alfie. De ce râzi?

Prinţul ridică din sprâncene. Nu mai auzise pe nimeni vorbind aşa cu Paloma, dar *dueña* părea că se amuză în continuare.

— I-ai cerut magiei să intre în corpul tău. De ce?

Finn se încruntă şi-şi împleti mâinile la piept.

— Nu ştiu. Atunci mi s-a părut o idee bună. Îşi bătu cu degetele pe braţ. Ca să câştig timp. Ca să...

— Ca să-l protejezi pe Alfie, o completă Paloma.

Când văzu că Finn tace, înclină din cap, parcă provocând-o s-o contrazică.

Alfie văzu cum Finn se înroşeşte ca racul pe gât şi în obraji şi întoarce capul spre fereastră. El hotărî că e mai bine să privească în poală.

— Ai invitat magia să-ţi intre în inimă, nu o dată, ci de două ori. O hotărâre periculos de proastă.

Finn îi aruncă profesoarei o căutătură urâtă, gata să-i dea o ripostă care s-o trântească de pe scaun.

— Magia era întunecată, dar intenţiile tale veneau dintr-un loc luminos. Pure şi sincere. Deşi ai invitat-o, nu te-a putut influenţa şi nici nu ţi-a putut lua umbra, cum ar fi procedat cu cineva lacom şi dornic de răzbunare sau ură. Trupul tău nu a putut să ardă, ca altele.

Erai protejată de lumina intenţiilor tale, care erau, aş zice, total diferite de ură.

Se făcu o linişte stânjenitoare. Alfie îşi masă ceafa.

— Iar tu, prinţe Alfehr, reluă Paloma pe un ton sever, făcându-l să-şi îndrepte ţinuta în scaun, ai făcut o alegere

egoistă şi nesocotită. Te-ai pus pe tine în faţa poporului tău când ai ales să eliberezi magia ca să-l salvezi pe Luka.

Alfie plecă ochii, ruşinat.

— Totuşi... — Alfie îndrăzni să spere la iertarea ei – cel puţin ţi-ai învăţat lecţia. N-ai vrut să-ţi răneşti prietena ca să opreşti magia, dar, în loc să te laşi condus de propriile dorinţe, cum ai făcut când a fost vorba de Luka, erai pregătit să-i curmi viaţa pentru binele regatului.

A fost un noroc că a intervenit Luka şi că n-ai mai fost obligat s-o omori pe fata asta. Dar sunt sigură că ai fi sacrificat-o pentru poporul tău. Asta mă face să cred că, în timp, poţi deveni regele de care avem nevoie.

Lui Alfie i se luă o piatră de pe inimă, măcar pentru o clipă. Toată viaţa se va simţi vinovat pentru ce-a făcut, dar, deocamdată, avea nevoie de o pauză.

Paloma se ridică de pe scaun.

— Cred că ajunge pentru astăzi. Prinţe Alfehr, noi doi vom discuta lucrurile astea pe îndelete puţin mai târziu. Pentru moment, tu şi *señorita* Finn aţi face mai bine să vă petreceţi vremea odihnindu-vă şi recuperându-vă.

— Da, mulţumim, Paloma, spuse prinţul şi înclină din cap respectuos.

— Eu sunt doar Finn, spuse hoaţa din pat, curăţându-şi unghiile.

Fără „*señorita*”.

Paloma chicoti, iar Alfie se trezi că se holbează la *dueña* cu gura căscată. N-o mai auzise râzând de multă vreme. Ea plecă din cameră, lăsându-i singuri pe prinţ şi pe hoaţă.

Un timp, Alfie tăcu şi-şi frânse mâinile în poală. În cele din urmă, întoarse privirea spre Finn. Ea se juca de acum cu păturile, căutând scame imaginare. Sau trăgând de fire.

— Ai...

Prințul ar fi vrut s-o întrebe ceva, dar îi vorbea prea moale, trădând un sentiment pe care nu era pregătit să-l accepte. Își drese glasul.

— Ai nevoie de ceva? Cred că bucătăreasa a terminat prânzul. Sau poate mai vrei niște perne.

Finn ridică mâna să-l liniștească și arătă spre pernele din jurul ei.

— Prințe, am perne cât să-mi fac un palat din ele. E bine.

— Bine, atunci, zise el, dând înapoi. Vrei să plec? o întrebă, după un timp.

Finn își supse dinții.

— Am zis eu că vrei să pleci?

— N-ai zis nici că vrei să rămân, replică el, privind-o printre pleoapele pe jumătate închise.

— Ești mare, nu trebuie să-ți spun eu ce să faci și unde să mergi.

— Așa-i, spuse el, cu glas încordat.

De ce trebuia să fie atât de dificilă?

— Atunci plec.

Când să iasă pe ușă, îi auzi vocea:

— Stai. Finn își dădu o șuviță după ureche. Ai zis ceva de prânz. Ți-e foame?

Nu-i era.

— Da.

Ea întoarse capul spre fereastră.

— Ai putea să aduci mâncarea aici.

Alfie zâmbi.

— Bine.

— Dacă vrei. Mie mi-e totuna.

Încuviință din cap, uitând că nu-l vede. Finn se foi stânjenită în liniștea care coborî între ei.

— Foarte bine. Văzu cum i se relaxează umerii. Mă întorc imediat.

— Prințe, îl strigă din nou, când puse mâna pe clanța ușii.

— Da?

Privi peste umăr. Finn se uită în ochii lui, căutând un răspuns pe care încă nu-l ceruse.

— Ai vrăjit ferestrele și ușa ca să nu fug?

Alfie îi răspunse fără să-și ia ochii de la ea:

— Nu.

Buzele fetei se întinseră într-un zâmbet. Prințul ieși din cameră cu inima ușoară.

Așa trecu aproape o săptămână. De cele mai multe ori, el sfârșea ziua adormind pe un scaun la patul ei, când amândoi erau prea obosiți ca să mai stea de vorbă. Câteodată, Luka îl trezea împungându-l cu degetul și ridica întrebător din sprâncene. Finn desenase tatuajul cu taurul, pe care prințul îl văzuse la închisoare, ca să aibă un punct de plecare. Alfie se învățase cu gândul că va deveni rege, dar asta nu însemna că renunța să afle adevărul despre moartea lui Dez.

În a cincea dimineață, după ce mâncară ouă, felii de avocado cu sare de mare, felii groase de salam prăjit și *mangú*, Finn bătu darabana pe farfuria goală și spuse:

— Când am venit să iau mantia, am mai furat ceva.

Alfie pufni amuzat.

— Normal.

— Pe lângă bani.

Finn scoase din buzunar un obiect mic, vulpea cioplită de Dez.

Prințului i se strânse inima. Își aminti că îl întrebase pe fratele său de ce făcuse o vulpe, mai ales că în fabulele și legendele copilăriei lor animalele acestea erau întotdeauna viclene.

— Oricine are nevoie de o belea pe lângă el în viață, îi zisese Dez, trăgând cu ochiul.

Alfie îşi plimbă ochii de la vulpiță la Finn. Abia acum înțelegea cuvintele fratelui său.

— Păstreaz-o, îi spuse fetei. Ți se potriveşte, iar Dez te-ar fi plăcut.

Nu-şi putu reține un zâmbet. Dez s-ar fi prăpădit de râs la poantele ei ironice şi dezinvolte.

— Nu s-ar fi supărat dacă ai fi luat-o.

Finn puse vulpea la loc în buzunar. I-ar fi putut spune ceva, „îmi pare rău pentru pierderea ta" sau alte expresii frumos aduse din condei, vorbe triste care sunau a gol. Dar preferă să-l privească de sus şi să-i arunce un zâmbet arogant.

— Normal că i-aş fi plăcut. Sunt o gagică pe cinste.

În a şasea dimineață, Alfie merse la ea cu dejunul pe tavă. Găsi camera în dezordinea obişnuită, cu patul nefăcut, dar goală.

Plecase fără să-şi ia rămas-bun.

Găsi pe pernă un bilet în care scria că trebuia „să-şi pună treburile în ordine". Alfie înțelese din asta că se pregătea să plece din oraş, poate chiar din Castallan. Din viața lui. Şi îi mai spunea să se întâlnească pentru ultima dată în Țeapă.

Acum, în timp ce o aştepta împreună cu Luka, biletul îi atârna în buzunar greu ca un pietroi.

— Arăți de parcă eşti gata să te transformi într-un nor de ploaie, îi spuse Luka, molfăind un porumb uns cu unt şi presărat cu brânză şi fulgi de chili.

— Mă gândesc, atâta tot.

— Mă întreb la ce... sau la *cine*? vorbi Luka pe un ton jucăuş.

Alfie îi aruncă o privire nervoasă, dar el nu făcu decât să râdă.

— Ştii, trebuie să recunosc, soarta chiar şi-a făcut de cap cu voi doi.

— Luka...

— E ca în poveştile de demult. Răul împotriva binelui şi doi oameni care se tot ceartă, dar până la urmă se îndrăg...

— Luka!

Luka ridică braţele în semn că se predă. Ştiuletele îi alunecă într-o parte.

— Nu vreau să spun decât că zeii au lucrat să vă aducă unul lângă altul.

— Iar la sfârşit era să mori ca să se întâmple aşa.

Luka scoase o strâmbătură care părea să întrebe: *Chiar trebuie să le vezi pe toate în negru?*

Da, replică Alfie, tot din priviri.

Luka privi peste umărul lui şi zâmbi.

— Atunci fă în aşa fel încât să fi meritat să mor. Viaţa mea e foarte preţioasă, demnă chiar de un sărut de adio.

Îi făcu un semn din cap. Alfie se răsuci şi o văzu pe Finn apropiindu-se de ei. Gluga îi acoperea faţa, dar o recunoscu după mers, după cum se strecura prin mulţime ca prin apă. Când se întoarse, Luka nu mai era lângă el. Se furişa deja printre oameni, făcându-i semne de încurajare.

— Ai plecat şi n-am mai apucat să-ţi dau cufărul cu aur, spuse Alfie, ca să spargă gheaţa. Nu mi s-a părut că eşti genul de om care să uite să-şi ia banii.

— N-am uitat, zâmbi Finn şmecheră. Am trecut pe la vistierie înainte. Suntem chit. Deocamdată.

Alfie ridică uimit din sprâncene şi scoase un chicotit care îl surprinse pe el însuşi, de parcă s-ar fi mustrat singur că nu se gândise la asta.

— Ai fi putut să-ţi iei la revedere, rosti pe un ton mai moale. În loc să dispari...

— ... ca o hoaţă noaptea, îl completă ea, cu un surâs de copil rău.

Prinţul se uită la ea cu nişte ochi care îi reproşau gluma usturătoare.

Finn scutură din umeri şi se uită în toate părţile, numai la el nu. O rodeau remuşcările.

— M-am simţit ca o pisică de casă în palat. Trebuia să plec. Dar nu e ca şi când aş fi şters-o din oraş.

— Nu încă, o corectă el.

Vorbele lui atârnară grele în aer.

— Nu încă, recunoscu ea.

Nu-l mintea, dar nici nu-i spunea tot adevărul. În cea de-a cincea noapte, când stătea dusă pe gânduri, auzise o bătaie hotărâtă în uşă. Ştia că nu e prinţul, fiindcă el bătea uşor, ezitant şi grijuliu, ca nu cumva s-o trezească din somn, indiferent ce oră era. Enervată că îl cunoştea deja chiar şi după cum bătea la uşă, strigă:

— Intră, dacă ţii neapărat.

Îşi făcu apariţia Băiatul-din-cadă.

— Ai venit să te răzbuni că ţi-am rupt braţul? îl întrebă, mişcând din cap către el.

Luka flutură din mână ca şi cum nici nu se mai gândea la asta.

— Nu, nu, am uitat de mult povestea aia. Am venit să-ţi cer o favoare.

— Serios? se amuză Finn.

Luka aprobă cu o înclinare a capului.

— Prinţul zice că te pricepi la furat cărţi, însă mi se pare că eşti la fel de pricepută şi la furat inimi.

Finn îi aruncă o privire absentă.

— Ţi-a fost la fel de jenă să spui asta pe cât mi-a fost mie s-o aud?

— Eu aş zice că am fost fermecător şi isteţ, dar e bine şi cum spui tu.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— De fapt, ce vrei să mă rogi?

— Ştiu ce gen de om eşti, îi spuse el, aplecându-se spre ea.

— Ce gen? Finn pufni disprețuitoare. Mă tem că sunt unică. Prea originală ca să mă încadrez într-un tip anume.

Acum îşi dădu Luka ochii peste cap.

— Genul care nu face mulți purici într-un loc. Ca să fiu sincer, eşti aşa cum îmi place, zise el, cu un zâmbet vag, de parcă şi-ar fi adus aminte lucruri pe care ea n-ar fi vrut să le audă.

— Nu pot să te contrazic. Dădu din umeri. Şi ce-i cu asta?

Luka lăsă capul pe-o parte şi se uită urât la ea.

— Ştii tu.

— Ce să ştiu?

El îşi masă nasul.

— E tipic pentru tine să te prefaci că nu ştii.

Finn îşi supse dinții.

— Ce să ştiu?

— Să nu... Luka scutură din mână ca şi când şi-ar fi căutat cuvintele prin aer. Poartă-te delicat cu el când pleci. Fii drăguță, cât de drăguță poți tu să fii. Nu-i va fi uşor să te piardă.

Finn simți că se înroşeşte. Nu apucă să răspundă, că Luka se ridică şi merse la uşă.

— A, şi dacă îi spui că am vorbit despre asta, nu voi recunoaşte nimic. Am avut de-a face cu vreo opt actori, aşa că ştiu foarte bine să mă prefac, te asigur. Îl voi minți foarte convingător. O avertiză făcându-i semn cu arătătorul, în timp ce ea îl privea amuzată. Nu mă pune la încercare, adăugă, apoi plecă.

Băiatul-din-cadă avea dreptate. Se înmuiase de când stătea în palat. Chiar se gândise să rămână în oraş. Dintr-odată, i se păru că descoperă lucruri pentru care chiar merita să rămână. Dar ştia prea bine că n-ar trebui să se învețe cu traiul bun. Ori de câte ori stătea mai mult într-un loc, apăreau imediat şi necazurile. Ea era făcută să zboare dintr-un loc într-altul. Era genul care lăsa o sticlă cu otravă

ca s-o bea un om nevinovat. Nu-i stătea în fire să se împrietenească cu prinți – cu nimeni, dacă tot veni vorba. Aşa că îi scrise prințului în grabă un bilet şi o şterse pe furiş din palat.

Vocea lui Alfie o aduse cu picioarele pe pământ:

— Unde te duci? o întrebă încet, dar disperat.

Finn ar fi vrut să-i închidă glasul într-o sticlă, ca s-o destupe şi să-l asculte când simțea nevoia să zâmbească. Sau să se încrunte.

Prințul îşi drese vocea.

— N-ar mai fi cine ştie ce evadare dacă ți-aş spune, nu crezi?

— Nu, recunoscu el.

— Nu le pot spune oamenilor unde mă duc. Sunt o femeie căutată pentru furt! De fapt, mai multe femei. Şi câțiva bărbați.

— Ştiu. Alfie îi zâmbi trist. Eşti foarte dorită. Mai mult decât îți închipui.

Se priviră câteva clipe lung, până când Alfie duse mâna la tolbă şi-o deschise. La început, lui Finn i se păru că scoate aer, dar înțelese ce anume era: mantia care te făcea nevăzut.

— Ia-o, i-o oferi prințul.

— N-ar trebui.

Ce ciudat sunau cuvintele acelea în gura ei. De cele mai multe ori, pe ea o interesa dacă putea lua ceva, nu dacă se cuvenea sau nu.

Dar mantia i-ar fi de mare folos oricui, darămite unei hoațe. Totuşi, era obiectul care îi lega unul de altul şi din cauza căruia lumea fusese cât pe ce să dispară. În plus, ştia că o va aduce înapoi.

Înapoi la prinț.

— Ți-am dat-o acum câteva zile, spuse Alfie, privind-o cu ochi blânzi. E a ta.

Finn se întrebă dacă se referă la mantie sau la cu totul altceva. Îl văzu apucând mantia de umeri. Vântul o făcu să fluture în direcția ei.

O simți mângâind-o pe obraz. Alfie se apropie de ea şi i-o aşează pe umeri.

— Nu mai e nevoie s-o furi.

De ani de zile, pentru Finn, valoarea lucrurilor depindea de cât de greu îi fusese să le fure, de cât timp pierduse ca să pună la cale jaful, de cât preț punea pe ele proprietarul lor de drept şi de cât primea pe ele dacă le amaneta. Deşi mantia era un cadou, ştia că va fi cel mai scump lucru pe care îl putea numi al ei. Alfie îi netezi mantia pe umeri şi îi zâmbi.

Era uimită că putea surâde şi, în acelaşi timp, arăta ca un om căruia îi venea să urle de durere.

— Am şi eu ceva pentru tine, îi zise.

Alfie ridică o sprânceană.

— Aşa-i cinstit.

— Tu nu prea te omori cu cinstea.

— Îl vrei sau nu, prințe?

Alfie râse scurt – un sunet minunat pentru urechile ei.

— Normal că-l vreau.

— Atunci taci, ca să ți-l pot da.

Finn stătu nemişcată. Alfie se uita la ea cu capul plecat într-o parte.

Îi va fi dor de felul în care simțea el lucrurile, cum parcă tot corpul i se îndoia ca un semn de întrebare când era confuz, cum i se întindea zâmbetul pe față ca unei pisici după ce a tras un pui de somn.

Alungă iute gândurile acelea, răsuflă adânc şi-şi puse mâinile pe față. Se scurse un moment lung. Dacă ar fi fost altă persoană, ai fi zis că încearcă să-şi ascundă lacrimile.

— Finn, ce...

— Un minut, prințe! îl certă, privindu-i reacția printre degete.

El îşi dădu ochii peste cap, dar nu-şi pierdu zâmbetul de pe buze.

Când termină, Finn lăsă mâinile în jos. În fața lui stătea o persoană necunoscută. Ochi mari, căprui, cu gene dese. Un semn din naştere sub ochiul stâng şi o dungă subțire prin sprânceana dreaptă, peste care părul nu mai crescuse. Buza de sus era mai plină decât cea de jos, iar fața avea formă de inimă, cu fruntea lată şi linia maxilarului îngustată până la bărbia uşor ascuțită.

Finn îl lăsă s-o studieze, să-şi dea seama că acesta era chipul ei adevărat, cel cu care se născuse. Îşi scosese masca şi lăsase garda jos.

Îl lăsase s-o vadă cum era cu adevărat.

Ridică bărbia şi-l privi şi ea în ochi cu aceeaşi încăpățânare cu care le făcea pe toate. Îi analiză reacția, provocându-l parcă să spună o prostie. Ceva care să-i dea un motiv să-şi pună înapoi masca şi să trăiască cu ea tot restul zilelor. Dar el se mulțumi să zâmbească, luminat la față.

— Mulțumesc, îi spuse. Mulțumesc.

— Cu plăcere, se bâlbâi Finn.

Încă o expresie cu care nu era obişnuită, dar care părea potrivită când trebuia să i-o spună lui.

Alfie ridică încet brațele, neştiind dacă nu cumva întrece măsura.

Finn reacționă fără să gândească. Îl strânse în brațe cu atâta putere, că prințul îşi pierdu echilibrul înainte de a-i răspunde la îmbrățişare.

În clipa aceea, pe lume nu mai erau decât ei doi şi gândul că între ei se va închide o uşă, iar cheia va fi aruncată pe fundul unei mări care în curând îi va despărți.

Bătăile ceasului cu două fețe anunțară apusul, risipind momentul lor de vrajă.

Oamenii treceau grăbiți pe lângă ei, ca într-o zi oarecare. Marea vuia şi lovea țărmul, împingând corăbiile spre docuri cu aceeaşi îndârjire cu care le purta spre alte zări. Finn se retrase din îmbrățişare, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Adio suna prea categoric pentru ea. Nu vru să rostească cuvântul.

Poate că şi prințul simțea la fel, pentru că nu făcu decât câțiva paşi şi îi auzi iar glasul:

— Ne mai vedem noi!

Se întoarse spre el, mergând cu spatele.

— Nu, îi spuse cu zâmbet de vulpe. N-ai să mă mai vezi.

Hoața îşi trase gluga pe cap şi se făcu nevăzută.

MULȚUMIRI

Să scrii o carte e treabă serioasă.

Am crezut că ştiu lucrul acesta după ce am lucrat doi ani de zile ca redactor de carte, dar acum, că am scris una proprie, îl înțeleg şi mai bine.

Ştiu că a scrie este un sport de echipă şi că, fără echipa mea, cartea aceasta nu s-ar afla în mâinile dumneavoastră, ci ar fi rămas doar scheletul unei poveşti în mintea mea.

Înainte de toate, doresc să le mulțumesc lui Hillary Jacobson şi Alexandrei Machinist. Sunteți doi agenți incredibili şi nu-mi vine să cred cât de norocoasă sunt că mă bucur de sprijinul vostru. M-ați susținut de la bun început. Cartea aceasta există pentru că ați crezut în mine.

Mulțumesc editorului meu extraordinar, Kristin Rens, care m-a provocat să merg mai departe şi, cel mai important, să am încredere în mine.

Nu e uşor să scrii cărți, dar a scrie primul roman e o provocare unică. N-aş fi putut găsi un editor mai bun, nicio

persoană mai potrivită pentru a mă îndruma şi a-mi pune toate întrebările grele necesare. Îți mulțumesc pentru tot, abia aştept să scriu şi celelalte volume din serie sub îndrumarea ta.

Îi mulțumesc lui Kelsey Murphy pentru efortul depus la cartea mea.

De la un redactor de carte la altul: apreciez sincer tot ceea ce faci.

Mulțumesc şi echipei de la HarperCollins, departamentului editorial, de marketing, vânzări şi producție. Mulțumesc că mi-ați acceptat povestea şi că ați transformat-o într-o carte.

Lui Lauren Pires, Ari Romano şi Thaliei Ertman, trupa mea indestructibilă din liceu (alias Cei 4 Fantastici), le mulțumesc că m-au sprijinit de pe vremea când eram o adolescentă stângace, care mărturisea ruşinată că vrea să scrie cărți, şi că mă aplaudă şi acum, când am ajuns un adult poate mai puțin stângaci, care dă din umeri şi spune: *Scriu cărți, aş zice* atunci când e întrebat ce meserie are.

Le mulțumesc lui Taylor Lewis, Codi Guggliuzza, Norine Mekee, Ashley Delaney, Andrew Lim şi Marlenei Chertok, trupa mea de la facultate. Ne-am cunoscut în cadrul unui program de *creative writing*, dar în anii aceia am învățat mai multe despre prietenie şi încredere în sine decât am învățat scriind şi de aceea le sunt recunoscătoare fiecăruia în parte.

Mulțumiri speciale îi adresez lui Norine, care a citit prima variantă a cărții şi mi-a spus că e penibilă, dar numai puțin.

Şi lui Codi, care îmi tot spunea: *Dar trimite-o odată!* când stăteam în apartamentul ei, prea speriată ca să trimit manuscrisul agenților literari.

Mulțumesc, Hannah Milton! M-ai susținut din ziua când am devenit colege de cameră la Columbia University şi ne-am petrecut prima seară la NYC, citindu-ne povestirile, în

timp ce alții țopăiau din bar în bar. N-aş fi ajuns aici fără tine.

Mari mulțumiri Marisei Dinovis, care m-a îndemnat să încerc #DVpit; Kristinei Forest, care m-a ascultat răbdătoare de câte ori mă panicam din cauza scrisului; lui Kate Sullivan, care m-a asigurat tot timpul că nu sunt o idioată, şi lui Grace Weatherall, care mi-a trimis ceea ce eu consider prima scrisoare a unui fan. Încurajările tale mi-au schimbat viața.

Internetul mi-a arătat odată că, dacă vrei să fii apreciată, mai întâi trebuie să fii criticată.

Mulțumesc, Whitley Birks, că eşti un *beta-reader* nemaipomenit şi că m-ai criticat de mi-au mers fulgii. Şi eu, şi cartea mea ne-am îndrăgostit de părerile tale. Nu am cuvinte să-ți mulțumesc.

Mulțumesc, Sandy Liang! M-ai învățat să fac flotări şi câte altele!

Datorită ție, sunt mai puternică şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

Lui Margot Levin îi mulțumesc că m-a ascultat şi m-a ajutat să-mi amintesc de ce îmi place să scriu.

Mulțumesc Casei Scriitorilor Jiménez-Porter a Universității din Maryland, pentru că mi-a furnizat resursele de care am avut nevoie ca să ajung scriitoarea de astăzi. Sper să primiți toate fondurile pe care le meritați şi voi, şi studenții voştri (de tine zic, buget al catedrei UMD Arts, care scazi văzând cu ochii!).

Mulțumesc Evei Freeman, prima mea profesoară de *creative writing* de la facultate. M-ai încurajat să-mi pun cuvintele pe hârtie chiar şi când mi-e frică şi îți voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru asta. A avea o femeie de culoare ca primă profesoară de *creative writing* a fost o experiență de neuitat. Sper să fiu şi eu o inspirație pentru

alți scriitori, măcar pe jumătate din cât ai fost tu pentru mine.

Sunt foarte bucuroasă că ne-am reîntâlnit la NYC şi abia aştept să le dau această carte lui Jonah şi Micah, atunci când vor fi destul de mari ca să o citească.

Mulțumesc, Carlea Holl-Jensen şi Keke Kusumaatmadja, pentru toate întâlnirile noastre lungi de după cursuri şi pentru că ați crezut în munca mea. Ați fost nişte profesori extraordinari, care m-au îndemnat să mă consider deja scriitoare, nu o persoană care aspiră să devină una în viitorul îndepărtat. Vă voi fi veşnic recunoscătoare pentru asta. Sper să ne revedem curând la Busboys and Poets!

Multe mulțumiri localului Sweetleaf LIC şi întregului personal, pentru că mi-au oferit un loc în care să scriu. Mulțumiri speciale pentru Andrea Garcia, Kevin Burgos şi Desiree Camacho. Vă mulțumesc pentru toate negresele pe care le-am mâncat, pentru că m-ați învățat ce înjurături în spaniolă să folosesc şi pentru că mi-ați suportat strâmbăturile din fața laptopului un an de zile, fără să mă dați afară.

Mulțumesc şi celor de la Hungarian Pastry Shop, unde am petrecut un an şi jumătate scriind prima variantă a cărții, devorându-le plăcintele delicioase. Abia aştept să vă dau fotografia copertei, ca s-o lipiți pe perete, alături de copertele celorlalte cărți grozave scrise în patiseria voastră legendară.

Familiei mele – mamei, tatălui, mamei mele vitrege, surorilor mele, verişorilor mei duşi cu pluta (LFAM pentru totdeauna!), mătuşilor şi unchilor mei – îi mulțumesc că a avut răbdare să mă asculte de când aveam patru ani şi spuneam întruna că vreau să scriu cărți. Nu mi-au trebuit decât douăzeci şi doi de ani s-o scriu pe prima, deci cred că n-am întârziat prea mult.

Şi vă mulțumesc şi vouă. Vă mulțumesc că mi-ați oferit mie, lui Alfie şi lui Finn un loc în biblioteca voastră, sub pat, pe birou sau în inimă. Oriunde ne-ați aşeza, suntem onorați că ne aflăm acolo.

CUPRINS

1. PRINȚUL FĂRĂ VIITOR

2. HOAȚA FALITĂ

3. VULPEA ŞI DRAGONUL

4. CAMBIÓ

5. HOAȚA-DE-FEȚE

6. CUFĂRUL

7. PARIUL

8. PORCUL

9. OSPĂȚUL

10. VISTIERIA

11. CAMERA ALBASTRĂ

12. PRINȚUL, HOAȚA ŞI BEȚIVUL

13. LIBERTATE

14. DE CE?

15. OMUL CU MANTIE CENUŞIE

16. CARTEA

17. DEGETARUL ALBASTRU

18. INSTINCT DE TATĂ

19. PĂPUŞARUL

20. PRINŢUL ŞI UŞA

21. CLEPSIDRA

22. PLANUL

23. PRINŢUL CEL ŢANŢOŞ

24. RĂMAS-BUN

25. OMUL CARE NU PUTEA MURI

26. UN PRINŢ ŞI O HOAŢĂ SE FURIŞAZĂ ÎNTR-O ÎNCHISOARE

27. RITUALUL

28. REÎNTÂLNIREA

29. BIBLIOTECA

30. ARTIFICIILE

31. EVADAREA

32. CUVINTE CIOPLITE ÎN LEMN

33. ÎNLOCUITORUL PRINȚULUI

34. UN REGAT CU DOI PRINȚI

35. MÂINILE UNUI ZEU

36. DRAGONUL

37. ULTIMATUMUL

38. HOAȚA, PRINȚUL ȘI SFÂRȘITUL